

The EMCAPP Journal

Christian Psychology Around The World

Some of the Main Articles

- Is a Christian Psychology a Legitimate and Viable Scientific Project?
- What do Pastoral Careers and Christian Psychotherapists need Theology for?
- Mission Possible. A Presentation of the Therapeutic Process of Adult Victim of Child Sexual Abuse
- A Case Report: How Individual Therapy can help with Marital Problems

Focus Country: Finland
Main articles in Finnish and in English .
Pääartikkelit ovat suomeksi ja englanniksi.

NUMBER 6
2014

Editorial

For many years, I was a fan of the Finn Tamminen. Here I do not mean the famous ice hockey player Juhani Tamminen (*1950), but the theologian Kalevi Tamminen (*1928), the author of “Religious experiences of children and young people” (English 1983, German 1993). The former was received into the Finnish Hockey Hall of Fame in 1991, the latter, because of his surveys of children and young people, was considered to offer an alternative to James Fowler’s theory of the development of faith.

Ice hockey, yes, that was the Finland of my childhood. Today, I am amazed in so many ways at this great little country. When I came to Finland for the first time in 2005 as a speaker at the Finnish ACC conference, the amount of interest in the relationship between psychology and Christian faith, to an extent I had never previously encountered in Europe, surprised me. The friendly reception, accorded to me on later visits as well, remains unforgettable.

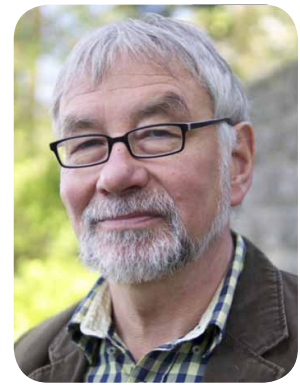
The diversity of the contributions to this edition of the e-Journal Christian Psychology Around The World also surprises me, for, with a population of 5.4 million (as a comparison: Berlin 3.4 million, New York 18.9 million) and a small selection of universities at which one can study psychology, the resources are hardly comparable with e.g. the Focus Country in the last issue, the USA.

My thanks go to Saara Kinnunen, who, as co-editor, coordinated the Finnish contribution to this issue, and to the management committee of ACC Finland, who welcomed this issue and supported it.

Eric Johnson (USA), in the foundational article of this issue, speaks “of Christians who seek a ‘middle way’, in which they learn from and practice critical engagement with modern psychology and want to develop distinctly Christian versions of psychology within the Christian community, university, and local church, but are also willing to work within the secular rules of discourse and practice that are currently mandated within the public square”.

This is precisely the desire one can detect in the authors in this issue. Together with Saara, I join in wishing our readers that the Christian worldview should be taken seriously as part of one’s professional identity.

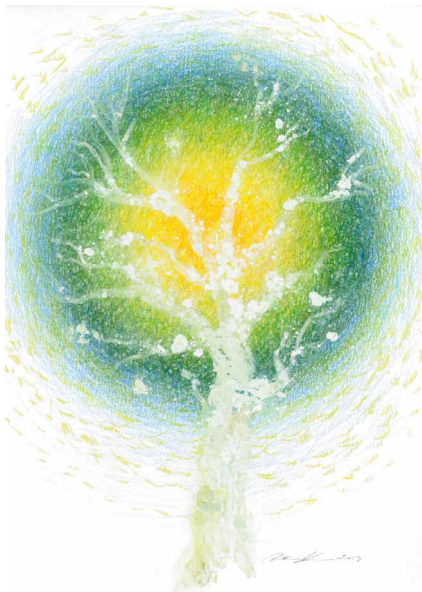
Werner May, Germany, werner.may@ignis.de

**... the amount
of interest in the
relationship between
psychology and
Christian faith,
to an extent I had
never previously
encountered
in Europe**

**... Christians who
seek a ‘middle
way’...**

**Christian worldview
should be taken
seriously as part
of one’s professional
identity**

This edition is accompanied by the artwork of Ritva Kosonen. “Writing has always been difficult for me. When I was studying therapeutic counselling I was allowed to substitute some of the written assignments for pictures and for doing different kinds of altars as well as installations for silent prayer. These works functioned as tools also in my own healing process. I was encouraged to walk my own path.”

Contents

- 1 Editorial
- 3 Around The World: The Contributors
- 5 The first five numbers
- 7 Eric L. Johnson (USA): Is a Christian Psychology a Legitimate and Viable Scientific Project?
- 12 Comment: Martijn Lindt (Netherlands)
- 14 Saara Kinnunen: Introduction to the Finnish Article
- 18 About the Artist Ritva Kosonen

CHRISTIAN ANTHROPOLOGY

- 26 Toni Terho: ACC Finland, Christian Anthropology and Ethics
- 61 Comment: Eric Johnson (USA)
- 63 Ari Puonti: What do Pastoral Carers and Christian Psychotherapists need Theology for? Theological Annotations for Professional Helpers / Mihin sielunhoitajat ja kristityt psykoterapeutit tarvitsevat teologiaa? Teologisia reunahuomautuksia auttamisen ammattilaisille
- 78 Comment: Shannon Wolf

CHRISTIAN PSYCHOLOGY

- 81 Ritva Belt: Attachment Theory and Mother-Infant Psychotherapy Groups among Drug-Abusing Mothers / Kiintymyssuhdeteoria ja päihdetaustaisten äitien ja vauvojen psykoterapiaryhmät
- 92 Comment: Andrew J. Schmutzer (USA)

CHRISTIAN PSYCHOTHERAPY

- 95 Jorma Niemelä: The Role of Spirituality in Treatment and Recovery of Addiction / Hengellisyys addiktion hoidossa ja toipumisessa

- 105 Comment: Friedemann Alsdorf (Germany)
- 108 Tarja Vilppola: Mission Possible. A Presentation of the Therapeutic Process of Adult Victim of Child Sexual Abuse / Kuvaus lapsuudessaan seksuaalisesti haavoitetun psykoterapiaprosessista
- 138 Comment: Heather Gingrich (USA)
- 140 Saara Kinnunen: A Case Study: How Individual Therapy can help with Marital Problems / Kuinka yksilöterapia voi auttaa myös parisuhdeongelmissa
- 150 Comment: Olga Krasnikova (Russia)

CHRISTIAN PSYCHOLOGY ALIVE

- 152 Leena Junnila: RE-Christian Counselling Training in Finland and the Lifecycle Method / RE-sielunhoitoterapeuttikoulutus Suomessa ja koulutukseen sisältyvä elämänkaarimenetelmä
- 159 Hanna Ranssi-Matikainen: Christian Marriage Camps as an Intervention in Marriage Crises / Kristillinen avioliittoleiri parisuhdekriisin interventiona
- 191 Comment: Michael Cook (USA)
- 193 Saara Kinnunen: Päivimaria Kuivamäki – A Pioneer in Christian Therapy in Finland / uranuurtaja Suomessa kristillisen terapian alueella
- 198 Comment: Anna Ostaszewska
- 199 A Book Review by Akseli Mäkelä
- 202 The 14th Symposium of EMCAPP 2015 in the Netherlands
- 205 EMCAPP Symposium, Rome, October, 2014
- 207 Next Number
- 208 Statements of EMCAPP

Why do we have a bilingual journal?

In our movement for Christian Psychology, we meet as Christians with very different backgrounds: different churches, different cultures, different professional trainings...

There is a common desire for the movement, but highly “multi-lingual” ideas of its realization!

Therefore, a bilingual journal is just a small reference to our multilingual voices to remind us:

- Languages are an expression of cultures, countries and of their people. By writing in two languages, we want to show our respect to the authors of the articles, to their origin and heritage, and at the same time symbolically show respect to all the readers in other foreign countries.
- There are many foreign languages that we do not understand. Within our own language, we intend to understand one another, but we fail to do so quite often. To really understand one another is a great challenge, and we also want to point to this challenge by offering a bilingual journal.
- “When languages die, knowledge about life gets lost.” (Suzanne Romaine, 2011)
- Finally, there is a pragmatic reason: As we want to have authors from one special country to write the main articles of every journal, it will be easier for them to distribute the journal in their own country, when it also is in their own language.

Note: By clicking the desired contribution in this Contents list, you immediately reach the relevant page.

Around The World: The Contributors

Christian Psychology Around The World

The main articles - Number 1

- Step by step we were lead - About the beginnings of the Association of Christian Psychologists (ACP) in Poland. Interview with Agata Rusak
- Krzysztof Wojcieszek: Nature of Despair
- Romuald Jaworski: The Role of Religious Trust in Overcoming Conflicts.
- Romuald Jaworski: Personal & impersonal religiousness: A psychological model and its empirical verification
- Anna Ostaszewska: Anxiety Therapy from the Perspective of the Integrative Psychotherapy: A Christian Approach
- Anna Ostaszewska: Insight into a Therapy - Ela
- A Portrait: Władysław Schinzel
- Forum: Christian Psychology, only for Christians?

Read our first number:
Focus country: Poland
Main articles in English and in Polish

The main articles - Number 2

- Eric L. Johnson What is a Christian Psychology?
- Agnes May: The living rhythm of healthy abilities
- Werner May: The Healing No
- Friedemann Alsdorf: My Therapy Goal – Your Therapy Goal – God's Therapy Goal?
- Wolfram Soldan: Process models in the field of healing in a Christian psychology with the inner forgiveness model as an example
- New Paths in AD(H)D Counselling. An interview with Joachim Kristahn
- Hanne Baar - a portrait: „Interpreting spiritual things spiritually to the spiritually-minded“
- Forum: The fundamental meaning of conscience in CP

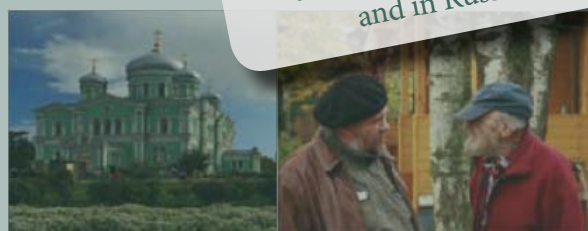
Read our second number:
Focus country : Germany
Main articles in English and in German

The main articles - Number 3

- Romuald Jaworski:
The relevance and beauty of Christian Psychology
- Andrey Lorgus:
The concept of a person according to Orthodoxy
- Fedor Vasilyuk: Prayer & experiencing in the context of pastoral care
- Boris Bratus: Notes on the outer circle of opponents of Christian Psychology
- Elena Strigo: The psychic reality and the image of God in Christian psychotherapy – Case context and methods
- Olga Krasnikova: The specifics of the Christian Orthodox psychotherapy and consulting. Contemplations of a christian psychologist
- Tatiana Grigorieva, Julia Solomonik, Maria Joubert: Symbols in restoring moral self-awareness in trauma psychotherapy
- Forum: Strong theismus (Brent D. Slife) in discussion

Read our third number:
Focus country: Russia
Main articles in English and in Russian

The main articles - Number 4

- Wolfram Soldan (Germany):
Characteristics of a Christian Psychology
- “An ethic of the special” – not only in addiction therapy.
Roland Mahler talking with Werner May
- Jacqueline Bee: The first Couple and Postmodernity.
Fundamental anthropological script given at creation,
defining gender relation and dependence
- Manfred Engeli: Understanding of Marriage and Final
Marriage Counselling
- Samuel Pfeifer: Prayer – Psychodynamics,
Effectiveness, Therapy
- René Hefti, Lars Kägi, Maria Drechsler:
The value of empirical research for the clinical practice
of a Christian specialist clinic for psychosomatics,
psychiatry and psychotherapy
- Maria Drechsler: Religious coping and post-traumatic
growth in the course of a trauma therapy
- Forum: Can neuropsychology find a fruitful place in
Christian psychology?

The main articles - Number 5

- Tim Sisemore: Grace Matters: A Christian Psychology
Story
- Paul Watson (USA): Babel of Rationalities: Christian
Psychology, Incommensurability, and the Important Role
of Empirical Research
- Eric Jones (USA): The Roles of Automatic and Conscious
Thought in Worldview Consistency
- Keith Houde (USA): The Mystery of Persons: Catholic
Foundations for a Psychology of Persons
- Ed Welch (USA): A Christian Psychologist and Biblical
Counselor?
- 2003-2013: On 10 years of the Society for Christian
Psychology in the USA - Interview with Eric L. Johnson
(USA)
- Paul C. Vitz and Jennifer M. Meade: Self-forgiveness in
Psychology and Psychotherapy: a Critique
- Diane Langberg (USA): The Role of Christ in Psychology
- Phil Monroe (USA): Telling Trauma Stories: What Helps,
What Hurts
- Contributions by Charles Zeiders and Dana Wicker:
“What Role should Play the Interpretations of Dreams in
a Christian Psychology?”

Read our fourth number:
Focus country: Switzerland
Main articles in English and in
German, two in Italian and French

Read our fifth number:
Focus country: Finland
Main articles in Finnish and English

Eric L. Johnson (USA)

Is a Christian Psychology a Legitimate and Viable Scientific Project?

As is well-known, the word stem of psychology comes from the Greek word “psyché,” translated “soul” in English, and along with most sciences, it adds a suffix derived from the Greek word “logos,” meaning “word” or “knowledge,” so etymologically psychology refers to the “study of the soul.” Nevertheless, contemporary psychology is now widely considered to be a secular, positivistic discipline that since its founding in the late 1800’s has rejected the existence of metaphysical objects like souls. That is because a scientific revolution happened in the study of human beings in the late 1800’s, because of the appropriation of natural science sensibilities and methods, which has led to an enormous growth in psychological knowledge since that time. As a result, most psychologists today assume that the contemporary form of psychology is the only legitimate kind of psychology there is or can be. Historians of psychology, however, know that very different versions can be found throughout Western cultural history, going back to ancient times (Foucault, 2005; Nussbaum, 1994; Robinson, 1981; Watson & Evans, 1991), to say nothing of the well-developed psychologies of India and China, and the relatively undocumented indigenous psychologies of countless peoples throughout human history. Philosophers in ancient Greece, like Plato (429-347, B.C.), Aristotle (382-322, B.C.), and the Stoics, wrote brilliant analyses of the soul, and Hippocrates (c. 460-379, B.C.), a Greek physician, attempted to describe the biological basis of mental illness. These early Western intellectuals attempted to describe psychological aspects of human nature on the basis of personal experience, reflection in light of prior thought, and some careful empirical investigation.

More importantly for Christians, the Scriptures are saturated with psychological insights and spiritual wisdom and provide a divine framework for the healing of the soul, based on the

person and work of Jesus Christ and the union of believers to him. The Apostle Paul, for example, made many brief comments on psychological topics related to Christian salvation (Roberts, 1995). In comparison with contemporary psychology, biblical teaching relevant to psychology and counseling was much less empirically rigorous, written in everyday language for average readers, rather than in a scientific genre. Nevertheless, the Bible provides Christians with divinely-inspired “spectacles” through which they can interpret God and the world, including human beings. Starting from Scripture, many Christians in subsequent centuries contributed to a Christian version of psychology, and especially the care of souls, with a pastoral, monastic, or philosophical agenda, influenced some by previous ancient psychologists like Plato, Aristotle, and Hippocrates. Christians like Augustine, Ireneaus, Gregory of Nyssa, and Augustine in the Early Church; Maximus the Confessor, Bernard of Clairvaux, and Thomas Aquinas in the Middle Ages; and Luther, Pascal, Edwards, and Kierkegaard in the Modern era, among many others, composed a substantial body of Christian psychological and soul-healing literature by the mid-1800’s. However, within 100 years this “old psychology,” based largely on theology and philosophy, had been decisively replaced by the “new psychology,” which was based instead on careful empirical observation and methods like the experiment, and quantitative analysis.

Severely complicating this conversion story of Western psychology was the “secular revolution” (Smith, 2003) that occurred concurrently and was tragically confounded with its remarkable scientific advances, constituted by the simultaneous replacement of a Judeo-Christian worldview by the worldview of naturalism as the dominant set of basic assumptions about reality.

Naturalism is the worldview that assumes that only natural entities exist and that beliefs are justified only by the methods of empirical science (Goetz & Taliaferro, 2008; Post, 1995). As a result, naturalism is especially oriented to the empirical, the objective, the measurable, and the material. All worldview adherents by definition consider their basic assumptions to be true,

and therefore the contrary worldview beliefs of others to be false (even relativists cannot think otherwise). The great success of natural science methods and the belief that they lead necessarily to the greatest possible objectivity that humans can attain have convinced most adherents of naturalism that their worldview assumptions are beyond question.

In addition to the worldview of naturalism, modern psychology also accepted some version of positivism as its epistemology, which restricted science to what it could be “positively” or objectively identified: empirical descriptions, logical and mathematical relations, and theoretical statements about human beings, all of which were “publicly verifiable,” that is, procedures to which all interested parties could supposedly subscribe. Together these minimalist epistemological assumptions have undergirded psychological discourse in the West for the past 150 years.¹

As evidence of the foregoing, since 1950 the West’s major universities, psychological organizations, and psychology publishing organs have universally accepted rules of discourse and practice for the human sciences—pure and applied—that are consistent with naturalism and some degree of positivism. As a result, strong ontological claims about the nature of human beings (like they have conditioned freedom), the influence of supernatural beings or processes on human beings, and the affirmation of absolute ethical values are generally not allowed in the psychological discourse found in the best journals and books that represent what we today call psychology. This version of psychology is commonly called “modern.”

By any reckoning, the contributions of modern psychology have been enormous, leading to the development of extremely rich, scientific bodies of literature that well describe human beings as purely natural entities and that promote their psychological improvement using purely natural means. But how can human beings know absolutely what the valid parameters of the human

sciences are? The challenge facing all scientists is that all scientific activity is conducted within and guided by a “worldview,” a set of foundational assumptions regarding reality (Naugle, 2002). Many terms have been used for this important meta-concept.²

The challenge here for the development of a human science for all of humanity is that one’s basic assumptions cannot be proven to be true, either logically or empirically, to the satisfaction of others who do not already subscribe to them, they are rarely carefully explicated, and they guide one’s thinking and living implicitly. As a result, most adherents take for granted their own worldview beliefs, which seem to them self-evidently true, and they have a difficult time understanding how adherents of other worldviews cannot affirm the same assumptions.³ This lack of understanding is especially marked for those who are in the majority, a position the adherents of naturalism currently enjoy, at least among the West’s intellectual elite. According to Augustine’s Two-Cities Framework (sometimes called the doctrine of the “Antithesis”), such worldview differences are to be expected. Near the collapse of the Roman Empire, Augustine defended the validity of Christianity in the face of criticisms that it was responsible for Rome’s destruction by arguing that the human race is composed fundamentally of two communities: the City of Humanity, into which all humans are born, and the City of God, into which one has to be born again by faith in Christ (Jn 3:3). The City of Humanity, Augustine wrote (1958), is composed of those who fundamentally love self and despise God, whereas the City of God is composed of those who fundamentally love God and despise self, having been regenerated by God’s grace (Tit

1 Consider, for example, the implications of first subheading of chapter seven of William James’ (1890) classic exposition of the “new psychology”: “Psychology is a Natural Science” (Vol I, p. 183).

2 For example, Foucault (1972) refers to an “episteme,” Watson (1993) an “ideological surround,” and J.K. A. Smith (2009) a liturgy.

3 It is a curious fact of human life that a necessary circularity attends some of our most cherished and important beliefs, including beliefs in the general validity of one’s perceptions, clear and simple memories, and reasoning, the testimony of others, the existence of other persons, indeed the existence of whatever one is presently experiencing (Audi, 1998; Plantinga, 1993), a problem nicely illustrated in the movie *The Matrix*.

3:5), which is offered to everyone upon condition of believing in Christ (p. ??). When modern psychology was in its infancy, Abraham Kuyper (1898) applied the Two-Cities Framework to the human sciences and concluded that each City will develop its own version of them, reflecting its respective ultimate values.

A Christian approach to the human sciences will differ from a modern approach because of the following values:

1. The triune God is the author, center, and end of human life and his glory is the highest human motivation (Is 43:7; 1Co 10:31);
2. Humans are made in God's image (Gen 1:26-27; 9:6), so they can only be understood properly in terms of their relation to God, and they flourish best in communion with him;
3. However, humans are now sinful and alienated from their Creator (Gen 3; Ro 3:10-18). In addition, they are damaged creatures, both in body and soul, which can lead to the emergence of psychological disorders;
4. Humans now require union with Christ in order to attain the greatest kind of psychospiritual healing available, and complete healing in the age to come. Through their union with Christ, believers obtain many psychospiritual blessings from God that have the potential to gradually but significantly improve human functioning and relationships, over the course of the believer's life. The most important blessing is the gift of the indwelling Holy Spirit.

These (and other) truths would presumably have a profound impact on the development of a Christian version of psychology (especially in the areas of psychopathology and psychotherapy). Some examples of distinctly Christian empirical research include a study of positive mental health outcomes associated with believing in the Christian doctrine of sin (Watson, Morris, Loy, Hamrick, & Grizzle, 2007), Christian post-formal thought (Johnson, 1998), the Christian concept of communion (Bassett & Aubé, 2013), and the Christian concept of grace (Sisemore, Arbuckle, Killian, Mortel-laro, Swanson, Fisher, & McGinnis, 2008), and a Christian model of wisdom (Kwon, 2009), just to name a few examples.

At the same time, the psychologies based on Christianity and those based on naturalism will share many beliefs, given common empirical and intellectual powers and a common human nature and fallenness, particularly in areas of psychology that study more mechanistic aspects of human nature, like neuropsychology, perception, memory, and human reasoning, as well as more mechanistic social processes, like socialization, the impact of trauma, and group processes.

Areas of greatest contention currently between these two versions of the human sciences include the role that the triune God has played in the formation of the human species, and his role with respect to the individual person in maturation and psychospiritual healing; what psychopathology is from a theistic standpoint and how human responsibility and sin are involved, the use (and overuse) of medication to treat mental disorders; questions about whether certain conditions ought to be considered a disorder (e.g., homosexuality and gender identity confusion); and the prohibition against theists sharing their worldview assumptions in therapy sessions, given that naturalists are free to share theirs all the time.

Christian Psychology on the Spectrum

There are basically three approaches Christians currently take towards contemporary psychology. Probably the most common approach is a relatively uncritical acceptance of them as they are currently constituted. Christians taking this stance conduct themselves in these fields according to the rules of discourse and practice of naturalism and secularism, but they seek to do so with Christian integrity and fidelity to Christian ethics. To this group, the idea of a distinctly Christian psychology is as nonsensical as Christian chemistry or Christian plumbing. Psychology is a science, and as such it is based on empirical and quantitative methods that yield universal knowledge accessible to those trained in the methods, irrespective of their worldview. Consequently, good science is unaffected by worldview. On the other side of the spectrum are those Christians who largely reject psychology, because of its secular, naturalistic worldview, and instead practice a model of

counseling that is based solely on the Bible and that treats most mental problems as exclusively spiritual in nature, and therefore are opposed to the use of psychotropic medications as well as therapeutic techniques not mentioned in the Bible. This group also typically rejects professional licensure and sometimes argues that there is no such thing as mental illness.

Finally, are those Christians who seek a “middle way” between these extremes, in which they learn from and practice critical engagement with modern psychology and participate in the contemporary discipline, in spite of the current dominance of naturalism. They begin with a Christian understanding of human beings, but appropriate legitimate knowledge of the modern versions of the human sciences, interpreted according to a Christian worldview and translated into a Christian framework, but also believe that Christianity offers divine resources in Christ for the healing of the soul, unavailable to humans apart from faith in Christ. Proponents of this middle way seek to develop distinctly Christian versions of psychology, as much as possible, within the Christian community, university, and local church, but are also willing to work within the secular rules of discourse and practice that are currently mandated within the public square. However, in addition, they advocate for an increasingly pluralistic education and public mental health system that respects the worldviews of all professors, students, practitioners, and counselees. Christian psychology is one name for this “middle way” (see the website of the Society for Christian Psychology, www.Christianpsych.org), but there are also some who identify themselves with biblical counseling (Williams, 2010) and integration (Tan, 2010) who also advocate this middle way.

Conclusion

Distinctly Christian scholarship has been helped immeasurably in the past few decades by the work of Alvin Plantinga (1993; 2000; 2012), one of the most important Christian philosophers in the 20th century. He has argued (1993) that it is rational to assume the following: 1) the human mind is a belief-producing mechanism; 2) the human mind produces beliefs according to its design plan; 3) if it is producing beliefs ac-

cording to its design plan, it is properly functioning; 4) if it is properly functioning, it will yield reliable knowledge; and 5) if it is not functioning properly, it may not yield reliable knowledge. Plantinga (2000) argued further that, according to Christianity, 1) the design plan of the human mind has been compromised by sin which has caused damage to its knowing capacities and so has compromised its ability to know certain things (e.g., the proper knowledge of self and God), and 2) one of the gifts of the Holy Spirit is the restoration of those knowing capacities lost by sin. Obviously, such conclusions would be irrational according to the canons of modern discourse, particularly because of its assertions that some humans (Christians) may know important things that others cannot know unless they too become Christians. Plantinga acknowledges that he cannot prove the validity of specifically Christian beliefs to those who are not Christians, but he is not attempting to provide such proof. He has simply tried to make the case that the Christian is within her epistemic rights to hold to those beliefs, and that it is rational to do so, even though they are not held by other rational persons—that is, even though they are not publicly verifiable. Moreover, in contrast to the post-modernist, Plantinga argues in favor of a realist theory of human knowing that is, that humans can know things as they really are and, even more controversial, Christians can know some things more accurately than non-Christians, because of God’s grace, directly suggesting that if one does not believe in Christ, one’s knowing faculties are deficient.

This brief summary cannot do justice to the complexity of Plantinga’s arguments, nor can it deal with difficulties in the position (e.g., if belief in the Christian God can be rationally held in the face of objections from other rational persons, what about belief in the Great Pumpkin?). Nevertheless, the significance of his work for Christian psychology is inestimable. To begin with, he has written a well-structured argument for the rationality of holding to specifically Christian beliefs even though other rational persons disagree. This is of seismic importance for the Christian psychologist because of the many distinctively Christian beliefs that bear on human nature and Christian experience that are not

shared by modern psychologists. If Plantinga is right, the Christian psychologist is also within her epistemic rights to hold to specifically Christian beliefs, discourse rules, and ethical standards, and allow them to influence her research, theory-building, and practice, regardless of the “discourse rules” and “ethical standards” of the modernist majority that dominates the fields of psychology and psychotherapy currently. Also, it is significant that Plantinga’s model of epistemology is itself an example of a specifically Christian type of philosophy, one that makes certain Christian assumptions and argues on the basis of them, regardless of whether rational persons outside the Christian community concur. This makes him also a philosophical role-model, exemplifying the way for Christian psychologists to do likewise in their field.

Were Christians to pursue Christian psychological theory-building, research programs, and therapy practice, beginning with the Christian faith, but willing to incorporate psychological knowledge obtained by other worldview communities (like the modern), what would a mature version of that psychology look like? We won’t know until we work earnestly and communally on such a project for many years. May we have a better idea 50 years from now!

References

- Audi, R. (1998). *Epistemology: A contemporary introduction to the theory of knowledge*. New York: Routledge.
- Bassett, R. L., & Aubé, J. (2013). “Please care about me!” or “I am pleased to care about you!” Considering adaptive and maladaptive versions of Unmitigated Communion. *Journal of Psychology and Theology*, 41, 107-119.
- Goetz, S. & Taliaferro, C. (2008). *Naturalism*. Grand Rapids, MI: Eerdmans.
- Foucault, M. (1972). *The archaeology of knowledge* (A. Sheridan, Trans.). New York: Pantheon.
- Foucault, M. (2005). *The hermeneutics of the subject*. New York: Palgrave Macmillan.
- James, W. (1890). *Principles of psychology*. New York: Henry Holt.
- Johnson, E. L. (Ed.). *Christianity and Psychology: Five Views*. Downers Grove, IL: InterVarsity.
- Kuyper, A. (n.d.). *Principles of sacred theology*. Associated Publishers and Authors: Wilmington, DE.
- Kuyper, A. (1998). *Abraham Kuyper: A centennial reader* (J.D. Bratt, Ed.). Grand Rapids, MI: Eerdmans.
- Kwon, U.H. (2009). *Empirical exploration of wisdom from a Christian psychology perspective*. Unpublished doctoral dissertation. Southern Baptist Theological Seminary, Louisville, KY.
- Naugle, D.K. (2002). *Worldview: The history of a con-*

Eric Johnson (USA), Ph.D., is Professor of Pastoral Care at Southern Baptist Theological Seminary and the director of the Society for Christian Psychology.

ejohnson@sbts.edu

cept. Grand Rapids, MI: Eerdmans.

Nussbaum, M. C. (1994). *The therapy of desire: Theory and practice in Hellenistic ethics*. Princeton, NJ: Princeton University Press.

Plantinga, A. (1993). *Warrant and proper function*. New York: Oxford University Press.

Plantinga, A. (2000). *Warranted Christian belief*. New York: Oxford University Press.

Plantinga, A. (2012). *Where the conflict really lies : Science, religion, and naturalism*. New York : Oxford University Press.

Post, J. F. (1995). Naturalism. In R. Audi (Ed.), *The Cambridge dictionary of philosophy* (pp. 517-8). New York: Cambridge University Press.

Robinson, D. N. (1981). *An intellectual history of psychology* (2nd ed.). New York: Macmillan.

Sisemore, T. A., Arbuckle, M., Killian, M., Mortel-laro, E., Swanson, M., Fisher, R., & MCGinnis, J. (2010). *Grace and Christian Psychology – Part 1: Initial Measurement, Relationships, and Implications for Practice*. *Edification: The Transdisciplinary Journal of Christian Psychology*, 4 (2) 57-63.

Smith, C. (2003). Introduction: Rethinking the secularization of American public life. In C. Smith (Ed.), *The secular revolution: Power, interests, and conflict in the secularization of American public life* (pp. 1-96). Berkeley, CA: University of California Press.

Smith, J. K. A. (2009). *Desiring the kingdom: Worship, worldview, and cultural formation*. Grand Rapids, MI: Baker.

Tan, S.-Y. (2010). *Psychotherapy and counseling*. Grand Rapids, MI: Baker.

Watson, P. J. (1993). Apologetics and ethnocentrism: Psychology and religion within an ideological surround. *The International Journal for the Psychology of Religion*, 3, 1-20.

Watson, P. J., Morris, R. J., Loy, T., Hamrick, M. B., & Grizzle, S. (2007). Beliefs about sin: Adaptive implications in relationships with religious orientation, self-esteem, and measures of the narcissistic, depressed and anxious self. *Edification: Journal of the Society for Christian Psychology*, 1, 57-67.

Watson, R. I., & Evans, R. B. (1991). *The great psychologists: A history of psychological thought*. New York: HarperCollins.

Martijn Lindt (Netherlands)

Comment to „Is a Christian Psychology a Legitimate and Viable Scientific Project?“

First the author leads us once again into the history of psychology. He does a fine job again, giving us an eloquent description. He introduces us into the real history of psychology unlike the established mainstream psychologists, who always start at the Wundt laboratory.

He reminds us of how the development of modern psychology has been dominated by the worldview of naturalism.

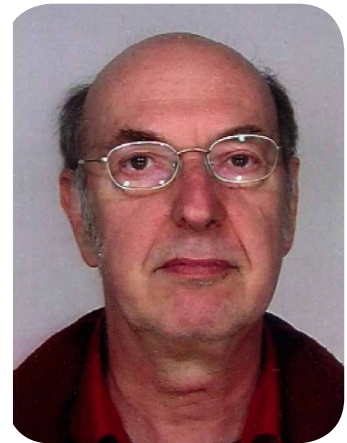
After giving mainstream psychology credit for its achievements, he does not proceed to defend Christian Psychology before its jury, so very much tainted by naturalism. He does not follow the naive way of trying to show how well one fits into the mainstream framework. Neither does he refuse to render any account to these psychologists, as postliberal philosophers of science propose, but elegantly he steers between these two positions.

He enters the vast area of epistemological reflection on the impossibility of proving the basic assumptions of any type of psychology. Known well by philosophers of science but largely ignored by psychologists. He inquires about the nature of rationality. Plantinga is his guide here. Plantinga makes the case that Christians are within their epistemic rights to hold to their beliefs and that it is rational to do so.

Johnson also maps the main differences and the common traits of Christian Psychology and mainstream psychology.

I have four points to make:

Johnson calls Plantinga's effort a well-structured argument but signals the difficulty that every belief might appeal to a rationality. For example

Martijn Lindt (Netherlands), em. associate professor at University of Amsterdam, lecturer at Bonifatius Theological Institute

the belief in the Great Pumpkin. (By the way I saw one in a farm garden yesterday...). Stenmark (1995) can be of help here: to hold a belief is rational as long as there are no reasons for disbelief. We have to accept that different world views exist.

Speaking about different approaches within the Christian community towards psychology, Johnson mentions three positions: uncritical acceptance of the currently established psychology, rejection of it and the middle way of Christian understanding of human beings with appropriation of knowledge of the dominating psychology, interpreted according to a Christian worldview. Here is a problem, because Integrationist Psychology does not fit into this scheme. It is neither just uncritically acceptant nor does it belong to the middle way as Johnson describes it, according to Christian Psychology. A description I subscribe to.

He tells us that some integrationists, mentioning one, advocate the middle way. It has to be explained why Johnson sees them as middle way and how he sees the other integrationists.

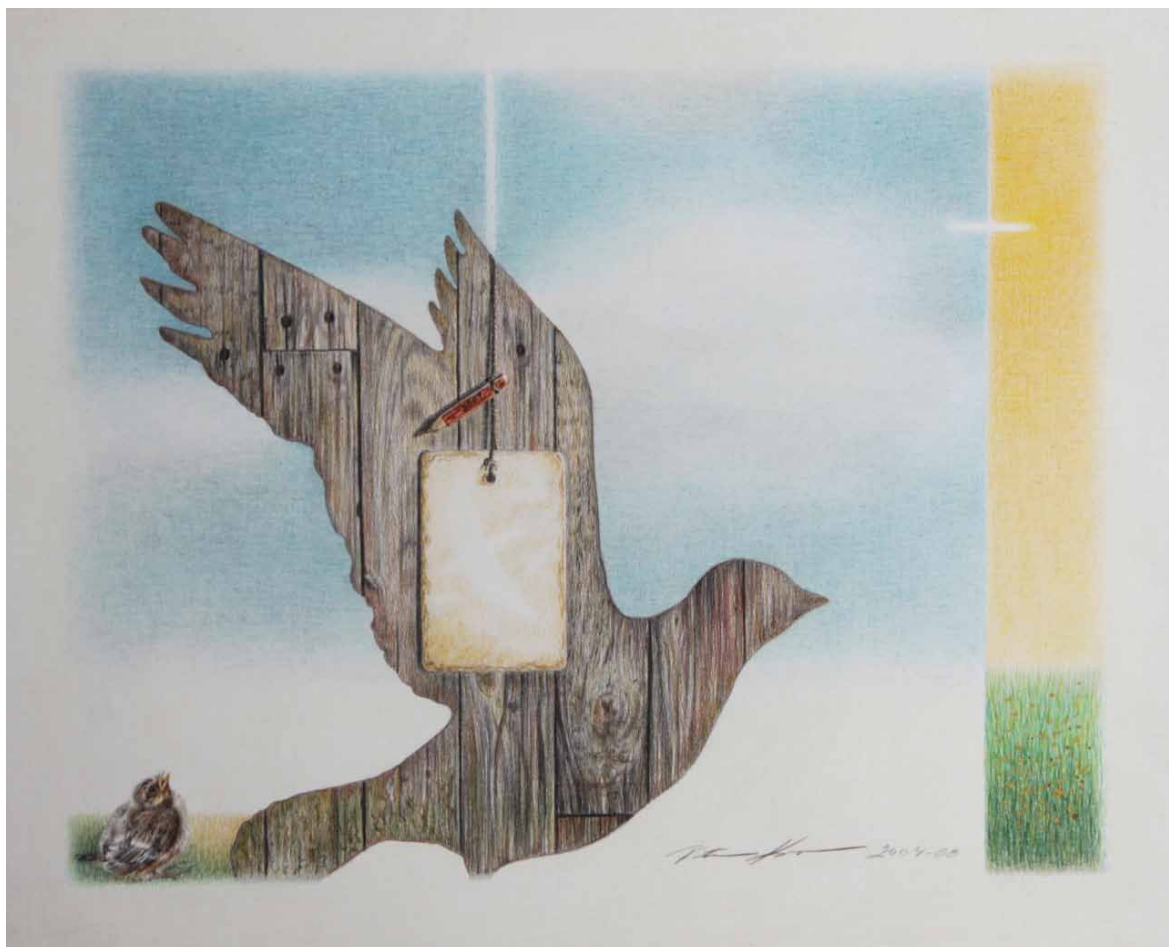
Interestingly I note a shift in Johnson's thinking when he mentions more areas of common

ground between Christian and naturalist psychology than in his masterpiece 'Foundations for Soul Care' (2007). He calls many cognitive and social processes 'mechanistic' (Neuropsychology, perception, memory and more). Personally I think he is a bit too lenient here. Common grounds of study: yes. But unity of question, of decision of research design, of interpreter: no, not even in these fields. The worldviews are decisive all the time, as Johnson showed so beautifully in his book.

Another difference from earlier work is the appeal to postmodernism, Johnson no longer makes it in this article. Up to now this was posed as an opportunity for different worldviews and thus for Christian Psychology. He does advocate a pluralistic education and mental health system in this article again. It is puzzling me: why has he dropped the appeal to postmodernism now? Did he change because he sees more the dangers in postmodernism now?

References

- Johnson, E. L. (2007). Foundations for Soul Care. Downer's Grove: InterVarsity Press.
 Johnson E.L. (2010). Psychology & Christianity, Five views. Downer's Grove: InterVarsity Press.
 Stenmark, M. (1995). Rationality in Science, Religion and Everyday Life: A Critical Evaluation of Four Models of Rationality. South Bend: University of Notre Dame Press.

A New Day, 2004, 2013, drawing
 Uusi päivä, 2004, 2013, piirustus

Saara Kinnunen

Introduction to the Finnish articles

Christian psychologists and therapists in Finland began to seek contact with each other about twenty years ago. Christian psychology wasn't acknowledged in psychology at universities but Christian professional helpers had a feeling that faith could be an asset in helping people and that the Christian worldview should be taken seriously as part of one's professional identity. At the same time, many of those needing therapy were enquiring where they could find a Christian therapist.

In the interview with Päivi-Maria Kuivamäki we can see how God prepared her to become a pioneer in Christian psychology in Finland. She founded ACC Finland almost ten years ago now and designed the first counselling training in Finland. Leena Junnila's article covers the history and contents of Finnish counselling training. She introduces The Lifecycle Method by means of which trainees deal with their own life story and the significance of its events and train to use it in helping individuals as well as groups. ACC Finland gathers together people and societies who have Christian values as a foundation in their work as therapists and counsellors. The goal is to develop and enhance Christian therapy and counselling in Finland. ACC strives to support and develop professional know-how among the members based on the values of Christian therapy and counselling. The article by Toni Terho explains terms and concepts used in counselling and therapy in Finland and other parts of the world as well as showing how ACC Finland is placed in the overall field and connected internationally.

ACC has developed criteria for Christian therapy and counselling education and training, as well as the accreditation criteria for counselling therapists and those doing Christian psychotherapy, so that the quality of Christian counselling and therapy would be as good as possible. International connections in the field of Christian counselling and therapy have had a significant

Saara Kinnunen

Johdanto suomalaisiin artikkeleihin

Kristityt psykologit ja terapeutit Suomessa alkoivat etsiä yhteyttä toinen toisiinsa noin kaksikymmentä vuotta sitten. Yliopistopsykologia ei tunnustanut kristillistä psykologiaa, mutta silti kristityt auttamisen ammattilaiset aavistivat, että usko voi olla voimavara ihmisten auttamistyössä ja että kristillinen maailmakatsomus olisi voitava ottaa vakavasti osana ammatillista identiteettiä. Samanaikaisesti monet terapiaa tarvitsevat asiakkaat kyselivät, mistä he voisivat löytää kristityn terapeutin.

Päivimaria Kuivamäen haastattelussa näemme, miten Jumala valmisti häntä kristillisen psykologian pioneeriksi Suomessa. Hän oli perustamassa Suomen ACC:tä pian kymmenen vuotta sitten. Hän oli suunnittelemassa ensimmäistä sielunhoitoterapiakoulutusta Suomessa. Leena Junnilan artikkeli kertoo Suomen sielunhoitoterapiakoulutuksen historian ja sisällön. Hän esittelee elämänkaari-metodin. Sen avulla koulutettavat tutustuvat omaan elämänsisältönsä ja sen tapahtumien merkitykseen omassa elämässä sekä opettelevat käyttämään sitä yksilöiden ja ryhmien auttamistyössä.

Suomen ACC kokoaa kristilliseltä arvopohjalta terapia- ja sielunhoitotyötä tekevät henkilöt ja yhteisöt yhteistoimintaan. Sen tavoitteena on kehittää ja edistää kristillistä terapiaa ja sielunhoitoa Suomessa. ACC toimii yhdistyksen arvopohjan mukaisen kristillisen terapian ja sielunhoidon ammatillisen osaamisen tukemiseksi ja kehittämiseksi jäsentensä parissa. Toni Terhon artikkeli avaa sielunhoidollisen ja terapeuttisen avun käsitteitä Suomessa ja eri puolilla maailmaa ja Suomen ACC:n sijoittumista kokonaisuutensa ja sen kansainvälisiin yhteyksiin.

ACC on kehittänyt kriteerit kristilliseen terapian ja sielunhoidon koulutukselle sekä kriteerit sielunhoitoterapeuteille että kristillistä psykoterapiaa tekeville, jotta kristillinen auttamistyö voisi olla mahdollisimman laadukasta. Kansainväliset yhteydet kristillisen

value for ACC Finland. The ethics code of ACC Finland (ECAAF) constitutes one chapter of this Journal.

Finland is, along with the rest of the Western world, a post-Christian country. Despite the fact that over 70 % of the population are members of Christian churches and a fifth of Finns express religious activity to some extent, Christian faith and knowledge are continually decreasing. However, there are still societies in the field of care and rehabilitation that openly base their work on Christian values. The article by Dr. Jorma Niemelä is about the role of spirituality in substance abuser treatment and recovery. He looks at individuals who have recovered in connection with a religious change as well as institutions run by Christian organizations and the care and treatment they offer.

Hanna Ranssi-Matikainen has studied Christian marriage camps as an intervention in marriage crises. Preventive Christian marriage work has been done for over 40 years in the form of camps and seminars of different lengths as well as other marriage events. Hanna Ranssi-Matikainen's article shows that peer groups can be of significant help in marriage crises. Having reached the stage of grandparenthood myself, I am delighted by the important role of grandparents brought up in the study. In Erik Erikson's theory, only the grandparent-aged person is capable of passing on the vital fearlessness and maturity to the other person. This point of view reminds our Western culture, that emphasizes differentiation, about God's original plan where the extended family constitutes the home environment of the nuclear family and the children. Attachment theory has been the most keenly researched area in development psychology in recent decades. Leena Junnila contributes an article based on psychiatrist Ritva Belt's doctoral thesis, which reports a study of the possibilities of healing the mother's traumatised attachment in mother-infant group psychotherapy.

The therapy process of individuals that have experienced sexual abuse as children is described in the article by Tarja Vilppola. She is a Christian sexual therapist who integrates spirituali-

terapian ja sielunhoidon alalla ovat olleet merkittävä tuki Suomen ACC:lle. Suomen ACC:n hyväksymät eettiset ohjeet (SAEO) on tässä Journalissa omana lukuna.

Suomi on läntisen maailman kanssa jälkikristillinen maa. Vaikka yli 70 % väestöstä kuuluu kristillisiin kirkkoihin ja viidesosa suomalaisista ilmaisee jonkinasteista uskonnollista aktiivisuutta, silti kristillinen usko ja tieto ovat koko ajan vähenemässä. Kuitenkin ihmisten hoidon ja kuntoutuksen alalla on edelleen kristilliseltä arvopohjalla avoimesti toimivia yhteisöjä. Tohtori Jorma Niemelän artikkeli kertoo hengellisyyden roolista päihdekuntoutuksessa ja toipumisessa. Hän tarkastelee toipuneita yksilöitä, joiden paranemiseen on liittynyt uskonnollinen muutos ja kristillisten järjestöjen ylläpitämiä hoitoyhteisöjä ja niiden tarjoamaa hoitoa.

Hanna Ranssi-Matikaisen on tutkinut kristillisten avioliittoleireirejä parisuhdekriisien interventiona. Suomessa on tehty ennaltaehkäisevää kristillistä avioliittotyötä yli 40 vuotta eri pituisten leirien ja seminaarien muodossa ja avioliittotapahtumien muodossa. Hanna Ranssi-Matikaisen artikkeli osoittaa, että vertaisryhmät voivat olla merkittäviä apu myös parisuhdekriiseissä. Itseäni isovanhempi-vaiheeseen ehtineenä ilahduttaa tutkimuksessa esiinnostettu isovanhempien merkitys. Erik Eriksonin teorian mukaan vasta isovanhempi-ikään ehtinyt yksilö kykenee välittämään toiselle ihmiselle elinvoimaista pelottomuutta ja kypsyyttä. Tämä näkökulma muistuttaa erillistymistä korostavaa länsimaista kulttuuria Jumalan alkuperäistä suunnitelmasta, jossa suku muodostaa perheen ja lasten kasvuympäristön.

Kiintymyssuhdeteoria on ollut viimevuosikymmeninä tutkituin kehityspsykologian alue. Psykiatri Ritva Belt on tehnyt tutkimuksen äidin traumatioituneen kiintymyssuhteen parane-mismahdollisuuksista äiti-vauvaryhmäpsykoterapiassa: Leena Junnila esittelee Ritva Beltin väitöskirjaan perustuvan artikkelin.

Lapsena koetun seksuaalisen hyväksikäytön terapiaprosessia kuvaa Tarja Vilppola omassa artikkelissaan. Hän toimii kristittynä seksuaa-

ty with therapy if this is possible considering the world view of the client. She introduces the Inner Wall, a therapeutic tool that also serves as the client's self-method in gaining insight during the recovery process. God's presence is an integral part of the therapy session. The article shows how the prayer of Powerful Peace used by Teo van der Weele can be included in therapy.

Among the Finnish articles it is Ari Puonti who takes up the theological point of view as he discusses how theology is needed in counselling and therapy. He presents the connection between the Christian world view with its concept of man and counselling. According to the apostle Paul, God ordained man in the likeness of Jesus before the beginning of the world. The restoration of God's image in man takes place through other people, one's own activity and the Holy Spirit. Ultimately, the change in the individual from beginning to end is brought about by the Holy Spirit. The goal of the work of Christian helpers is spiritual and social: to grow attached to Jesus, who unites the believer with other people in the church. Contact with other believers is linked with the restoration of God's image in man. Ari Puonti points out that church as a community fulfills this idea best and raises the question as to how the Christian counsellor or therapist includes the dimension of church as a community in healing.

We proudly present Ritva Kosonen as the artist of this Journal. She has found the use of picture as a tool both in her own healing process and when encountering

Saara Kinnunen (Suomi) on psykoterapeutti ja työskentelee Perheasian Neuvottelukeskuksesta luterilaisessa kirkossa Vaasassa. Hän on fil. ja valt. kand pääaineina sosiaalipsykologia, kasvatustiede ja musiikkitiede. Hän on Suomen ACC:n ja Tanskan IPICC:n hallituksessa (International Psychotherapeutic School in Christian Culture.) Hän on kirjoittanut useita perhettä, parisuhdetta, vanhemmuutta ja sielunhoitoa käsitteleviä kirjoja.

Saara Kinnunen (Finland) Psychologist working in Family Counseling Center in Lutheran Church in Finland. Master of Arts in Social Psychology, Education and Musicology. Board member of ACC in Finland and of ISARPAC. Author of several books about marriage, parenting and counseling.

saara.kinnunen@evl.fi

literapeutina, joka integroi hengellisyyden terapiaprosessiin, jos se on asiakkaan maailmakuvan huomioonottaen mahdollista. Hän esittelee "Hyvinvointiseinä"-terapeuttisentyökalan, joka toimii myös asiakkaan itseoivallusvälineenä toipumisprosessissa. Jumalan läsnäolo on olennainen osa terapia-istuntoa. Artikkelissa kerrotaan, miten Teo van der Weelen käyttämä Voimaannuttava Rukous voi olla osa terapiatyötä.

Teologisen näkökulman suomalaisiin artikkeleihin tuo Ari Puonti pohtiessaan sitä, mihin teologiaa tarvitaan auttamistyössä. Hän esittelee kristillisen maailmankuvan ja ihmiskäsityksen kytkeytymistä sielunhoitoon. Paavalin mukaan Jumala on ennen maailman alkua määrännyt ihmisen Jeesuksen kaltaisuuteen. Jumalan kuvan restaurointi tapahtuu toisten ihmisten, oman aktiivisuuden ja Pyhän Hengen avulla. Viime kädessä muutos on kuitenkin alusta loppuun asti Pyhän Hengen työtä ihmisessä. Kristillisen auttamistyön tavoite on hengellinen ja sosiaalinen: kasvaa kiinni Jeesukseen, joka liittyy uskovan muiden ihmisten yhteyteen seurakunnassa. Yhteys toisiin uskoviin liittyy ihmisessä olevan Jumalan kuvan restaurointiin. Ari Puonti muistuttaa, että yhteisöllinen seurakunta toteuttaa tätä ideaa parhaiten ja kyselee miten sielunhoitaja tai kristitty terapeutti ottaa esille seurakunnan yhteisöllisen ulottuvuuden parantumisessa?

Tämän Journalin taiteilijana voimme ylpeinä esitellä Ritva Kososen. Hän on löytänyt kuvan käyttämisen apuvälineeksi sekä

and helping others. Her works have nurtured people in art exhibitions, on book covers and as different installations on prayer paths and as altars. They have inspired many sermons and spiritual teachings as well as poems. Now they can be a blessing to the readers of The EMCAPP Journal in different parts of the world.

omassa paranemisprosessissaan että työvälineeksi ihmisten kohtaamisessa ja auttamistyössä. Hänen työnsä ovat hoitaneet ihmisiä taidenäyttelyissä, kirjojen kansissa ja erilaisina installaationa rukouspoluilla ja alttareina. Ne ovat inspiroineet monia saarnoja, hengellisiä opetuksia ja runon kirjoittajia. Nyt ne saavat siunata EMCAPPin Journalin lukijoita eri puolilla maailmaa.

If you want to know more about Finland and Finnish people and understand us better, you can see more about Finnish perseverance (sisu as we call it):

<https://www.youtube.com/watch?v=TJMWkdTZW-U>
snow swimming competition

You have heard that Finnish is a difficult and complicated language. Here is a little fortaste of it:
<http://www.hauskimmat.fi/suomiko-muka-vaikea-kieli-tassa-pieni-oppitunti/>

Finnish people used to describe Finland with three S's: SAUNA, SISU and SIBELIUS.

You are welcome to get to know Sibelius, too:

https://www.youtube.com/watch?v=F5zg_af9b8c

or

<https://www.youtube.com/watch?v=5pQMW8 UQYZw>

Northern lights are something foreigners want to see in Finland.

<http://vimeo.com/106271002>

To find out more about typical, beautiful or perhaps strange things about Finland, see

<http://www.visitfinland.com/>

About the Artist:

Ritva Kosonen by Saara Kinnunen. Art and processes of healing

Visual artist Ritva Kosonen's journey in the worlds of traumas and doing art

"Admit the trauma, so that you can give it up". This sentence, spoken by a reassuring male voice, Ritva Kosonen heard clearly one night between wakefulness and sleep. It was like a challenge that she was encouraged to take on, but how? At

Taide ja paranemisen prosessit

Kuvataiteilija Ritva Kososen tie traumojen ja taiteen tekemisen maailmoissa

"Ota trauma omaksesi, että voit siitä luopua". Tuon turvallisella miehen äänellä sanotun lauseen Ritva Kosonen kuuli selvästi yöllä unen rajalla. Se oli kuin haaste, johon rohkaistiin tarttumaan, mutta miten? Hän oli silloin opiskele-

Ritva in the Hut of Friendship in 2000
Ritva Ystävyydenmajassa vuonna 2000

the time Ritva was studying Christian therapeutic counselling. About eight months earlier she had woken up to the same voice. She had been accepted for the training. Thankful but somewhat worried about how she would manage her studies Ritva was encouraged to move on with the words "You make sure you read the Bible. I'll take care of you."

- Writing has always been difficult for me. When I was studying therapeutic counsel-

ling, I was studying Christian therapeutic counselling. About eight months earlier she had woken up to the same voice. She had been accepted for the training. Thankful but somewhat worried about how she would manage her studies Ritva was encouraged to move on with the words "You make sure you read the Bible. I'll take care of you."

- Kirjoittaminen on ollut minulle aina vaikeaa. Sielunhoitoterapiakoulutuksessa sain korvata osan kirjallisista tehtävistä kuvilla

ling I was allowed to replace some of the written assignments by pictures and for doing different kinds of altars as well as installations for silent prayer. These works functioned as tools also in my own healing process. I was encouraged to walk my own path, artist Ritva Kosonen says.

Ritva was born into a family that has had many artistic people. She grew up in the countryside in Southern Ostrobothnia in Western Finland as the youngest of the five children of an entrepreneurial family. Her mother was a seamstress working at home and her father a carpenter. He had a workshop in the same building where their home was, as well as men working for him. The mother was also closely involved in the carpentry business. Working with one's hands and creative thinking were an important part of the family's daily life.

– I'm thankful that I've always had people near me who have encouraged me and understood my artistic inclinations. My mother would sometimes let me concentrate on drawing even though she might have needed help in household work. I also remember one time when my primary school teacher was proud to show my work to her secondary school pupils. And the teacher of an art camp once said, "This girl will be heard about yet." Also later many encouraging words have helped me when I've felt shy or insecure.

Facing her traumas

About a week after the night when Ritva was encouraged to face her traumas, the words "My father took my mother away from me" came timidly from within her. It was as if she were watching a film of her alcoholic and occasionally violent father, whom others had to be afraid of. Part of the picture was her suffering mother.

– I sat up and cried, and that was really healing. The grief process after my parents' passing away could continue.

– When I think of myself as a little schoolgirl, I see myself as if dressed in mourning even

ja tekemällä erilaisia alttareita ja hiljenty-miseen tarkoitettuja installaatioita. Teokset toimivat välineinä myös omassa tervehtymisprosessissani. Minua rohkaistiin kulkemaan omaa polkua, taiteilija Ritva Kosonen kertoo.

Ritva syntyi sukuun, jossa on ollut monia taiteellisia ihmisiä. Hän eli lapsuuden maaseudulla Etelä-Pohjanmaalla viisilapsisen yrittäjäperheen kuopuksena. Äiti oli kotiompelija ja isä puuseppä. Hänellä oli verstaas samassa rakennuksessa, kuin koti. Isällä oli myös työmiehiä. Äiti työskenteli hyvin paljon myös isän tehtävissä. Käsillä tekeminen ja luova ajattelu olivat vahvasti läsnä arjessa.

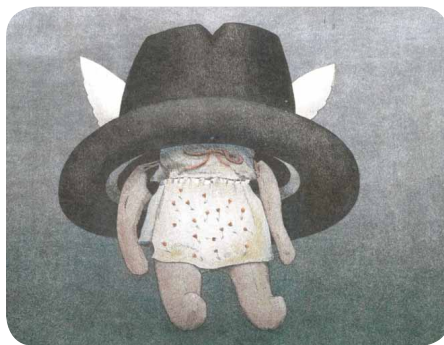
– Olen kiitollinen, sillä lähelläni on aina ollut kannustavia ihmisiä, jotka ovat ymmärtäneet taiteellisia taipumuksiani. Äiti saattoi antaa minun keskittyä piirtämiseen, vaikka olisi ehkä kaivannut apua kotitöissä. Alakoulun opettajani esitteli joskus yläkoululuokassa iloisena piirustuksiani. Taideleirin opettaja sanoi, että tästä työstä kuullaan vielä. Myöhemmin monet kannustavat sanat ovat tukeneet, kun olen ollut arka.

Traumojen kohtaaminen

Kun Ritvaa yöllisissä sanoissa rohkaistiin tustutumaan omiin traumoihinsa, noin viikon kuluttua sisimmästä tulivat arasti sanat, "isä vei minulta äidin". Kuin filminauhana kulkivat kuvat alkoholisoituneesta ja ajoittain väkivaltaisesta isästä, jota piti pelätä. Kuvaan kuului äiti, joka joutui kärsimään. Nousin sängystä itkemään, se oli hyvin hoitavaa. Surutyö vanhempien kuoleman jälkeen eteni.

– Kun ajattelen itseäni pienenä koululaisena, näen ikään kuin surupuvun, vaikka olin hymyilevä tyttö. Mieltäni kalvoi jatkuva huoli kotitilanteesta.

Vaikeampaa oli vielä edessä kun Ritvan aikuisen veli teki itsemurhan. Jo lapsuudessa Ritva yritti ymmärtää ja kuunnella isää, sekä rohkaista huonosti voivaa veljeään. Korvissa soi us-

Night, 1989, aquatint, etching
Yö, 1989, akvatinta, viivasyövytys

though I was a smiling girl. I was constantly worried about how things were at home.

There was worse to come: Ritva's adult brother committed suicide. Even as a child Ritva had tried to understand and listen to her father, as well as encourage her brother, who had not been well. She often remembered her brother's words, "Even Ritva doesn't care." The feeling of guilt would not leave her. The father used as mental self-protection the belief that his son had been murdered. All this was a heavy burden for a young visual artist and a mother of two, whose husband Erkki had begun his first appointment as a pastor.

– I also grieve over how my sorrow and anguish have affected my child who was born just before my brother's death. Living in a new place I felt I was quite alone with my pain.

– God has been healing me through dreams. I saw one concerning my brother. His face was in front of me, and I told him three times, "I love you", and hugged him. His face became tranquil. Seeing the dream reassured me a great deal. In another dream three figures came to me. One of them kissed me three times and said, "Read Psalm 23 and the last verses of the previous chapter so that you'll have strength." Then He led me to understand that He would come back to me in a year. I was just standing astonished in my dream. I couldn't understand how He could love me, and so much. Yet I felt the presence of an overwhelming holiness and love. He talked to me as though I was his bride. I read Psalm 23 daily, and new things keep emerging from the dream I saw. God provided and keeps providing me with security through that psalm and through reading the Bible.

Ritva is thankful to God for the many people that have walked beside her over the years. Also by doing art she has at times been

ein veljen lausumat sanat "Ritvakaan ei välitä". Syyllisyys ei päästänyt rauhaan. Isä suojeli itseään uskomalla, että poika murhattiin. Siinä oli yllin kyllin taakkaa nuorelle Taideakatemiasta valmistuneelle graafikolle ja kahden lapsen äidille, jonka puoliso, Erkki, oli aloittanut ensimmäisessä työpaikassa pappina.

- Murehdin sitäkin, mitä suruni ja ahdistukseni on aiheuttanut lapselle, joka syntyi vähän ennen veljeni kuolemaa. Uudella paikkakunnalla tunsin olevani aika yksin tuskani kanssa.

- Jumala on hoitanut minua unien välityksellä. Näin veljeeni liittyvän unen. Hänen kasvonsa olivat edessäni. Sanoin kolme kertaa: "Minä rakastan sinua", ja halusin. Hänen kasvoilleen tuli levollinen ilme. Tämän unen näkeminen rauhoitti mieltäni paljon. Kerran unessa luokseni tuli kolme hahmoa. Yksi heistä suuteli minua kolme kertaa. Hän sanoi: "Lue Psalmia 23 ja edellisen luvun viimeisiä jakeita, että jaksaisit. Tulen vuoden kuluttua". Seisoin unessa ihmeissäni. En käsittänyt miten Hän minua rakastaa ja kuitenkin samalla tunsin valtavan pyhyiden

ja rakkauden läsnäolon. Hän puhui niin kuin morsiamelle. Luen tätä Psalmia päivittäin ja näkemästäni unesta avautuu edelleen uutta. Jumala hoiti ja hoitaa minun perusturvallisuuttani tuon Psalmin ja Raamatun lukemisen kautta.

Ritva Kosonen on kiitollinen Jumalalle monista ihmisistä, jotka ovat elämän varrella kulkeneet hänen rinnallaan. Kuvia tekemällä Ritva on saanut olla välillä kuin sielunhoidossa. Hän hakeutui myös terapeuttisen sielunhoidon viikkoihin monen vuoden aikana. Niissä käytettiin elämäkari- ja sukupuutyöskentelyä. Teemoina oli mm. "Ai-

God's Hut among the People, 2003, a work in the Vivamo retreat centre and Ritva. photo: Seppo Paldanius
Jumalan maja ihmisten keskellä, 2003, Vivamo-salin teos ja Ritva
valokuva: Seppo Paldanius

like in the Heavenly Father's counselling. In addition, Ritva participated in several week-long events focused on therapeutic counselling already before taking the training mentioned above. They included drawing and working with one's life line and family tree, while some of the themes were "Growing up without a father" and "Missing one's mother".

- I've found processing things in this way very safe. Facing my pain has enabled me to start giving it up.

Pictures and art as servants

Artist Ritva Kosonen has held solo exhibitions and taken part in group and shared exhibitions, both in Finland and abroad. She has illustrated books and album covers, and drawn portraits. For the main hall of the Vivamo Retreat Centre in Southern Finland, Ritva has designed and woven an almost five-meter high work, God's Dwelling among the People, and made showcase works related to the history of the centre. For the church of the centre, the Church of the Broken Heart, she has also designed church textiles. With her works Ritva has designed prayer paths, places of rest that can touch people's lives and become alive.

For the on-site periods of the training in therapeutic counselling she prepared arrangements and altars that started recognition and healing processes in other participants.

Into the Light, 2014, installation, in conjunction with Sissi Uusikylä
Valoon, 2014, alttariteos, toteutettu yhdessä Sissi Uusikylän kanssa

March, 2014, installation, in conjunction with Sissi Uusikylä
Maaliskuu, 2014, tilateos, toteutettu yhdessä Sissi Uusikylän kanssa

kuisseksi ilman isää" ja "Äidin ikävä". Tällaisen prosessoinnin olen kokenut hyvin turvallisena. Kivun kohtaaminen on ollut alku siitä luopumiselle.

Kuvat palvelevat

Taiteilija Ritva Kosonen on pitänyt omia näyttelyjä, osallistunut ryhmänäyttelyihin ja yhteisnäyttelyihin niin Suomessa kuin ulkomaillakin. Hän on kuvittanut kirjoja ja kansia myös levyihin, sekä piirtänyt muotokuvia. Ritva on suunnitellut ja kutonut kristillisen toimintakeskus Vivamon saliin lähes viisi metriä korkean teoksen "Jumalan maja ihmisten keskellä", sekä valmistanut toimintakeskuksen historiaan liittyviä vitriiniteoksia. Vivamon Särkyneen sydämen kirkkoon hän on suunnitellut kirkkotekstiilejä. Ritva on saanut olla rakentamassa teoksillaan rukouspolkuja, pysähtymispaikkoja, jotka voivat koskettaa kulkijan omaa elämää ja alkavat elää.

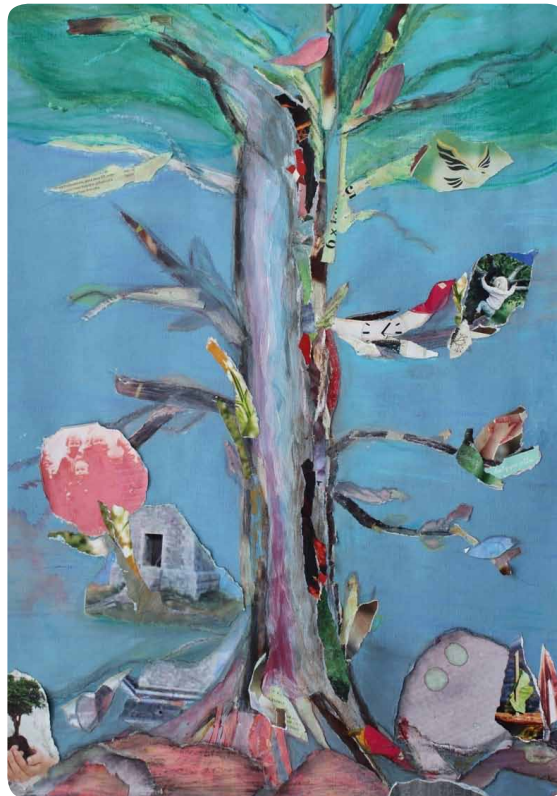
Sielunhoitoterapiakoulutuksen lähijaksoille hän valmisti asetelmia ja alttareita, jotka käynnistivät osallistujissa sekä tunnistamis- että paranemisprosesseja.

- Kerran rukouksessa ystävä sai sanan minulle "Jumalan pikku piika". Mieleeni palautui elävästi muistoja, kun isän verstaassa työskentelevä Lauri sanoi minulle lempeästi: "Mitäs pikku piiku". Koin, että Taivaan Isä tuntee minua kohtaan jotain samantyyppistä hellyyttä kuin mitä Laurin sanoissa

– Once a friend of mine received a word for me in prayer: “God’s little maidservant”. This brought to my mind a vivid memory of one of my father’s workers, Lauri, asking me in a kind voice, “How are you, little maid?” I felt that the Heavenly Father feels for me the same kind of gentleness as I had sensed in Lauri’s words. I felt that he was happy about me. As a small child I was of no help in the workshop, I simply existed.

– Perhaps through my art I get to be God’s little maidservant. I’ve received a lot as a gift so I can offer my support and help someone else in their process. I want to create spaces where God’s love and protection can be felt even without words.

– In my exhibitions I’ve encountered situations where a person has been really open and talked

Riitta's "elämänpöytä", 2013–2014, paper collage, aquarelle crayon

Riitan Elämänpöytä, 2013–2014, paperikollaasi, akvarelliliitu

olin aistunut. Tunsin, että hän iloitsi minusta. Pienenä lapsena en mitenkään ollut avuksi puusepänverstaassa, olin vain olemassa.

- Ehkä taiteeni kautta saan olla Jumalan pikku piika. Olen saanut lahjaksi, voin olla antamassa tukeani ja auttaa jonkun ihmisen prosessia eteenpäin.

Haluan luoda tiloja, joissa voi kokea Jumalan rakkautta ja turvaa sanoittakin.

- Näyttelyissäni on ollut tilanteita, joissa ihminen on ollut hyvin auki ja puhunut kuvien

Anne's The Colours of my Life, 2013, paper collage

Annen Elämäni värit, 2013, elämänpöytä, paperikollaasi

Seija's The Colours of my Life, 2013, "elämänpöytä", paper collage

Seijan Elämäni värit, 2013, elämänpöytä, paperikollaasi

about the memories and the pains evoked by the works. In such situations I listen. I've experienced healing from my own childhood traumas, so I can accompany someone else who is walking the same paths.

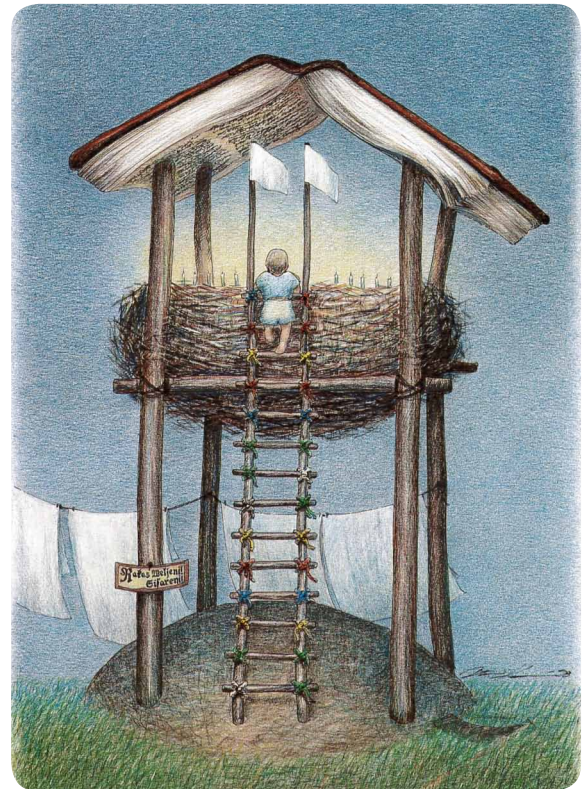
– When I was working with clients as part of my training in therapeutic counselling and when we were dealing with the client's problem, something visual often sprang to my mind. I've noticed that pictures help us find and use words. I got to help a lady I here call Riitta in making a "life-line tree". She said she liked trees, and it occurred to me that she could make her life line in a form of a tree, from the roots to the branches and through the top back to the roots. Riitta got excited about the idea, gathered material from old magazines and painted. At the same time she told me about her life. I listened to her while at the same time praying to God for guidance, and encouraged her. This was rewarding to both of us. At the end we framed the picture that Riitta had created.

As for the life-line works named The Colours of My Life, we created them with hand-made paper in a group activity in which Anne and Seija took part. They told how this journey had been, in a very holistic way, a valuable and encouraging experience. With thankful hearts we put their collages into a white showcase frame.

A work of art can function as a seed for someone else's creativity. Ritva Kosonen's works have inspired many poems, texts, sermons, and Bible studies.

Her work Hut of Friendship gave rise to the idea of building a large hut, into which one could climb with a real ladder. The idea was carried out in three different places!

– I myself have received such seeds for example through someone's speech. A single word may come up, as though a gift, and become alive. The word "suitcase" led me to a path where I got to

Hut of Friendship, 1998, drawing
Ystävyden maja, 1998, piirustus

herättämistä muistoista ja kivuista. Silloin kuntelen. Kun olen saanut kokea eheytymistä omista lapsuuden traumaista, voin olla rinnalla kulkijana jollekin toiselle, joka kulkee samoja polkuja.

– Kun tein sielunhoitoterapiakoulutukseen kuuluvaa asiakastyötä, usein asiakkaan ongelman

äärellä mieleeni nousi jotain kuvallista. Huomaan, että kuva auttaa löytämään ja käyttämään sanoja. "Riittaa" sain olla tukemassa "Elämänkaaripuun" tekemisessä. Hän sanoi pitävänsä puusta. Sain ajatuksen, että hän voisi tehdä elämänkaarensa puun muotoon, juurista oksiin ja latvan kautta takaisin juuriin. Riitta innostui, repi lehdistä materiaalia ja maalasi. Samalla hän kertoi elämä-

Every moment, 1998, drawing
Joka hetki, 1998, piirustus

see something new, and that's how many pictures and installations were born.

Ritva once had an exhibition in a hospital. During the exhibition she received a phone call from a woman with cancer, saying, "I was going to the surgery, and I was terribly afraid. On my way there I watched your works and something happened. I calmed down and was no longer afraid of the surgery."

– To me the nightly words about admitting my trauma so that I can give it up are a gift. With my husband Erkki's help I'm building a miniature house. Into the house I'm going to put my life line, my family tree, and pictures, among other things. It's going to be my "toolbox". As a child I wished that I could have even a small home, and that there would be love. The miniature will be like a prayerhouse. The prayer taught to me by my mother, the Aaronic Blessing, is a particularly dear and valuable pearl in my heart. My whole life is present, but now the foremost thing is thankfulness!

God's little maidservant wants to live a life of prayer and listening.

On a Journey, 1996, installation
Matkalla, 1996, tilateos

stään. Minä kuuntelin rukoillen johdatusta ja rohkaisin. Työskentely oli antoisaa meille molemmille. Lopuksi kehystimme syntyneen kuvan.

"Elämäni värit" elämänkaari-paperikollaasit valmistimme ryhmätilanteessa, mihin Anne ja Seija osallistuivat. He kertoivat, miten tämä matka oli heille hyvin kokonaisvaltaisesti arvokas ja rohkaiseva kokemus.

Kiitollisin mielin laitoimme kollaasit valkoisiin vitriinikehyksiin.

Taiteilijan luoma teos voi olla siemen jonkun toisen luovuudelle. Ritva Kososen teoksista on syntynyt monta runoa, tekstiä, saarnaa ja raamattutuntia. Teos "Ystävyyden maja" synnytti ajatuksen rakentaa iso maja, johon voi kiivetä oikeita portaita pitkin.

Olen itsekin saanut siemeniä esim. jonkun puheen kautta. Yksi sana nousee kuin lahjana ja alkaa elää. Matkalaukku-sana johti ikään kuin polulle, missä sain nähdä jotain uutta ja syntyä monta kuvaa ja installaatiota.

Kerran Ritvalla oli näyttely sairaalassa. Sen aikana Ritva sai soiton syöpää sairastavalta naiselta: "Olin menossa leikkaukseen ja pelkäsin suunnattomasti. Matkalla sinne katselin taulujasi ja jotain tapahtui. Rauhoituin enkä enää pelännyt leikkausta."

- Yölliset sanat trauman omaksi ottamisesta, että voin siitä luopua, ovat minulle lahja. Olen mieheni Erkin avustamana valmistamassa talon pienoismallia. Sisään aion laittaa mm. elämänkaareni, sukupuun ja kuvia. Siitä tulee minulle "työkalupakki". Lapsena toivoin, että olisipa vaikka vain pieni koti ja siellä asuisi rakkaus. Talon pienoismallista tulee kuin rukoushuone. Äidin opettama rukous, Herran siunaus, elää erityisen rakkaana ja arvokkaana helmenä sydämessäni. Koko elämä on läsnä, mutta päälimmäisenä on nyt kiitos!

Jumalan pikku piika haluaa kulkea rukoillen ja kuunnellen.

ritva.kosonen@gmail.com

Toni Terho

ACC Finland, Christian Anthropology and Ethics

Introduction

When talking about Christian psychology and psychotherapy there is a big problem facing us: the lack of academic research. This is also the case with EMCAPP. EMCAPP has gathered together a group of people that are the pioneers of their profession, and for this reason there is next to no academic research or literature about the thoughts, concepts, organizations and working-models that they represent. The same problem is true of ACC Finland. For this reason many of the things mentioned in this article are based on my own personal experience, interviews, newsletters, memos and other documents that have been gathering on my computer during the last ten years that I have worked for ACC Finland. Besides this some of the things I present in this article are basically my own writing, so proving them correct with footnotes is impossible. May this introductory remark be a push for people to start researching this subject around the world.

Finland and Christianity

Finland is a country of about 5 million people on the “edge of the east and west”. Historically Finland is a young state, connected to the Catholic faith through crusades from Sweden, and with a people who speak a language foreign to Scandinavians, a fenno-ugric language. While under Sweden’s rule the church and the people turned from Catholic to Lutheran. At the beginning of the 19th century began a 100-year-long period of Russian rule until after the First World War, when the power of the Russian tsar was destroyed and Finland gained independence in 1917. Especially after the Second World War, Finland has tried to be neutral, though Finland did join the European Union in 1995.

In 2011, 77.2% of the population of the country was a part of the Evangelical Lutheran Church of Finland. On the other hand, 20.1% didn’t belong to any religious community.¹ Because of

Toni Terho

Suomen ACC, kristillinen ihmiskäsitys ja etiikka

Johdanto

Puhuttaessa kristillisestä psykologiasta, psykoterapiasta tms. on vastassa suuri ongelma: akateemisen tutkimuksen puute. Näin on myös EMCAPP:in kohdalla. EMCAPP on koonnut yhteen ihmisiä, jotka ovat alansa pioneerejä, ja tästä syystä monistakaan heidän edustamistaan näkemyksistä, käsitteistä, organisaatioista tai toimintamalleista ei ole vielä tarjolla tutkimustietoa tai kirjallisuutta. Sama ongelma toistuu puhuttaessa Suomen ACC:stä. Tästä syystä useat tässä artikkelissa esitetyt asiat perustuvat omaan, henkilökohtaiseen kokemukseeni, haastatteluihin, uutiskirjeisiin, muistioihin yms. jotka ovat kertyneet omalle tietokoneelleni viimeisten kymmenen vuoden aikana toimisessani Suomen ACC:ssä. Tämän lisäksi osa tässä artikkelissa esittämistäni asioista on lähtökohtaisesti omaa käsialaani, joten niiden todentaminen lähdeviittein on mahdotonta. Olkoon tämä alkuhuomautus kannustamassa ihmisiä tarttumaan tutkimuksen tekoon eri puolella maailmaa.

Suomi ja kristinusko

Suomi on reilun viiden miljoonan asukkaan kansakunta ”lännen ja idän rajalla”. Historiallisesti Suomi on nuori valtio, Ruotsista tehtyjen ristiretkien seurauksena länsinaapuriiimme ja katoliseen uskoon liitetty maa, jonka kansa tosin on puhunut skandinaaveille vierasta, suomalais-ugrilaista kieltä. Ruotsin vallan aikana kirkko sekä kansa muuttui katolisesta luterilaiseksi. 1800-luvun alussa alkoi n. sadan vuoden jakso Venäjän tsaarin alaisuudessa, kunnes ensimmäisen maailman sodan sekä tsaarin vallan kaatumisen jälkimainingeissa Suomi sai itsenäisyytensä 1917. Erityisesti toisen maailman sodan jälkeen Suomi on pyrkinyt pysymään puolueettomana, joskin Suomi liittyi Euroopan unioniin vuonna 1995.

Suomen evankelis-luterilaiseen kirkkoon kuului vuonna 2011 77,2 % koko maan väestöstä. Toisaalta 20,1% ei kuulunut mihinkään uskon-

¹ Community, participation and Faith 2013, p. 30-32.

the position of power the Lutheran church has, the word “church” in Finland usually refers to the Evangelical Lutheran Church of Finland. Despite the unusually high number of church members, there have been discussions in Finland, too, concerning the content of Christian beliefs. In a survey done in 2011 27% of Finnish people see themselves as “believing in the God taught by Christianity”.²

Terminology

Understanding basic concepts alone create difficulties in when talking with people from different countries and different denominations. In the case of EMCAPP it can be asked what pastoral care, counselling and psychotherapy mean. What do the concepts contain, who has the right to use them and on what basis? These are crucial questions and problems when translating this article from Finnish to English. In this article the relation between pastoral care, counselling and (psycho)therapy is best understood through the pyramid model (see Figure number 1).

Up until the 1960s in Finland, pastoral care was understood as taking care of the spiritual and religious concerns of people³, from a Christian frame of reference. Since then different psychological and psychotherapeutical views have started to play a bigger role in the pastoral care training of the workers in the Evangelical Lutheran Church of Finland in particular.

The title pastoral carer⁴ or Christian counsellor is not a protected title in Finland, so anyone can use it no matter if they have the training or not. Another fact that makes it especially difficult is that the title of a therapist is also free for use. On the other hand, the term psychotherapist is a protected occupational title, so it may only be used by those who have been licensed to do so⁵. The licence is given by Valvira⁶, the National Su-

nolliseen yhdyskuntaan.¹ Luterilaisuuden valta-asemasta johtuen, Suomessa sana ”kirkko” viittaa yleensä Suomen evankelis-luterilaiseen kirkkoon. Länsimaisittain poikkeuksellisen korkeasta kirkkoonkuulumisprosentista huolimatta on Suomessakin keskusteltu paljon kristillisten uskomusten sisällöstä. Vuonna 2011 tehdyn tutkimuksen mukaan n. 27 % suomalaisista katsoo ”uskovansa kristinuskon opettamaan Jumalaan”.²

Terminologiaa

Erityisen haasteelliseksi keskusteltaessa eri maista sekä kirkkokunnista tulevien ihmisten kanssa muodostuu aika ajoin jo pelkät peruskäsitteet. EMCAPP:in kodalla voidaan kysyä ennen kaikkea, tarkoittavat termit sielunhoito ja terapia? Mitä ne pitävät sisällään, kuka kyseisiä nimikkeitä on oikeutettu käyttämään ja millä perustein? Tämä ongelma on läsnä ei vain suomenkielisessä tekstissä mutta myös tämän artikkelin englanninkielisessä käännöksessä. Tämän artikkelin osalta sielunhoidon ja terapian suhdetta valottaa parhaiten pyramidimalli (katso Kuvio 1).

Suomessa 1960-luvulle asti sielunhoito ymmärrettiin pääsääntöisesti ihmisen hengellisten ja uskonnollisten kysymysten hoitamisenä³, kristillisestä viitekehyksestä käsin. Sen jälkeen erilaiset psykologiset ja psykoterapeuttiset näkemykset ovat tulleet enenevässä määrin osaksi etenkin Suomen evankelis-luterilaisen kirkon työntekijöiden sielunhoidon koulutusta. Sielunhoito-termi tai sielunhoitajaninimike ei kuitenkaan ole millään tavalla suojattu nimike Suomessa, joten sitä voi harjoittaa kuka tahansa koulutuksesta tai sen puutteesta riippumatta. Erittäin ongelmalliseksi asian tekee Suomessa se, että myös terapia-termi ja terapeutti-nimike ovat täysin vapaasti käytettävissä. Psykoterapeutti-nimike puolestaan on nimikesuojattu ammattinimike, joten kyseistä nimikettä saa käyttää vain siihen luvan saanut henkilö⁴. Luvan myöntää Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto eli

2 Community, participation and Faith 2013, p. 35-36.

3 Kettunen 1997, p. 53.

4 N.B. in this article term “pastoral carer” is used to refer to people who operate in the area of pastoral care. Pastoral carer can be a pastor or a layman.

5 N.B. in this article term “therapy” is seen as an umbrella or superordinate term, whereas “psychotherapy” is a subordinate term. Thus, the field of therapy is wider (and more vague) than field of psychotherapy.

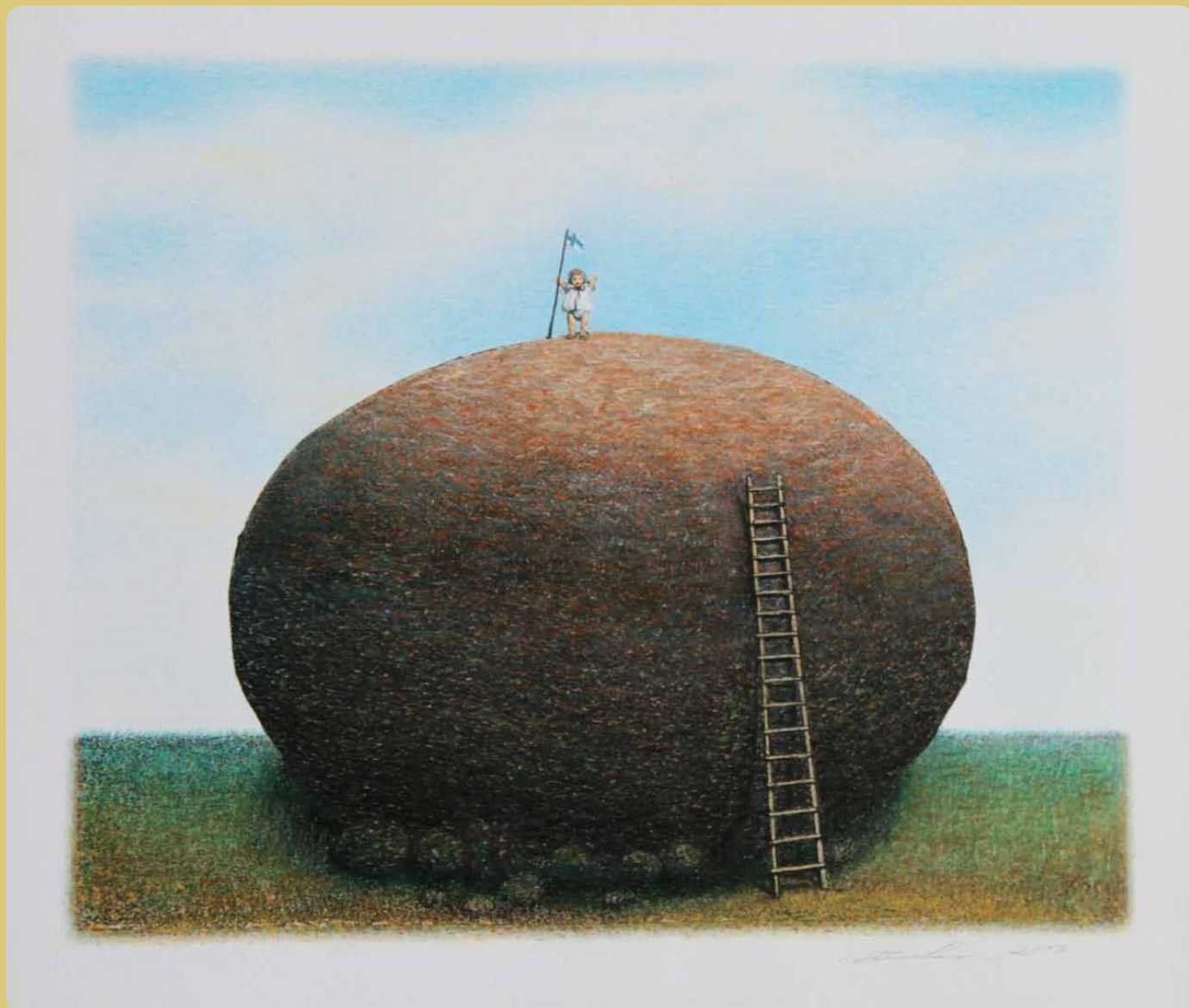
6 <http://www.valvira.fi/luvat/ammattioikeudet> [1.9.2014]

1 Community, partisipation and Faith 2013, s. 30-32.

2 Community, partisipation and Faith 2013, s. 35-36

3 Kettunen 1997, s. 53.

4 Tässä artikkelissa terapia termi nähdään yläkäsitteenä suhteessa psykoterapiaan. Siksi terapia on käsitteenä myös laajempi (sekä epämääräisempi) kuin psykoterapia.

Onto the Rock, 1985, 2007, mixed media
Kalliolle, 1985, 2007, monitekniikka

pervisory Authority for Welfare and Health. To be a psychotherapist in Finland requires a long vocational training which centers around theoretical studies, supervised client-work and (depending on the school) some sort of personal psychotherapy. Something worth mentioning when comparing to other countries is that in Finland the basis for a training in psychotherapy can be not only the training of a medical doctor or a psychologist, but also a vocational education in social work, health and welfare, social sciences, or theology⁷. Traditionally psychotherapy training in Finland has been arranged by private training organizations, but from 2012 onwards the situation has changed. Nowadays only those universities that have the training responsibility for psychological or medical fields can have responsibility for psychotherapy training. Thus, the universities arrange training either alone or in collaboration with universities of applied sciences or other existing (private) training organizations.⁸

But what is psychotherapy in Finland? Psychotherapy (or therapy) is very well-known in Finland both as a term and as a form of care. There is, however, no one simple definition for the term. Approximately ten years ago a sort of consensus statement was made in Finland, one that tries to bring some sort of clarity to the issue. The statement still says, however, that "The specific defining and outlining in connection with other care and helping modes is somewhat problematic"⁹. The statement describes psychotherapy in the following way:

"Psychotherapy is examined in this consensus statement as a goal-oriented professional activity of health care which aims to increase mental health and the ability to work and which is guided by laws concerning client- and patient work, decrees, professional practices and ethical guidelines. Because the definition of psychotherapy is so closely connected to who is a psychotherapist, this matter

Valvira.⁵ Psykoterapeuttina toimiminen edellyttää Suomessa pitkää koulutusta, jonka keskeiset tekijät ovat pohjakoulutus, työkokemus sekä varsinainen psykoterapiakoulutus, johon liittyy teoriaopinnot, työnohjattu asiakastyö sekä (koulukunnasta riippuen) jonkinlainen omakohtainen psykoterapia. Huomionarvoista verrattuna muihin maihin on se, että Suomessa psykoterapiakoulutuksen pohjakoulutukseksi kelpaa lääkärin ja psykologin koulutuksen lisäksi monet muutkin tutkinnot esim. terveysalta, sosiaaialalta, yhteiskuntatieteestä tai teologiasta.⁶ Perinteisesti psykoterapiakoulutuksia ovat Suomessa järjestäneet yksityiset säätiöt, koulutustahot yms., mutta vuoden 2012 alusta lähtien psykoterapeuttikoulutusta voivat antaa ne yliopistot, joilla on psykologian tai lääketieteellisen alan koulutusvastuu. Näin ollen yliopistot järjestävät koulutusta joko itse tai yhteistyössä ammattikorkeakoulujen ja muiden jo olemassa olevien koulutusorganisaatioiden kanssa.⁷

Mutta mitä psykoterapia on Suomessa? Psykoterapia on Suomessa terminä sekä hoitomuotona hyvin tunnettu. Täysin yksiselitteistä määritelmää termille ei kuitenkaan ole löytynyt. Vaikka kymmenen vuotta sitten Suomessa laadittiin ns. konsensuslausuma, joka pyrki tuomaan jonkinlaista selkeyttä asiaan. Lausumassa kuitenkin edelleen todetaan, että "Psykoteraapian tarkka määrittely ja rajaaminen suhteessa muihin hoito- ja/tai auttamismuotoihin on jossain määrin ongelmallista."⁸ Lausuma luonnehtii psykoterapiaa seuraavalla tavalla:

"Psykoteraapiaa tarkastellaan tässä konsensuslausumassa terveydenhuollon tavoitteellisenä ammatillisena toimintana, joka tähtää psyykkisen terveyden ja toimintakyvyn lisäämiseen ja jota ohjaavat asiakas- ja potilastyötä koskevat lait, asetukset ja ammatikäytännöt sekä eettiset periaatteet. Koska psykoterapian määrittely kytkeytyy läheisesti

7 http://www.valvira.fi/luvat/ammattioikeudet/hakemu-sohjeet/suomessa_koulutetut/psykoterapeutit/koulutuksen_hyvaksymisperusteet [1.9.2014]

8 <http://www.stm.fi/tiedotteet/tiedote/-/view/1547389#fi> [1.9.2014]

9 Konsensuslausuma. Psykoterapia. 2006, p. 5.

5 <http://www.valvira.fi/luvat/ammattioikeudet> [1.9.2014]

6 http://www.valvira.fi/luvat/ammattioikeudet/hakemu-sohjeet/suomessa_koulutetut/psykoterapeutit/koulutuksen_hyvaksymisperusteet [1.9.2014]

7 <http://www.stm.fi/tiedotteet/tiedote/-/view/1547389#fi> [1.9.2014]

8 Konsensuslausuma. Psykoterapia. 2006, s. 5.

is also brought up. Other psychotherapeutic help and care are left outside of this examination.¹⁰

Psychotherapy concentrates on a structured interactive process between the patient(s) and the person(s) responsible for care. Psychotherapy is a goal-oriented professional work that aims at the removal or alleviation of mental health issues. It is based on established and tried psychological knowledge, and its framework is defined in the care agreement. Psychotherapy is exercised by psychotherapists who have the required education and experience.”

In an English context the activity explained above often resembles the profession of a clinical psychologist or psychotherapist. But in the linguistic area in question, the term counselling is also used, and it has a complicated connection to psychotherapy and psychology. Attempts to differentiate between counselling and psychotherapy have been made for example according to the depth of the work, the quality of the client's issues, background theory, and the length of client-relationships¹¹. However, in many cases the terms are used together or as synonyms. The problem in Finland is that there is no good translation for the word counselling, so it is up to interpretation whether or not you can speak of the profession of a counsellor in the same way as for example the professional group of (psycho)therapists.

In the Finnish academic discussion and literature on pastoral care, the term pastoral psychology has been emerging more and more. The term has been brought forward and also sort of defined by Paavo Kettunen, the professor of practical theology. In ACC Finland, however, the term in question hasn't been used, but instead “integration” has been used.

May it be said shortly in this context that the aforementioned terms are connected in a wider sense to the same phenomenon, i.e. the relationship between faith (or theology) and psychology. These, however, have different definitions and emphases in Finland. According to my own view this same phenomenon is repeated in the

kysymykseen siitä, kuka on psykoterapeutti, myös tämä asia nostetaan esille. Tarkastelun ulkopuolelle rajataan muu auttamis- ja hoitotyössä tapahtuva psykoterapeuttinen työ.

Psykoterapiassa on kyse jäsennellystä vuorovaikutuksellisesta prosessista potilaan (potilaiden) ja hoitavan henkilön (henkilöiden) välillä. Psykoterapia on tavoitteellista, mielenterveyden ongelman tai häiriön poistamiseen tai lieventämiseen tähtäävää ammatillista toimintaa. Se pohjautuu vakiintuneeseen ja koeteltuun psykologiseen tietopohjaan ja sen puitteet määritellään hoitosopimuksessa. Psykoterapioita toteuttavat psykoterapeutit, joilla on tarvittava koulutus ja kokemus.”⁹

Englanninkielisessä kontekstissa edellä kuvattu toiminta tulee usein lähelle (kliinisen) psykologin tai psykoterapeutin ammattia. Mutta kyseisellä kielialueella esiintyy myös termi counselling, jonka suhde psykoterapiaan (tai psykologiaan) on usein monimutkainen. Eroja counselling- ja psykoterapia -toiminnan välillä on yritetty löytää mm. työskentelyn syvyyden, asiakkaan ongelmien laadun, taustateorian tai asiakassuhteen pituuden kautta.¹⁰ Kuitenkin monissa tapauksissa em. termejä käytetään yhdessä tai synonyymeinä. Suomessa ongelmaksi muodostuu se, että counselling-termille ei ole hyvää käännöstä, ja on tulkinnanvaraista, voidaanko Suomessa puhua counselling-professionista samalla tavoin esimerkiksi (psyko)terapeuttien ammattiryhmästä.

Suomalaisessa akateemisessa sielunhoitokeskustelussa ja -kirjallisuudessa on viime vuosikymmeninä esiintynyt yhä enenevässä määrin termi pastoraalipsykologia. Termin esiintuojana ja osin määrittelijänäkin on Suomessa toiminut käytännöllisen teologian professori Paavo Kettunen. Suomen ACC:n toiminnassa kyseistä termiä ei kuitenkaan ole juurikaan käytetty, vaan sen sijaan on puhuttu ”integraatiosta”. Todettakoon tässä yhteydessä vain lyhyesti, että edellä mainitut termit liittyvät laajassa mittakaavassa samaan ilmiöön eli uskon (tai teologian) ja psykologian väliseen suhteeseen.

10 Konsensuslausuma. Psykoterapia. 2006, p. 4.

11 Woolfe, Dryden, Charles-Edwards 1989, p. 7.

9 Konsensuslausuma. Psykoterapia. 2006, s. 4.

10 Woolfe, Dryden, Charles-Edwards 1989, s. 7.

The Bird's Key, 2006, mixed media
Linnun avain, 2006, monitekniikka

activities of the EMCAPP, where the term pastoral psychology has not achieved a significant role. An attempt to form an alternative way, at least to a certain degree, to the pastoral psychological tradition has been present in the work of both EMCAPP and ACC Finland.

Both EMCAPP and ACC Finland have brought together organisations and people who have been pioneers in searching for an alternative way. Because ACC Finland is still living its pioneer stage, the defining of the term integration is still incomplete. For this reason the word integration in ACC Finland might have some different emphases depending on who is using it. As my own view I would say that the way ACC Finland uses the term of integration is close to the definitions of integration view, Christian Psychology view or transformational psychology view as defined in the book edited by Eric Johnson: *Psychology and Christianity: Five views*.

ACC

The letters ACC are abbreviated from the words Association of Christian Counsellors. The latter term can also be found in the form 'counselor', referring to its American spelling, and thus also to the North American tradition. The term counselling is a general concept that can be connected to other terms to further explain what kind of activity is in question. There can be for example marital, youth, and psychological counselling. When connected with 'pastoral', 'spiritual', 'religious' or a name of a particular religion (e.g. Christian or Taoistic), it is assumed that spirituality or religiousness is somehow specially involved.

Thus the term Christian counselling¹² refers to the fact that the counselling is connected to Christianity in some way. A special nuance is added by the fact that in the early 20th century, especially in Western Christianity, the term pastoral counselling¹³ has been used. The term

12 In this article Christian counselling or Christian counsellor is abbreviated as CC. To translate CC into Finnish is difficult. In ACC Finland use CC is translated "sielunhoito ja kristillinen terapia" (pastoral care and Christian therapy).

13 In this article pastoral counselling or pastoral counsellor is abbreviated as PC.

Niillä on kuitenkin Suomessa erilaiset painotukset ja määritelmät. Oman näkemykseni mukaan tämä sama ilmiö toistuu myös EMCAPP:n toiminnassa, jossa termi pastoraalipsykologia ei ole saanut merkittävää sijaa. Pastoraalipsykologiselle traditiolle ainakin osin vaihtoehtoisen tavan hahmottaminen on ollut EMCAPP:in sekä Suomen ACC:n toiminnassa läsnä. Sekä EMCAPP että Suomen ACC ovat kutsuneet yhteen tahoja ja henkilöitä, jotka ovat olleet pioneereja vaihtoehtoisen tavan etsimisessä. Koska Suomen ACC elää vielä pioneerivaihetta, on integraatio-termin tarkempi määrittely vielä kesken. Tästä syystä Suomen ACC:ssa integraatio-sanalla saattaa olla hieman erilaisia painotuksia riippuen siitä, kuka termiä käyttää. Omana näkemyksenä sanoisin, että Suomen ACC:n tapa käyttää integraatio-käsitettä tulee lähelle Eric Johnsonin toimittamassa teoksessa *Psychology & Christianity: Five views* kuvattuja integraation, kristillisen psykologian tai transformaatiopsykologian näkemyksiä.

ACC

Kirjaimet ACC tulevat sanoista Association of Christian Counsellors. Jälkimmäisin termi voi esiintyä myös muodossa counselors, jolloin se viittaa amerikan englantilaiseen kirjoitusasuun, ja siten pohjoisamerikkalaiseen perinteeseen. Counselling-termi on yleiskäsite, jonka eteen voidaan laittaa erilaisia termejä kuvaamaan tarkemmin, minkälaisesta toiminnasta on kyse. Voidaan puhua esim. marital, youth, psychological counselling-toiminnasta. Kun eteen laitetaan pastoral, spiritual, religious tai jokin tietyn uskontokunnan nimi (esim. Christian tai Taoistic), ajatellaan hengellisyyden tai henkisyyden jollain tavoin olevan erityisellä tavalla mukana counselling-toiminnassa. Näin ollen termi Christian counselling¹¹ viittaa siihen, että counselling toimintaan liittyy jollain tavoin kristinusko. Oman vivahteen asiaan antaa se, että 1900-luvun alkupuolelta lähtien erityisesti länsimaisen kristinuskon piirissä on esiintynyt ter-

11 Tässä artikkelissa englanninkielisestä termistä Christian counselling tai Christian counsellor käytetään lyhennettä CC. CC-termille on hyvin vaikea löytää yksiselitteisen hyvää käännöstä Suomen kieleen. Suomen ACC:n toiminnassa termi CC on käännetty lauseella "sielunhoito ja kristillinen terapia".

pastoral has traditionally referred to activities coming from a Christian context. In the last few decades, however, the term has expanded to contain other religions besides Christianity. Thus a person practising PC-activity can do their work from a Buddhist or a Jewish context. Christianity is therefore not the determining factor when talking about PC, but rather that some sort of spirituality is within the counselling or in the training of the person practising it. Besides this the person is in the sort of position in their own spiritual community that they have a position as a “pastor” of sorts. The USA has been a leading country in the development of both the PC and CC movements, though there have been pioneers in other places as well (e.g. Oscar Pfister, Frank Lake, Gute Bergstern, Leslie Weatherhead).

In the following chart I outline the differences between PC and CC nowadays:

In my opinion, similar differences between PC and CC appear also in the area of pastoral and Christian psychotherapy.

mi pastoral counseling¹².

Termi pastoral on pääsääntöisesti viitannut kristillisestä viitekehyksestä tehtävään toimintaan. Viime vuosikymmeninä termin käyttö on kuitenkin alkanut laajentua pitäen sisällään myös muita uskontoja kuin kristinuskon. Näin ollen PC-toimintaa harjoittava henkilö voi tehdä työtään esim. buddhalaisesta tai juutalaisesta viitekehyksestä käsin. Kristillisyyks ei siis ole määräävä tekijä PC-termin kohdalla, vaan pikemminkin se, että jonkinlainen hengellisyys on jollain tavalla mukana counselling toiminnassa tai sitä harjoittavan henkilön koulutuksessa. Lisäksi henkilö on sellaisessa asemassa omassa hengellisessä yhteisössään, että hän harjoittaa jonkinlaista ”pastorin” tehtävää. Yhdysvallat on ollut johtava maa sekä PC:n että CC:n liikkeen kehityksessä, vaikka muuallakin on esiintynyt alan pioneereja (esim. Oscar Pfister, Frank Lake, Gute Bergstern, Leslie Weatherhead)

Seuraavassa taulukossa hahmottelen yksinkertaistetusti PC ja CC-termien eroja.

Taulukko 1. Pastoral counselling ja Christian counselling termien vertailua

Term Termi	Pastoral Counselling (PC) Pastoral Counselling (PC)	Christian Counselling (CC) Christian Counselling (CC)
Birth of the term Termin synty	Starting in the 1920s n. 1920-luvulta alkaen	Starting from the 1950-60s n. 1950-60-luvuilta alkaen
Main developers Keskeiset kehittäjät	Christian theologians, pastors (kristittyjä) teologeja, pastoreita	Christian psychologists, therapists (kristittyjä) psykologeja, terapeutteja
Actors Toimijat	Pastors Seurakunnan pastorit	Christian laymen who have not been ordained as pastors (maallikko)kristityt, joilla ei ole pastorin vihkimystä
Theology or religious context nowadays Teologia tai uskonnollinen viitekehys nykyään	Christian liberal theology, Christian high church theology, any religious theology Kristillinen liberaalteologia, kristillinen korkeakirkollinen teologia, mikä tahansa uskontokunta	Conservative Christian theology, low church Christian theology Konservatiivinen kristillinen teologia, matalakirkollinen kristillinen teologia
Christian theology vs. religious studies Kristillinen teologia vs. uskontotiede	Emphasizes religious studies, psychology of religion etc. Painottaa uskontotiedettä, uskonnonpsykologiaa yms.	Emphasizes Christian faith and theology Painottaa kristillistä uskoa ja teologiaa
Christianity vs. Psychology Kristinusko vs. psykologia	Emphasizes the results of psychology, scientific view of man Painottaa psykologian tuloksia, tieteellistä ihmiskuvaa	Based on the presuppositions of Christian faith, emphasizes Christianity Rakentuu kristillisen uskon pohjaoletuksille, painottaa kristillisyyttä
Academic literature Akateeminen kirjallisuus	Plentiful, scientifically high quality Runsasta, tieteellisesti korkeatasoista	Scarce Vähäistä

12 Tässä artikkelissa englanninkielisestä termistä pastoral counselling tai pastoral counsellor käytetään lyhennettä PC

ACC in Europe and overseas

CC-activity has been growing in Great Britain ever since the 1970s. A British pioneer that should be mentioned here is pastor Selwyn Hughes and his Crusade for World Revival, founded in 1965¹⁴. At the beginning of the 1980's the amount of different people practising CC was growing and negotiations concerning the foundation of a national umbrella organization began. Many different needs came up in the negotiations that, it was hoped, the new organization would ease. Such were for example a provision of nationwide standards for CC-activity, a provision of a nationwide system for the accreditation for both private persons and training programs, a provision of a body to represent CC-activity which has the purpose of building relationships to communal bodies as well as to health and social welfare authorities and to churches and occupational actors, to encourage, train and equip Christian counsellors, to recognize the value of different Christian approaches and to strive for high quality in Christian counselling activities.¹⁵

As a response to the challenges mentioned above, the Association of Christian Counsellors¹⁶ (in the United Kingdom) was established in 1992, which will be referred to in this article as ACC-UK.

At a very early stage the business concept of ACC-UK was being spread to continental Europe¹⁷. Similar national ACC-organizations were born in the 1990s for example in Germany, France and Switzerland. In 1997 the delegates of the European ACC-organizations met in France¹⁸, and since then the meetings have been annual. With these meetings as a base ACC Europe was created, which can be joined by the different national ACC-organizations in Europe. Even though the European business concept of ACC is from Great Britain, all European ACC-organizations are independent and their activities reflect the social, historical and ecclesiastic factors of their country. Even today the largest of the ACC-organizations in Europe is ACC-UK.

Mielestäni edellä kuvatut PC:n ja CC:n erot esiintyvät myös pastoraali psykoterapian ja kristillisen psykoterapian kohdalla.

ACC Euroopassa ja sen ulkopuolella

CC –toimintaa oli Isossa Britanniassa ollut enemmässä määrin jo 1970-luvulta lähtien. Brittiläisenä alan pioneerinä voidaan mainita pastori Selwyn Hughes ja hänen vuonna 1965 perustamansa Crusade for World Revival.¹³ 1980-luvulle tultaessa erilaisten CC-toimijoiden määrä kasvoi ja neuvotteluita kansallisen sateenvarjo-organisaation perustamiseksi alettiin käydä. Neuvotteluissa nousi esiin useita tarpeita, joihin uuden organisaation toivottiin tuovan helpotusta. Näitä olivat mm. kansallisten kriteerien luominen CC-toimintaan, laajasti hyväksytyn kreditointijärjestelmän luominen niin yksilöille kuin koulutuksille, CC –toimintaa edustavan elimen luominen, jonka tarkoitus on rakentaa suhteita niin yhteiskunnallisiin elimiin, sosiaali- ja terveysviranomaisiin sekä kirkollisiin ja ammatillisiin tahoihin, rohkaista, kouluttaa ja varustaa sielunhoitajia, tunnustaa erilaisten kristillisten lähestymistapojen arvo sekä pyrkiä korkeatasoiseen laatuun CC-toiminnassa.¹⁴ Edellä lueteltuihin haasteisiin vastaamaan syntyi vuonna 1992 Association of Christian Counsellors¹⁵ (in the United Kingdom), johon tässä artikkelissa viitataan lyhenteellä ACC-UK.

Jo hyvin varhaisessa vaiheessa ACC-UK:n toiminta-ajatusta lähdettiin levittämään Manner-Eurooppaan¹⁶. Vastaavanlaisia kansallisia ACC-yhdistyksiä syntyi 1990-luvun aikana mm. Saksaan, Ranskaan ja Sveitsiin. Vuonna 1997 eurooppalaisten ACC-yhdistysten edustajat tapasivat Ranskassa¹⁷ ja siitä lähtien tapaamisia on ollut vuosittain. Tapaamisten pohjalta syntyi Euroopan ACC, johon voivat liittyä jäseneksi eri maiden kansalliset ACC-yhdistykset.

Vaikka ACC:n toimintamalli on lähtöisin Isosta Britanniasta, ovat kaikki eurooppalaiset ACC-yhdistykset itsenäisiä ja niiden toiminnoissa heijastuvat kunkin maan yhteiskunnalliset, hi-

14 <http://www.cwr.org.uk/our-history> [1.9.2014]

15 Association of Christian Counsellors newinfo-pack2007, p. 1.

16 <http://www.acc-uk.org/pages/1539.htm> [1.9.2014]

17 Interview with David Depledge 21.5.2008.

18 ACCord No 18 1997, p. 14.

13 <http://www.cwr.org.uk/our-history> [1.9.2014]

14 Association of Christian Counsellors newinfo-pack2007, s. 1.

15 <http://www.acc-uk.org/pages/1539.htm> [1.9.2014]

16 Haastattelu David Depledge 21.5.2008

17 ACCord No. 18 1997, s. 14.

ACC-organizations exist also outside of Europe. The biggest of these is AACC, i.e. the American Association of Christian Counselors. The AACC was also born at the turn of the decade of the 1980-90s¹⁹, but supposedly separately from ACC-organizations in Europe. Besides the US there are ACC-organizations in other countries and continents as well, like for example in Africa and Asia. In general it could be said that there are two kinds of ACC-organizations in the world: European and non-European. A central difference between these two is that one of the central tasks of European ACC-organizations has to do with the provision of unified standards and accreditation. Non-European ACC-organizations do not have these tasks – at least in the way it is understood in European ACC-organizations.

Every now and then there have been attempts to create a worldwide organization or network for CC-activity. So far it has not been achieved. Finally, a remark must be taken into consideration when discussing ACC-organizations. ACC-organizations (at least in European form) are “second step” in nature. The first step is individual people and training providers, the second step is the networking and creation of mutual standards of these actors. When establishing a new national ACC, the central question then is that what kind of Christian people and/or training providers can already be found in the country in question.

ACC Finland and place in the big picture

Compared to other ACC-organizations, the history of ACC Finland is quite similar. Activity that can be compared to CC has been present in Finland for decades. It can however be asked how much CC-activity in Finland has been “imported goods” and how much of it is “homemade”. An example of this is the concept of sielunhoitoterapia. In Finland this particular concept usually refers to activity developed by Seppo Jokinen, the pastor-therapist of the Finnish Free Church.

In the 1980s and 90s several new Christian organizations and trainings were born in Finland, mostly concerned with pastoral care or inner

storialliset ja kirkolliset tekijät. Vielä tänäänkin Euroopan ACC-yhdistyksistä ylivoimaisesti suurin on ACC-UK.

ACC-yhdistyksiä on myös Euroopan ulkopuolella. Suurin niistä on Yhdysvaltain ACC eli American Association of Christian Counselors. Myös AACC syntyi 1980-90 -lukujen vaihteessa¹⁸, mutta tietävästi erillään eurooppalaisista ACC-yhdistyksistä. Yhdysvaltojen lisäksi muissakin maissa ja maanosissa on ACC-yhdistyksiä, kuten Afrikassa ja Aasiassa. Yleistäen voitaisiin todeta, että maailmassa on kahdenlaisia ACC-yhdistyksiä: eurooppalaisia ja ei-eurooppalaisia. Keskeinen ero näiden kahden välillä on se, että eurooppalaisien ACC-yhdistyksien eräs keskeinen tehtävä liittyy yhtenäisten standardien luomiseen ja kreditoimiseen. Ei-eurooppalaisten ACC-yhdistyksien tehtävään standardit ja kreditoiminen eivät puolestaan kuulu – ainakaan siinä mielessä kuin asia eurooppalaisissa ACC-yhdistyksissä ymmärretään.

Aika ajoin on ollut pyrkimyksenä luoda koko maailmanlaajuinen yhdistys, verkosto tms. CC-toiminnalle. Toistaiseksi sellaisessa ei ole merkittävässä määrin onnistuttu.

Mielestäni ACC-yhdistysten kohdalla on huomioitava se, että ne ovat CC-toiminnan organisoitumisen ”toinen askel”. Ensimmäinen askel ovat yksittäiset henkilöt ja koulutustahot, toinen askel on näiden toimijoiden verkostoituminen. Aika ajoin on eri maissa ollut keskustelua oman, kansallisen ACC-yhdistyksen perustamisesta. Keskeinen kysymys onkin silloin, millaisia CC-toimintaan liittyviä yksilöitä ja/tai koulutuksia kyseisestä maasta jo löytyy.

Suomen ACC ja paikka osana sielunhoidollisterapeuttista kokonaiskenttää

Aivan kuten muissakin maissa, joissa on kansallinen ACC-yhdistys, niin Suomessakin ACC-historia on toistunut kutakuinkin samansuuntaisena. CC:hen verrattavaa toimintaa on Suomessa esiintynyt jo vuosikymmeniä. Voidaan kuitenkin kysyä, missä määrin Suomessa vaikuttanut CC-toiminta on ollut ”tuontitavaraa” ja missä määrin se on ”kotikutoista”. Yhtenä esimerkkinä mainittakoon sielunhoitoterapiakäsite. Suomessa kyseinen käsite viittaa ennen

¹⁹ Interview with Eric Johnson 22.5.2008; Clinton, Hawkins 2011, p. 73.

¹⁸ Haastattelu Eric Johnson 22.5.2008; Clinton, Hawkins 2011, s. 73.

healing. At the same time there were attempts to bring Christian therapists together and to create Christian therapy centers. Through the aforementioned events the same reasons that led to the creation of ACC-UK began surfacing in Finland. The solution to those questions came from Great Britain as representatives were invited to Finland to present the idea of ACC. When a large enough number of associations and people had committed to the project, ACC Finland²⁰ was created in 2005. Both private persons and organizations offering training can be members of ACC Finland. The central person to both the birth of ACC Finland and its first ten years has been Päivi-Maria Kuivamäki (nee Mikkola), a developmental psychologist. She has created connections with ACC-UK, carried the vision for ACC in Finland and worked as the chairperson for the association until 2015.

What is the big picture that ACC Finland is a part of? The terms describing this particular picture in the Finnish language are pastoral care (sielunhoito) and (psycho)therapy, which means that ACC Finland can be seen operating in two fields. This particular point will be described in this article using the term “pastoral-therapeutic”. Pastoral care has, since the beginning of the 1900’s, increasingly been searching for influences from modern psychotherapy and psychology. For this reason distinguishing between pastoral care and therapy has become increasingly problematic, although the aim is often to maintain this difference. On the other hand, distinguishing between pastoral care and therapy depends greatly on what perspective the issue is looked at from. Depending on the perspective, pastoral care and in some ways also therapy done by Christians can be understood through the following criteria:

- the level of competence in the pastoral-therapeutic helping
- the helper’s relationship to the church
- secularism vs. Christianity continuum

Pastoral-therapeutic work can be divided into three levels roughly by how extensive an education the helper has. The division is usually

kaikkea Suomen Vapaakirkon pastori-terapeutin Seppo Jokisen kehittämään toimintaan. 1980- ja 90-luvuilla syntyi Suomeen uusia kristillisiä järjestöjä tai kursseja, joiden toiminta oli sielunhoidollista ja usein ns. sisäiseen paraneamiseen liittyvää. Samoin kristittyjä terapeuteja pyrittiin saamaan yhteen sekä luomaan erityisiä kristillisiä terapiakeskuksia. Edellä mainittujen tapahtumien myötä samanlaiset syyt, jotka johtivat ACC-UK:n syntyyn, alkoivat tulla esiin myös Suomessa. Ratkaisumalli erilaisiin kysymyksiin löytyi Isosta-Britanniasta, josta kutsuttiin henkilöitä Suomeen esittelemään ACC-ideaa. Kun riittävästi yhdistyksiä ja henkilöitä oli sitoutunut hankkeeseen, saatiin Suomen ACC¹⁹ perustettua vuonna 2005. Yhdistyksen jäseninä voivat olla sekä koulutusyhteisöt että yksityiset henkilöt. Sekä Suomen ACC:n synnyn että ensimmäisten kymmenen vuoden kannalta merkittävin yksittäinen henkilö on ollut kehityspsykologi Päivi-Maria Kuivamäki (o.s. Mikkola). Hän on alun perin luonut yhteydet ACC-UK:hon, kantanut näkyä Suomen ACC:stä sekä toiminut yhdistyksen puheenjohtajana vuoteen 2015 asti.

Mikä on se laaja kuva, johon Suomen ACC toimintansa puolesta liittyy? Suomenkielessä kyseistä kenttää kuvaavat käsitteet sielunhoito sekä (psyko)terapia, joten voidaan tietyssä mielessä sanoa Suomen ACC:n toimivan kahdella kentällä. Tätä seikkaa kuvaan tässä artikkelissa termillä ”sielunhoidollisterapeutinen”. Sielunhoito on 1900-luvun alkupuolella lähtien alkanut yhä merkittävämmässä määrin hakea vaikutteita modernista psykoterapiasta ja psykologiasta. Tästä syystä eron tekeminen sielunhoidon ja terapian välille on tullut entistä ongelmallisemmaksi, vaikka usein tuo erottelu pyritään pitämään voimassa. Toisaalta eron tekeminen sielunhoidon ja terapian välille riippuu paljolti siitä, mistä näkökulmasta asiaa tarkastellaan. Riippuen näkökulmasta, sielunhoitoa sekä jossain mielessä myös kristittyjen tekemää terapiatyötäkin voidaan hahmottaa esimerkiksi seuraavanlaisin kriteerein:

- a) sielunhoidollisterapeuttisen auttamisen kompetenssin taso

²⁰ ACC Finland is a registered association (ry), but the name is usually seen without the ry-abbreviation.

¹⁹ Suomen ACC on rekisteröity yhdistys, mutta yhdistyksen nimi esiintyy yleensä ilman ry-lyhennettä.

described using a pyramid form²¹, where the highest level is a long (psycho)therapeutic training, and the lowest is an introduction level in pastoral care. Between these extremes is the counselling-level. The pyramid form describes well the points related to level of competence: on one hand the demands and length of the training grow when nearing the top of the pyramid, but the (needed) amount of helpers grows when going the opposite direction. I think it is also important to realize that the different levels of the pyramid must not be valued in the wrong way: every level is important, and those working on each level are in the right place where God placed them, and over time their calling might change. It is however crucial to be aware what level of competence one is on, and what kind of readiness and limits one's skills have.

A pastoral carer or a person working in the field of pastoral care is often ordained and/or trained by the church. However, so-called laymen²² can also do pastoral care, sometimes full-time. It is dependent on e.g. theological emphasis how or to whom the "licence (of pastoral caring)" can be given to in each Christian community.

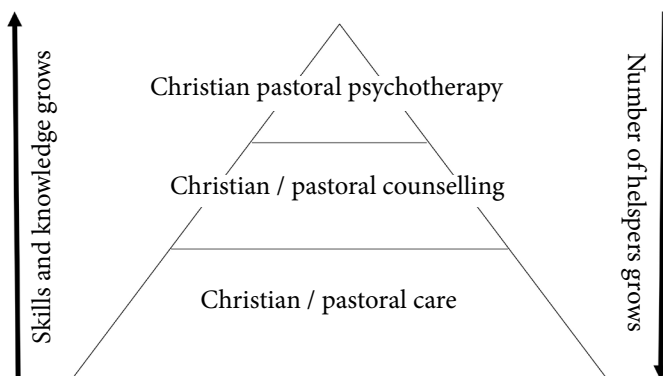
b) auttajan suhde seurakuntaan

c) sekularismi vs. kristinusko –jatkumo

Sielunhoidollisterapeuttinen auttamistyö voidaan jaotella kolmeen tasoon karkeasti sen mukaan, kuinka pitkä koulutus auttajalla on. Jaottelu kuvataan usein pyramidin²⁰ muodossa, jolloin ylintä tasoa edustaa pitkä (psyko)terapeuttinen koulutus, alinta puolestaan johdantotason sielunhoito. Näiden ääripäiden välissä on ns. counselling –taso. Kyseinen muoto kuvaa hyvin tasoajatteluun liittyviä seikkoja: toisaalta koulutuksen vaativuus ja pituus kasvaa pyramidin huippua kohden mentäessä, toisaalta auttajien lukumäärä kasvaa liikuttaessa toiseen suuntaan. Mielestäni tärkeää on huomioida myös se, että pyramidin eri tasoja ei saa arvottaa väärällä tavalla: jokainen taso on tärkeä, kullakin tasolla toimiva auttaja on Jumalan kutsumana oikealla paikalla, ja ajan myötä kutsu voi muuttua. Olennaista on tiedostaa, millä osaamisetasolla itse on ja millaisia valmiuksia tai rajoitteita oma osaaminen pitää sisällään.

Sielunhoitaja tai sielunhoidollista työtä tekevä henkilö on usein seurakunnan vihkimä eli ordinoima ja/tai kouluttama henkilö.

FIGURE 1. Levels of pastoral-therapeutic help in ACC Finland

21 See e.g. de Jongh van Arkel 2000. The level-model described in this article does not completely correspond to the model introduced by de Jongh van Arkel but has been adapted to relate better to the work in ACC Finland.

22 In this context the term layman is understood from the perspective of theology or the Christian church. A layman is a person who does not have theological training and/or is not ordained by the church. It is important in using the term layman that many laymen (in a theological sense) might be educated to a much further extent in pastoral-therapeutic work than an individual who has received a spiritual-theological education or ordination.

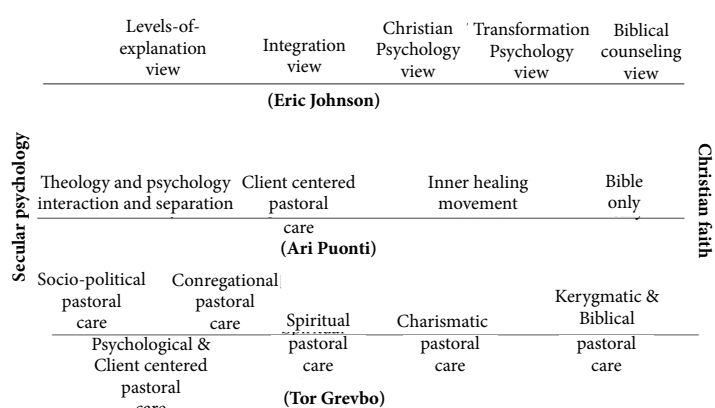
KUVIO 1. Sielunhoidollisterapeuttisen auttamisen tasot Suomen ACC:ssä

20 Katso esim. de Jongh van Arkel 2000. Tässä artikkelissa kuvattu tasojaottelu ei ole täysin yhtenevä de Jongh van Arkelin esittämän mallin kanssa, vaan jaottelua on muokattu paremmin Suomen ACC:en toimintaan sopivaksi.

A third way of understanding different pastoral-therapeutic orientations is to place them on a continuum, where the extremes are on one hand the emphasis on the Bible or the activity of the Christian church, and on the other hand secularism or emphasis on psychology. Many representatives of evangelical Christianity²³ described the big picture by a continuum. In the last few years, especially in the Finnish academic pastoral care discourse, the 8-fold division of Tor Johan Grevbo²⁴ has been brought up. For

FIGURE 2. Psychology & Christianity: pastoral-therapeutic orientations

this article I have “twisted” Grevbo’s division into the form of continuum model.

Where can ACC Finland be placed in the big picture? The answer to this question depends naturally on what kind of perspective the picture is looked at from. If we use de Jongh van Arken’s pyramid model, ACC Finland strives to represent all the levels of competence. From this perspective, the name of ACC Finland is misleading. It should be called Association of Christian Carers, Counsellors and Psychotherapists.²⁵ If the perspective is spiritual ordination, it is not important to ACC Finland whether or not the person doing the helping is a pastor of their own church or not. Traditionally, laymen have formed the majority of members in ACC

23 See e.g. Johnson 2007 or McMinn & Campbell 2007. The Finnish equivalent is represented by Ari Puonti 2005.

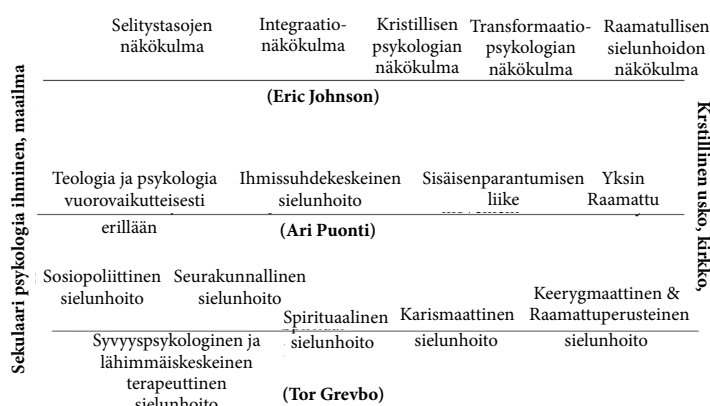
24 Grevbo 2006; Grevbo’s thoughts have been presented in Finnish by e.g. Pirjo Hakala in the book “Auttamisen teologia” 2007.

25 N.B. There is a member organization of ACC Finland, Suomen sielunhoitoterapeutit ry, which operates mainly on the Christian counselling level.

Mutta myös ns. maallikot²¹ voivat tehdä sielunhoidollista työtä, toisinaan jopa kokopäiväisesti. Esimerkiksi teologisista painotuksista riippuu, kuinka tai kenelle kussakin kristillisessä yhteisössä sielunhoidollinen ”toimilupa” voidaan antaa.

Kolmas tapa hahmottaa erilaisia sielunhoidollisterapeuttisia suuntauksia on asettaa ne jatkumolle, jonka ääripäinä ovat toisaalta kristillinen uskon, Raamatun tai kirkon toiminnan yms. painottaminen ja toisena ääripäinä sekularismi

KUVIO 2. Psykologia vs. kristinusko osana sielunhoidollisterapeuttista auttamista

tai psykologisen puoleen painottuminen. Useat evankelikaalisen kristillisyyden edustajat²² ovat esittäneet jatkumojaotteluun perustuvia malleja. Viime vuosina etenkin suomalaisessa akateemisessa sielunhoitokeskustelussa on esiintynyt norjalaisen Tor Johan Grevbon²³ kahdeksanluokkainen jaottelu, jonka olen tässä artikkelissa ”vääntänyt” jatkumojaottelun muotoon.

Miten Suomen ACC sijoittuu sielunhoidollisterapeuttisen toiminnan kokonaiskenttään? Vastaus kysymykseen riippuu tietenkin siitä,

21 Tässä yhteydessä maallikko-termi ymmärretään teologian, kristillisen kirkon näkökulmasta. Maallikko on henkilö jolla ei ole teologista koulutusta ja/tai ei ole kirkkokunnan virkaan ordinoima. Maallikko-termin käytössä on tärkeää huomioida se, että monet (teologisessa mielessä) maallikot saattavat olla huomattavasti pidemmälle koulutettuja sielunhoidollisterapeuttiseen työhön kuin hengellisteologisen koulutuksen tai ordinaation saaneet henkilöt.

22 katso esim. Johnson 2007 tai McMinn & Campbell 2007. Suomalaista vastinetta edustaa Ari Puonti 2005.

23 Grevbo 2006; suomeksi Grevbon ajatuksia on esitelty mm. Pirjo Hakala teoksessa Auttamisen teologia 2007.

associations, because of the fact that traditional PC associations or churches' own pastoral care organizations have left laymen out of their activity. For this reason, the members of ACC Finland are also mostly laymen.

According to the third perspective, ACC Finland can be placed in the middle of the secularism vs. Christianity continuum or perhaps a bit closer to the side emphasizing the role of Christianity. Neither extreme fits naturally into the way of thinking in ACC Finland, because the value of secular psychology and other humanities is not to be denied, but on the other hand the activity must be built on a classically Christian basis. A difficulty in the development of ACC Finland has been to compose a "name" for the theology that ACC Finland represents that satisfies all parties involved. Some suggestions have been "evangelical" and "Biblical", but each term has its limits, and they do not give a full picture of the diversity of the association.

At the moment (2014) the theological identity of ACC Finland has been described with terms such as classic Christianity or traditional Christianity. To sum it up, the terms refer to the view according to which the history of Christianity has always had a certain, rather clear consensus about the basics of faith. One purpose of this article is to elaborate on how classic Christianity is understood in ACC Finland, especially where Christian anthropology is involved.

There are other ways besides the aforementioned three ways of understanding the entirety of the pastoral-therapeutic field. The difference between pastoral care and therapy can be made from the perspective of e.g. church history, care methods, spirituality, the doctrine of the Trinity or anthropology. There are many perspectives that support the separation of therapy and pastoral care. The perspective of anthropology is seen as very important in ACC Finland. From this perspective, making a distinction between pastoral care and therapy is difficult, because ACC Finland sees pastoral care and therapy done by Christians as well as Christian therapy as all being based on the same anthropology. A Christian helper meets a person in need of help as God's creation, fallen and redeemed, regardless of whether they are working in the field of pastoral care or therapy.

millaisesta näkökulmasta kenttää tarkastellaan. Jos käytetään de Jongh van Arkenin pyramidi-mallia, pyrkii Suomen ACC edustamaan koko sielunhoidollisterapeuttisen kompetenssin skaalaa. Tästä näkökulmasta katsottu Suomen ACC:n nimi on harhaanjohtava. Yhdistyksen nimi pitäisikin olla Association of Christian Carers, Counsellors and Psychotherapists²⁴. Jos tarkastelunäkökulmana on hengellinen ordinaatio, ei Suomen ACC:n kannalta ole merkitystä sillä, onko auttamistyötekevä henkilö oman seurakuntansa pastori vai ei. Perinteisesti ACC-yhdistysten toiminnassa ovat enemmistönä olleet maallikot, johtuen siitä tosiasiasta, että perinteiset PC-järjestöt tai kirkkojen omat sielunhoito-organisaatiot ovat yleensä rajanneet maallikot toimintansa ulkopuolelle. Tästä syystä myös Suomen ACC:n jäsenistö on tällä hetkellä maallikkopainotteista. Kolmannen näkemyksen mukaan Suomen ACC sijoittuisi sekularismi vs. kristinuskon –jatkumon keskivaiheille sekä tiettyssä mielessä lähemmäksi kristinuskon roolia painottavaa näkemystä. Kumpikaan ääripää ei istu luonnollisesti Suomen ACC:n ajatteluun, koska sekulaarin psykologian ja muiden ihmistieteiden arvoa ei haluta kieltää, mutta toisaalta toiminta halutaan rakentaa selkeästi klassisen kristinuskon pohjalle. Eräs vaikeus Suomen ACC:n kehityksessä onkin ollut laatia kaikkia osapuolia tyydyttävä "nimitys" sille teologialle, jota yhdistys edustaa. On ehdotettu esimerkiksi "herätyskristillisyyttä" tai "raamatullisuutta", mutta jokaisessa termissä on omat rajoitteensa, eivätkä ne anna täyttä kuvaa yhdistyksen moninaisuudesta. Tällä hetkellä (2014) Suomen ACC:n teologisen identiteetin kuvaamisessa on käytetty sellaisia käsitteitä kuin klassinen kristinuskon tai perinteinen kristillisuus. Kiteytetysti voitaneen sanoa, että em. termeillä viitataan siihen näkemykseen, jonka mukaan kristinuskon historiassa on ja on aina ollut tietty, kohtalaisen selkeä konsensus uskon perusasioista. Tämän artikkelin eräänä tarkoituksena onkin pyrkiä avaamaan sitä, miten klassinen kristinuskon ymmärretään Suomen ACC:ssä, etenkin kristillisen ihmiskäsityksen kohdalla. Edellä kuvattujen kolmen sielunhoidollistera-

24 Suomen ACC:n jäsenjärjestönä on Suomen sielunhoitoterapeutit ry, jonka työ kohdistuu pääosin counselling-tason toimintaan.

Sheltered, 2006, mixed media
Suojassa, 2006, monitekniikka

The Christian anthropology²⁶ of ACC Finland
 Anthropology attempts to answer the following questions: what is a human being like? What does it mean to be human? What kind of dimensions belong to being a human? Typically, a Christian anthropology has been described through the concepts of creation, fall and redemption. In this article I have elaborated on these concepts so that they form a ten point list. The way in which classic or traditional Christianity is understood in ACC Finland is also elaborated on through these points.

1) Christian anthropology is based on the creation narratives in the Old Testament and on Jesus Christ.

The biblical creation narratives are the basis of a Christian anthropology. Even though they might be thought of as just myths, so that they don't actually describe historical events, they can still be seen to have a lot of value: even though they might not answer the question of "how it happened" at every point, they reveal deeper truths (e.g. there is a God, God has created everything). On the other hand, Jesus Christ is the most concrete example, the model of a human being.

2) The Hebrew concept of man is the basis for a Christian anthropology: a human being is an inseparable whole (body, soul, spirit)

In Western countries, and even in Christianity, there is a dichotomic (or trichotomic) way of thinking: body-spirit. This kind of emphasis on separates is not a traditional Jewish or Christian view. It would be good to speak of a holistic approach, where these "parts" of a human being can't be separated.

3) The reason for the existence of man is God who is triune, loving, a person.

The reason human beings exist in the first place is because God made us. God decided to create man. This God can also be described. He is triune, a person and loving.

peuttisen kokonaiskentän hahmotustavan lisäksi näkökulmia voi olla monia muitakin. Eroa sielunhoidon ja terapian välillä voidaan pohtia esimerkiksi (kirkko)historiaan, hoitomenetelmiin, uskon(non) harjoittamiseen, kolminaisuusoppiin tai ihmiskäsitykseen painottuen. On useita näkökulmia, jotka tukevat sielunhoidon ja terapian erottamista toisistaan. Suomen ACC:ssä ihmiskäsityksen tarkastelu on nähty ensisijaisen tärkeäksi. Tästä näkökulmasta katsottuna eron tekeminen sielunhoidon ja terapian välille on vaikeaa, koska Suomen ACC:ssä katsotaan sekä sielunhoidon että kristittyjen tekemän terapian tai kristillisen terapian pohjalla olevan viime kädessä samanlainen ihmiskäsitys. Kristitty auttaja kohtaa avuntarvitsijan Jumalan luomana, langenneena ja lunastettuna riippumatta siitä toimiiko hän sielunhoitajana vai terapeuttina.

Kristillinen ihmiskäsitys²⁵ Suomen ACC:ssä
 Ihmiskäsitys pyrkii vastaamaan seuraavanlaisiin kysymyksiin: millainen ihminen on? Mitä tarkoittaa olla ihminen? Millaisia ulottuvuuksia ihmisyyteen kuuluu? Tyypillisesti kristillistä ihmiskäsitystä on kuvattu käsitteiden luominen, lankeemus ja lunastus kautta. Tässä artikkelissa olen avannut kyseisiä käsitteitä niin, että niistä on muodostunut kymmenkohtaisen luettelo. Niiden kautta avautuu myös jossain määrin myös se, mitä Suomen ACC:ssä tarkoitetaan klassisella tai perinteisellä kristinuskolla.

1) Kristillinen ihmiskäsitys perustuu VT:n luomiskertomuksiin ja Jeesukseen Kristukseen. Luomiskertomukset ovat perusta kristilliselle näkemykselle ihmisestä. Vaikka ne ajateltaisiin jopa myyttisiksi, eli että ne eivät kuvaisi historiallisia tapahtumia, voidaan silti nähdä niillä paljon arvoa: vaikka ne eivät jokaisessa kohdassa vastaisi kysymykseen "miten asia tapahtui", ne kertovat kuitenkin syvempiä totuuksia (esim. on olemassa Jumala, Jumala on luonut kaiken). Toisaalta Jeesus Kristus on konkreettinen esikuva, malli ihmisestä.

2) Heprealainen ihmiskäsitys on kristillisen ih-

²⁶ The distinction between view of man (ihmiskuva) and anthropology (ihmiskäsitys) is not made in this article. Clearing that issue up would need an entirely separate article. See e.g. Lauri Rauhala.

²⁵ Tässä artikkelissa ei tehdä eroa käsitteille ihmiskuva ja ihmiskäsitys. Asian selvittely vaatisi kokonaan erillisen artikkelin. Katso esim. Lauri Rauhala.

4) The value of humans comes from creation

A person's value cannot be measured, for example, through achievements. Thus also gender equality is based on this, because human beings were created as man and woman – both of them together represent the image of God.

5) Man is created

a) in the image of God, to be in fellowship with him

b) as man and woman

c) as an eternal being

Man is a creation, not the creator. There is a higher power than man. However, the person and intentions of this higher power, God, are best described by the fact that He wanted to create man to be like Him, in His image. Being an image of God means above all that man is in fellowship with, in relationship with God. This fellowship is seen not only in relationship with God, but also with friends and family and the entirety of creation. This fellowship is also seen in the manhood-womanhood aspect: woman was created to be an equal counterpart for man and to partly lessen the loneliness of man. Because man is the image of God it naturally follows that man was originally good. Human value is embodied in the fact that man is an eternal being.

6) The task and purpose of man is to live in relationship with God. This is also realized through work, family and rest.

The most relevant thing in the life of man is to connect with his Creator, the main reason for his existence. God's lovingness and goodness is well described by the fact that the purpose is to not only find a connection, but to live in it constantly. The maintaining of this relationship with God is not done solely through prayer; fellowship with God often happens through other people, work, family etc.

7) The Fall: the depravity of the created being and his predisposition to temptation.

Perhaps the most awkward term for modern Western thought in Christianity is The Fall. It is clearly seen in Christianity that man is tormented by sin. Man cannot be "the measure of everything", because man is imperfect, distort-

edness of the human being: human is inseparable totality (body, soul, spirit)

Länsimaissa ja jopa kristinuskossakin on usein vallalla dikotominen (tai trikotominen) ajattelu: ruumis – henki. Tällainen erilläänolevien vastakohtien korostus ei ole perinteinen juutalainen tai kristillinen näkemys. Olisi hyvä puhua kokonaisvaltaisesta, holistisesta näemyksestä, jossa ei pystytä erottelemaan ihmisen "osia" toisistaan.

3) Ihmisen olemassaolon syynä on Jumala, joka on kolmiyhteinen, persoonallinen ja rakastava. Se, miksi ihminen ylipäätään on olemassa, on Jumalan aikaan saama. Jumala on päättänyt luoda ihmisen. Kyseistä Jumalaa voi myös kuvailla. Hän on kolmiyhteinen, persoonallinen ja rakastava.

4) Ihmisarvo tulee luomisesta

Ihmisen arvoa ei voida mitata esim. suorituskykyjen perusteella. Samoin sukupuolten tasa-arvo perustuu tähän, koska ihminen luotiin mieheksi ja naiseksi – he molemmat yhdessä ilmentävät Jumalan kuvaa.

5) Ihminen on luotu

a) Jumalan kuvaksi, yhteyteen

b) mieheksi ja naiseksi

c) iankaikkisuusolennoksi

Ihminen on luotu – ei luoja. On olemassa ihmistä korkeampi voima. Toisaalta tämän korkeamman voiman, Jumalan, persoonaa ja tarkoituksia kuvaa hyvin se, että hän on halunnut luoda ihmisestä kaltaisensa, kuvansa. Tämä Jumalan kuvana oleminen tarkoittaa ennen kaikkea sitä, että ihminen on yhteydessä, suhteessa Jumalaan. Yhteys ei toteudu vain suhteessa Jumalaan, vaan myös lähimmäisiin ja koko luomakuntaan. Yhteydestä muistuttaa samoin mieheys-naiseus: miehelle luotiin nainen tasavertaiseksi vastinpariksi, joka osaltaan on poistamassa ihmisen yksinäisyyttä. Jumalan kuvana olemisesta seuraa myös, että ihminen oli alunperin hyvä. Ihmisen arvoa kuvastaa se, että ihminen on iankaikkisuusolento.

6) Ihmisen tehtävänä on elää suhteessa Jumalaan. Tämä toteutuu myös työn, perheen ja levon kautta

ted. There must be something outside of man to measure right and wrong.

8) Redemption: Jesus Christ set man free from the burden of the Fall

Another unfortunate side of Christianity for Western thinking is the denial of the omnipotence of man. Mankind cannot save itself, for this Jesus Christ is needed. According to Christianity this view is both most loving and most just: evil must have its just reward, but God solved the problem by carrying the sin of humanity himself.

9) True humanness and purpose are realized in Jesus Christ through the work of the Holy Spirit.

The importance of Jesus is not only in the fact that through Him man is saved. It is also important that Jesus Christ gives a concrete model of what it is to be human. The goal of man is to be "Christ-like". This change is made possible by the Holy Spirit.

10) The supernatural is a part of Christian anthropology

a) man has a longing for (a real) God

b) connection to God is formed in a personal encounter with Jesus Christ.

c) The Holy Spirit enables man to be renewed.

Another problematic aspect of Christianity for Western science is that Christianity is not fully in concordance with naturalistic view of science. God or, more often, His absence can not be shrunk to the fact that God can't be measured with scales. There is a supernatural part to Christianity, and that is seen in relationship to the triune God.

The points 1-10 challenge us to ponder what is central in Christianity, and most of all in Christian anthropology, as well as differences between it and other anthropologies. All helpers have an anthropology, and it has practical effects on the helping. Another challenge that arises is becoming aware of one's personal anthropology.

The formation of a personal anthropology is affected by many things: The Bible and its interpretation as well as the religious tradition that comes with it, scientific paradigms and

Oleellisinta ihmisen elämässä on löytää yhteys Luojaansa, olemisensa perussyyhyn. Jumalan rakastavuutta, hyvyttä kuvaa hyvin se, että tarkoitus ei ole vain löytää yhteys, vaan elää siinä jatkuvasti. On hyvä muistaa, että suhteen ylläpito Jumalaan ei kavennu vain esim. pelkäksi rukoukseksi: yhteys Jumalaan toteutuu usein muiden ihmisten välityksellä työn, perheen yms. kautta.

7) Lankeemus: luodun turmeltuneisuus ja alttius kiusauksille

Länsimaiselle nykyajattelulle kristinuskossa on ehkäpä kaikkein kiusallisinta näkemys lankeemuksesta. Kristinuskossa nähdään ihmistä piinaavan synti. Ihminen ei voi olla "kaiken mitta", koska ihminen on epätäydellinen, vääristynyt. Tarvitaan jokin ihmisen ulkopuolinen oikean ja väärän mittariksi.

8) Lunastus: Jeesus Kristus vapautti ihmisen lankeemuksen taakasta

Toinen länsimaiselle ajattelulle ikävä puoli kristinuskossa on ihmisen kaikkivoipaisuuden kieltäminen. Ihminen ei voi pelastaa itse itseään, vaan tarvitaan Jeesus Kristus. Kristinuskon kannaltahan tämä näkemys on mitä rakkautellisin ja toisaalta oikeudenmukaisin: pahan täytyy saada palkkansa, ja Jumala ratkaisi asian niin, että otti ihmisen pahuuden kannettavakseen itse.

9) Todellinen ihmisyyys ja päämäärä toteutuvat Jeesuksessa Kristuksessa Pyhän Hengen työn kautta

Jeesuksen tärkeys ei ole vain siinä, että Hänen kauttaan ihminen pelastuu. Tärkeää on myös se, että Jeesus Kristus antaa konkreettisen ihmismallin. Ihmisen päämääränä on "kristuksenkaltaisuus". Tämän muutoksen mahdollistaa Pyhä Henki.

10) Kristilliseen ihmiskäsitykseen kuuluu ns. yliluonnollisuus

a) ihmisellä on kaipuu (reaalista) Jumalaa kohtaan

b) kontakti Jumalaan syntyy henkilökohtaisessa kohtaamisessa Jeesuksen Kristuksen kanssa

c) Pyhä Henki mahdollistaa ihmisen uudistumisen

the results of science, social conditions, predominant ideologies and personal history. If and when personal anthropology changes with time, the awareness must reach the reasons for the change: why has my personal anthropology changed? The execution of a Christian anthropology can be examined through the following questions:

- What is the Biblical foundation for a Christian anthropology?
- What kind of parts is man made of, what are their relationships with each other?
- What is the goal or direction of life, treatment and help?
- What is health, healing?
- How does a person get better, healed?
- What kind of things are paid attention to in helping situations?
- How does one heal guilt, or react to suffering?
- What is right and wrong?

The previously mentioned Christian anthropology is central to the activity of ACC Finland. This shows through, for example, the fact that it has been taken to be a part of the ethics of the association. The most important factor when perceiving a Christian anthropology is, however, that it gives concreteness to the usually very vaguely used pair of words "Christian anthropology", and thus creates the theological identity for the association. The polishing of the anthropological view and most of all the presenting of practical application are challenges for the future of ACC Finland.

The tasks of ACC Finland

In brief it can be said that ACC Finland has two main tasks, networking and the increasing of the quality of pastoral-therapeutic work.

a) networking

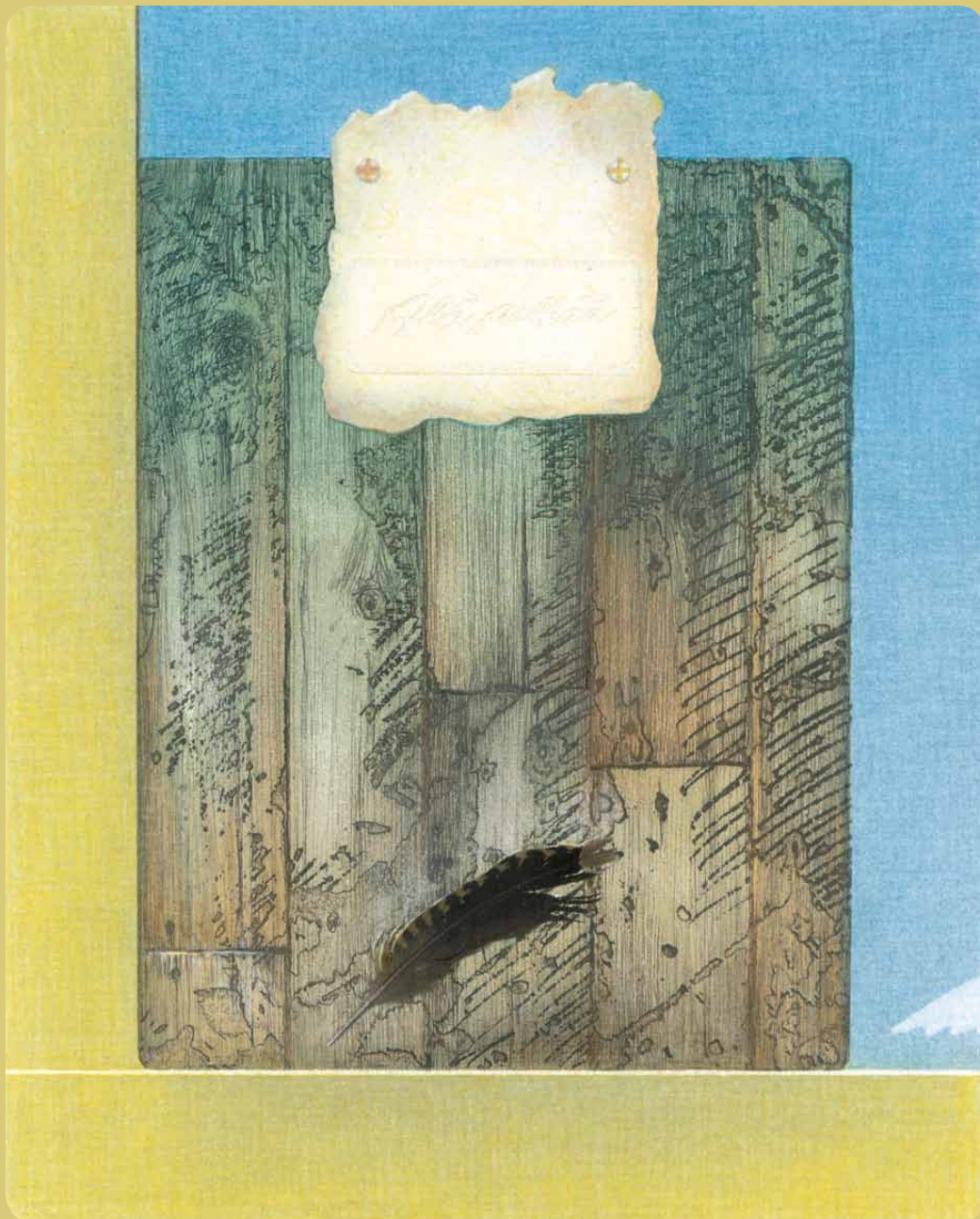
The gathering of Christians working in the field of pastoral care, counselling and (psycho)therapy is central in the work of ACC Finland. Most clearly this has actualized through the events organized by ACC Finland. Biennial conferences, concerning the relationship between psychological information and Christian faith have a goal of enabling Christian helpers all

Länsimaiselle tieteelle ongelmalliseksi tekee kristinuskossa se, että kristinusko ei taivu ns. naturalistiseen tieteentekotapaan. Jumalaa tai useimmiten Jumalan olemassaolemattomuutta ei voi typistää siihen, että Jumalaa ei voi mitata esim. henkilöväällä. Kristinuskossa on ns. yli-luonnollinen elementti, ja se näkyy suhteessa kolmiyhteiseen Jumalaan.

Kohdat 1-10 haastavat pohtimaan sitä, mikä kristinuskossa ja ennen kaikkea kristillisessä ihmiskäsityksessä on keskeistä, toisaalta miettimään eroavuuksia muihin ihmiskäsityksiin. Kaikilla auttajilla on jokin ihmiskäsitys, ja sillä on käytännön vaikutuksia auttamiseen. Haasteeksi muodostuu oman ihmiskäsityksen tiedostaminen mahdollisimman hyvin. Oman ihmiskäsityksen muotoutumiseen vaikuttavat monet tekijät: Raamattu ja sen tulkinta sekä siihen liittyvä kirkollinen traditio, tieteelliset paradigmat ja tieteen tulokset, yhteiskunnallinen tilanne ja vallitsevat ideologiat sekä oma elämänhistoria. Jos ja kun oma ihmiskäsitys muuttuu ajan myötä, tiedostamisen on ulotuttava myös muutoksen syihin: miksi ihmiskäsitykseni on muuttunut. Kristillisen ihmiskäsityksen toteutumista auttamistyössä voi omakohtaisesti tarkastella seuraavien kysymysten kautta:

- mitkä ovat kristillisen ihmiskäsityksen raamatulliset perusteet?
- millaisista osatekijöistä ihminen muodostuu, mikä on niiden suhde toisiinsa?
- mikä on elämän, sekä toisaalta hoidon, avun päämäärä tai suunta?
- mitä on terveys, eheys?
- miten ihminen tervehtyy, eheytyy?
- millaisiin asioihin kiinnitetään huomiota auttamistilanteissa?
- miten hoitaa syyllisyyttä, miten suhtautaan kärsimykseen?
- mitä on oikea ja väärä?

Edellä kuvattu näkemys kristillisestä ihmiskäsityksestä on Suomen ACC:n toiminnan keskiössä. Tämä näkyy muun muassa siten, että se on otettu osaksi yhdistyksen etiikkaa. Tärkein tehtävä kristillisen ihmiskäsityksen hahmottelussa on kuitenkin se, että se antaa konkretiaa usein hyvin epämääräisesti käytetylle kristillinen ihmiskäsitys –sanaparille, ja siten luo yhdistyksen teologista itseymmärrystä. Näkemysten hio-

Do not Fear, 2006, mixed media
Älä pelkää, 2006, monitekniikka

over Finland to network.

The first weekend conference was arranged in Tampere in October 2005. International speakers were the leader of IGNIS-Academy Werner May from Germany, and the leader of Christian Psychologists' Association Anna Ostaszewska from Poland. After this the date for these conferences has been set to the last weekend of January on even years. In 2006 ACC Finland arranged two smaller seminars. The ACC-UK speakers at the February seminar were David Depledge, the CEO, and John Nightingale, Director of Professional Standards.

The main speaker at the October seminar was Anna Ostaszewska.

The second weekend conference was arranged in Lahti at the end of January 2008, and was preceded by a two-day training event. The main speaker at the conference was Wolfram Soldan, a teacher at IGNIS-Academy, and the training event was led by Mike Fisher from England. The third conference was in Jyväskylä in 2010, the fourth and fifth in Tampere in 2012 and 2014. The main speaker at the two latest conferences has been Nicolene Joubert, a professor of psychology from South Africa. She also led the preceding training events both times. The attendance for the conferences have fluctuated between 150-220, and the training events and seminars between 50-120.

There have been certain constant themes and structures to the conferences. First of all, the goal of all the conferences on a general level has been to discuss the integration between Christianity and psychological, therapeutic, psychiatric etc. knowledge. The lecturers and workshop leaders have been either experts in the fields of theology or pastoral care, Christian counselling and therapy, or people working in those fields. Every conference has had a special lecture by a theologian, in which the theme in each conference is seen from a theological perspective. These theological perspectives have proceeded in a loosely chronological way as follows: Christian anthropology, The Patristic era, St. Augustine, The Middle Ages and Reformation. Besides the more general lectures, there have been workshops concentrating on specific themes, where workers in the fields of Christian counselling and therapy have taught and presented

minen sekä ennen kaikkea sielunhoidollisterapeutisten sovellutusten esittäminen ovat haasteita Suomen ACC:n tulevaisuudelle.

Suomen ACC:n tehtävät

Kiteytetysti voidaan sanoa, että Suomen ACC:llä on kaksi päätehtävää, verkostoituminen ja sielunhoidollisterapeutin toiminnan laadun parantaminen.

a) verkostoituminen

Sielunhoitajien sekä terapeutista työtä tekevien kristittyjen yhteen tuleminen on Suomen ACC:n toiminnan ytimessä. Näkyvimmin tämä on toteutunut Suomen ACC:n järjestämien tapahtumien kautta. Kahden vuoden välein järjestettävissä psykologisen tiedon ja kristillisen uskon välistä vuorovaikutusta käsittelevissä konferensseissa on pyritty mahdollistamaan eri puolelta Suomea mukaan tulneiden sielunhoitajien ja terapeuttien verkostoituminen. Ensimmäinen viikonloppukonferenssi järjestettiin Tampereella lokakuussa 2005. Kansainvälisiä puhujavieraita olivat silloinen IGNIS-akatemi-an johtaja Werner May Saksasta sekä Kristittyjen psykologien yhdistyksen johtaja Anna Ostaszewska Puolasta. Tämän jälkeen konferenssien ajankohdaksi on vakiintunut tammikuun viimeinen viikonloppu parillisina vuosina. Vuonna 2006 Suomen ACC järjesti kaksi pienimuotoisempaa seminaaria. Helmikuun tapahtumassa olivat puhumassa ACC:stä Englannin ACC:n silloiset toiminnanjohtaja David Depledge sekä kreditointityönjohtaja John Nightingale. Lokakuun seminaarissa pääpuhujana oli Anna Ostaszewska. Toinen varsinainen konferenssi järjestettiin puolestaan Lahdessa tammikuun lopussa 2008, ja konferenssia edelsi kaksipäiväinen koulutustapahtuma. Konferenssin pääpuhujana on IGNIS-akatemi-an kouluttaja Wolfram Soldan, koulutustapahtuman puolestaan johti Mike Fisher Englannista. Kolmas konferenssi oli Jyväskylässä 2010, neljäs ja viides puolestaan Tampereella vuosina 2012 ja 2014. Kahden viimeisimmän konferenssin pääpuhujana on ollut psykologian professori Nicolene Joubert Etelä-Afrikasta. Hän on myös pitänyt konferenssia edeltävät koulutustapahtumat molemmilla kerroilla. Konferenssien osallistujamäärät ovat vaihdelleet 150-220:een,

their own work.

The program at the conferences strives to represent ACC Finland's vision on the different levels of pastoral care, Christian counselling and therapeutic helping. The goal is that, no matter what level of practical experience or knowledge the participants has in the fields of pastoral care, Christian counselling or therapeutic work, all attendants can find the proper content for their level. This means that lectures and workshops are designed to take into account both the people in the introduction levels and the people working full time in helping work. Separate training events, on the other hand, are mainly for Christian counselling or therapy professionals.

The previously described events held by ACC Finland have offered a place for people and organizations working in the same field to get to know each other. The goal of gathering has also been the strengthening and clarifying of personal calling and helping vision, as well as challenging to personal thinking on the relationship between Christian faith and psychological knowledge.

Besides these conferences and training events, ACC Finland has arranged a few specifically themed smaller meetings such as gatherings for Christian counselling level trainers.

b1) quality improvement: standards and accreditation

Another main goal of ACC Finland is connected with the improvement of the quality of pastoral care, counselling and therapeutic work done from a Christian perspective. Terms central to this goal are standards, accreditation and ethics. To understand the activity of ACC Finland, central terms like standard and accreditation must be opened up, though wider coverage would require a whole separate article.

As previously stated, the terms pastoral care, Christian counselling and therapy are not in any way protected or monitored in Finland (compared to psychotherapy). For this reason the use of them has been very varied and usually very incoherent, especially from the perspective of the client. The starting point in ACC Finland is that, although state authorities have not set any standards on the terms, it is responsible - for the safety of the clients and the quality of the work

koulutustapahtumien ja seminaarien puolestaan 50-120:een.

Konferensseissa on ollut tiettyjä pysyviä teemoja sekä rakenteita. Ensinnäkin kaikkien konferenssien tavoitteena yleisellä tasolla on ollut pohtia kristinuskon ja psykologisen, psykoterapeuttisen, psykiatrisen yms. tiedon välistä integraatiota. Konferenssien luennoijat sekä kanavien pitäjät ovatkin olleet joko teologian tai sielunhoidon sekä terapian alan asiantuntijoita ja/tai käytännön harjoittajia. Jokaisessa konferenssissa on ollut erityinen teologin pitämä luento, jossa kunkin tapahtuman teemaa lähestytään tietystä teologisesta näkökulmasta. Nämä teologiset näkökulmat ovat edenneet väljän kronologisesti seuraavalla tavalla: kristillinen ihmiskäsitys, patristinen aika, kirkkoisä Augustinus, keskiaika sekä reformaatio. Yleisluentojen lisäksi konferenssit ovat tarjonneet erityisteemoihin keskittyviä kanavia, joissa sielunhoidon ja terapian käytännön työntekijät ovat opettaneet ja esitelleet omaa työtään.

Konferenssien ohjelma ja tarjonta pyrkii kuvaamaan Suomen ACC:n näkyä sielunhoidon ja terapeuttisen auttamisen erilaisista tasoista. Tavoitteena on, että riippumatta osallistujan tieto- tai käytännön kokemustasosta sielunhoidon tai terapeuttisentyön alalla, kaikille osallistujille löytyy konferenssista omaa "tasoa" vastaavaa sisältöä. Tämä tarkoittaa sitä, että luennoissa sekä kanavissa pyritään huomioimaan niin johdantotasolla kuin kokopäiväisessä auttamistyössä toimivat henkilöt. Erilliset koulutustapahtumat ovat puolestaan pääsääntöisesti sielunhoidon tai terapia-alan ammattilaisille.

Edellä kuvatut Suomen ACC:n tapahtumat ovat tarjonneet paikan tutustua samalla alalla toimiviin henkilöihin sekä järjestöihin. Yhteentulemisen tavoitteena on ollut myös oman kutsumuksen ja auttamisnäyn vahvistaminen ja selkeyttäminen sekä haastaminen omakohtaiseen pohdintaan kristillisen uskon ja psykologisen tiedon suhteesta toisiinsa.

Konferenssien ja koulutustapahtuminen lisäksi Suomen ACC on järjestänyt muutamia spesifisti tiettyyn teemaan liittyviä pienimuotoisia tapaamisia, kuten sielunhoitoterapiakouluttajien yhteistapaamiset.

- for building standards that have been agreed upon together. ACC Finland has strived to create standards not only for training programs and courses done from a Christian perspective (i.e. training standards) but also for individuals working in the field (i.e. individual standards). Training standards define the teaching content of the training and courses (what is taught and how much), the ways of teaching (how it is taught), teaching qualifications (who teaches), graduation (how a course or training is passed acceptably) and entrance requirements (how one can enter the courses or training).

Respectively, the individual standards define the amount and content of theoretical teaching, practical work with clients, supervision, personal care (personal pastoral care, counselling or therapy attended) etc.

The standards are the required minimum. They are the frame that is not meant to dissolve the personal theology of the training program or individual worker. Thus individual aspects may be seen in, for example, a pastoral care course coming from a Lutheran perspective or training built on a Pentecostal theology. A combining factor for these both is the commitment to the classical Christian view that is made concrete by the Christian anthropology described in this article. At the moment, ACC Finland has published training standards for introduction level pastoral care courses and Christian counselling trainings.

Accreditation is a relevant part of generally accepted standards. Accreditation means that a training/course or individual activity can be evaluated by an outside actor. The evaluation is based on standards created together. The task of ACC Finland is therefore to both create communal standards and evaluate their implementation. In order for ACC Finland to do this task as objectively as possible, ACC Finland itself doesn't arrange actual (longer) trainings etc. but offers association members – training providers and individuals –

b1) laadunparantaminen: kriteerit ja kreditointi

Toinen Suomen ACC:n päätavoite liittyy sielunhoidon ja kristillisestä viitekehyksestä tehtävän terapiatyön laadun parantamiseen. Tämän tavoitteen kannalta keskeisiä käsitteitä ovat kriteerit ja kreditointi sekä etiikka. Suomen ACC:n toiminnan ymmärtämiseksi on avattava hieman yhdistyksen toiminnassa usein käytettyjä kriteeri- ja kreditointikäsitteitä, joskin niiden laajempi käsittely vaatisi aivan erillisen artikkelin.

Kuten aikaisemmin on tullut todettua, sielunhoito tai terapia –termit eivät ole Suomessa millään tavoin suojattuja tai säädeltyjä nimikkeitä (vrt. psykoterapia). Tästä syystä niiden käyttö on ollut hyvin moninaista ja usein sekavaakin erityisesti asiakkaan näkökulmasta. Suomen ACC:ssä on lähdetty siitä, että vaikka Suomen valtiovalta ei ole toistaiseksi asettanut kyseisille termeille mitään säädöksiä tms. on asiakasturvallisuuden sekä toiminnan laadun kannalta vastuullista pyrkiä rakentamaan tiettyjä yhteisesti hyväksyttyjä linjauksia eli kriteerejä. Suomen ACC:n toiminnassa on siksi pyritty luomaan kriteerejä toisaalta sielunhoitoa tai kristillisestä viitekehyksestä tehtävää terapiatyötä kouluttaville koulutuksille tai kursseille (ns. koulutuskriteerit) että kyseisellä alueella toimiville yksilöille (ns. yksilökriteerit). Koulutuskriteerit määrittelevät koulutusten tai kurssien opetussisältöjä (mitä opetetaan ja kuinka paljon), opetustapoja (miten opetetaan), opetuspätevyyttä (kuka opettaa), (miten koulutus tai kurssi läpäistään hyväksytysti) sekä pääsyvaatimuksia (miten kurssille tai koulutukseen pääsee). Vastaavasti yksilökriteerit määrittelevät teoreettisen opetuksen määrää ja sisältöä, käytännön asiakastyötä, työnohjausta, omaa hoitoa (oma sielunhoito tai terapia) yms.

Kriteerit ovat luonteeltaan vähimmäisvaatimuksia. Ne ovat raameja, joiden ei ole tarkoitus häivyttää koulutustahon tai yksittäisen toimijan omaa teologista erityislaatuja. Näin ollen luterilaisesta viitekehyksestä nousevassa sielunhoitokursseissa tai helluntailaisen teologian pohjalle rakentuvassa koulutuksessa saavat näkyä omat yksilölliset piirteet. Yhdistävänä tekijänä näille molemmille on sitoutuminen klassiseen kristinuskon näkemykseen, jota konkretisoi tässä

Ritva 2014

a chance for outside evaluation.²⁷

At the moment ACC Finland offers a chance for accreditation to both introduction level pastoral care courses and Christian counselling trainings (training accreditation) and Christian counsellors and (Christian) psychotherapists²⁸ (individual accreditation). There is an accreditation board working under ACC Finland, which takes care of the provision of the standards for different levels and how to develop them, as well as the evaluation and processing of applications of those seeking accreditation. In the case that a training provider or individual is interested in having their work accredited, it is good to first find out what level of helping is in question. It is possible to order documents concerning standards and accreditation from the accreditation board of ACC Finland.

b2) quality improvement: ethics

In many helper client relationships there is the possibility of abusing power, which is why Finland's laws give certain criteria concerning the activity of certain professional groups, so that the rights of both the helper and the client are kept safe. The law, however, cannot always give a clear answer to specific problems that happen in everyday surroundings. On one hand, lawfulness and ethicalness are not synonyms and, especially in a postmodern society, the ethical views of different actors can spring from different starting points and presuppositions.

In the case of professions that deal with helping, reflecting on the ethical side of one's own work has become a rule. For example, medical doctors, social workers and pastors from several denominations have their own professional ethical rules that can often be more individualized than the state law. The view of ACC Fin-

artikkelissa kuvattu kristillinen ihmiskäsitys. Tällä hetkellä Suomen ACC on laatinut koulutuskriteerit ns. perustason sielunhoitokursseja sekä sielunhoitoterapiakoulutuksia varten.

Yhteisesti hyväksyttyihin linjauksiin eli kriteereihin liittyy oleellisesti kreditointi. Kreditoinnilla tarkoitetaan mahdollisuutta saattaa koulutus/kurssi tai yksilön toiminta ulkopuolisen arvioinnin kohteeksi. Arviointi perustuu yhdessä luotuihin kriteereihin. Suomen ACC:n tehtävänä on siis toisaalta laatia yhteisiä linjauksia että arvioida niiden toteutumista. Jotta Suomen ACC voisi tehdä tätä tehtävää mahdollisimman objektiivisesti, ei Suomen ACC itse järjestä varsinaisia (pidempiä) koulutuksia tms., vaan tarjoaa yhdistyksen jäsenille – koulutustahoille sekä yksilöille – mahdollisuutta ulkopuoliseen arviointiin.²⁶ Tällä hetkellä Suomen ACC tarjoaa kreditoitumismahdollisuutta sekä perustason sielunhoitokursseille, sielunhoitoterapiakoulutuksille että sielunhoitoterapeuttina tai psykoterapeuttina toimiville henkilöille.²⁷

Suomen ACC:n hallituksen alaisuudessa toimii kreditointilautakunta, jonka tehtävänä on huolehtia toisaalta eri tasojen kriteerien luomisesta ja jatkokehittämisestä sekä kreditointia hakevien tahojen hakemusten käsittelystä ja arvioinnista. Mikäli jokin koulutustaho tai henkilö on kiinnostunut saamaan omalle toiminnalleen kreditoinnin, on ensin hyvä selvittää, mistä auttamisen tasosta on kysymys. Suomen ACC:n kreditointilautakunnalta voi tilata voimassaolevia dokumentteja kriteereihin ja kreditointiin liittyen.

b2) laadunparantaminen: etiikka

Monissa auttaja-asiakas –suhteissa on mahdollisuus esimerkiksi vallan väärinkäyttöön, ja siksi jo Suomen lainsäädäntö antaa tiettyjä linjauksia koskien erilaisten ammattiryhmien

27 N.B. In ACC-UK the distinction between the accreditation of training / courses and individuals is made: when speaking of accrediting a training or a course, the term recognition is used, whereas accreditation refers to the accreditation of individuals. At least so far ACC Finland has not seen any need to make this distinction between terms, which is why in ACC Finland the term accreditation refers to the accepting of both trainings and courses as well as individuals.

28 N.B. the title psychotherapist is licensed by Valvira, not ACC Finland.

26 Huom. ACC-UK:n toiminnassa tehdään ero koulutusten ja kurssien sekä yksilöiden kreditoitumiselle: puhuttaessa koulutuksen tai kurssin kreditoinnista, käytetään termiä ”recognition”, kun taas ”accreditation” viittaa yksilöiden kreditointiin. Ainakaan toistaiseksi Suomen ACC:ssä ei ole nähty tarvetta vastaavalle käsite-erottelulle, ja siksi Suomen ACC:ssä kreditointi-termillä viitataan sekä koulutuksien ja kurssien että yksilöiden kreditointiin eli ”hyväksymiseen”.

27 Vuoden 2014 loppuun mennessä.

land is that the ethics of helping is affected not only by Finnish law and different professional groups' ethical guidelines, but also by Christian ethics. ACC Finland published in 2007 ethical guidelines that are as follows:

The purpose of the ethical guidelines

The ethical guidelines of ACC Finland create a basis for ACC Finland and actors involved in it. All people working for ACC Finland need to commit to the ethical guidelines of ACC Finland. The "actor" refers to members of ACC Finland, its workers, and people who have received training accredited by ACC Finland as well as people training them.

A biblical basis

The Bible is the basis of action and the highest code of conduct in faith, life and ethics. The actor commits to the Apostolic Creed and lives in a personal relationship with Jesus Christ. He/she is responsible to God, dependent on the working of the Holy Spirit and committed to a Christian church or a Christian community.

The task of an actor of ACC Finland

The actor protects and defends human life. They must promote health and welfare and their attainability in a holistic way.

Respect, confidentiality and limits of activity

Actors of ACC Finland respect the integrity, rights and immunity as well as the spiritual and ethical views both of their own and their clients. They respect the choices and autonomy of their clients, and support the clients' responsibility for themselves and for their choices. The actor of ACC Finland commits to confidentiality. The helper has no right to reveal any information to a third party without the permission of the client. The actor of ACC Finland must be aware of all personal, professional and other limits of their own skills and work within them. The actor in ACC Finland does not strive for unwarranted material or other gain.

Every member of ACC Finland, regardless of their member category, has read the previously mentioned ethical guidelines when applying for membership, and has committed to following them.

Especially through accreditation activity, however, it has been noticed that the guidelines described on a very general level need slightly

toimintaa, jotta sekä asiakkaan että auttajan oikeudet ja hyvinvointi tulisivat turvatuiksi. Lainsäädäntö ei kuitenkaan aina pysty antamaan selkeää vastausta arjen tasolla esiintyviin yksittäisiin ongelmiin. Toisaalta laillisuus ja eettisyys eivät ole synonyymejä ja erityisesti postmodernissa yhteiskunnassa eri tahojen eettiset näemykset voivat kummuta erilaisista lähtökohdista ja -oletuksista. Auttamiseen liittyvien ammattien kohdalla on säännöksi muodostunut oman toiminnan eettisen puolen reflektointi. Esimerkiksi lääkäreillä, sosiaalityöntekijöillä, useimpien kirkkokuntien pastoreilla on oman yhteisönsä puolesta laaditut ammattieettiset ohjeet, jotka usein saattavat olla lakitekstiä yksilöidymiä. Suomen ACC:n näkökulmasta auttamisen etiikkaan vaikuttaa Suomen lainsäädännön sekä eri ammattiryhmien eettisten ohjeiden lisäksi kristillinen etiikka. Suomen ACC julkaisi vuonna 2007 Eettiset periaatteet, jotka ovat seuraavanlaiset:

Eettisten periaatteiden tarkoitus

Suomen ACC:n eettiset periaatteet luovat pohjan Suomen ACC:lle ja siinä mukana oleville toimijoille. Kaikilta Suomen ACC:n toimijoilta edellytetään sitoutumista Suomen ACC:n eettisiin periaatteisiin. Toimijalla tarkoitetaan Suomen ACC:n jäseniä, toimihenkilöitä sekä Suomen ACC:n hyväksymien koulutusten saaneita ja heitä kouluttavia henkilöitä.

Raamatullinen perusta

Raamattu toimii uskon, elämän ja etiikan ylimpänä ohjeena ja toiminnan perustana. Suomen ACC:n toimija sitoutuu apostoliseen uskontunnustukseen ja elää henkilökohtaisessa suhteessa Jeesukseen Kristukseen. Hän on vastuullinen Jumalalle, riippuvainen Pyhän Hengen voiman vaikutuksesta sekä sidoksissa kristilliseen seurakuntaan tai kristilliseen yhteisöön.

Suomen ACC:n toimijan tehtävä

Toimija suojelee ja puolustaa ihmiselämää. Hänen tulee edistää terveyttä ja hyvinvointia ja niiden saavuttamista kokonaisvaltaisesti.

Kunnioittaminen, vaitiolovelvollisuus ja toiminnan rajat

Suomen ACC:n toimija kunnioittaa niin omaa kuin asiakkaidensa arvoa ja koskemattomuutta

more specific instructions. For this reason ACC Finland published in 2012 the ACC Finland Code of Ethics i.e. AFCE, that can be found in its entirety at the end of this article. The three main pillars are a biblical basis, professionalism and a client centered approach. A biblical basis brings out the value base of the association, but also challenges all other workers and organizations in the helping-business to be open concerning their starting points. Every helper or trainer has their own values which affect their practical work - regardless of the acknowledgement of the matter or the lack of it. Acknowledgement and openness add to the trustworthiness of the activity.

Professionalism is the second of AFCE's main pillars. In ACC Finland professionalism is understood most importantly as a synonym for the word quality. The most relevant thing is not the working in the profession or making a living from helping work, but a work well done, with good quality. It is central to understand the limits of one's own abilities and level of skills, to justify one's actions and understand their consequences. Because pastoral-therapeutic helping is done from many different education bases, the helper must know the rules and laws concerning their own background education.

A client centered approach means respecting the integrity and values of the client. Just as helper has the right to their own anthropology, a person looking for pastoral care, Christian counselling or therapeutic help has the right to form their own anthropology. Practically it would be good - especially when creating a long term pastoral care, counselling or therapy contact, and also during the process - to discuss things related to the anthropology, worldview, spirituality and values of the helper and the client. Thus the trust between the client and the helper is strengthened, self-awareness grows and different misunderstandings disappear. Pastoral care, Christian counselling or therapy are not manipulation, converting, etc. but walking beside someone, supporting them, mapping of one's own life and finding new possibilities.

To conclude concerning the AFCE-document, it progresses from the general to the specific. It represents the self-understanding of ACC Finland when relating to Christianity and espe-

sekä hengellisiä ja eettisiä näkemyksiä. Suomen ACC:n toimija kunnioittaa asiakkaidensa valintoja ja itsemääräämisoikeutta sekä tukee asiakkaidensa vastuuta itsestään ja päätöksistään. Suomen ACC:n toimija sitoutuu vaitiolovelvollisuuteen. Hän ei luovuta saamia tietojakaan kolmannelle osapuolelle ilman asiakkaidensa lupaa. Suomen ACC:n toimijan tulee olla tietoinen henkilökohtaisista, ammatillisista ja muista oman osaamisensa rajoista ja toimia niiden sisällä. Suomen ACC:n toimija ei tavoittele perusteetonta aineellista tai muuta etua.

Jokainen Suomen ACC:n jäsen, riippumatta jäsenkategorista, on jäseneksi hakiessaan tutustunut edellä mainittuihin eettisiin periaatteisiin ja sitoutuu niiden noudattamiseen.

Erityisesti kreditointitoiminnan myötä on kuitenkin huomattu, että hyvin yleisellä tasolla kuvatut periaatteet vaativat hieman tarkempia ohjeita. Tästä syystä Suomen ACC julkaisi 2012 ns. Suomen ACC:n Eettiset Ohjeet eli SAEO-dokumentin, joka löytyy kokonaisuudessaan tämän artikkelin lopusta. SAEO:n kolme peruspilaria ovat raamatullisuus, ammatillisuus sekä asiakaslähtöisyys. Raamatullisuus tuo näkyväksi yhdistyksen arvoperustan, mutta haastaa myös kaikkia muita auttamisalan toimijoita ja järjestöjä avoimuuteen omien lähtökohtiensa suhteen. Jokaisella auttajalla tai kouluttajalla on jokin arvopohja, joka puolestaan vaikuttaa käytännön toimintaan - riippumatta asian tiedostamisesta tai tiedostamisen puutteesta. Tiedostaminen ja avoimuus lisäävät toiminnan luotettavuutta.

Ammatillisuus on toinen SAEO:n peruspilarista. Suomen ACC:ssä ammatillisuus ymmärretään ennen kaikkea synonyyminä sanalle laadukas. Olennaista ei ole ammatissa toiminen tai itsensä elättäminen auttamistyöllä, vaan se, että auttaminen tehdään hyvin, laadukkaasti. Keskeistä on ymmärtää oman osaamisensa rajat ja osaamisensa taso, perustella toimintaansa sekä ymmärtää sen seuraukset. Koska sielunhoidollisterapeutista auttamista tehdään hyvin monenlaisilla pohjakoulutuksilla, on auttajan tunnettava omaa koulutustaan koskevat säännöt ja lait. Asiakaslähtöisyys merkitsee autettavan omien arvojen kunnioittamista. Aivan kuten auttajalla on oikeus omaan ihmiskäsitykseensä,

cially on the anthropology based on Christianity. When compared to ACC UK's²⁹ or AACC's³⁰ respective documents, both of ACC Finland's ethics documents are short. Their purpose is not to give an answer to every ethical question possible, but rather to work as a basis for problem solving in individual situations.

Conclusion

ACC Finland has existed for ten years. The special qualities of the association are evident in two ways. First of all, ACC Finland operates in all levels of pastoral-therapeutic work, i.e. also (Christian) psychotherapy. For this reason EMCAPP is a natural cooperation partner, especially for members of ACC Finland working as psychotherapists. Secondly, the association gathers people together over denominational barriers. This goal also fits naturally into the vision of EMCAPP.

Both are a blessing and richness as well as an opportunity for challenge and pressing on. EMCAPP, and the connections to other countries formed through it have been a notable factor in the development of ACC Finland - as a richness and a challenge.

Toni Terho has a Master degree in Theology from University of Helsinki. He is one of the founders of ACC Finland, and has been the vicepresident 2005-2013. Terho has served also on the board of ACC Europe and EMCAPP. Terho works in the area of mental health care. toni.terho@gmail.com

Toni Terho on koulutukseltaan teologian maisteri ja yksi Suomen ACC:n perustajajäsenistä. Suomen ACC:ssä hän on toiminut hallituksen varapuheenjohtajana 2005-2013, jonka jälkeen hallituksen jäsenenä. Terho on ollut myös Euroopan ACC:n sekä EMCAPP:n hallituksessa. Terho työskentelee mielenterveysalalla. toni.terho@gmail.com

on sielunhoidollista tai terapeutista apua etsivillä ihmisillä, oikeus omanlaisen ihmiskäsityksen luomiseen. Käytännössä olisikin hyvä – ennen kaikkea pidempää sielunhoito- tai terapiasuhdetta luotaessa ja silloin tällöin myös prosessin aikana – keskustella sekä auttajan että autettavan ihmiskäsitykseen, maailmankuvaan sekä hengellisyyteen ja arvoihin liittyvistä asioista. Näin auttajan ja autettavan välinen luottamus lujittuu, itsetuntemus kasvaa ja erilaiset väärinymmärrykset hälvenevät. Sielunhoito- tai terapia ei ole manipulaatiota, käännättämistä tms. vaan vierellä kulkemista, tukea, oman elämän kartoittamista sekä uusien mahdollisuuksien etsimistä.

Kokoavasti SAEO-dokumentista voi sanoa, että se etenee yleisestä yksittäiseen. Siinä tulee näkyviin Suomen ACC:n itseymmärrys liittyen kristinuskoon ja erityisesti kristinuskon pohjalta nousevaan ihmiskäsitykseen. Verrattuna ACC-UK:n²⁸ tai AACC:n²⁹ vastaaviin dokumentteihin, Suomen ACC:n molemmat etiikkadokumentit ovat lyhyitä. Niiden tarkoitus ei olekaan antaa jokaiseen ajateltavissaolevaan eettiseen ongelmaan vastausta, vaan ne toimivat pohjana ongelmanratkaisulle yksittäisissä tilanteissa.

Lopuksi

Suomen ACC on ollut olemassa kymmenen vuotta. Yhdistyksen erityislaatu tulee esiin kahdella tavalla. Ensinnäkin sen toiminnan kohteena ovat kaikki kristillisen sielunhoidollisterapeuttisen auttamisen tasot, siis myös (kri-

Source material / [Lähteet](#)

ACCord. Journal of Association Christian Counsellors. No. 18 Christmas 1997.

Association of Christian Counsellors, ETHICS AND PRACTICE, revised December 2004.

Association of Christian Counsellors www.acc-uk.org

American Association of Christian Counselors www.aacc.net

Association of Christian Counsellors newinfopack2007.

29 Association of Christian Counsellors, ETHICS AND PRACTICE, revised December 2004.

30 American Association of Christian Counselors, AACC Code of Ethics, The Y2004 Final Code.

28 Association Christian Counsellors, ETHICS AND PRACTICE, revised December 2004.

29 American Association of Christian Counselors, AACC Code of Ethics, The Y2004 Final Code.

American Association of Christian Counselors, AACC
Code of Ethics, The Y2004 Final Code
CWR www.cwr.org.uk
Depledge David. Interview 21.5.2008 Krakov, Poland.
Johnson Eric. Comparing the Five Views Christians Take
to Psychology. Powerpoint presentation.
Johnson Eric. Interview 22.5.2008 Krakov, Poland.
Konsensuslausuma. Psykoterapia. <http://www.duodecim.fi/kotisivut/docs/f1474374480/lausuma06.pdf>
Suomen ACC:n Eettinen Ohjeistus (SAEO) <http://www.accfinland.org/wp-content/uploads/2014/06/SAEO-10.9.2012.pdf>
Suomen ACC. Eettiset periaatteet. http://www.accfinland.org/?page_id=855

References

Community, Participation and Faith: the Contemporary
Challenges of the Evangelical Lutheran Church of Fin-
land. Kirkon tutkimuskeskus 2013. [http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/0/4D9073DDB9C38745C22576F20030A70E/\\$FILE/publ%2062.pdf](http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/0/4D9073DDB9C38745C22576F20030A70E/$FILE/publ%2062.pdf)
Clinton Tim, Hawkins Ron. The Popular Encyclopedia
of Christian Counseling. Harvest House Publishers 2011.

de Jongh van Arkel, Jan. Recent movements in Pastoral
Theology. Religion & Theology 7/2 2000.
Grevbo Tor. Sjelesorgens vei. En veiviser i det
sjelesørgerske landskap – historisk og aktuelt. Luther
Førlag 2006.
Hakala Pirjo. Sielunhoidon suuntaukset ja diakonia. In
the book Auttamisen Teologia (ed. Latvus Kari, Elenius
Antti) Kirjapaja 2007.
Johnson Eric. Psychology & Christianity. Five views, Se-
cond edition. IVP Academic 2010.
Kettunen Paavo. Kehittyvä Sielunhoito – In the book Sie-
lunhoidon käsikirja. Kirjapaja 1997.
McMinn Mark & Campbell. Integrative Psychotherapy:
Toward a Comprehensive Christian Approach, First edi-
tion. IVP Academic edition 2007.
Puonti, Ari. Lepo sinussa. Sielunhoidon perusteita ja ny-
kysuuntauksia. Päivä 2005.
Woolfe, Dryden, Charles-Edwards. Handbook of Coun-
selling in Britain. Routledge 1989.

ATTACHMENT: ACC Finland Code of Ethics (AFCE)

LIITE: Suomen ACC:n Eettiset Ohjeet (SAE) THE ACC FINLAND CODE OF ETHICS

(AFCE)

PART 1: INTRODUCTION

The AFCE has been developed for training courses ac-
credited by ACC Finland as well as for Christian counsellors
and psychotherapists. The Code has two main purposes:

1) The members of ACC Finland strive to conduct quality
pastoral care and therapeutic services. The ethical basis
of the work is founded on the Ethical Principles ap-
proved in 2007. The AFCE is created to specify the Ethical
Principles of ACC Finland as well as to help internalize
higher level ethics and take responsibility for it both in
work with clients and in training. A person or a training
provider accredited by ACC Finland commits to follo-
wing the AFCE.

2) The AFCE gives guidelines towards the solving of ethi-
cal problems in training, with clients and also in the work
of the ethical board of ACC Finland. The ethical board
of ACC Finland has the responsibility to solve all com-
plaints filed against both training courses and Christian
counsellors or psychotherapists accredited by ACC Fin-
land.

The AFCE is intended to be in line with Finnish law and
with various professional by-laws. People in charge of
training courses, as well as counsellors and psychothera-
pists accredited by ACC Finland, must be aware of the

stillinen) psykoterapia. Tästä syystä EMCAPP
on luonteva yhteistyötaho, erityisesti psykote-
rapeutteina toimiville Suomen ACC:n jäsenille.
Toiseksi yhdistys kokoaa toimijoita yhteen yli
kirkkokunta rajojen. Tämäkin tavoite istuu lu-
ontevasti EMCAPP:in näkyyn.

Molemmat ovat sekä siunaus ja rikkaus että
kilvoittelun paikka ja haaste. EMCAPP ja sen
myötä syntyneet yhteydet ulkomaille ovat olleet
merkittävä tekijä Suomen ACC:n kehityksen
kannalta – niin rikkautena kuin haasteena.

SUOMEN ACC:N EETTINEN OHJEISTUS 2012 (SAEO)

I OSA: JOHDANTO

SAEO on laadittu Suomen ACC:n kreditoimia koulutuk-
sia sekä sielunhoito- ja psykoterapeutteja varten. Ohjeilla
on kaksi päätehtävää:

1) Suomen ACC:n jäsenet pyrkivät tekemään laadukasta
sielunhoidollista ja terapeutista toimintaa. Toiminnan
eettisen perustan luovat vuonna 2007 hyväksytyt Eetti-

laws, decrees and professional by-laws concerning their own professional field. When solving conflicts between Christian faith and secular laws and decrees the starting point is integrating them so that the people in question do not have to act against the biblical basis described in this document.

The AFCE is a public document and it is available for everyone on the homepage of ACC Finland. The AFCE is divided into three parts. The Introduction lays out the main purpose of the Code. Part Two describes the three basic principles upon which the practical code is built on. The last part elaborates on the basic principles from a practical point of view.

In the AFCE, the term „helper“ is used to refer to Christian counsellors and psychotherapists accredited by ACC Finland or other representatives of ACC Finland.

PART 2: THE BASIC PRINCIPLES OF THE CODE OF ETHICS

A) A biblical basis

The Bible is the basis of action and the highest code of conduct in faith, life and ethics. A helper commits to the Apostolic Creed and lives in a personal relationship with Jesus Christ. He/she is responsible to God, dependent on the working of the Holy Spirit and committed to a Christian church or a Christian community.

B) Professionality

A helper has the level of education and supervision appropriate for the work they are doing. He/she understands the limits of his/her actions and competence. He/she also understands that it is important to take care of one's occupational well-being and work ability and is aware of his/her limits concerning this.

C) Client centred approach

Helpers respect the integrity, rights and immunity as well as the spiritual and ethical views both of themselves and their clients. They respect the choices and autonomy of their clients, and support the clients' responsibility for themselves and for their choices.

PART 3: DESCRIPTION OF PRACTICES

A) THE BIBLICAL BASIS OF PRACTICES

The view of mankind based on the Bible defines what a human being is like. It gives a basis and a direction for Christian helping ministries. Christian anthropology is foundational to several important themes concerning helping. The text below elaborates on how ACC Finland understands Christian anthropology, and the meaning it has in pastoral-therapeutic care.

1) Christian anthropology is based on the creation narratives in the Old Testament and on Jesus Christ

The authority of the Bible: The Biblical creation narratives are the basis of a Christian anthropology. They express deep truths and foundations of life and existence (e.g. there is a God, God has created everything). On the other hand, Jesus Christ is the most concrete example, the mo-

set periaatteet. SAEO tarkoittaa Suomen ACC:n Eettisiä periaatteita ja auttaa sisäistämään korkeatasoisen etiikan sekä ottamaan siitä vastuun asiakastyössä ja koulutuksessa. Suomen ACC:n kreditoima henkilö tai koulutustaho sitoutuu noudattamaan SAEO:a.

2) SAEO antaa suuntaviittoa eettisten ongelmien ratkaisuun niin käytännön asiakastyössä, koulutuksessa kuin myös Suomen ACC:n eettisen toimikunnan toiminnassa. Suomen ACC:n eettisellä toimikunnalla on velvollisuus selvittää Suomen ACC:n kreditoimia koulutuksia tai sielunhoito- tai psykoterapeutteja kohtaan esitetyt valitukset.

SAEO:n tarkoitus on olla linjassa Suomen lainsäädännön ja eri ammattikuntien määräyksien kanssa.

Suomen ACC:n kreditoiman koulutuksen sekä sielunhoito- tai psykoterapeutin täytyy olla tietoinen omaan alaansa liittyvistä laeista, säädöksistä ja ammattikuntansa määräyksistä. Selvitettäessä kristillisen uskon ja maallisen lain sekä säädösten välisiä ongelmia on lähtökohtana yhteensovittaminen siten, että asianomaiset henkilöt eivät joudu toimimaan vastoin tässä dokumentissa kuvattua raamatullista perustaa.

SAEO on julkinen asiakirja ja se on kaikkien saatavilla Suomen ACC:n kotisivuilla.

SAEO jakautuu kolmeen osaan. Johdanto-osiossa kerrotaan ohjeistuksen päätehtävät. Toisessa osiossa kuvataan ne kolme perusperiaatetta, joiden varaan käytännön ohjeistus rakentuu. Viimeisessä osiossa avataan perusperiaatteita käytännön toiminnan näkökulmasta.

SAEO:ssa termillä ”auttaja” tarkoitetaan Suomen ACC:n kreditoimia sielunhoitoterapeutteja, psykoterapeutteja tai muita Suomen ACC:n toiminnan edustajia.

II OSA: EETTISEN OHJEISTUKSEN PERUSPERIAATTEET

A) Raamatullinen perusta

Raamattu on uskon, elämän ja etiikan ylin ohje ja toiminnan perusta. Auttaja sitoutuu apostoliseen uskontunnustukseen ja elää henkilökohtaisessa suhteessa Jeesukseen Kristukseen. Hän on vastuullinen Jumalalle, riippuvainen Pyhän Hengen vaikutuksesta sekä sidoksissa kristilliseen seurakuntaan tai kristilliseen yhteisöön.

B) Ammatillisuus

Auttajalla on oman työnsä tasoon nähden riittävä koulutus ja työnohjaus. Hän ymmärtää toimintansa ja kompetenssinsa rajat. Hän ymmärtää myös, että on tärkeää huolehtia työhyvinvoinnistaan ja -kyvystään ja tiedostaa niihin liittyvät rajat.

C) Asiakaslähtöisyys

Auttajat kunnioittavat omaa ja asiakkaidensa arvoa, oikeuksia ja koskemattomuutta sekä hengellisiä ja eettisiä näkemyksiä. He kunnioittavat asiakkaidensa valintoja ja itsemääräämisoikeutta sekä tukevat asiakkaidensa vastu-

del of a human being.

2) The Hebrew concept of man is the basis for a Christian anthropology: a human being is an inseparable whole (body, soul, spirit)

A holistic approach: According to the Bible a human being is an inseparable whole. The biological, social, psychological and spiritual needs of a human being must be taken into account.

3) The reason for the existence of man is God who is triune, loving, a person.

The basis of existence: The reason human beings exist in the first place is because God made us. God decided to create man. This God can also be described.

Love and mercy: The triune God is by His very essence love. He loves every person so much that he chose death on a cross to save every human being. It is this love and mercy that counsellors and therapists pass on in their work.

Truth: The ultimate truth about life and man is found with God. Man as a created being and under the consequences of the Fall needs God's help to come to understand the truth.

Honesty: Because God is sovereign and omniscient, nothing is hidden from Him. Because of this man has a chance to be honest in his relationship with God, other people, and himself.

Hope: God is sovereign and has created everything and upholds His creation. Therefore God is always present in suffering, life's trials and in hard times, too.

Autonomy and client centred approach: Although God has created man, He has given man the right to make his own choices. God does not force people to obey his will.

4) The value of a human comes from creation

Human value and equality: The value and equality of a person is based on God's work of creation. God created man in his image, as man and woman, and the result of this work of creation was originally good. A person's value cannot be measured for example through achievements. Thus also gender equality is based on this, because human beings were created as man and woman – both of them together represent the image of God. A person offering help has to respect their client no matter what personal attributes they have. In the same way the value of an unborn child must be recognized.

5) Man is created

- a) in the image of God, to be in fellowship with him
- b) as man and woman
- c) as an eternal being

Fellowship: God has created man to be in a relationship with him, other people, and the rest of creation. Man is a creation, not the creator. There is a higher power than man. However, the person and intentions of this higher power, God, are best described by the fact that He wanted to create man to be like Him, in His image. Being an image of God means above all that man is in fellowship

uta itsestään ja päätöksistään.

III OSA: TOIMINTATAPOJEN KUVAUS

A) TOIMINTATAPOJEN RAAMATULLINEN PERUSTA

Raamattuun perustuvat ihmiskuva/käsitys³⁰ määrittelevät sen, millainen ihminen on. Ne antavat pohjan ja suunnan kristilliselle auttamistoiminnalle. Kristillisestä ihmiskäsityksestä nousee useita auttamisen kannalta tärkeitä teemoja. Alla kuvataan sitä, miten kristillinen ihmiskuva ymmärretään Suomen ACC:ssä sekä avataan kristillisen ihmiskäsityksen merkitystä sielunhoidollisesterapeuttisessa toiminnassa.

1) Kristillinen ihmiskäsitys perustuu VT:n luomiskertomuksiin ja Jeesukseen Kristukseen

Raamatun arvovalta: Raamatun luomiskertomukset ovat kristillisen ihmisenäkemyksen perusta. Ne ilmentävät elämän ja olemassaolon syviä totuuksia ja perusteita (esim. on olemassa Jumala, Jumala on luonut kaiken). Toisaalta Jeesus Kristus on konkreettisin esikuva, malli ihmisestä.

2) Heprealainen ihmiskäsitys on kristillisen ihmiskäsityksen pohja: ihminen on erottamaton kokonaisuus (ruumis, sielu, henki)

Kokonaisvaltaisuus: Raamatun mukaan ihminen on erottamaton kokonaisuus. Ihmisen biologis-sosiaalis-psykologis-hengelliset tarpeet tulee huomioida.

3) Ihmisen olemassaolon syynä on Jumala, joka on kolmiyhteinen, rakastava, persoona.

Olemassaolon perusta: Se, miksi ihminen ylipäättään on olemassa, on Jumalan aikaansaamaa. Jumala on päättänyt luoda ihmisen. Kyseistä Jumalaa voi myös kuvailla. Rakkaus ja armo: Kolmiyhteinen Jumala on olemukseltaan rakkaus. Hän on rakastanut jokaista ihmistä niin paljon, että on valinnut ristinkuoleman pelastaakseen jokaisen ihmisen. Tätä rakkautta ja armollisuutta sielunhoitajat ja terapeutit välittävät työssään.

Totuus: Perimmäinen totuus elämästä ja ihmisestä löytyy Jumalan luota. Ihminen luotuna ja lankeemuksen alaisena tarvitsee totuuden paljastumiseen Jumalan apua.

Rehellisyys: Koska Jumala on kaikkivaltias ja kaikkittietävä, ei mikään ole piilossa Jumalta. Ihmisellä on siksi mahdollisuus olla rehellinen suhteessa Jumalaan, toisiin ihmisiin sekä itseensä.

Toivo: Jumala on kaikkivaltias ja on luonnut kaiken sekä ylläpitää luomaansa. Näin ollen Jumala on aina läsnä myös kärsimyksessä, elämän koettelemuksissa ja vaikeina aikoina.

Itsemääräämisoikeus ja asiakaslähtöisyys: Vaikka Jumala on luonut ihmisen, on Hän antanut ihmiselle mahdollisuuden tehdä omia valintoja. Jumala ei pakota ihmistä noudattamaan tahtoaan.

4) Ihmisarvo tulee luomisesta

Ihmis- ja tasa-arvo: Jokaisen ihmisen ihmis- ja tasa-arvo perustuvat Jumalan luomistyöhön. Jumala loi ihmisen

30 Tässä dokumentissa ihmiskuva ja ihmiskäsitys ovat synonyymejä.

with, in relationship with God. This fellowship is seen not only in relationship with God, but also with friends and family and the entirety of creation. This fellowship is also seen in the manhood-womanhood aspect: woman was created to be an equal counterpart for man and to partly lessen the loneliness of man. Because man is the image of God it naturally follows that man was originally good. Human value is embodied in the fact that man is an eternal being.

6) The task and purpose of man is to live in relationship with God. This is also realized through work, family and rest.

The most relevant thing in the life of man is to connect with his Creator, the main reason for his existence. God's lovingness and goodness is well described by the fact that the purpose is to not only find a connection, but to live in it constantly. The maintaining of this relationship with God is not done solely through prayer; fellowship with God often happens through other people in work, family etc.

7) The Fall: the depravity of the created being and his predisposition to temptation

Imperfection: It is clearly seen in Christianity that man is tormented by sin. Man cannot be "the measure of everything", because man is imperfect, distorted. There must be something outside of man to measure right and wrong.

8) Redemption: Jesus Christ set man free from the burden of the Fall

Healing: God's creation work has been broken as a result of The Fall. That is why every human being is partly broken and imperfect and needs healing and to be made whole. Mankind cannot save itself: for this, Jesus Christ is needed. According to Christianity, this view is both most loving and most just: evil must have its just reward, but God solved the problem by carrying the sin of humanity himself.

9) True humanness and purpose are realized in Jesus Christ through the work of the Holy Spirit

Christ-likeness: The importance of Jesus is not only in the fact that through Him man is saved. Jesus has called every human being to follow Him and to imitate His life. It is also important that Jesus Christ gives a concrete model of what it is to be human. The goal of man is to be "christ-like". This change is made possible by the Holy Spirit.

10) The supernatural is a part of Christian anthropology

- a) man has a longing for (a real) God
- b) connection to God is formed in a personal encounter with Jesus Christ.
- c) The Holy Spirit enables man to be renewed.

The supernatural: The naturalistic, scientific world view does not cover all of reality. The supernatural is a part of Christian anthropology, and this is seen through e.g. man's longing after God. The connection to God is formed in a personal encounter with Jesus Christ. The Holy Spirit enables man to be renewed.

kuvakseen, mieheksi ja naiseksi, ja tämän luomistyön tulos oli alunperin hyvä. Ihmisen arvoa ei voida mitata esim. suorituksien perusteella. Samoin sukupuolten tasa-arvo perustuu tähän, koska ihminen luotiin mieheksi ja naiseksi – he molemmat yhdessä ilmentävät Jumalan kuvaa. Avuntarjoajan on kunnioitettava asiakastaan riippumatta asiakkaan henkilökohtaisista ominaisuuksista. Samoin syntymättömän lapsen arvo on tunnustettava.

5) Ihminen on luotu

- a) Jumalan kuvaksi, yhteyteen
- b) mieheksi ja naiseksi
- c) iankaikkisuusolennoksi

Yhteys: Jumala on luonut ihmisen suhteeseen itsensä, toisten ihmisten ja muun luomakunnan kanssa. Ihminen on luotu – ei luoja. On olemassa ihmistä korkeampi voima. Toisaalta tämän korkeamman voiman, Jumalan, persoonaa ja tarkoituseriä kuvaa hyvin se, että hän on halunnut luoda ihmisestä kaltaisansa, kuvansa. Tämä Jumalan kuvana oleminen tarkoittaa ennen kaikkea sitä, että ihminen on yhteydessä, suhteessa Jumalaan. Yhteys ei toteudu vain suhteessa Jumalaan, vaan myös lähimmäisiin ja koko luomakuntaan. Yhteydestä muistuttaa samoin mieheys-naisuus: miehelle luotiin nainen tasavertaiseksi vastinpariksi, joka tietyiltä osin on poistamassa ihmisen yksinäisyyttä. Koska ihminen on Jumalan kuva, siitä seuraa myös, että ihminen oli alunperin hyvä. Ihmisen arvoa kuvastaa se, että ihminen on iankaikkisuusolento.

6) Ihmisen tehtävä ja tarkoitus on elää suhteessa Jumalaan. Tämä toteutuu myös työn, perheen ja levon kautta

Oleellista ihmisen elämässä on löytää yhteys Luojaansa, olemisensa perussyhyn. Jumalan rakastavuutta, hyvyyttä kuvaa hyvin se, että tarkoitus ei ole vain löytää yhteys, vaan elää siinä jatkuvasti. Jumalasuhteen ylläpito ei kavennu vain esim. pelkäksi rukoukseksi: yhteys Jumalaan toteutuu usein muiden ihmisten välityksellä työn, perheen yms. kautta.

7) Lankeemus: luodun turmeltuneisuus ja alttius kiusauksille

Epätäydellisyys: Kristinuskossa nähdään, että synti piinaa ihmistä. Ihminen ei voi olla "kaiken mitta", koska ihminen on epätäydellinen, vääristynyt. Tarvitaan jokin ihmisen ulkopuolinen oikean ja väärän mittariksi.

8) Lunastus: Jeesus Kristus vapautti ihmisen lankeemuksen taakasta

Parantuminen: Jumalan luomistyö on lankeemuksen seurauksena rikkoutunut. Siksi jokainen ihminen on sekä osittain rikkinäinen että epätäydellinen ja tarvitsee eheytymistä ja parantumista. Ihminen ei voi pelastaa itse itseään, vaan tarvitaan Jeesus Kristus. Kristinuskon kannaltahan tämä näkemys on mitä rakkaudellisin ja toisaalta oikeudenmukaisin: pahan täytyy saada palkkansa, mutta Jumala ratkaisi asian niin, että otti ihmisen pahuuden kannettavakseen itse.

9) Todellinen ihmisyyys ja päämäärä toteutuvat Jeesuk-

B & C) PROFESSIONALITY AND CLIENT CENTRED APPROACH

1. Confidentiality and the documentation of client information

- A central responsibility is a professional confidentiality, according to which the helper uses information received from the client during therapy or pastoral care only in ways that the client has agreed to. The helper has no right to reveal any information without the permission of the client, not even about the fact that the client is in care or to reveal to outsiders any information found out during therapy or pastoral care.
- Confidentiality can be revoked only if: the giving of or the right to receive information is specifically issued by Finnish law the client has given written permission
- The helper makes a clear care agreement which is committed to voluntarily. It is recommended that the agreement be made in writing. The agreement should state the goal of the care process, the estimated duration of it, frequency of visits, professional secrecy, fees, monitoring and other pertaining issues, as well as the possibility to make an appeal or to make amendments to the agreement in co-operation with both parties.
- The documentation pertaining to the therapy or pastoral care process is kept properly protected. When the care agreement expires the documents must be protected according to the general rules of the professional field.
- If the helper wants to use information acquired during therapy or pastoral care process for teaching purposes or publish it, he must be given a written consent from the client and anonymity must be kept. The client has the right to refuse to consent.
- A written consent is also required for any recording of a therapy or pastoral care situation via any media

2. Client safety and justice

- The helper has to give the client correct information about the services he is offering the client, also about the methods used and the possible risks. Information about other options of treatment he is aware of must also be given.
- The helper secures the client's privacy and confidentiality in the setting up of therapy and pastoral care facilities.
- The practical helping must happen in a language that guarantees sufficient communication and understanding of matters.
- The helper must be aware of any special situations where the client is unable to make decisions because of e.g. learning difficulties, age, sickness or lack of understanding. Helpers working with under-aged clients must work in co-operation with legal guardians.
- The helper must avoid overlapping roles such as being a helper and a supervisor simultaneously,

nessä Kristuksessa Pyhän Hengen työn kautta

Kristuksenkaltaisuus: Jeesuksen tärkeys ei ole vain siinä, että Hänen kauttaan ihminen pelastuu. Jeesus on kutsunut kaikki ihmiset seuraamaan itseään ja ottamaan esimerkiksi omasta elämästään. Tärkeää on myös se, että Jeesus Kristus antaa konkreettisen ihmismallin. Ihmisen päämääränä on ”kristuksenkaltaisuus”. Tämän muutoksen mahdollistaa Pyhä Henki.

10) Kristilliseen ihmiskäsitykseen kuuluu yliluonnollisuus

- a) ihmisellä on kaipuu (reaalista) Jumalaa kohtaan
 - b) kontakti Jumalaan syntyy henkilökohtaisessa kohtauksessa Jeesuksen Kristuksen kanssa
 - c) Pyhä Henki mahdollistaa ihmisen uudistumisen
- Yliluonnollisuus: Naturalistinen tiedekäsitys ei kata koko todellisuutta. Kristilliseen ihmiskäsitykseen kuuluu yliluonnollisuus, joka näkyy mm. ihmisen jumalkaipuuna. Yhteys Jumalaan syntyy henkilökohtaisessa kohtauksessa Jeesuksen Kristuksen kanssa. Pyhä Henki mahdollistaa ihmisen uudistumisen.

B & C) AMMATILLISUUS JA ASIAKASLÄHTÖISYYS

1. Salassapitovelvollisuus ja asiakastietojen dokumentointi

- Keskeinen velvollisuus on ammatillinen salassapitovelvollisuus, jonka mukaan auttaja käyttää terapiassa tai sielunhoidossa saatua tietoa vain asiakkaan suostumuksen mukaiseen tarkoitukseen. Auttajalla ei ole oikeutta ilman asiakkaan suostumusta paljastaa tietoa edes siitä, että tämä on hoidossa tai paljastaa mitään terapiassa tai sielunhoidossa saatua tietoa ulkopuolisille henkilöille.
- Salassapitovelvollisuus voidaan kumota vain, jos tiedon antamisesta tai oikeudesta tiedon saamiseen on Suomen laissa erikseen nimenomaisesti säädetty - asiakas on antanut kirjallisen luvan
- Auttaja tekee asiakkaan kanssa selkeän hoitosopimuksen, johon sitoudutaan vapaaehtoisesti. Sopimus tehdään mielellään kirjallisena. Sopimuksesta tulisi ilmetä hoidon tavoite, todennäköinen kesto, käyntitiheys, vaitiolovelvollisuus, palkkiomenettely, valvonta ja muut ajankohtaiset kysymykset, myös mahdollisuus tehdä valitus tai mahdollisuus tehdä muutoksia sopimukseen yhteisymmärryksessä.
- Terapiaan tai sielunhoitoon liittyvä dokumentaatio säilytetään asianmukaisesti suojatuissa oloissa. Kun hoitosopimus päättyy, dokumentit on suojattava oman alan yleisten sääntöjen mukaisesti.
- Jos auttaja haluaa käyttää terapia- tai sielunhoitoprosessissa saatua tietoa opetus- tai julkaisutarkoituksessa, hänen täytyy saada tähän asiakkaan kirjallinen lupa ja säilyttää nimettömyys. Asiakkaalla on oikeus kieltäytyä tietojensa käyttämisestä.
- Sielunhoito- tai terapiatilanteen nauhoittaminen millä tahansa välineellä edellyttää asiakkaan tai lailisen huoltajan kirjallista suostumusta.

2. Asiakasturvallisuus ja oikeudenmukaisuus

- Auttajan on annettava asiakkaalle oikeaa tietoa pal-

being a helper and being responsible for evaluation simultaneously, or being a helper and being a member of the ethical council simultaneously. A helper must recognize any possible conflict between roles and withdraw himself if needed.

- The helper allocates his services equally and justly between clients.

3. Boundaries

- The helper is aware of the basics of his own work and is aware of the effects they have on his helping process. It is important that the helper works within the limits of his own professional background and is aware of the limits of his understanding and skills, i.e. knows what he is able to do within the framework of his training and work experience.
- Different value bases or ways of working provide an opportunity for dialogue and learning in both client relationships as well as with other actors.
- The helper acquires sufficient and regular professional support for his work as well as up-to-date professional information through e.g. supervision, additional training, co-operation and personal care.
- The helper strives to deepen and expand his skills using all available information and working in all ways that are not in conflict with the biblical value basis and view of humanity.
- The helper will make sure that the therapeutic relationship stays professional during the entire duration of the care process. It is extremely important that the helper does not engage in a sexual relationship with the client, or in any kind of relationship where he can benefit from the client financially, materially, sexually, psychologically, or spiritually. It is also important that the helper does not use his position to cause harm to the client.
- The helper must oversee and evaluate the results of his work.
- Physical contact in helping situations must always be first approved of by the client.
- The helper must minimize any harm that he may have accidentally caused to the client.
- In the case that the helper causes harm to the client or himself or anyone else, he must withdraw from his job for a specific amount of time. Returning to helping ministry (i.e. the restoration process) happens in collaboration with various actors (e.g. Christian churches and communities) together with his own pastoral care, therapy, or other process.
- If the helper notices a clear mistake, unethical action or incompetence in the care provided by another care provider, he must look into the issue and react appropriately.
- The helper has the responsibility to inform his clients of the purpose, rules and ethical principles of ACC Finland as well as of the possibility of expressing their dissatisfaction with the work of the helper to ACC Finland if the principles of AFCE are broken during the care process.

veluista, joita hän asiakkaalle tarjoaa, myös käytettyihin menetelmiin liittyvistä mahdollisista riskeistä sekä tietoa vaihtoehtoisista menetelmistä, jotka ovat hänen tiedossaan.

- Auttaja turvaa asiakkaan yksityisyyden ja luottamuksellisuuden terapia- ja sielunhoitotilojen järjestyksessä.
- Auttamistyöskentely tapahtuu kielellä, joka takaa riittävän vuoropuhelun ja asioiden ymmärtämisen.
- Auttajan tulee olla tietoinen erityistilanteista, joissa asiakkaalla ei ole kykyä tehdä päätöksiä esim. oppimisvaikeuksien, iän, sairauden tai ymmärryksen vajavaisuuden takia. Alaikäisten kanssa auttajan täytyy työskennellä yhteistyössä laillisten huoltajien kanssa.
- Auttaja välttää päällekkäisiä rooleja, esim. toimimista auttajana ja työnohjaajana samanaikaisesti, toimimista auttajana ja arvioinnista vastaavana kouluttajana samanaikaisesti tai toimimista auttajana ja eettisen toimikunnan jäsenenä samanaikaisesti. Auttajan täytyy tunnistaa mahdolliset rooliristiriidat sekä tarpeen vaatiessa jäävätä itsensä.
- Auttaja kohdentaa palveluitaan tasa-arvoisesti ja oikeudenmukaisesti asiakkaiden kesken.

3. Rajat

- Auttaja on tietoinen oman työnsä perusteista sekä tiedostaa niiden vaikutuksen auttamisprosessiinsa. Auttajan on tärkeää toimia oman ammattitaitonsa rajoissa ja tiedostaa oman osaamisensa rajat eli mihin hänen koulutuksensa ja työkokemuksensa antavat valmiudet.
- Erilaiset arvoperustat tai toimintatavat antavat mahdollisuuden dialogiin ja oppimiseen niin asiakassuhteissa kuin muiden toimijoiden kanssa.
- Auttaja hankkii riittävää ja säännöllistä ammatillista tukea työlleen ja ajanmukaista ammatillista tietoa esim. työnohjauksen, lisäkouluttautumisen, yhteistyön ja oman henkilökohtaisen hoidon avulla.
- Auttaja pyrkii syventämään ja laajentamaan taitojaan käyttäen kaikkea tietoa sekä toimimaan kaikilla tavoilla, jotka eivät ole ristiriidassa raamatullisen perustan ja ihmiskuvan kanssa.
- Auttaja huolehtii siitä, että hoitosuhde säilyy ammatillisena koko hoitoprosessin ajan. Erityisen tärkeää on, että auttaja ei ryhdy asiakkaan kanssa seksisuhteeseen eikä suhteeseen, jossa hän voi hyötyä asiakkaasta esim. taloudellisesti, materiaalisesti, seksuaalisesti, psykologisesti, hengellisesti tai muuten käyttä hyväkseen asemaansa siten, että siitä on asiakkaalle haittaa.
- Auttaja valvoo ja arvioi työnsä tuloksia.
- Fyysiseen koskettamiseen kysytään aina asiakkaan lupa auttamistilanteesta.
- Auttajan tulee työskentelyssään minimoida kaikki vahinko, jota on voinut mahdollisesti aiheuttaa tahattomasti asiakkaalle.
- Mikäli auttaja toimii työssään asiakasta, itseään tms. vahingoittavasti, on auttajan vetäydyttävä työstään määräajaksi. Paluu takaisin auttamistyöhön (ns. restauraatioprosessi) tapahtuu yhteistyössä eri tahojen kanssa (esim. kristilliset seurakunnat ja yhteisöt) yh-

4. Professional well-being

- The helper has the responsibility to take care of his own holistic well-being.
- Supervision is essential.
- The helper must be in contact with a Christian church or a Christian community as to his service ministry and his personal life.
- The helper works in a way that is suitable for his health and safety. This includes a healthy balance between work and free-time.
- The helper makes sure that his working conditions are safe enough.
- If needed, the helper will seek therapy, pastoral care, prayer help or other supportive services that contribute to his personal well-being and a good working ability.
- The helper will take part in up-to-date training whenever possible.
- The helper will use regular and sufficient monitoring or other relevant professional, spiritual and personal support such as supervision, spiritual mentoring, consultation or co-operative networks.
- The helper takes care of protecting his professional and financial position by e.g. acquiring appropriate supervision and insurance coverage.
- The helper will work only when fit for work.
- The helper will further the well-being and working of his own professional field.

distettynä omaan sielunhoitoon, terapiaan tms.

- Jos auttaja havaitsee toisen avuntarjoajan työssä viitteitä selkeästä hoitovirheestä, epäpätevyydestä tai epäeettisyydestä, hän tarpeen vaatiessa selvittää asiaa ja reagoi siihen.
- Auttajalla on velvollisuus kertoa asiakkailleen Suomen ACC:n tarkoituksesta, säännöistä ja eettisistä periaatteista sekä mahdollisuudesta ilmaista Suomen ACC:lle tyytymättömyytensä auttajan toiminnasta, jos SAEO:n periaatteita rikotaan hoidossa.

4. Työhyvinvointi

- Auttajalla on velvollisuus huolehtia omasta hyvinvoinnistaan kokonaisvaltaisesti.
- Työnohjaus on välttämätön.
- Auttajan on oltava yhteydessä kristilliseen seurakuntaan tai kristilliseen yhteisöön oman palvelutehtävänsä sekä oman elämänsä osalta.
- Auttaja työskentelee tavalla, joka on sopiva hänen terveydelleen ja turvallisuudelleen. Tämä sisältää hyvän tasapainon ylläpitämisen työ- ja vapaa-ajan kesken.
- Auttaja huolehtii riittävän turvallisista työolosuhteista.
- Auttaja hakeutuu tarvittaessa omaan terapiaan, sielunhoitoon, rukouspalveluun tai muuhun sellaiseen tukea antavaan palveluun, joka mahdollistaa henkilökohtaisen hyvinvoinnin ja hyvän työkyvyn.
- Auttaja osallistuu ajanmukaiseen koulutukseen mahdollisuuksiensa mukaan.
- Auttaja käyttää säännöllistä ja riittävää valvontaa tai muuta asiaankuuluvaa ammatillista, hengellistä sekä henkilökohtaista tukea, esim. työnohjaus, hengellinen ohjaus, konsultaatiot tai verkostoyhteistyö.
- Auttaja huolehtii ammatillisesta ja taloudellisesta asemansa suojaamisesta esim. hankkimalla asianmukaisen työnohjauksen ja vakuutusturvan.
- Auttaja työskentelee vain ollessaan työkyntoinen.
- Auttaja edesauttaa oman ammattikuntansa hyvinvointia ja ammatinharjoittamista.

Eric Johnson (USA)

Comment to “ACC Finland, Christian Anthropology and Ethics”

It was a joy to read about ACC Finland in Toni Terho's article. In less than a decade they have managed to develop a statement of faith, ethical guidelines, and a number of training programs to develop various levels of caregiving expertise from a Christian standpoint. Overall, I am just really encouraged by the remarkable work that they have accomplished since their founding. However, because I have been asked to write a short response to the article, I will pick out a few themes or expressions that caught my eye and will make a few observations about them.

Let me begin by expressing my great appreciation for a number of features in the article. First, the discussion of Christian anthropology that provides the theoretical foundation for ACC Finland covered well many important themes that constitute classical Christianity. I was especially pleased with its “creation-fall-redemption” framework. In contrast to some Christian anthropologies, that are often limit their focus to biblical teachings regarding creation and the Fall (or human sinfulness), this document gave prominence to redemption, with reference to the salvation made possible by Jesus Christ, who is also mentioned as the goal of human development, as well as the necessary role of the Holy Spirit as the means of this redemptive transformation. At the same time, it might also have been helpful to mention something about the Bible's eschatological orientation, which directs our attention to a future judgment and consequent eternity with God. Perhaps more questionable was the fact that the Bible and a Hebrew concept of human beings were listed as features of the anthropology even before the existence and nature of God was listed as a separate feature. One might argue that God's existence is the single most important feature that distinguishes a Christian anthropology from

Eric Johnson (USA), Ph.D., is Professor of Pastoral Care at Southern Baptist Theological Seminary and the director of the Society for Christian Psychology.

ejohnson@sbts.edu

the naturalistic anthropology upon which modern psychology is based.

This brings up the issue of how Christians ought to interpret modern psychology, the psychology based on the worldview of naturalism that arose in the late 1800's and became the dominant version of psychology in the West in the 20th century. It seemed as if ACC Finland takes a basically positive and constructive approach to modern psychology, as seen in the following statement: “the value of secular psychology and other humanities is not to be denied, but on the other hand the activity must be built on a classically Christian basis” (p. 8). This is a fairly balanced statement, expressing sentiments shared by those holding the Christian psychology approach (like myself), which also seeks to be enriched by the enormous contributions of modern psychology. However, I would also argue that this expression of a “hermeneutics of trust,” though warranted, should be combined with a “hermeneutics of suspicion.” Otherwise, the contributions of modern, secular psychology might be embraced without sufficient critical attention directed at what the deficits of a psychology built on naturalism. Christians would not expect a well-researched psychology based on naturalism to present many themes that are totally incompatible with the Christian faith, except perhaps in ethical areas, since naturalists value what Christians also value but call it the created order. Christians are more likely to be concerned about what might be missing from such a naturalistic psychology. How is the under-

standing of humanity found in modern psychology distorted by its ignorance or rejection of such Christian teachings about humans beings such as the image of God, sin, God as the center of human life, how the love and knowledge of God are necessary for human fulfilment, the redemption of Christ, the wonderful blessings given to those who are united to Christ, and a future orientation directed towards perfect blessedness with God forever. In areas like these a Christian psychology, based on a Christian anthropology, will markedly differ from a psychology based on naturalism. Consequently, the relative lack of commentary on the significant deficits of modern psychology in Terho's article was puzzling, and may be worthy of some rethinking. Without attending appropriately to such deficits, it would seem possible that Christian working in the field might be unwittingly compromised by secularism and perhaps incorporate end up sounding less explicitly Christian than would be most desirable for those seeking to develop a Christian approach to psychology.

A little evidence for this possibility might be found in the positive use of the phrase "a client centered approach" two times (pp. 14-15 in the original article) to label one the three main pillars of ACC Finland's Code of Ethics. Perhaps this phrase is less notorious in Europe and doesn't mean the same things as it does in the U.S. However, it happens to be the label used for the humanistic psychotherapy approach developed by Carl Rogers (1951). In Rogers' humanistic therapy model, the counsellor really was centred on the individual counselee, who is viewed as the absolute authority over his or her own life, ethics, and values. The explanation given for the use of this phrase in the ACC Finland Code of Ethics was that Christian counsellors need to respect the anthropology of those with whom they work, and this of course is true. However, does that mean that Christian counseling should be "centered on the client," particularly given the way mainstream psychologists understand this and in light of the influence of humanistic values in the field. Should not Christian counsellors instead be centred on God, doing everything for his glory and loving him supremely, even as they love their neighbour as

themselves? Moreover, the explanation goes on to say, "Pastoral care, Christian counselling or therapy are not manipulation, converting, etc. but walking beside someone, supporting them, mapping of one's own life and finding new possibilities." Does that mean that Christian counsellors should not share their faith and worldview orientation with their counselees? This would seem a blatant concession to the injustice of a secular psychology that allows secular therapists to work within and share their "faith and worldview orientation" without question in every session that they do not mention God—which, from a Christian standpoint, is taking a very decided position against the need for God in the healing of the soul. I suspect that I'm reading too much into the Code of Ethics statement and its explanation, and that counsellors in ACC Finland are free to practice as Christians, wisely and respectfully, but as Christians. However, these are a few questions that I had about the article. I hope that sometime soon I will get an opportunity to talk about such things with my friend, Toni Terho, the next time we get together!

References

Rogers, C. R. (1951). *Client-centered therapy*. Boston: Houghton Mifflin.

Ari Puonti

What do Pastoral Carers and Christian Psychotherapists need Theology for? Theological Annotations for Professional Helpers

Introduction

The springboard for this article is two-fold: one being theological, the other my personal experience. My experiences as a client in counselling have helped to understand more deeply some theological doctrines. On the other hand, some insights about Christian doctrines have given new perspectives to my counselling. Theologically a lot of my thoughts are based on those of Leanne Payne and N.T. Wright. Leanne Payne is a pioneer in healing sexually broken people through prayer. Her theological thinking is influenced by C.S. Lewis and a Catholic monk, Brother Lawrence. N. T. Wright is a leading New Testament scholar and retired Anglican bishop. N.T. Wright argues that the message of Jesus about the Kingdom of God should be core of our thinking about how God works in this world.

I will begin my article from another starting point, though, that I could call my personal experience rather than theology. I have been in psychotherapy for three years and in group therapy for two. At the same time, I took part in a Christian healing group called Living Waters, first as a client and later as an instructor. At one point in my healing process I started to think about the question of how Christians survived with the pains in their soul in times when modern psychotherapy or psychology didn't exist. Have we found keys to healing only in the 20th century? My perspective started opening up through Living Waters (Christian healing program for sexually and emotionally broken people) because the worship, teaching, sharing your pains with other group members, and charismatic prayer sometimes went deeper than a

Ari Puonti

Mihin sielunhoitajat ja kristityt psykoterapeutit tarvitsevat teologiaa? Teologisia reunahuomautuksia auttamisen ammattilaisille

Johdanto

Tämän artikkelin kimmokkeena on kaksi lähtökohtaa. Toisaalta teologinen, toisaalta henkilökohtaisesta kokemuksestani nouseva. Omat kokemukseni sielunhoidon asiakkaana ovat auttaneet ymmärtämään syvällisemmin joitakin kristillisiä opinkappaleita. Toisaalta, jotkut oivallukset kristillisestä opista ovat antaneet uusia näkökulmia sielunhoitooni. Teologian suhteen olen saanut paljon vaikutteita Leanne Paynelta ja N.T. Wrightelta. Leanne Payne on eräs pioneeri rikkinäisen seksuaalisuuden parantumisessa rukouksen kautta. Hän on saanut paljon vaikutteita C.S. Lewikselta ja katoliselta munkilta veli Laurentiukselta. N.T. Wright on eräs johtavista Uuden testamentin tutkijoista ja eläkkeellä oleva anglikaanipiispa. Hänen mukaansa meidän tulisi tarkastella Jumalan toimintaa tässä maailmassa Jeesuksen ydinsanoman eli Jumalan valtakunnan valossa.

Aloitan artikkelini kuitenkin toisesta lähtökohdasta, jota voisin nimittää teologian sijaan henkilökohtaiseksi kokemuksekseni. Olen ollut kolme vuotta psykoterapiassa ja kaksi vuotta ryhmäterapiassa. Samaan aikaan osallistuin kristilliseen Elävät vedet-eheytymisryhmään (kristillinen parantumisohjelma seksuaalisuuden ja tunne-elämän alueella rikkinäisille) asiakkaana ja myöhemmin ohjaajana. Eräässä vaiheessa eheytymisprosessiani pohdin kysymystä, miten kristityt selviytyivät sielunsa kipujen kanssa aikana, jolloin ei ollut modernia psykoterapiaa ja psykologiaa? Olemmeko löytäneet parantumisen avaimia vasta 1900-luvulla? Näkökulmani alkoi avautua Elävien vesien kautta, koska ylistys, opetus, kipujen kertominen toisille ryhmäläisille ja karismaattinen rukous meni

psychotherapeutic session.

Studying church history along with theological studies brought more perspective for me. The church father Augustine wrote his book *Confessions* in AD 397-400. In his book Augustine made a deep analysis of his own development, thinking and motives. The book has been thought of as a kind of milestone of modern psychology and some have called Augustine the first psychologist. Greek philosophers had studied the soul as more of a theoretical concept, but Augustine looked at his soul in relationship with God.

Reading Thomas a Kempis' (1380-1471) book *The Imitation of Christ* and Ignatius of Loyola's (1491-1556) *Spiritual Exercises* showed to me that deep spiritual meditations will affect also the human soul and bring healing. Deep theology thus contributes to Christian counseling. Christian spirituality is connected to growing as a person and not just with the salvation of the soul. Sanctification, i.e. being set apart for God, molds our personality and our person.

The meaning of theology for a pastoral carer and a Christian psychotherapist

A pastoral carer and a Christian psychotherapist do not do their work in a theological vacuum, even if they have never read a page of theology. Every person has their "own theology" that includes beliefs and intuitive assumptions about people, life, the world and God. The danger is that a Christian helper blindly accepts the views of secular psychotherapy and a non-Christian community, if a Christian anthropology and view of God can't affect their views. Leanne Payne has said: "If you and I do not practise the Presence of God, we will practise the presence of another. If we do not listen for the Word, we will be in subjection to the words of the world, the flesh, and the Devil". (*Healing Presence*, p. 63.)

All Christian churches traditionally agree that the Bible is God's Word that has authority in our lives. „All Scripture is breathed out by God and profitable for teaching, for reproof, for correction, and for training in righteousness, that the man of God may be complete, equipped for every good work. (2 Timothy 3:16-17, ESV)

Paul says that Holy Scripture is breathed out by God – an expression in the original text – and

joskus syvemmälle kuin psykoterapiaistunto. Kirkkohistorian opinnot teologian opintojen yhteydessä toivat lisää näkökulmia.

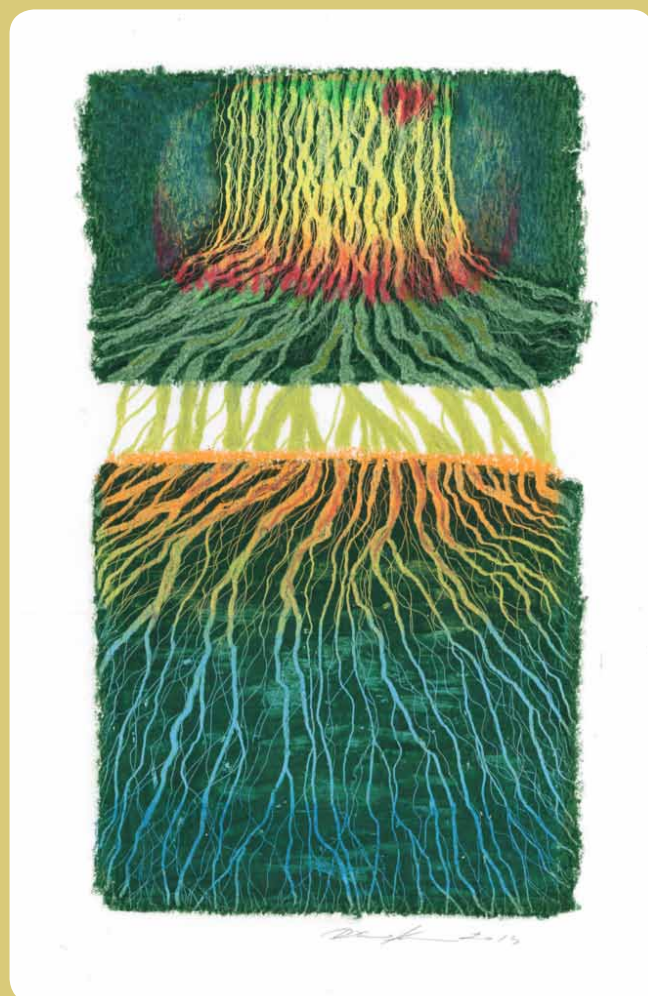
Kirkkoisä Augustinus kirjoitti *Confessions* kirjansa vuosina 397-400 jKr. Augustinus analysoi teoksessaan syvällisesti omaa kehitystään, ajatteluaan ja motiivejaan. Kirjaa on jopa pidetty eräänä modernin psykologian merkkipaalu- na ja jotkut ovat nimittäneet Augustinuksen ensimmäiseksi psykologiksi. Kreikkalaiset filosofit olivat mietiskelleet sielua enemmänkin teoreettisena kysymyksenä, mutta Augustinus tarkasteli sieluaan suhteessa Jumalaan. Raamasta nouseva ihmis- ja Jumalakäsitys antoi siis enemmän eväitä Augustinukselle kuin tuon aikainen kreikkalainen filosofia.

Tuomas Kempiläisen (1380-1471) kirja *Kristuksen seuraamisesta* sekä Ignatius Loyolan (1491-1556) teos *Hengellisiä harjoituksia* näyttävät meille kuinka syvä hengellisyys voi vaikuttaa myös ihmisen psyykeeseen ja tuoda parantumista. Syvällinen teologia antaa siis eväitä sielunhoidolle. Kristillinen hengellisyys on yhteydessä ihmisenä kasvamiseen eikä vain sielun pelastukseen. Pyhittyminen eli erottautuminen Jumalalle muokkaa luonnettamme ja persoonamme.

Teologian merkitys sielunhoitajalle ja kristitylle psykoterapeutille Sielunhoitaja ja kristitty psykoterapeutti eivät tee työtään teologisessa tyhjiössä vaikka he eivät olisi lukeneet teologiaa päivääkään. Jokaisella ihmisellä on „oma teologiansa“, joka sisältää uskomuksia ja intuitiivisia oletuksia ihmisistä, elämästä, maailmasta ja Jumalasta. Vaarana on se, että kristitty auttaja omaksuu liian sokeasti sekulaarin psykoterapi- an ja ei-kristillisen yhteiskunnan näkemyksiä, jos Raamatun ihmiskäsitys ja Jumalakuva eivät pääse muokkaamaan hänen näkemyksiään. Leanne Payne on sanonut: ”Jollemme harjoita Jumalan läsnäoloa, silloin me harjoitamme jonkun toisen läsnäoloa. Jollemme kuuntele Jumalan sanaa, joudumme tottelemaan maailman, lihan ja paholaisen sanoja.“ (*Parantava läsnäolo*, s. 87)

Kaikki kristilliset kirkot ovat perinteisesti yhtä mieltä siitä, että Raamattu on Jumalan Sanaa, jolla on auktoriteetti elämäämme nähden.

Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetukseksi, nuhteeksi,

From Ritva's visual diary, 5–7 Apr 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 5.–7.4.2014, öljypastelli

thus has power to equip believers into a life lived according to God's will. The message of the Bible thus has meaning concerning our entire life, not just concerning the saving of our soul. Christian anthropology, the view of man, is based on some central teachings in Christianity, through which we can also evaluate Christian counselling and secular psychology. Classic Christianity includes the following inalienable teachings:

- The triune God: Father, Son, Holy Spirit
- Creation: God has created man and the world
- The Fall: Sin damaged man and the entire world
- Redemption: Christ bought man to be free from sin and slavery to the devil through his death on the cross
- Pentecost: The renewing power of the Holy Spirit lives in every believer

The triune God

The doctrine of the trinity is a description of relationships between Father, Son and Holy Spirit. The Father is the Creator and maintainer of everything. The Son is the one who paid for our sins and saved us. The Holy Spirit sanctifies us, gives us spiritual gifts and makes us alive. The relationships between the three persons are close, but not completely separate.

Do pastoral carers and Christian psychotherapists give these views equal attention? Theologically liberal pastoral care and counselling usually puts weight on God as a Creator, and on life's natural laws when it leans on only psychology or psychotherapeutic methods. Thus it concentrates on the natural sides of life and on God as a Creator. Liberal pastoral counselling avoids mixing spirituality with psychology and moves the processing of the spiritual to church meetings and spiritual retreats.

Liberal pastoral counselling might accept the too positive view of man of humanistic psychology, but cannot get deep enough because it does not consider the difficulty of facing sin and the supernatural effect of grace. It also does not offer the Holy Spirit as a source of strength in a new life but leaves man to his own devices. A person struggling with their brokenness often doesn't have the energy to believe that a better life can be possible for them. They do not strive

ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään. Näin Jumalan ihmisestä tulee täydellinen ja kaikkeen hyvään kykenevä." (2 Tim. 3:16-17) Paavalin mukaan Pyhät Kirjoitukset ovat Jumalan "ulos hengittämiä" - alkutekstin ilmaus - ja siksi niillä on voima varustaa uskova Jumalan tahdon mukaiseen elämään. Raamatun sanomalla on siis merkitys koko elämään, ei vain sielun pelastukseen.

Kristillinen antropologia, ihmiskäsitys perustuu joihinkin keskeisiin kristinuskon oppeihin, joiden kautta voimme myös arvioida sielunhoitoa ja sekulaaria psykologiaa. Klassiseen kristinuskoon kuuluvat seuraavat luovuttamattomat opetukset:

- Jumalan kolminaisuus: Isä, Poika ja Pyhä Henki
- luominen: Jumala on luonut ihmisen ja maailman
- syntiinlankeemus: synti vaurioitti ihmistä ja koko maailmaa
- lunastus: Kristus osti ristinkuolemallaan ihmisen vapaaksi synnin ja saatanan orjuudesta
- helluntai: Pyhän Hengen uutta luova voima elää jokaisessa uskovassa

Jumalan kolminaisuus

Kolminaisuusoppi on kuvaus suhteista Isän, Pojan ja Pyhän Hengen välillä. Isä on Luoja ja kaiken ylläpitäjä. Poika on syntien sovittaja ja pelastaja. Pyhä Henki on pyhittäjä, hengellisten lahjojen antaja ja eläväksi tekijä. Kolmen persoonan suhteet ovat erittäin läheisiä, mutta eivät täysin erillisiä.

Huomioivatko sielunhoitajat ja kristityt psykoterapeutit nämä näkökulmat tasapainoisesti? Teologisesti liberaali sielunhoito laittaa yleensä pääpainon Jumalaan Luojana, elämän luonnollisiin lainalaisuuksiin kun se nojautuu vain psykologiaan ja psykoterapeutisiin metodeihin. Siten se keskittyy elämän luonnollisiin puoliin ja Jumalaan Luojana. Liberaali sielunhoito välttää hengellisyyden sotkemista psykologiaan ja siirtää hengellisyyden käsittelyn jumalanpalveluksiin ja hengellisiin retriitteihin. Liberaali sielunhoito saattaa omaksua humanistisen psykologian liian myönteisen ihmiskuvan, mutta ei pääse tarpeeksi syvälle, koska ei ota esille synnin kohtaamisen vaikeutta ja armon ylimaallista vaikutusta. Se ei myöskään tarjoa Py-

for what feels impossible. Believing in the fact that nothing is impossible for God and that the Holy Spirit can still do miracles can bring hope for a better life and give strength to seek it.

Evangelicalism, which emphasizes being born-again, may in Christian counselling or therapy often concentrate only on sin and freedom from it, and thus focus on the role of the Son. Evangelical teaching often emphasizes man's sinfulness, depravity and evilness, which does not change during this life. That makes the listener wonder if there is anything good in man. Is the Good News truly in suffering, that only ends when we get into heaven?

The challenge with a charismatic emphasis in counselling is to consider God as a Creator, i.e. to consider the natural elements in the person's welfare and not spiritualize them. Charismatic helping may pass by patient processing and the shortcomings of man when emphasizing the miraculous power and gifts of the Holy Spirit.

The creation narrative

What does someone seeking help (and the helper) anchor their value on? We look for value in how other people treat us. That is why people who have been badly abused find it hard to form a healthy self-image. The creation narrative teaches that every human being is the image of God. Human value isn't based on health, work, achievements, moral behaviour, religious belief or social usefulness. This perspective brings width to Christian helping.

Psychology usually defines mankind as a biopsychosocial whole. This definition speaks of a worldview where spirituality has no relevant role. Christian anthropology agrees with the fact that the body of man, functions of the mind and being social are important things. The Bible however adds spirituality – man is a bio-psycho-socio-spiritual whole. A Christian knows that based on the creation narrative spirituality is a part of every human being – every human being has a space for the God proclaimed by the Bible. Finding yourself without God thus leaves man feeling insufficient. The need for spirituality is present in those too, who can't recognize it or even deny its significance. Jesus said: "It is written, 'Man shall not live by bread alone, but by every word that comes from the mouth of God.'" (Matt. 4:4)

hää Henkeä voiman lähteenä uuteen elämään vaan jättää ihmisen omaan varaansa. Rikkinäisyytensä kanssa kamppaileva ihminen ei jaksakaan uskoa yleensä siihen, että parempi elämä voisi olla hänelle mahdollista. Hän ei tavoittele sellaista, mikä tuntuu mahdottomalle. Usko siihen, että Jumalalle mikään ei ole mahdotonta ja että Pyhä Henki voi tehdä edelleen ihmeitä, voi tuoda toivoa paremmasta ja antaa voiman sen esimiseen.

Uskoontuloa korostava evankelikaalisuus saattaa sielunhoidossa tai terapiassa keskittyä vain syntiin ja siitä vapautumiseen ja siten painottaa Pojan merkitystä. Evankelikaalinen julistus korostaa usein ihmisen syntisyyttä, turmeltuneisuutta ja pahuutta, joka ei muutu tämän elämän aikana. Se laittaa kuulijan miettimään onko ihmisessä mitään hyvää. Onko ilosanoma tosiaan kärsimyksessä, joka loppuu vasta taivaaseen pääsyyn?

Karismaattispainotteisen auttamistavan haasteena on yleensä ottaa huomioon Jumala Luojana eli huomioida ihmisen hyvinvoinnissa elämän luonnolliset asiat eikä hengellistä niitä. Karismaattinen auttaminen saattaa ohittaa kärsivällisen prosessoinnin ja ihmisen vajavuuden laittaessaan painon Pyhän Hengen ihmeitä tekeväälle voimalle ja armolahjoille.

Luomiskertomus

Mihin avunhakija (ja auttaja) ankkuroi oman arvonsa? Me etsimme arvoa siitä miten toiset ihmiset kohtelevat meitä. Siksi pahasti kaltain kohdeltujen ihmisten on vaikea muodostaa tervettä minäkuvaa. Luomiskertomus julistaa, että jokainen ihminen on Jumalan kuva. Ihmisarvo ei perustu terveyteen, työn tekemiseen, saavutuksiin, moraaliseen käytökseen, uskonnollisen vakaumukseen tai yhteiskunnalliseen hyötyyn. Tämä näkemys tuo avaruuden kristilliselle auttamiselle.

Psykologia määrittelee yleensä ihmisen biopsykososiaalseksi kokonaisuudeksi. Tämä määritelmä kertoo maailmankuvasta, jossa hengellisyydellä ei ole oleellista sijaa. Kristillinen ihmis käsitys on samaa mieltä siitä, että ihmisen keuhollisuus, mielen toiminnot ja sosiaalisuus ovat tärkeitä asioita. Raamattu lisää kuitenkin siihen hengellisyyden - ihminen on biopsykososiaalishengellinen kokonaisuus.

Aquarelle crayon 66. From Ritva's visual diary, May 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 21.2.2014, öljypastelli, akvarelliliitu

According to the creation narrative, Adam was lonely until God created Eve to be his partner and completer. God blessed their fertility, their sexuality. In pastoral care and therapy this means that the helper must not avoid questions concerning relationships or sexuality. If the helper is not bold enough to bring up sexuality and questions concerning it, the client is not being met with correctly. A leader of a Christian Rehabilitation Centre for alcoholics told me that they had treated their clients as simply having problems with substance abuse until the staff attended Mark Laseer's training on sex addiction. The staff were surprised when they started speaking out loud of what they had learned: every client also had sex addiction. The staff hadn't been bold enough to bring it up and had hidden behind the veil of modesty. The clients on the other hand feared they would be judged if they had taken the initiative.

Sigmund Freud said that man is guided by libido and thanatos, an erotically charged energy and a death drive aiming for destruction. Freud was an atheist and it limited his ability to see. On the one hand, he was perceptive in recognizing the great meaning of sexuality. Based on the creation narrative in the Bible humankind, has two "basic instincts": a need for a relationship with God and for expressing sexuality in a romantic relationship. Besides this man has thanatos, a sinful nature that leads him to destructiveness. These three perspectives should always be present in the mind of the helper in every session. If society in Freud's time rejected sexuality, then these days it is often emphasized too much. According to the creation narrative, God is the center of everything, not another person or the actualization of sexuality. When God is put first in the life of a Christian, the other needs of a human being find their place more easily.

The creation narrative says that man was created to be in contact with nature. Modern pastoral care and counselling (and psychotherapy) has been born in an industrialised society, which is disconnected from nature. Helping happens in a closed room where the client and helper sit. This situation is a bit odd when thinking about the fact that man was created to be in harmony with nature. What could be the significance of this concerning helping?

Kristitty tietää, että luomiskertomuksen mukaan hengellisyys on osa kaikkien ihmisten ole-musta - jokaisessa ihmisessä on tila Raamatun ilmoittamalle Jumalalle. Itsenä löytäminen ilman Jumalaa jättää ihmisenä olon siis vajavai-seksi. Hengellisyyden tarve on olemassa niissä-kin ihmisissä, jotka eivät tunnista sitä tai jopa kieltävät sen merkityksen. "Jeesus sanoi: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta'" (Matt. 4:4) Luomiskertomuksen mukaan Adam oli yksinä-inen kunnes Jumala loi Eevan hänen kumppa-nikseen ja täydentäjäkseen. Jumala siunasi hei-dän hedelmällisyytensä, seksuaalisuutensa. Sie-lunhoidon tai terapian kohdalla tämä merkitsee sitä, että auttaja ei saa väistellä kysymyksiä pa-risuhteesta tai seksuaalisuudesta.

Jos auttaja ei uskalla ottaa rohkeasti ja luonte-vasti esille seksuaalisuutta ja siihen liittyviä ky-symyksiä, asiakasta ei kohdata oikein. Eräs kri-stillisen toipumiskodin johtaja kertoi minulle, että he olivat kohdelleet asiakkaitaan vain päih-deriippuvaisina ihmisinä kunnes henkilökunta osallistui Mark Laaserin koulutukseen seksiri-ippuvuudesta. Henkilökohta koki yllätyksen, kun he alkoivat puhua ääneen, mitä he olivat kuulleet koulutuksessa: jokaisella asiakkaalla on myös seksiriippuvuutta. Henkilökunta ei ollut kuitenkaan uskaltanut ottaa asiaa esille ja piiloutui häveliäisyyden taakse. Asiakkaat vuo-rostaan pelkäsivät tulewansa tuomituksi, jos he olisivat tehneet aloitteen.

Sigmund Freud totesi, että ihmistä ohjaa libido ja thanatos, eroottissävytteinen elämän vietti ja tuhoavuuteen tähtäävä kuoleman vietti. Freud oli ateisti ja se rajoitti hänen näkökykyään. Toi-saalta hän oli tarkkanäköinen tunnistaessaan seksuaalisuuden suuren merkityksen. Raama-tun luomiskertomuksen mukaan ihmisellä on kaksi "perusviettiä": tarve Jumalasuhteeseen ja seksuaalisuuden toteuttamiseen parisuhtees-sa. Tämän lisäksi ihmisellä on thanatos, synti-nen olemus, joka johtaa ihmistä tuhoavuuteen. Nämä kolme näkökulmaa tulisi auttajalla olla mielessä jokaisessa istunnossa. Jos Freudin ai-kainen yhteiskunta torjui seksuaalisuuden niin nykyään se ylikorostuu helposti. Luomiskerto-muksen mukaan Jumala on kaiken keskipiste, ei toinen ihminen tai seksuaalisuuden toteuttami-nen. Kun Jumala asetetaan ensimmäiselle sijalle

Could a new connection to nature be key to person's healing? Instead of concentrating on digging up traumas, should the helper recommend the client to go into nature and describe the feelings it brings up? An experience of being part of a greater whole and still only a small piece of the universe puts man in his right place in life.

The body of man was created first, and then God breathed life into it. Taking into account this embodied self awareness is a special challenge to a way of helping that concentrates on thoughts and speaking. How many pastoral carers or Christian therapists encourage their clients to do active physical exercise? The significance of exercise in coping with stress and in the alertness of the mind has been general knowledge for a long time, but does helping that concentrates on speaking forget this?

The Fall

All denominations that confess to classic Christianity believe in the reality of the Fall. The Fall touched all of humanness: thinking, feelings, will and intellect. We cannot trust that any of these areas will work in a healthy way. That is why we need renewal and mending. There are however different views on how exhaustively and in what way God's image has been distorted in us as a result of the Fall.

Approaches that emphasize the depth of man's sinfulness can, when misunderstood, lead to a situation where a person needing help and already feeling bad about themselves cannot find anything good about being a human being, and the understanding of man as an image of God disappears completely. A simple declamation of man's evilness can create problems for a person who has been mentally traumatized after going through for example neglect, abandonment, assault or abuse and thus thinks of themselves as bad and without value. Contrition and a bad self-esteem can be mixed up in these kinds of cases. Contrition, however, is not a vague feeling, "I am a bad person", but guilt for what you have done wrong against God or people.

The narrative of the Fall shows how man is not able, in his fallen state, to face his guilt on a deep enough level if he does not find grace and the Grace-giver. My own psychotherapist was a pastor who also worked in jails helping criminals.

kristityn elämässä ihmisen muut tarpeet löytävät sen jälkeen helpommin paikkansa. Luomiskertomus kertoo, että ihminen luotiin yhteyteen luonnon kanssa. Moderni sielunhoito (ja myös psykoterapia) on syntynyt teollistuneessa yhteiskunnassa, joka on irtaantunut luonnosta. Auttaminen tapahtuu suljetussa huoneessa, jossa asiakas ja auttaja istuvat. Tämä tilanne on josain määrin kummallinen jos miettii sitä, että ihminen luotiin harmoniseen suhteeseen luonnon kanssa. Mikä merkitys tällä olisi auttamisen kannalta? Liittyisikö ihmisen tervehtymisen uusi yhteys luontoon? Sen sijaan, että auttaja keskittyisi vain traumojen kaiveluun, tulisiko hänen suositella asiakasta etsiytymään luontoon ja kertomaan sen herättämistä tunteista? Kokemus siitä, että on osa suurempaa kokonaisuutta ja silti vain pieni osa maailmankaikkeutta laittaa ihmisen oikealle paikalle elämässä.

Ihmisen keho luotiin ensin ja sitten Jumala puhalsi siihen elämän. Kehollisuuden huomioiminen on erityinen haaste auttamistavassa, joka keskittyy vain ajatuksiin ja puhumiseen. Kuinka moni sielunhoitaja tai terapeutti rohkaisee asiakastaan harrastamaan aktiivisesti jotain liikuntaa? Liikunnan merkitys stressin kestämisessä ja mielen virkeydessä on tiedetty pitkään, mutta unohtaako puhumiseen keskittyvä auttaminen sen?

Syntiinlankeemus

Kaikki kristilliset kirkkokunnat uskovat syntiinlankeemuksen todellisuuden. Lankeemus kosketi koko ihmisyyttä: ajattelua, tunteita, tahtoa ja järkeä. Emme voi luottaa siihen, että mikään näistä osa-alueista toimisi täysin terveesti. Siksi tarvitsemme uudistumista ja korjaantumista. Erilaisia näkemyksiä kuitenkin esiintyy siitä, kuinka perinpohjaisesti Jumalan kuva meissä ihmisissä on lankeemuksen seurauksena vääristynyt ja millä tavalla. Painotukset, joissa korostuvat ihmisen syntyisyyden syvyys voivat väärinymmärrettynä johtaa siihen, että jo ennestään itsensä huonoksi kokeva avuntarvitsija ei löydä mitään hyvää ihmisenäolemisesta, ja ymmärrys ihmisestä Jumalan kuvana katoaa täysin. Ihmisen pahuuden yksioikoinen julistaminen voi tuottaa ongelmia ihmiselle, joka on psyykkisesti traumatisoitunut koettuaan esimerkiksi laiminlyöntiä, hylkäämistä, pahoinpi-

The cover of Pia Perkiö's poem book *Hyvä on elää* ('It's good to live') illustrated by Ritva, 2007, drawing
Kansikuva Ritvan kuvittamasta Pia Perkiön runokirjasta *Hyvä on elää*, 2007, piirustus

I asked him if it was possible that the childhood of a criminal could have been so damaged, that their guilt mechanisms could never heal. He didn't believe so, because he told me he had seen guilt come to the surface in a fierce way when the inmate was met with absolute grace and felt as if they were being seen and met with. "Then the eyes of both were opened, and they knew that they were naked. And they sewed fig leaves together and made themselves loin-cloths." (Genesis 3:7)

According to the narrative, humans only realized they were naked after they had eaten the forbidden fruit. Before there had been no shame in nakedness (Genesis 2:25). The narrative of the Fall does not say why they attached fig leaves only to cover their genitals and not their entire bodies. This, however, does give an important message: sexuality is not now in the form it was in when God created it. What a person feels natural in their sexuality is not always the good will of God.

The widest analysis of creation and the Fall in the New Testament can be found in the first two chapters of Paul's letter to the Romans. Paul describes how sin has affected man's defences, thinking, feelings, desires and behaviour. (Romans 1:21-23)

Man exchanged serving God to serving things God had made, and as a result of this, thinking was blurred, feelings were distorted ("their hearts were darkened") and he imagined himself wiser than he really was. As a result of the Fall, man naturally serves created things more than the Creator. The awareness of God is smothered – humans "by their unrighteousness suppress the truth" (Romans 1:18). The rejection of God distorts the cognitive actions of man.

The gospel – the kingdom of heaven touches the earth

"The time is fulfilled, and the kingdom of God is at hand; repent and believe in the gospel." (Mark 1:15) Pray then like this: ...Your kingdom come (Matt 6:10) According to N.T.Wright, the center of Jesus' declaration was the message of the Kingdom of God. Researchers have fought about whether or not Jesus declared the kingdom of God was to come or that it was already here. These days most people believe in an "already- not yet" model of thinking. There is

telyä tai hyväksikäyttöä ja siksi hän ajattelee olevansa paha ja arvoton. Synnintunto ja heikko itsetunto voi sekaantua tällaisissa tapauksissa. Synnintunto ei ole kuitenkaan epämääräinen tunne: "olen huono ihminen" vaan syyllisyyttä siitä, missä on tehnyt väärin Jumalaa tai ihmisiä kohtaan.

Syntiinlankeemuskertomus ilmaisee, että ihminen ei langenneessa tilassaan kykene kohtaamaan tarpeeksi syvällä tasolla syyllisyyttään, jos hän ei löydä armoa ja Armahtajaa. Oma psykoterapeutini oli pappi, joka työskenteli myös vankilassa rikollisten auttamisessa. Kysyin häneltä olisiko mahdollista, että jonkun rikollisen lapsuus olisi vaurioitunut niin paljon, että hänen syyllisyyshmekanisminsa eivät voisi koskaan parantua. Hän ei uskonut siihen, koska hän kertoi nähneensä syyllisyyden tulevan pintaan rajulla tavalla kun vanki sai kohdata ehdottoman armon, jossa vanki koki tulleen nähdyksi ja kohdatuksi.

"Silloin heidän silmänsä avautuivat, ja he huomasivat olevansa alasti. He sitoivat yhteen viikunan lehtiä ja kietoivat ne ympärilleen" (1 Moos. 3:7). Kertomuksen mukaan ihminen huomasi olevansa alasti sen jälkeen, kun hän oli syönyt kiellettyä hedelmää. Aiemmin alastomuuteen ei liittynyt häpeää (1 Moos. 2:25). Lankeemuskertomus ei kerro, miksi he kiinnitivät viikunanlehtiä vain sukuelintensä peitoksi eivätkä koko kehon alueelle. Tämä antaa kuitenkin tärkeän viestin: seksuaalisuus ei ole siinä tilassa mihin Jumala sen alunperin loi. Sen mitä ihminen kokee luonnolliseksi seksuaalisuudessaan, ei ole välttämättä Jumalan hyvä tahto. Uuden testamentin laajin analyysi luomisesta ja lankeemuksesta löytyy Paavalin roomalaiskirjeen kahdesta ensimmäisestä luvusta. Paavali kuvaa miten synty on vaikuttanut ihmisen defenseseihin, ajatteluun, tunteisiin, haluihin ja käytökseen. "Vaikka he ovat tunteneet Jumalan, he eivät ole kunnioittaneet ja kiittäneet häntä Jumalana, vaan heidän ajatuksensa ovat käyneet turhanpäiväisiksi ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt. He väittävät olevansa viisaita, mutta ovat tulleet tyhmiksi ja vaihtaneet katoamattoman Jumalan kirkkauden katoavaisten ihmisten ja lintujen, nelijalkaisten ja matelijoiden kuviin" (Room. 1:21-23)

Ihminen vaihtoi Jumalan palvonnan Jumalan

no sickness and sin in the Kingdom of God. We see this reality in last chapters in the Bible. This Kingdom made a breakthrough in advance in the ministry of Jesus. As signs that the Kingdom of God had come, Jesus forgave sins, healed the sick and freed people possessed by demons. (Mark. 2:1-11, Luke. 9:1-3, 10:1-9). These three things were important in Jesus' mission, but are they also important in pastoral care and Christian therapy? Should helper concentrate only on the area of psychology and leave the forgiving of sins out? If the sickness of the psyche is visible also in the body why can the meeting of a client not include praying for healing from sicknesses? If demons truly do exist, as Jesus believed, can a client remain bound because the helper only believes in psychological methods and is too scared to familiarize with the exorcism of demons?

Jesus' parables of the kingdom of God show that the kingdom is not here in all of its power yet, but will be at the end of times. Thus we live in a tension of "already, not yet entirely", as George Eldon Ladd states in his book *The Gospel of the Kingdom*. This has a great significance for therapy and pastoral care. A life can change and a person can be healed, but temptations and trials will never leave completely until Jesus comes back. Healing was not a side track of Jesus' actions, but a part of the holistic approach of how he met people's needs. That is why pastoral care or Christian therapy concentrating on a holistic approach in meeting people's needs is an important part of the declaring of the Gospel of Jesus. Jesus also has something to say about the humanistic psychological thought of finding oneself. Jesus said life is only found by following Him and giving up everything that can be in the way of that. "If anyone would come after me, let him deny himself and take up his cross and follow me. For whoever would save his life will lose it, but whoever loses his life for my sake and the gospel's will save it." (Mark 8:34-35)

Life can only be found by losing it for Jesus. Being nailed to the cross was the death of a slave or a non-Roman who rebelled against Roman society. Jesus challenges us to follow him even unto death. Following Jesus means giving up obstructions, whether they are earthly possessions or a family member (Mark 10: 28-31).

luomien asioiden palvontaan, minkä seurauksena ajattelu sumentui, tunteet vääristyivät ("sydämensä on pimentynyt") ja hän kuvitteli olevansa viisaampi kuin onkaan. Lankeemuksen seurauksena ihminen palvoo siis luonnostaan luotuja asioita enemmän kuin Luoja. Tietoisuus Jumalasta tukahdutetaan - ihminen "pitää totuutta vääryyden vallassa" (Room. 1:18). Jumalan torjunta vääristää ihmisen kognitiivisia toimintoja.

Evankeliumi – taivaan valtakunta koskettaa maata "Aika on täyttynyt, Jumalan valtakunta on tullut lähelle" (Mark. 1:15).

"Rukoilkaa te siis näin... Tulkoon sinun valtakuntasi" (Matt. 9,10). N.T. Wrighten mukaan Jeesuksen julistuksen ydin oli sanoma Jumalan valtakunnasta. Tutkijat ovat kiistelleet siitä julistiko Jeesus Jumalan valtakunnan olevan läsnä vai oliko se vasta tulossa. Nykyään on vallalla ajattelu, jonka mukaan valtakunta on "jo nyt - ei vielä".

Jumalan valtakunnassa ei ole sairautta eikä syntiä. Me näemme tämän todellisuuden katsoessamme Raamatun viimeisiä lukuja, jotka kuvaavat maailman loppua, jossa Jumala hallitsee kaikkea. Tämän takia Jeesus antoi synnit anteeksi, paransi sairaita ja vapautti demonien sitomia ihmisiä (Mark.2:1-11; Luuk.9:1-3; 10:1-9). Ne olivat valtakunnan esiinmurtautumisen merkkejä. Nämä kolme asiaa olivat tärkeitä Jeesuksen missiossa, mutta ovatko ne tärkeitä myös sielunhoidossa? Pitäisikö sielunhoidon keskittyä vain psykologiaan alueelle ja jättää syntien anteeksi saaminen pois? Jos psyyken ongelmat oirehtivat myös kehon alueelle niin miksi asiakkaan kohtaaminen ei voisi sisältää rukousta sairauksien parantumiseksi? Jos demonit tosiaan ovat olemassa, kuten Jeesus uskoi, niin jääkö joku asiakas sidotuksi, koska sielunhoitaja luottaa vain psykologisiin metodeihin eikä uskalla tutustua demonien ulosajoon? Jeesuksen vertaukset Jumalan valtakunnasta osoittavat, että valtakunta ei ole tullut vielä koko voimassaan vaan se tapahtuu maailmanaikojen lopussa. Elämme siis jännitteessä „jo nyt, ei vielä kokonaan“ kuten George Eldon Ladd toteaa kirjassaan *The Gospel of the Kingdom*. Tällä on suuri merkitys terapian ja sielunhoidon kannalta. Elämä voi muuttua ja ihminen voi parantua, mutta kiusaukset ja koettelemukset eivät poistu

Nothing can be in the way of following Jesus entirely. Jesus promises that those who give up things can get them back either in this life or in the life to come. According to Jesus this way leads to finding life.

These days many people search for themselves and want to develop as people through New Age-spirituality. I believe that one reason for interest in New Age is that the churches - especially the evangelicals - have spoken of the salvation of the soul as a "be born again and you will get into heaven when you die"-experience, and thus the teaching has been almost like Buddhism, that has fed the desire to escape from this reality and the world. Jesus taught against this, saying that the kingdom was already here in the midst of people. Eternal life begins here through knowing Jesus. (John 17:3)

Healing from the problems of the soul

The woman answered him, „I have no husband.“ Jesus said to her, „You are right in saying, ‚I have no husband‘; for you have had five husbands, and the one you now have is not your husband. What you have said is true.“ The woman said to him, „Sir, I perceive that you are a prophet.“ (John 4:17-19). The Jewish Jesus met a Samaritan woman who had had many relationships with men. She met the love-hungry woman at the well, when all other women of the village were gone. The woman's shame prevented her from getting water at the same time as the other women. There might have been women there whose husbands she had slept with. Meeting Jesus was the living water that satisfied the need that the woman had sought from men in the wrong way. Jesus broke many conventions: a man talking to a woman with no-one else present, which could be interpreted as an attempt to seduce. Jesus broke the ethnic and religious barrier between Jews and Samaritans. A Christian helper must recognize that some deeper needs of people aren't met in relationships with other people, but in relationship with God. A pastoral carer or therapist must also be able to meet people from different ethnic and religious backgrounds, and even those that might be hostile towards Christianity.

Jesus meeting Peter was like something from a modern psychodrama. Peter had denied Jesus three times in front of the fire and was deeply

kokonaan ennen kuin Jeesus palaa takaisin. Parantaminen ei ollut Jeesuksen toiminnan sivuraide vaan osa kokonaisvaltaista ihmisen kohtaamista. Siksi ihmisen kokonaisvaltaiseen kohtaamiseen keskittyvä sielunhoito tai terapia on tärkeä osa Jeesuksen evankeliumin julistamisesta.

Jeesuksella on sanottavaa myös humanistisen psykologian ajatukseen itsensä löytämisestä. Jeesuksen mukaan elämä löytyy vain seuraamalla häntä ja luopumalla kaikesta, mikä voi olla sen esteenä. ”Jeesus sanoi kaikille: ’Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni ja evankeliumin tähden kadottaa, on sen pelastava” (Mark. 8:34-35).

Elämän voi löytää vain kadottamalla se Jeesuksen tähden. Ristiinnaulitseminen oli Rooman yhteiskuntaa vastaan kapinoineen orjan tai eiroomalaisen kuolema. Jeesus haastaa seuraamaan Häntä jopa kuolemaan asti. Jeesuksen seuraaminen edellyttää esteistä luopumista, oli pa kyseessä sitten omaisuus tai perheenjäsenet (Mark. 10:28-31). Mikään ei saa olla esteenä kokonaisvaltaiselle Jeesuksen seuraamiselle. Jeesus lupaa, että luopuja voi saada luovuttamansa asiat takaisin joko tässä tai tulevassa elämässä. Jeesuksen mukaan tämä tie johtaa elämän löytymiseen.

Nykyään monet ihmiset etsivät itseään ja haluavat kehittyä ihmisenä New Age -hengellisyyden kautta. Uskoisin, että eräs syy kiinnostukseen New Agea kohtaan on se, että kirkot - erityisesti evankelikaalit - ovat puhuneet sielun pelastuksesta tyyliin ”tule uskoon niin pääset taivaaseen kun kuolet” ja siten julistus on ollut kuin buddhalaisuutta, joka on ruokkinut pakoa tästä todellisuudesta ja maailmasta. Sitä vastoin Jeesus julisti, että valtakunta on tullut ihmisten keskele tähän maailmaan. Iankaikkinen elämä alkaa jo nyt Jeesuksen tuntemisen kautta (Joh.17:3).

Parantumisen sielun ongelmista ”Ei minulla ole miestä,” nainen vastasi. Jeesus sanoi: ”Totta puhuit: ei sinulla ole miestä. Viisi miestä sinulla on ollut, ja se jonka kanssa nyt elät, ei ole sinun miehesi. Siinä puhuit totta. Nainen sanoi: ”Herra, minä huomaan, että sinä olet profeetta”

disappointed in himself (Luke 22:54-62). The pain that immobilized Peter was healed in the same kind of surroundings that he had denied Jesus in: at the fire (John 21:17). Besides three negative answers, that in the past had made him disappointed in himself, he was healed with three questions: "Do you love me?" (John 21:15-17). The last question took Peter to an emotional level, because John states that Peter became sad (John 21:17).

Pentecost – The renewing and strengthening power of the Holy Spirit in us

"For those whom he foreknew he also predestined to be conformed to the image of his Son" (Romans 8:29). "Him we proclaim, warning everyone and teaching everyone with all wisdom, that we may present everyone mature in Christ" (Col. 1:28).

Paul said God has before the foundation of the Earth predestined us to be like Jesus. The restoration of God's image in us happens through other people, our own activeness and the Holy Spirit. In the end, though, the change is the work of the Holy Spirit in man from beginning to end (2 Cor. 3:18).

The mission of Christians is to advise and help people with all of their wisdom, that they would grow to be "mature in Christ" (Eph. 4:13-16). Paul says that growth leads to us not being susceptible to manipulation but that we do what we know is the truth. Growth thus clearly has a psychological significance. The goal is also spiritual and social: to grow into Jesus, who connects us to fellowship with other people in the church. Growth is not possible if there are no people in the church that guide and further growth. Paul says these people are apostles, prophets, evangelists, shepherds and teachers (Eph. 4:11-12). Pastoral care is traditionally seen as part of shepherding, but a pastoral carer must understand that there are other meaningful relationships needed for growth besides a therapy-relationship. "...Seeing that you have put off the old self with its practices and have put on the new self, which is being renewed in knowledge after the image of its creator (Col. 3: 9-10).

Essentially the change of man, restoration, happens through the work of the Holy Spirit. Christ is the perfect image of God, not just like God, but like us (2 Cor. 4:4; Col. 1:15). The declarati-

(Joh. 4:17-19).

Juutalainen Jeesus kohtaisi samarialaisen naisen, jolla oli ollut monia miessuhteita. Hän tapasi rakkaudennälkäisen naisen kaivolla aikana, jolloin muut kylän naiset olivat poissa. Naisen häpeä esti häntä käymästä veden haussa samaan aikaan muiden naisten kanssa. Ehkäpä siellä olisi ollut naisia, joiden aviomiesten kanssa hän oli ollut. Jeesuksen kohtaaminen oli elävä vesi, joka tyydytti sen mitä nainen oli hakenut väärällä tavalla miehiltä. Jeesus ylitti monia sovinnaisuuden rajoja: mies puhui kahden kesken vieraalle naiselle, mikä voitaisiin tulkita viettely-yritykseksi. Jeesus rikkoi juutalaisten ja samarialaisten etniseen ja uskonnolliseen kiistaan liittyvän raja-aidan. Kristityn auttajan on siis huomattava, että jotkut ihmisiin kohdistuvat syvimmät tarpeet eivät täyty ihmissuhteissa vaan Jumalasuhteessa. Sielunhoitajan tai terapeutin on myös kyettävä kohtaamaan omalle etniselle ja uskonnolliselle taustalleen vieraita tai jopa vihamielisiä ihmisiä.

Jeesuksen ja Pietarin kohtaaminen oli kuin nykyajan psykodraamasta. Pietari oli kieltänyt Jeesuksen kolme kertaa hiilivalkean ääressä ja pettyi syvästi itseensä (Luuk. 22:54-62). Pietaria lamauttava kipu parannettiin samanlaisissa olosuhteissa, kuin missä hän oli Jeesuksen kieltänyt: hiilivalkealla (Joh. 21:9). Lisäksi kolme kieltävää vastausta, jotka menneisytydessä saivat hänet pettymään itseensä, parannettiin kolmella kysymyksellä: "Rakastatko minua?" (Joh. 21:15-17). Viimeinen kysymys vei Pietarin tunnetasolle, sillä apostoli Johannes toteaa Pietarin tulleen surulliseksi (Joh. 21:17).

Helluntai - Pyhän Hengen uudistava ja voimaannuttava työ meissä "Ne, jotka hän edeltä käsin on valinnut, hän on myös edeltä määrännyt oman Poikansa kaltaisiksi" (Room. 8:29). "Häntä me julistamme, ja me neuvomme ja opetamme jokaista ihmistä kaikella viisaudella, jotta voisimme asettaa jokaisen ihmisen Jumalan eteen täysi-ikäisenä Kristuksen tuntemiseksi" (Kol. 1:28).

Paavalin mukaan Jumala on ennen maailman alkua määrännyt meidät Jeesuksen kaltaisuuteen. Jumalan kuvan restaurointi meissä tapahtuu toisten ihmisten, oman aktiivisuuden ja Pyhän Hengen avulla. Viime kädessä muutos on kuitenkin alusta loppuun asti Pyhän Hengen työtä

on of the Gospel brings Christ to man, and as man hears and sees Christ he will begin to transform. Man is looking at Christ, as if in a mirror, and while looking, is being transformed into the image of this reflection. This doesn't happen in an instant, for it is a process achieved by the Holy Spirit, not man.

“And we all, with unveiled face, beholding the glory of the Lord, are being transformed into the same image from one degree of glory to another. For this comes from the Lord who is the Spirit” (2 Kor. 3:18).

According to Paul, every believer is a part of Christ's body on earth. Every believer is a part of the body and needs other believers (1 Cor. 12) Fellowship with other believers is connected to the restoration of the image of God in us (Col. 3:10-11). A community-oriented church executes this idea best. How does a pastoral carer or Christian therapist bring up the communal dimension of church in healing? Family relationships in one's childhood have often been a wounding aspect, which has symptoms later on so that joining a community-oriented church brings up pain from the past. Does a helper encourage the patient to form relationships in church? Does he give tools for situations where the client avoids fellowship in the church?

End thoughts

My purpose was not to conduct a comprehensive enquiry on the significance of theology in pastoral care or in the work of Christian therapists. Thus I hope that my annotations

Ari Puonti (teologian maisteri) on opiskellut pääaineenaan teologiaa ja sivuaineena psykologiaa Helsingin yliopistossa. Hän on ollut perustamassa Suomen Elävät vedet –järjestöä, joka tarjoaa apua seksuaalisuuden ja ihmissuhteiden kanssa kamppaileville. Puonti toimii myös kouluttajana kaksivuotisessa RE- sielunhoitoterapiakoulutuksessa sekä johtavana pastorina Helsinki Vineyard-seurakunnassa. Hän on lisäksi Suomen Healing Rooms –järjestön hallituksen puheenjohtaja. Hän on kirjottanut neljä kirjaa.

Ari Puonti has a Master degree in Theology with psychology as a minor in University of Helsinki. He is a founding member of Living Waters Finland, which offer healing for sexually and relationally broken people. Puonti is one of the trainers of RE-Christian counselling training. He is the senior pastor of Helsinki Vineyard and also the chairman of the board of the Healing Rooms Finland. Ari Puonti has written four books.

ari.puonti@helsinkivineyard.fi

ihmisessä (2 Kor. 3:18). Kristittyjen tehtävä on neuvoa ja opettaa kaikella viisaudella ihmisiä, jotta he kasvaisivat ”täysi-ikäiseksi Kristuksessa” (Ef. 4:13-16). Paavali toteaa, että kasvu johtaa siihen, ettemme ole ihmisten manipuloitavissa vaan noudatamme sitä, minkä tiedämme totuudeksi. Kasvulla on siis selvä psykologinen merkitys. Tavoite on myös hengellinen ja sosiaalinen: kasvaa kiinni Jeesukseen, joka liittää uskovan muiden ihmisten yhteyteen seurakunnassa. Kasvu ei ole mahdollista, jos seurakunnasta puuttuvat kasvua edistävät ja ohjaavat ihmiset. Paavalin mukaan näitä ihmisiä ovat apostolit, profeetat, evankelistat, paimenet ja opettajat (Ef. 4:11-12). Sielunhoito on perinteisesti mielletty osaksi paimenuutta, mutta sielunhoitajan tulee ymmärtää, että ihmisen kasvuun tarvitaan muitakin merkittäviä suhteita kuin terapisuhde. ”Olettehan riisuneet yltänne vanhan minänne kaikkine tekoineen ja pukeutuneet uuteen, joka jatkuvasti uudistuu oppiakseen yhä paremmin tuntemaan Luojansa ja tullakseen hänen kaltaisekseen” (Kol. 3:9-10). Pohjimmiltaan ihmisen muutos, restauroituminen, tapahtuu Pyhän Hengen työn kautta. Kristus on täydellinen Jumalan kuva, ei pelkästään Jumalan kaltainen kuten me (2 Kor. 4:4; Kol. 1:15). Evankeliumin julistus tuo ihmiselle Kristuksen, jota kuulemalla ja ”katselemalla” ihminen muuttuu. Ihminen katselee ikään kuin peilistä

might spark theological pondering or be an invitation to deepen it.

References

- George Eldon Ladd: The Gospel of the Kingdom. 1959.
Leanne Payne: Healing Presence. 1989.
N.T. Wright: Jesus & Victory of God. 1997.
N.T. Wright: Surprised by Hope: Rethinking Heaven, the Resurrection and the Mission of the Church. 2008.

Kristusta, jonka kuvan nähdessään hän alkaa muuttua peilikuvan kaltaiseksi. Tämä ei tapahdu hetkessä vaan se on prosessi, jonka saa aikaan Pyhä Henki, ei ihminen.”Me kaikki, jotka kasvot peittämättöminä katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kirkkauden kaltaisiksi, kirkkaudesta kirkkauteen. Tämän saa aikaan Herran, joka on Henki” (2 Kor. 3:18). Paavalin mukaan jokainen uskova on osa Kristuksen ruumista maan päällä. Jokainen uskova on jäsen ruumiissa ja tarvitsee toisia uskovia (1 Kor.12). Yhteys toisiin uskoviin liittyy meissä olevan Jumalan kuvan restaurointiin (Kol. 3:10-11). Yhteisöllinen seurakunta toteuttaa tätä ideaa parhaiten. Miten sielunhoitaja tai kristitty terapeutti ottaa esille seurakunnan yhteisöllisen ulottuvuuden parantumisessa? Lapsuuden perhesuhteet ovat usein olleet eräs haavoittava tekijä, joka oirehtii myöhemmin niin, että yhteisönä toimivaan seurakuntaan liittyminen tuo nopeasti esille menneisyyden kivut. Rohkaiseeko auttaja ihmissuhteiden solmimiseen seurakunnassa? Antaako hän välineitä tilanteisiin, joissa asiakas välttää seurakunnan yhteyttä?

Loppumietelmiä

Tarkoitukseni ei ollut laatia kaiken kattavaa selvitystä teologian merkityksestä sielunhoidolle tai kristittyjen terapeuttien toiminnalle. Toivoisinkin, että reunahuomautukseni voisivat laittaa teologisen pohdinnan käyntiin tai houkutella syventämään sitä.

Shannon Wolf

Comment to “What do Pastoral Carers and Christian Psychotherapists need Theology for? Theological Annotations for Professional Helpers”

In his article on the need for theology to influence professional counseling as well as pastoral counseling, Ari Puonti highlights the necessity for a more holistic doctrine to inform all areas of our lives – including our professional lives. To be clear, theology must guide our counsel. Throughout the article, Puonti successfully argues for a more complete understanding of God that includes both His love and holiness. Indeed, the author correctly states that focusing on portions of theology and ignoring other parts essentially denies the omnipotence and majesty of The Lord.

A pronounced strength of this article is found in Puonti’s personal journey of healing. It was during this time that the author came to understand the relationship between correct theology, experiences, and ultimate healing. His journey from brokenness to wholeness bears witness to the power of God being a significant part of the healing process. Allowing God to be an active participant in the healing process often brings about affective, cognitive, and spiritual growth in the wounded. Therefore, Christian counselors, whether pastoral or professional, ought to purposefully create moments that encourage spiritual insight with the goal of generating an integrated life. One way to accomplish this task is by including spiritual and theological truths in discussions. Facilitating a deeper relationship with God through a more holistic theological understanding of Him, is one of the greatest joys of the Christian professional.

Shannon Wolf (USA)
Ph.D., Licensed Professional Counselor, Associate Professor, Master of Arts in Counseling, Dallas Baptist University.

It is Puonti’s hope that his work will spark theological pondering in his readers. He more than succeeded. As I read this article, I was particularly struck by the paragraphs concerning The Fall, specifically that Adam and Even did not recognize that they were naked prior to the sin of eating the forbidden fruit. In light of the theme of the article, I realized that people continue tend to hide their sexuality from God by not allowing Him access into that part of their lives. By modeling attitudes about sexuality, these patterns continue into the next generation.

Overall, this article was an excellent reminder of the need for practitioners to be students of theology and to be ever mindful that it is our task to give those we care for an opportunity to ponder biblical truths in the healing process. Hopefully, the result will be a deeper knowledge of God and of self.

Ritva Belt

Attachment Theory and Mother-Infant Psychotherapy Groups among Drug-Abusing Mothers

Introduction from an article: Belt R., Flykt M. & Kouvo, A. Mother-Infant Psychotherapy Group resolving a traumatised mother's mind – a case study in the light of methods measuring attachment and interaction. Psykoterapialehti 6/2014 and from an article in Ritva Belt's academic dissertation (2013): Belt, R., Kouvo, A., Flykt, M., Punamäki, R-L., Haltigan, J. D., Biringen, Z., Tamminen, T. (2013). Intercepting the intergenerational cycle of maternal trauma and loss through infant psychotherapy: A case study using attachment-derived methods. Clinical Child Psychology and Psychiatry, 18, 100-120.

Introduction

The minds of women with substance addiction have often been burdened in their early relationships or in later life by experiences of losses and physical, psychical and/or sexual abuse. Most of these women suffer posttraumatic stress disorder (PTSD) or other traumatic symptoms such as depression. Observing mother's traumas in new motherhood is very important, because in the interaction between the mother and child the unresolved traumas may be transferred to the child. The case described is linked to research studying the impact of a mother-infant psychotherapy group on mothers with a substance abusing background. The impact of early interaction is gaining increasing international interest at the moment.

The effectiveness of interaction treatment was measured in this research with Adult Attachment Interviews (AAI), with Emotional Availability Scales (EAS) measuring the quality of interaction of mother and infant, and with Strange Situation Procedure (SSP) describing the child's attachment to the mother. The case study combined a psychotherapy process and the above-mentioned methods. The interview

Ritva Belt

Kiintymyssuhdeteoria ja päihdetaustaisten äitien ja vauvojen psykoterapiaryhmät

Esittely artikkelista: Belt R., Flykt M. & Kouvo, A. Äiti-vauvaryhmäpsykoterapia äidin traumatisoituneen mielen eheyttäjänä - tapaustutkimus kiintymyssuhdetta ja vuorovaikutusta mittaavien menetelmien valossa. Psykoterapialehti 6/2014. ja edellisen pohjana olevasta Ritva Beltin väitöskirjan (2013) osa-artikkelista: Belt, R., Kouvo, A., Flykt, M., Punamäki, R-L., Haltigan, J. D., Biringen, Z., Tamminen, T. (2013). Intercepting the intergenerational cycle of maternal trauma and loss through infant psychotherapy: A case study using attachment-derived methods. Clinical Child Psychology and Psychiatry, 18, 100-120.

Johdanto

Päihderiippuvaisten naisten mieli on usein kuormittunut heidän varhaisissa suhteissaan tai myöhemmin elämässään kokemista menetyksistä sekä fyysisestä, psyykkisestä ja/tai seksuaalisesta kaltoinkohtelusta. Useimmat näistä naisista kärsivät trauman jälkeisestä stressihäiriöstä (PTSD) tai muusta traumaperäisestä oirehdistelmästä, kuten masennuksesta. Äidin traumojen huomioiminen uudessa äitiydessä on erittäin tärkeää, koska työstämättömät traumat saattavat äidin ja vauvan vuorovaikutuksessa siirtyä lapsen kannettavaksi.

Kuvattu tapauselostus liittyy tutkimukseen, jossa selvitettiin päihdetaustaisille äideille suunnattujen äiti-vauvapsykoterapiaryhmien vaikuttavuutta. Varhaisen vuorovaikutuksen hoidon vaikuttavuus on tällä hetkellä lisääntyvän kansainvälisen kiinnostuksen kohteena.

Vuorovaikutushoidon tehoa mitattiin tässä tutkimuksessa aikuisten kiintymyssuhdehaastattelulla (AAI), äidin ja lapsenvuorovaikutuksen laatua mittaavalla emotionaalisen saatavillaolon (EA) luokituksella ja lapsen kiintymyssuhdetta äitiin kuvaavalla vierastilannenmenetelmällä (SSP). Tapaustutkimus yhdisti psykoterapiapro-

A Spring Child, 1998, mixed media.
Kevään lapsi, 1998, monitekniikka

revealed how the death of a close person and other traumatic incidents, especially during pregnancy, brought up a mother's earlier unresolved pains and caused incoherence of mind. The development of the mother described also illustrated the importance of psychotherapeutic and peer group support to the mother who did not have a supporting network of close people to help her.

The background of the mother

The young mother in the case study had experienced in her childhood her father's death by suicide. Afterwards she did not have permission or possibility to deal with the grief with an adult. She used alcohol and cannabis, especially during the hardest depression periods. In spite of all she was able to study and work. Her relationship to her child's father was stormy because of his drug addiction. At the same time she discovered her pregnancy and she again lost her child's father by suicide. This young mother decided to choose the child and stop drinking. She found a psychotherapy group after the child was born.

Observing the parent's detrimental behavior in early interaction

Both psychoanalytic and attachment theory consider the early relationship of mother and infant as an interesting and complex phenomenon where the parent's own experiences in childhood are activated and help in understanding the child. Nonetheless, the parent's unresolved experiences in childhood also turn up to disturb her mind. Thus, the subconscious bodily and non-verbal messages may transfer into the sensitive child. From the child's point of view it is critical how preoccupied the mother's mind is with her own psychical difficulties and emotions and how well she is able to focus on her child's needs. This phenomenon can be studied by observing whether the interaction of mother and infant includes secure and/or traumatic elements or studying the mother's representations and reflections on her child and her own motherhood.

With the help of AAI and SSP, which estimate the child's attachment, it has been indicated that the attachment model is transferred to the next

session and em. standardisoidut kiintymyssuhteita tutkivat menetelmät. Tapausselostus toi esiin, miten läheisen kuolema ja muut traumaattiset tapahtumat etenkin raskausaikana nostivat esiin äidin aikaisempia käsittelemättömiä kipuja ja aiheuttivat mielen hajanaisuutta. Kuvatus äidin kehitys havainnollisti myös psykoterapeuttisen ja vertaisryhmän tuenmerkitystä äidille, jolla ei ollut läheisten ihmisten tukiverkkoa apunaan.

Tapausselostuksessa kuvatus äidin taustaa

Tapaustutkimuksen nuori äiti oli kokenut omassa lapsuudessaan isänsä menetyksen itsemurhan kautta. Hänellä ei sen jälkeen ollut lupaa ja mahdollisuutta käsitellä suruaan kehenkään aikuisen kanssa. Hän käytti alkoholia ja kannabista etenkin vaikeimpina masennuskausina. Kaikesta huolimatta nuori nainen pystyi opiskelemaan ja käymään työssä. Hänen suhteensa lapsensa tulevaan isään oli myrskyisiä tämän huumeiden käytön vuoksi. Samaan aikaan, kun äiti sai tietää olevansa raskaana, hän menetti lapsensa isän, myös itsemurhan kautta. Nuori äiti päätti kuitenkin valita lapsen ja raitistua. Äidillä ei ollut raskausaikana apunaan lähi-ihmisten eikä viranomaisten tukiverkostoa, ja psykoterapiaryhmään hän ohjautui lapsen synnyttyä.

Vanhemman haitallisen käytöksen huomioiminen varhaisessa vuorovaikutuksessa

Sekä psykoanalyttisen että kiintymyssuhteeteorian näkökulmasta vanhemman ja lapsen varhainen suhde on mielenkiintoinen ja monimutkainen ilmiö, jossa vanhemman omat lapsuuskokemukset aktivoituvat ja auttavat ymmärtämään vauvaa. Tällöin kuitenkin myös vanhemman lapsuuden käsittelemättömät vaikeudet nousevat hämmentämään tämän mieltä, ja hänen tiedostamattomat keholliset ja ei-kielelliset viestinsä saattavat välittää ne herkan vauvan kannettaviksi. Lapsen kannalta on keskeistä, miten paljon vaikeat asiat ja tunteet valtaavat äidin mielen ja kuinka kykenevä hän on keskittymään vauvansa tarpeisiin. Ilmiötä voidaan tutkia havainnoimalla, sisältääkö äidin ja vauvan vuorovaikutus turvallisia ja/vai traumatisoivia elementtejä tai tutkimalla äidin mielikuvia ja reflektointikykyä suhteessa vauvaan ja omaan äitiyteen.

generation in early interaction. According to many studies, a parent's sensitivity to the needs and emotions of the child seems to transfer the secure attachment model across generations. Another important quality in transferring the secure model is the parent's ability to mentalize. That is, to keep the infant in mind and to reflect on one's own behavior's impact on the infant and to see the infant as a separate person having her own needs and attractions. Insecurity is caused by the caregiver's unpredictability due to different reasons which may cause interruptions in the relationship. If the parent's trauma is activated in interaction with his or her own infant, he or she may become totally locked in and confuse bad experiences and the infant's reality. Fraiberg has described these phenomena as "ghosts in the nursery" which may cause symptoms in the infant and disturbance in the relationship of infant and mother even in the chain of many generations. Main and Hesse have brought to the literature of attachment relationship the concept of the parent's frightened and frightening behavior. The parent may become frightened and drawn into her own world. The behavior that frightens the infant appears in the parent's reactions including peculiar and strange body motions, gestures and tones. The infant's repeated exposure to such behavior may traumatize the infant and indicate a great risk to her development.

Considering the mother's traumatic background in the treatment of early interaction

In the context of trauma and loss, the aim in the therapy of early interaction is to change the mother's inner models of herself as a woman and mother and of her own parents and to prevent the negative intergenerational transmission across generations. These changes require the mother to become sufficiently aware of her experiences of emotional need and hurt. She also needs to understand how her behavior may impact on the infant and to become sensitive to her infant's experiences and needs. The aims of the therapy are: 1) to offer a physical secure place and social relationships; 2) to help mothers to share psychological pain with the group and to reduce the transfer of burden to the infant; 3) to secure the infant's development and to persuade him or her into interaction.

Aikuisten kiintymyssuhdehaastattelun (AAI) ja lapsen kiintymyssuhdetta arvioivan viera-stilannemenetelmän (SSP) avulla on osoitettu kiintymyssuhdemallin siirtyvän varhaisessa vuorovaikutuksessa vahvasti sukupolvelta toiselle. Vanhemman sensitiivisyys lapsen tarpeita ja tunteita kohtaan näyttää monien tutkimusten mukaan siirtävän turvallisen kiintymysmallin sukupolvelta toiselle. Toinen tärkeä turvallista mallia siirtävä ominaisuus on vanhemman mentalisaatiokyky: kyky pitää vauvaa mielessä ja pohtia oman käyttäytymisen vaikutusta vauvaan sekä nähdä vauva omana persoonanaan, jolla on omat tarpeet ja mieltymykset. Turvattu muutta taas aiheuttaa hoitajan eri syistä johtuva arvaamattomuus, joka voi aiheuttaa suhteeseen katkoksia. Jos vanhemman trauma elävöityy vuorovaikutuksessa oman vauvan kanssa, hän voi lukkiutua täysin ja sekoittaa pahat kokemuksensa vauvan todellisuuteen. Fraiberg on kuvannut näitä ilmiöitä lastenhuoneen aaveiksi, jotka voivat aiheuttaa oireita vauvassa sekä häiriöitä lapsen ja vanhemman suhteeseen jopa useiden sukupolvien ketjussa. Main ja Hesse ovat tuoneet kiintymyssuhdekirjallisuuteen käsitteen vanhemman pelokkaasta ja pelottavasta käyttäytymisestä. Vanhempi saattaa tulla itse pelokkaaksi ja vetäytyä omiin maailmoihinsa. Lasta pelottava käytös taas ilmenee vanhemman reaktioina, joihin liittyy outoja tai kummallisia ruumiin liikkeitä, eleitä ja äänensävyjä. Lapsen toistuva altistuminen tällaiselle käyttäytymiselle saattaa traumatisoida lasta ja merkitä suurta riskiä hänen kehitykselleen.

Äidin traumataustan huomioiminen varhaisen vuorovaikutuksen hoidossa

Varhaisen vuorovaikutuksen hoidossa pyritään muuttamaan äidin sisäisiä malleja itsestään naisena ja äitinä sekä omista vanhemmista ja katkaisemaan sukupolvesta toiseen jatkuneita kielteisiä toimintamalleja. Nämä muutokset edellyttävät, että äiti tulee riittävän tietoiseksi omista vaillejäämisen ja satutetuksi tulemisen kokemuksistaan. Hänen tulee myös kyetä ymmärtämään oman käyttäytymisensä vaikutus vauvaan sekä herkistyä vauvansa kokemuksiin ja tarpeisiin. Hoidon päätavoitteina ovat vanhemman 1) mielen koherenssin vahvistuminen, 2) haitallisen käyttäytymisen ehkäisy sekä 3) emotionaalisen saatavillaolon lisääntyminen lasta kohtaan.

Jukka Varti

"Pieni uneksija"

2005

The context of psychotherapy

The mother-infant dyad in this case participated in psychodynamic mother-infant group therapy for substance-abusing mothers who were pregnant or had a newborn child. Mothers were motivated to deal with their abusing background and get support in their motherhood. A peer group gives these mothers a good framework to share both joy and shame and the challenges of motherhood. The idea is to offer the mother experiences of being cared for and loved, which then makes it possible for them to better understand their infants' needs. In psychotherapy the focus is on current themes and they make "trips to childhood scenery" and return always to the present time. In the treatment, AAI material is used at the right time and mothers are given support in reconstructing their life stories. This type of group therapy has been arranged in Finland over the past ten years in two family support centers. Before starting the group, the therapists get well acquainted with the mother, do the AAI and visit the home and the child's father. The group assembles three hours once a week 20-24 times. There are 3-4 mothers with their infants in a group and two therapists, a trained children's group psychotherapist and an assisting counselor or nurse from a family support center. Both have experience in the theory and treatment of early interaction and substance abuse.

Case study findings

Observations before interventions

In the mother's AAI report before starting the group, her representation of attachment relationship was estimated secure, although incoherent concerning traumas. The mother-infant interaction assessed by EA when the child was four months old was problematic concerning the mother's absence, intrusiveness and her lack of concentration on the infant's messages. This confused the infant and her reactions to the mother's attempts of contact were faint, and she avoided the mother.

Observations after interventions

The difference from the mother's earlier AAI was that in the later interview she spoke clearly about her traumas and losses. She was able to

Psykoterapiakonteksti

Tapausselostuksen äiti-vauva pari osallistui päihdetaustaisille äideille tarkoitettuun äiti-vauvaryhmäpsykoterapiaan sekä siihen liittyvään tieteelliseen tutkimukseen. Terapian tarkoitus oli 1) tarjota psyykkinen turvapaikka sekä sosiaalisia suhteita, 2) auttaa äitiä jakamaan psyykkistä tuskaansa ryhmän kanssa ja vähentää kuormituksen siirtymistä lapseen, 3) sallia äidin surra ja aloittaa trauman käsittely, 4) turvata lapsen kehitys ja houkutella hänet vuorovaikutukseen sekä 5) valmistaa äitiä erotyöskentelyyn ryhmähoidon loppuessa.

Psykodynaaminen äiti-vauvaryhmäpsykoterapia kehitettiin avohoitomenetelmäksi sellaisille vauvan synnyttäneille päihdetaustaisille äideille, jotka halusivat selvittää päihdekäyttönsä taustoja ja saada tukea äitiydessään. Vertaisryhmä antaa näille äideille hyvät puitteet jakaa niin äitiyden iloa kuin häpeää ja raskaita kokemuksia. Ideana on tarjota äideille hoivan ja rakastetuksi tulemisen kokemuksia, joita heidän oletetaan siirtävän vauvoilleen. Ryhmäpsykoterapiassa keskitytään ajankohtaisiin asioihin ja "tehdään retkiä lapsuuden maisemiin" sekä palataan aina takaisin nykyhetkeen. Hoidossa hyödynnetään AAI:n materiaalia oikein ajoitettuna ja tuetaan äitejä oman elämäntarinan kokoamisessa. Tällaista ryhmäpsykoterapiaa on Suomessa järjestetty 10 vuoden ajan kahdessa perhetukikeskuksessa. Ennen ryhmän aloittamista terapeutit tutustuvat huolella äitiin, tekevät hänelle AAI-haastattelun ja käyvät kotikäynnillä perheen luona. Ryhmä kokoontuu kolme tuntia kerran viikossa, yhteensä 20-24 kertaa. Ryhmään otetaan 3-4 raskaana olevaa tai hiljattain synnyttäneitä äitiä vauvoineen. Terapeuttiparina toimivat koulutettu lasten ryhmäpsykoterapeutti sekä aputerapeutti ohjaaja tai sairaanhoitaja perhetukikeskuksesta. Molemmilla on kokemusta varhaisen vuorovaikutuksen teoriasta ja hoidosta.

Tapaustutkimuksen löydökset

Havainnot ennen interventiota

Tapausselostuksen äidin AAI-haastattelussa ennen ryhmän aloittamista hänen kiintymyssuhdemielikuvansa arvioitiin turvallisiksi, mutta traumojen suhteen jäsentymättömiksi. EA-arvioinnissa äidin ja 4 kk:n ikäisen vauvan

describe more precisely the impact of difficult experiences on herself and on her motherhood. She expressed sympathy for her own mother in her hard experiences in life. When the infant was twelve months old, the interaction in EA had many moments of reciprocal joy and mutual emotions. The mother-infant interaction was now normal and the mother was able to enjoy her infant and to admire her new skills. The infant in turn took initiatives towards the mother and replied to the mother's messages. The infant sought and received comfort from the mother when she had hurt herself.

The child's attachment to the mother at the age of 15 months (measured by SSP) was assessed safe.

Observations in the mother-infant psychotherapy group

At the beginning of the therapy, when the infant was 2-4 months old, the mother was often sunk in her own thoughts. The infant was avoiding her and did not seek eye contact with her. When the therapist reminded the mother about details of the AAI she told that she had experienced very conflicting emotions when she thought about the child's dead father. The assisting therapist wrapped a blanket around the mother and gently smoothed down her hair. The therapist took the infant in his arms in front of the mother and explained the importance for both of them of the mother's being able to share her grief and pain in the group. Thus, the infant did not have to carry the burden. The mother continued by telling about the loss of her dear father when she was a little girl. She told how she was worried about her own little girl and her fatherlessness. The therapist described their shared grief as they had both had lost their fathers so early. She continued by saying how hard the mother tried to help the infant to have a better childhood than she had. During the following sessions the mother showed grief and longing for her own father, but at the same time she and her relationship with the child visibly strengthened.

In the middle stage of the therapy, the mother was still dealing with grief over the fatherlessness, but the infant always got stimulated when coming to the group. The mother regret-

vuorovaikutuksessa tuli esiin ongelmia mm. sen suhteen, että äiti oli poissaoleva, hänen tunteilmaisunsa olivat niukkoja eikä hän kyennyt keskittymään vauvan viesteihin. Tämä aiheutti vauvassa hämmennystä ja hänen reaktionsa äidin kontaktirytyksiin olivat vaikeat ja hän vältteli äitiä.

Havainnot intervention jälkeen

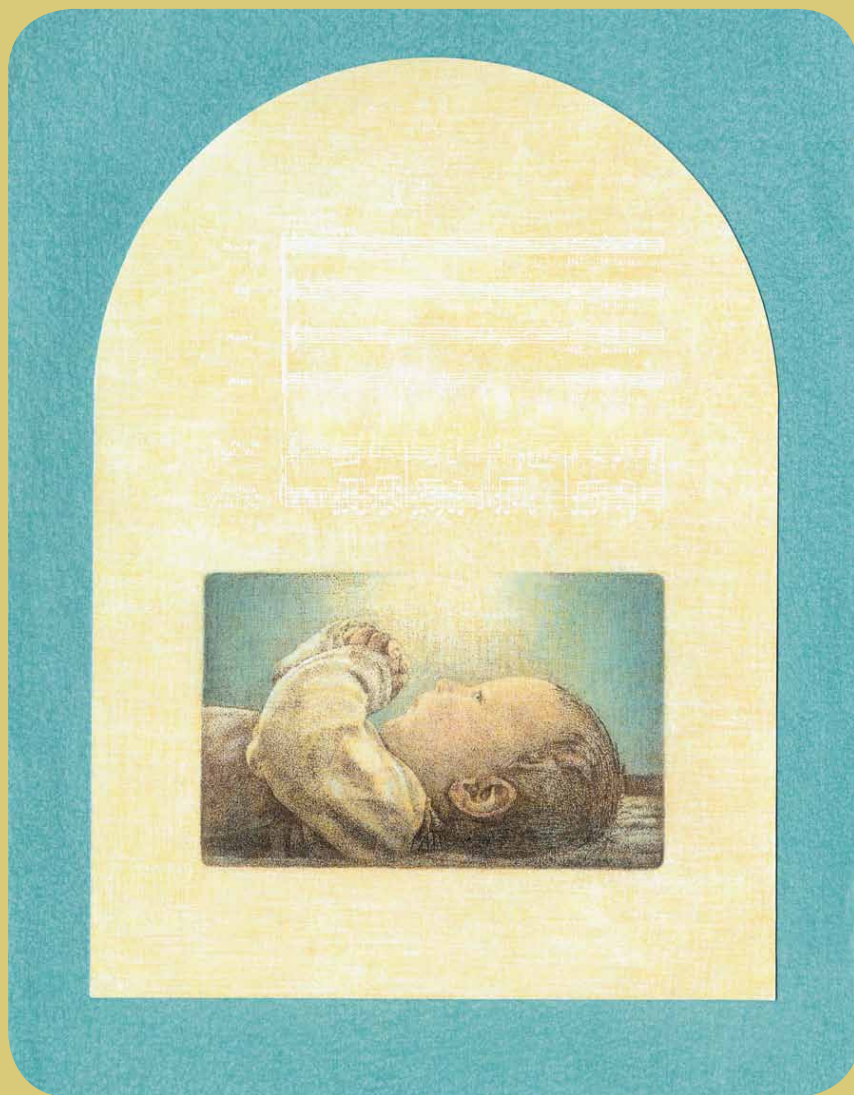
Erona äidin aikaisempaan AAI-haastatteluun oli se, että hän puhui jälkimmäisessä haastattelussa jäsentyneesti traumaistaan ja menetyksiään. Hän kykeni nyt kuvaamaan selvemmin vaikeiden kokemustensa vaikutusta itseensä ja äitiyteensä. Hän osoitti myös myötätuntoa omaa äitiään kohtaan tämän vaikeista elämänkokemuksista.

Kun lapsi oli 12 kk:n ikäinen, äidin ja lapsen vuorovaikutus EA:lla mitattuna sisälsi useita vastavuoroisen ilon ja yhteisten tunnetilojen hetkiä. Äidin vuorovaikutus vauvan kanssa oli nyt normaalia ja hän kykeni nauttimaan lapsesta ja ihaili hänen uusia taitojaan. Lapsi puolestaan teki aloitteita äitiin päin ja vastasi äidin viesteihin. Loukatessaan itseään lapsi haki ja sai lohdutusta äidiltä.

Lapsen ollessa 15 kk:n ikäinen hänen kiintymyssuhteensa laatu (SSP:llä mitattuna) äitiä kohtaan arvioitiin turvalliseksi.

Havainnot äiti-vauvaryhmäpsykoterapiassa

Terapian alkujaksojen aikana, kun lapsi oli 2-4 kk, äiti oli usein uppoutunut omiin ajatuksiinsa, vauva oli välttelevä eikä ottanut katsekontaktia äitiin. Terapeutin palauttaessa AAI-haastattelun kohtia äidin mieleen, tämä kertoi kokeneensa hyvin ristiriitaisia tunteita miettiessään lapsen kuollutta isää. Avustava terapeutti kääri samalla huovan äidin ympärille ja silitti hellästi hänen hiuksiaan. Terapeutti otti vauvan käsivarsilleen äidin eteen ja selitti heille molemmille, miten tärkeää äidin on saada jakaa suruaan ja kipuaan ryhmälle. Silloin vauvan ei tarvitse osallistua kuorman kantamiseen. Äiti jatkoi kertomalla oman rakkaan isänsä menetyksestä, kun hän oli pieni tyttö. Hän kertoi olevansa huolissaan omasta pienestä tyttärestään ja tämän isättömyydestä. Terapeutti kuvasi heidän yhteistä suruaan, kun he molemmat niin varhain olivat menettäneet isänsä. Terapeutti jatkoi sanoittamalla, miten kovasti äiti yritti auttaa vauvaa

ted that she was boring company for the child. The group was very important to both of them and occasionally it was the only weekly social contact.

The theme for the final group sessions was weaning and separation. The mother reflected on this experience in relation to her own separation experiences. The pain rose especially in her mind about her own father's sudden disappearance and the time after that when she was left alone with her emotions and she was not able to speak about it with anyone. While thinking of her past the mother was, nevertheless, increasingly available to her infant and was able to read her messages and to answer them. Their mutual enjoyment of each other became more visible.

Observations about mother's and infant's integration to normal life

The follow-up appointments continued over six months. The mother was sober during the whole process and found a new social network in a small congregation. The follow-up therapy focused on continuing to work with grief, connecting to normal life and developing a new social network. The therapy process was recollected when the mother, the child and the therapist together watched videos concerning group sessions. The mother reflected on the beginning: "The untreated traumas were like an attack on me, because the heavy experiences at the beginning of the pregnancy also revived the monsters of the past after the child's birth... Now I see how tired, depressed and in my own world I have been, but I needed peace to grieve."

Reflection

The case study confirmed ideas within attachment theory that group therapy, where the mother felt safe, helped her to recover from her traumatic experiences and to concentrate on present tasks of mothering. The article emphasizes the usefulness of AAI in practice. It helped the therapist to observe the mother's story and experiences in later therapy. It also helped the therapist to keep in mind at the same time both "the hurt inner child within the mother" and the real infant here and now. The mother behaved incoherently at the beginning, but with

saamaan paremman lapsuuden kuin äidillä oli. Seuraavilla kerroilla ryhmän tuella äiti osoitti suruaan ja oman isän ikävää, mutta samalla hän ja hänen suhteensa vauvaan vahvistuivat silminnähden.

Terapian keskijakson aikana äiti käsitteli edelleen suruaan isättömyydestä, mutta vauva pirstyi aina ryhmään päästyään. Äiti harmitteli olevansa tylsää seuraa hän vauvalle. Molemmille ryhmä oli hyvin tärkeä ja saattoi ajoittain olla ainoa sosiaalisen kanssakäymisen mahdollisuus.

Ryhmän loppujakson aikana ryhmän teema oli ero ja päättymisen. Tapauksen äiti reflektoi tätä kokemusta suhteessa omiin erokokemuksiinsa. Erityisesti hänen mieleensä nousi kipu oman isän äkkinäisestä häviämisestä ja ajasta sen jälkeen, jolloin hän jäi täysin yksin tunteittensa kanssa eikä saanut puhua asiasta kenenkään kanssa. Samanaikaisesti menneisyytensä pohdinnan kanssa äiti oli kuitenkin yhä enemmän lapsensa saatavilla ja pystyi lukemaan tämän viestejä ja vastaamaan niihin. Äidin ja lapsen molemminpuolinen ilo toisistaan tuli näkyvämmäksi.

Havainnot äidin ja lapsen integroitumisesta normaalielämään

Seurantakäynnit jatkuivat vielä yli puolen vuoden ajan. Äiti pysyi koko prosessin ajan irti päihteistä ja löysi uuden sosiaalisen verkoston pienestä seurakunnasta. Jatkoterapia kohdentui surutyön jatkamiseen, normaaliin elämään liittymiseen ja uuden sosiaalisen verkoston kehittymiseen. Terapiaprosessia muisteltiin, kun katsottiin yhdessä videotallenteita ryhmästä. Äiti pohti alkuaikoja seuraavasti: "Aikaisemat pahat kokemukset ikään kuin hyökkäsivät kimppuuni, koska uudet pahat tapahtumat raskauden alussa herättivät ne henkiin. Nyt ymmärrän, miten väsynyt, masentunut ja omissa maailmoissani olin, mutta tarvitsin rauhan surra."

Pohdinta

Tapaustutkimus vahvisti kiintymyssuhdeteoriaan liittyviä pohdintoja siitä, että äidin turvalliseksi kokema ryhmäterapia auttoi häntä toipumaan traumaattisista kokemuksistaan ja keskittymään nykyisiin äitinä olemisen tehtä-

the help of the therapy work she could analyze her thoughts and deal with things more flexibly. This in turn advanced the mother's ability to tolerate her difficult emotions and to be in contact with her child on an emotional level. When there was more room for the infant in the mother's mind, the infant was also capable of examining more actively the mother's mind and surroundings. The result of the successful therapy was that the mother's traumas did not threaten the infant's wellbeing, but the mother became the infant's protector and the attachment could develop safely.

The mother in this case study felt that AAI enriched her thoughts, and on the other hand helped her to analyze them. She also believed that they helped the therapists to understand her better. At the end of the group sessions, the mother still did not consider herself as an overcomer. That only came at the end of a personal and sufficiently long follow-up therapy when she was ready to end the therapy.

Belt and her colleagues saw it as very probable that mother's spiritual development improved her recovery. The mother felt that she had found personal relationship with God and her own place in the small congregation. She described both as bringing security and new important relationships. The researchers refer to studies of Granqvist and Kirkpatrick and the connection between attachment and faith. According to them there is proof that a personal relationship to a personal God may have the same effect as the attachment in the person's distress and increase psychological wellbeing. This secure attachment may even compensate for a person's earlier experiences of insecurity with parents. The mother in this case had also started to get involved in voluntary work in the congregation. The researchers consider the possibility that her involvement in such voluntary work had the result of increasing her psychological wellbeing. Attachment research methods and psychotherapy were used reciprocally in this study. Results support the earlier international findings on applying these methods in therapy. The mother's growth into parenthood showed very much the same direction in the therapy, interview and interaction observations. Besides, the changes occurred similarly in the mother and

viin. Artikkelissa painotetaan aikuisen kiintymyssuhdehaastattelun käyttökelpoisuutta käytännön työssä. Se auttoi terapeutia huomioimaan äidin kertomus ja kokemukset myöhemmin terapiassa. Se myös helpotti terapeutia pitämään samanaikaisesti mielessään sekä ”haavoitettu sisäinen lapsi äidissä” että todellinen vauva tässä ja nyt. Tutkitussa tapauksessa äiti käyttäytyi aluksi hajanaisesti, mutta hän kykeni terapeutin työskentelyn avulla jäsentämään ajatuksiaan ja pohtimaan asioita joustavammin. Tämä taas edisti äidin kykyä sietää vaikeita tunteitaan ja olla tunnetasolla yhteydessä vauvaansa. Kun äidin mieleen tuli enemmän tilaa vauvalle, myös vauva kykeni aktiivisemmin tutkimaan äidin mieltä sekä ympäristöä. Onnistuneen terapian lopputulos oli, että äidin traumat eivät enää uhanneet lapsen hyvinvointia, vaan äidistä tulilapsensa suojelija ja lapsen kiintymyssuhde pääsi kehittymään turvalliseksi.

Tapaustutkimuksen äiti koki kiintymyssuhdehaastattelujen toisaalta herättäneen ajatuksia ja toisaalta auttaneen häntä jäsentämään niitä. Hän myös uskoi niiden auttaneen terapeutteja ymmärtämään häntä paremmin. Vielä ryhmän päättyessä äiti ei kuitenkaan kokenut itseään selviytyjäksi. Näin tapahtui vasta yksilöllisen ja riittävän pitkän jatkoterapian lopussa, kun hän oli valmis lopettamaan terapiasuhteen.

Belt kollegoineen piti myös hyvin todennäköisenä, että äidin hengellinen kehitys edisti hänen toipumistaan. Äiti koki löytäneensä henkilökohtaisen suhteen Jumalaan ja oman paikan pienen seurakunnan toiminnassa. Näiden molempien seikkojen hän kuvasi tuovan turvallisuutta ja uusia tärkeitä ihmissuhteita. Tutkijat viittaavat Granqvistin ja Kirkpatrickin tutkimuksiin kiintymyksen ja uskon välisestä yhteydestä. Heidän mukaansa on näyttöä siitä, että nimenomaan henkilökohtaisena koettu suhde persoonalliseen Jumalaan voi vaikuttaa kiintymyssuhteen tavoin yksilön ahdingossa ja lisätä psyykkistä hyvinvointia. Tämä turvallinen kiintymyssuhde voi jopa kompensoida yksilön aikaisempia turvattomuuden kokemuksia omien vanhempien kanssa. Tapausselostuksen äiti oli lisäksi alkanut osallistua seurakuntansa vapaaehtoistyöhön. Tutkijat pohtivat mahdollisuutta, että hänen osallistumisensa tällaiseen auttamistoimintaan olisi osaltaan vaikuttanut

in the interaction of mother and infant. There are ideas for using of videos for both early interaction and for research. This would require long training and, on the whole, is complicated to use in group psychotherapy. On the other hand, it was noticed that multi-professional co-operation in research and in therapy work may combine understanding from various professions in the development and support of parent and child.

This mother did not have a serious substance abuse problem. Nevertheless, this case proved that the traumas and losses behind the substance abuse must be taken into consideration when helping the mother and infant. When they are treated together, considering both the parent's trauma and the infant's care, it gives a chance to make the best conditions for the infant's safe development. It is essential that a new motherhood gives the woman both motivation and the opportunity to stop or at least to reduce the intergenerational vicious circle. With well-timed and sufficient help the mother can find more constructive solutions and the joy of motherhood. The mother in this case study put it into words: "I feel as if I had gone from death to life. The baby is the purpose of my life and she has kept me alive."

Summary

The loss of a close person during pregnancy and activated traumas in early interaction may cause incoherence in mother's mind and distorted maternal behavior with the infant. This case study was to analyze the factors which are treated in mother-infant psychotherapy to avoid the transmission of the mother's negative emotions and behavior into the next generations in early interaction. The article describes the use of structured study methods based on attachment theory in therapy and in evaluation of the impact of the intervention. The results of the Adult Attachment Interview (AAI), Emotional Availability (EA) and the Strange Situation Procedure (SSP) showed that the coherence of the mother's mind increased and her ability to be available to her infant improved during the therapy process. Also the infant's behavior towards the mother relaxed during the treatment and her attachment had become secure by the age of

psykykkisen hyvinvoinnin lisääntymiseen.

Kiintymysperustaisia tutkimusmenetelmiä ja psykoterapiaa käytettiin tässä tutkimuksessa vuorovaikutteisesti. Saadut kokemukset tukevat aiempia kansainvälisiä havaintoja näiden menetelmien tuloksellisesta soveltamisesta terapiaprosessissa. Tapausselostuksen äidin kasvu vanhemmuuteen näkyi hyvin samansuuntaisena sekä terapian, haastattelujen, että vuorovaikutushavainnointien valossa, samoin äidissä sekä äidin ja lapsen vuorovaikutuksessa tapahtuneet muutokset. Artikkelissa pohditaan myös vuorovaikutusvideon käyttöä sekä varhaisen vuorovaikutuksen hoidossa että tutkimusmielessä. Käytettyjen haastattelu- ja observointimenetelmien käyttö vaatii kuitenkin pitkiä menetelmäkoulutuksia, mikä voi vaikeuttaa niiden käyttöä terapeuttisessa työssä. Toisaalta havaittiin, että moniammatillinen tutkimukseen liittyvä yhteistyö soveltuu myös terapiatyöhön, ja se voi lisätä eri tahojen ammattilaisten ymmärrystä vanhemman ja lapsen suhteen kehityksestä ja tukemisesta.

Tämän tapauksen äidillä ei ollut vakavaa päihdeongelmaa. Kuitenkin tapaus osoitti, että päihdeongelman taustalla olevat traumat on otettava huomioon vanhemman ja lapsen auttamisessa. Kun äitiä ja lasta hoidetaan yhdessä sekä vanhemman trauman että lapsen hoivan näkökulmasta, voidaan luoda parhaat edellytykset lapsen turvalliselle kehittymiselle. On oleellista, että juuri uuden lapsen syntymä antaa äidille sekä motivaation että mahdollisuuden katkaista, tai ainakin lieventää, sukupolvien pahaa kierrettä. Oikea-aikaisen ja riittävän avun turvin hän voi löytää rakentavampia ratkaisuja ja äitiyden ilon. Kuvatun tapausselostuksen äiti ilmaisi asian itse näin: "Minusta tuntuu kuin olisin siirtynyt kuolemasta elämään. Vauva on elämäni tarkoitus ja on pitänyt minut hengissä."

Tiivistelmä

Läheisen ihmisen menetys raskauden aikana sekä aikaisempien traumakokemusten aktivoituminen varhaisessa vuorovaikutuksessa voivat aiheuttaa äidille mielen hajanaisuutta ja vauvan kannalta haitallista käyttäytymistä. Tässä tapaustutkimuksessa selvitettiin tekijöitä, joiden hoitaminen äitivauvapsykoterapiassa voi estää äidin negatiivisten tunnekokemusten

one year. Group psychotherapy and the following supporting visits offered the mother safe conditions to grieve and analyze her hard experiences of her mind and to mature at the same time as a mother. In addition, finding Christianity, the personal relationship with God and social contacts in the congregation were significant positive resources for her.

References / Lähteet

Belt, R. H., Flykt, M., Punamäki, R-L., Pajulo, M., Posa, T., Tamminen, T. (2012). Psychotherapy groups to enhance mental health and early interaction among drug abusing mothers. *Infant Mental Health Journal*, 5, 520-534.

Belt, R. & Punamäki, R-L. (2007). Mother-infant group psychotherapy as an intensive treatment in early interaction among mothers with substance abuse problems. *Journal of Child Psychotherapy*, 33. 202-220.

Belt, R. 2013: Mother-Infant Psychotherapy Groups among Drug-Abusing Mothers. Preventing negative transmission. Academic dissertation. University of Tampere. Tampereen Yliopistopaino Oy. Juvenes Print.

Ritva Belt is a medical doctor who received her Ph. D. concerning the effects of mother-infant group psychotherapy on substance abusing mothers' mental health and dyadic interaction. She is also a child psychiatrist and a trained child group psychotherapist. At present she works with traumatized children as a specialist in child care in the City of Tampere. She is married and has two children and two grandchildren.

Ritva Belt on lääketieteen tohtori ja lastenpsykiatrian erikoislääkäri, joka on väitellyt päihderiippuvaisille äideille kehitettyjen äiti-vauvapsykoterapiaryhmien vaikuttavuudesta äidin mielenterveyteen ja dyadiseen vuorovaikutukseen. Hän on myös vaativan erityistason lastenryhmäpsykoterapeutti. Tällä hetkellä hän työskentelee etupäässä traumatisoitujen lasten kanssa lastensuojelussa Tampereen kaupungissa. Hän on naimisissa ja hänellä on kaksi lasta ja kaksi lastenlasta.

ritva.belt@gmail.com

ylisukupolvista siirtymistä varhaisessa vuorovaikutuksessa. Artikkelissa kuvataan kiintymyssuhdeteoriaan perustuvien strukturoitujen tutkimusmenetelmien käyttöä terapian apuna sekä intervention vaikuttavuuden arvioinnissa. Aikuisten kiintymyssuhdehaastattelun (AAI), emotionaalisen saatavillaolon (EA) ja vierastilannemenetelmien (SSP) tulokset osoittivat, että tässä tutkimuksessa kuvatus äitivauvapsykoterapiaryhmään osallistuneen äidin mielen koherenssi lisääntyi ja hänen kykynsä olla emotionaalisesti vauvansa saatavilla parani. Myös lapsen käyttäytyminen äitiä kohtaan vapautui hoitajakson aikana ja kiintymyssuhde kehittyi turvallisesti vuoden iässä. Ryhmäpsykoterapia ja sen jälkeiset kannattelukäynnit näyttivät tarjonneen päihdetaustaiselle äidille turvalliset puitteet surra ja jäsentää mielensä vaikeita kokemuksia sekä kehittyä samanaikaisesti äitinä.

Leena Junnila

Interview with Ritva Belt

What possibilities do you see for Christian therapy or counselling in correcting attachment problems? What elements in Christian faith could function as healing interventions?

R. B.: To me Christianity cannot be compared with other faiths concerning attachment recovery, because in it, as a child of God, a person has a personal relationship with a personal safe Father, God. And we have the Holy Spirit, the Advocate who assures the person of this childhood and inheritance by Jesus' redemption and with Him. Christians have the Bible where these truths are for all to be found.

Security is a fundamental concept and experience in good attachment in J. Bowlby's attachment theory. It is fully in line with the security and love offered in Christianity. The Father-God in Christianity allows and cares for His child's own person and independence, guiding his life in safe boundaries. Our God is not biased and has no favorites. He is just equally to all his children. The Adult Attachment Interview (AAI) shows how well an adult woman in the research has analyzed her hard experiences. It evaluates whether a person has been able to forgive his/her parents for their mistakes and neglect, and whether he or she can evaluate realistically his or her mistakes and abilities and take responsibility as a parent. These questions are important themes in Christianity: forgiveness, forgiving, repentance and responsibility in one's choices. The Christian concept of the meaning and value of redemption supports healthy human growth also as a parent.

Leena Junnila

jälkikysymys lääk.tri Ritva Beltille

Millaisina näet kristillisen terapian mahdollisuudet kiintymyssuhteiden korjaamisessa? Mitä sellaisia elementtejä kristillisessä uskossa on, jotka voivat toimia parantavina interventioina?

R. B. : Näen kristinuskon ylivertaisena muihin uskontoihin verrattuna kiintymyssuhteiden paranemisen kannalta, koska siinä ihmisellä Jumalan lapsena on henkilökohtainen suhde persoonalliseen turvalliseen Isään, Jumalaan. Lisäksi meillä on Pyhä Henki, puolustaja, joka vakuuttaa ihmistä tästä lapseudesta ja perillisyydestä Jeesuksen tuoman sovituksen vuoksi ja Hänen kanssaan. Kristityillä on näiden asioiden vakuutena Raamattu, josta nämä totuudet ovat kaikkien löydettävissä. J. Bowlbyn kiintymyssuhdeteorian peruskäsite ja hyvän kiintymyssuhteen peruskokemus on turvallisuus, joka on täysin linjassa kristinuskon tarjoaman turvallisuuden kanssa. Kristinuskon Isä-Jumala myös sallii lapselleen ja vaalii tämän omaa persoonaa ja itsenäisyyttä ohjaten ja johdattaen hänen elämänsä turvallisissa rajoissa. Meidän Jumalamme ei ole puolueellinen eikä Hänellä ole suosikkeja, vaan Hän on oikeudenmukainen tasavertaisesti kaikille lapsilleen.

Aikuisten kiintymyssuhdehaastattelussa (AAI) tulee esiin, miten hyvin tutkittava aikuinen on päässyt jäsentämään historiansa vaikeita kokemuksia. Siinä arvioidaan, onko hän kyennyt antamaan anteeksi vanhemmilleen näiden puutteet ja laiminlyönnot, ja kykeneekö hän arvioidaan realistisesti omia puutteitaan ja kykyjään sekä kantamaan vastuunsa vanhempana. Nämä kysymyksenasettelut liittyvät kristinuskon tärkeisiin teemoihin: anteeksisaaminen, anteeksi-antaminen, parannusenteko ja vastuullisuus omista valinnoista. Kristillinen käsitys sovituksen ja sovinnon merkityksestä ja arvosta tukee ihmisen tervettä kasvua myös vanhempana.

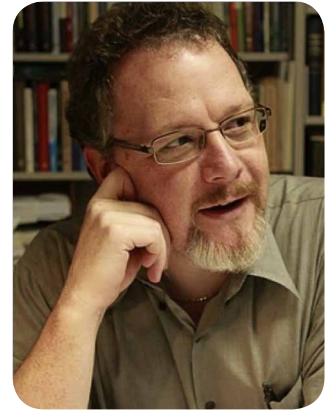
Andrew J. Schmutzer (USA)

Comment to “Intercepting the intergenerational cycle of maternal trauma and loss through infant psychotherapy: A case study using attachment- derived methods”

I want to begin by thanking Dr. Ritva Belt for an engaging discussion on the complex task mothers can face when they bring their own history of trauma into the already challenging work of mothering. Here is a fulsome analysis of a common scenario, addressed on a quality theoretical basis. Many creative ideas are also reflected in this case study, which should prompt the interaction of other related professions.

Based on close observation of the mother's trauma presentation with the young child, Dr. Belt claims that the mother's unresolved trauma can be transferred to the dependent child. Using significant gains made in attachment theory, this study considers how detrimental patterns of mother-child relating can be intercepted and even halted. In other words, the goal is to change the mother's internal modalities and in this way, avoid harmful trans-generational distortion for the child. I will not restate the details of the article, but in what follows, I want to draw attention to various significant points Dr. Belt makes. I will close with some observations and questions of my own.

In many ways, this study illustrates how story precedes symptoms. The mother's best intentions for her child are still mediated through her own traumatic history (with parents, in this case). Ironically, such mothers may not be cognizant of their major traumatic issues—until they must relate to the helplessness of their child; a helplessness that they often resent. In

Andrew J. Schmutzer, Ph.D., was born in Durban, South Africa (1966) and raised as a son of missionaries in Zululand and Swaziland.

He is a Professor of Biblical Studies at Moody Bible Institute (Chicago, IL USA), where he has been teaching since 1998.

His writing interests include Old Testament theology, the suffering of God, and lament. Part of his speaking and writing is involved with sexual abuse. Andrew J. Schmutzer edited and contributed to “The Long Journey Home: Understanding and Ministering to the Sexually Abused, 2011”.

the case study, the mother had experienced a “pile-up” of early traumas (e.g., father's death, by suicide, lack of grieving), exacerbated by personal drug use and depression, then, followed by further trauma (suicide of child's father). This is a horrific story—full of unresolved pain—out of which parenting is made almost impossible. When Dr. Belt notes the “insecurity...caused by the caregiver's unpredictability,” I'm struck by the dual-axes at work: attachment avoidance coupled with boundary ambivalence. The mother's unsettled emotions that are triggered potentially place the child in harm's way. The lack of healthy attachments means she cannot connect or affirm the child's own developmental needs. This raises one of the most significant psycho-social dynamics in the entire piece.

The mother who is able to process her pain (e.g., via support group) can “reduce the trans-

fer of burden to the infant.” I find this such a powerful point. Some important effects are not quantifiable outcomes, they are simply released lives. A child that does not have to carry burdens—when they are not capable of carrying them!—shows a vision of hard work and sacrifice on the parent’s part. When the burden is not transferred to the child, complex trans-generational trauma can be stopped. The long chain of negative coping can be broken!

Not surprisingly, the mother’s own ability to “go there” and enter into her pain represents a giant step in her healing. Fittingly, this is a “reciprocal joy” for both mother and child. Pity and empathy now spread in all directions, reaching into the past and future. What Dr. Belt has described is the fragile nature of the relational ecosystem, particularly as trauma lives on in families, affecting all areas of life. Theologians need to incorporate these psycho-dynamic studies in their discussions of how sin pollutes and contaminates people. Sin and trauma have an afterlife that seeks out surrogate attachments and can severely twist future relationships. The recognition of a connection between attachment and faith is deeply significant. Religious attachment is profoundly tied to the social models one has. Unfortunately, so much of the psychological world is practically gnostic on this issue. Through inter-disciplinary studies, believers need to speak deeply into this. We need to encourage a new generation of psychologists to write their dissertations on the intersection of faith and trauma.

Several closing observations should be mentioned. I’m deeply struck by the therapist’s insight and the ritual of wrapping the mother in a blanket—an illustration that is powerful for the mother and her supportive group. Simply put, as a person living with untreated trauma, the uncomforted mother is not able to comfort her own child. Both individuals had lost their fathers! This will continue to matter, to some degree. Clinically, however, is it wise to have physical contact with a client, touching her hair? Different practices will have to decide this carefully.

I would like to know to what extent the parent’s trauma is activated by the corresponding age of the dependent child: e.g., a parent abandoned as a teenager overwhelmingly confused and triggered when their child becomes a teenager. Or, will any infant suffer from general unresolved trauma of the parent?

How does a parent continue to grieve their own upbringing, while parenting? This article makes it sound like such grief can or should be largely addressed when a child is quite young. What if this is not possible? What about additional triggers, such as the age of the mother when the father died so violently? As a topic of interest, I would like to see further discussion of how a parent gives what they never received. Can the faith community parent, here?

As a theologian, I wonder what such a discussion could look like with a fuller address of personhood in general (e.g., via trauma theory). Theologically, we are image bearers who have gender; we are gendered image bearers. Secular worldviews reverse this. Case study aside, I would also like to see how this deeper anthropological identity might work itself out in a robust Trinitarian theology (e.g., Paul’s eschatology in his epistles). What difference does our union with Christ make, with the promise of resurrection? (1 Cor. 6:14, 19-20)

Dr. Belt made a good case for therapy in general and support groups, in particular. But the possible financial cost of such therapies could be staggering. The amount of people in the Chicago area, where I live, whose lives resemble this very case study, would not be able to afford the professional care represented in this study. What are the alternatives? Finally, how spouses can come alongside each other, with such complex trauma, also needs to be explored at some point. Maybe a future essay could address the challenges that single fathers also face.

I was challenged by Dr. Belt’s study and merely offer these thoughts and comments as a token of appreciation for the insightful work in this essay.

Jorma Niemelä

The Role of Spirituality in Treatment and Recovery of Addiction

This research was made in Finland in the 1990s when religion played a much bigger part in the Finnish society. Despite strong Christian traditions, secularisation has progressed. Three out of five Finns consider themselves Christians; 56 percent of men and 66 percent of women. A fourth of the Finnish population say they believe in the God of Christianity – six percent consider themselves newborn Christians.

Public attendance in religious events has decreased. Only 7 percent of Finns say they take part in religious functions at least once a month. Private practice is slightly more common. Over a fifth (21 %) of Finns say they pray on a daily basis, approximately the same amount (22%) say they read the Bible at least once a year. (Haastettu kirkko 2012.)

This research was made in the Nordic countries where the private service branch has a significant place in organizing the substance abuser care. There are faith-based Christian organizations functioning in all Nordic countries (see for example Kaukonen 2000, Stenius 1999, Angell 1994). I will examine religious conversion in the Finnish society and culture and religious care units especially in the Protestant Christian Finland. Some of these institutions have since had to close down, as institutional care has been reduced.

I have almost completely left AA outside of my consideration, although AA also has a spiritual dimension in its work.

I am a sociologist by education but I understand the religious concepts. The esteemed professor of social psychology Antti Eskola (2001) considers it important to perceive how the patients themselves conceptualise their ailments and where they seek help for them. According to Eskola, one can learn from the way Jorma Niemelä reads the experiences of people freed from substance abuse through religious conversion in his doctoral dissertation "Faith, treatment and recovery" (1999) - reads expressly in their

Jorma Niemelä

Hengellisyys addiktion hoidossa ja toipumisessa

Tämä tutkimus on tehty 1990-luvun Suomessa, jolloin uskonnollisuus oli nykyistä merkittävämpi osa suomalaista yhteiskuntaa. Huolimatta vahvoista kristillisistä perinteistä Suomessa sekularisoituminen on edennyt. Kaikista suomalaisista yli kolme viidestä katsoo olevansa kristittyjä; miehistä 56 prosenttia ja naisista 66 prosenttia pitää itseään kristittynä. Suomalaisista runsas neljännes ilmoittaa uskovansa kristinuskon Jumalaan - uudestisyntyneeksi kristityksi itsensä lukevia on kuusi prosenttia väestöstä.

Julkinen osallistuminen uskonnollisiin tilaisuuksiin on vähentynyt. Kaikista suomalaisista enää seitsemän prosenttia ilmoittaa osallistuvansa uskonnollisiin tilaisuuksiin vähintään kuukausittain. Yksityinen uskonnonharjoitus on hieman laajempaa. Runsas viidennes (21 %) ilmoittaa rukoilevansa päivittäin, suunnilleen saman verran (22 %) suomalaisista ilmoittaa lukevansa Raamattua vähintään kerran vuodessa. (Haastettu kirkko 2012.)

Tein tutkimukseni Pohjoismaissa, joissa yksityisellä järjestötoiminnalla on merkittävä paikka päihteiden käyttäjien hoidossa. Kaikissa pohjoismaissa on uskonnollispohjaisia, kristillisiä organisaatioita toiminnassa (ks. esim. Kaukonen 2000, Stenius 1999, Angell 1994). Tarkastelen uskonnollista kääntymystä suomalaisessa yhteiskunnassa ja kulttuurissa, ja uskonnollisia hoitoyksiköitä erityisesti protestanttisessa Suomessa. Jotkut näistä instituutiosta ovat joutuneet myöhemmin lopettamaan, kun laitoshoidtoa on vähennetty.

Olen melkein pä kokonaan jättänyt AA-toiminnan tarkastelun ulkopuolelle, vaikka AA:n toiminnassa on uskonnollinen ulottuvuus.

Koulutukseltani olen yhteiskuntatieteilijä, mutta ymmärrän uskonnollisen käsitteistön. Arvostettu sosiaalipsykologian professori Antti Eskola (2001) pitää tärkeänä hahmottaa sen, kuinka potilas itse käsitteellistää vaivansa ja mistä suunnasta hän etsii niihin apua. Eskolan mukaan oppia voi ottaa vaikkapa siitä, miten

own language and, luckily, not complying with the advice given by an instructor that the speech should be reduced to the language of psychology.

Despite this, I do not use theological but more religious-sociological concepts of phenomena in my dissertation.

Religion and substances

The relationship of religion and substance abuse is diverse. Religious experience and inebriation have been viewed as having connections and drunkenness has sometimes been considered as pseudo-religion (James 1902). Religious worldview sometimes functions as a protection against substance abuse and substance use in general. A distorted religious upbringing, however, can be one factor in the birth of problems with substance abuse.

In certain cultures a religious experience can often be a beneficial factor in the recovery. In the 1990s, the most significant factor promoting recovery was getting tired of the former lifestyle. The second most significant factor was an experience of God or a higher power (Koski-Jännes 1998).

When considering the care given by religion or Christian organizations, certain things must be taken into consideration. First, recovery that includes religious awakening happens outside the Christian care as well, also in the so-called spontaneous recovery. Secondly, those who come to the religious care units are often already in a religious process, and they seek treatment in order to be strengthened in their faith and to conquer their abuse/addiction problem (Niemelä 1980, 1999). Thirdly, the care given by Christian organizations does not always aim for inherent religious treatment. Christianity is sometimes evident only in the principles of the owner organization, not in the practical content of care/treatments. Behind the differences lie diverse theological views. (Muffler et al 1992). Fourthly, customership in strongly religious care units may influence the client's worldview more than his/her substance abuse (Angell 1996).

Spiritual change and recovery

There are two parts in my research. In the first part I pay attention to the individuals who

Jorma Niemelä väitöskirjassaan "Usko, hoito ja toipuminen" (1999) lukee uskonnollisen kääntymyksen kautta päihteistä vapautuneiden ihmisten kokemuksia. Lukee nimenomaan heidän kielellään, noudattamatta – onneksi – erään ohjaajansa neuvoa, että puhe pitää redusoida psykologian kieleen.

Tästä huolimatta väitöskirjassani en käytä ilmiöistä teologisia vaan enemmänkin uskontosiologisia käsitteitä.

Uskonto ja päihteet

Uskonnon ja päihteiden suhde on monimuotoinen. Uskonnollisella kokemuksella ja päihtymyksellä on katsottu olevan yhteyksiä ja humalaa on pidetty keinouskontona (James 1902). Uskonnollinen maailmankatsomus suojaa toisinaan päihderiippuvuudelta tai päihteiden käytöltä ylipäätään. Vääristynyt uskonnollinen kasvatus voi kuitenkin olla yksi tekijä myös päihderiippuvuuden synnyssä.

Tietyissä kulttuureissa uskonnollinen kokemus voi olla merkittävä tekijä toipumisessa. Suomessa merkittävin toipumista edistänyt tekijä oli 1990-luvulla väsyminen entiseen elämäntapaan. Toiseksi merkittävin tekijä oli kokemus Jumalasta tai korkeammasta voimasta. (Koski-Jännes 1998.)

Tarkasteltaessa uskonnollista tai kristillisen järjestön tarjoamaa hoitoa muutama asia on otettava huomioon. Ensinnäkin toipumista, johon liittyy uskonnollinen herääminen, tapahtuu myös ulkopuolella organisoidun, kristillisen hoidon niin sanotussa spontaanissa paranemisessa. Toiseksi ne, jotka tulevat uskonnollisiin hoitoyksiköihin, ovat usein jo uskonnollisessa prosessissa ja etsivät hoitoa vahvistaakseen uskoaan ja voittaakseen päihdeongelman (Niemelä 1980, 1999). Kolmanneksi kaikki kristilliset järjestöt eivät tähtääkään erityiseen uskonnolliseen hoitoon. Kristillisyyttä näkyy omistajayhteisön periaatteissa, ei käytännön hoidossa. Taustalla on erilaisia teologisia lähtökohtia. (Muffler et al 1992). Neljänneksi asiakkuus voimakkaasti uskonnollisissa laitoksissa saattaa vaikuttaa enemmän asiakkaan kokemuksiin kuin hänen päihderiippuvuuteensa (Angell 1996).

Longing, 2005, mixed media
Kaipaus, 2005, moniteknikka

have recovered in connection with a religious change. In the second part I pay attention to the institutions run by Christian organizations, and to the care/treatment they offer.

In the first part, qualitative interviews were used to examine the relationship between conversion and recovery from alcoholism. I interviewed 34 persons, who came from very different backgrounds as regards education and socio-economic status, and who had experienced a spiritual conversion and recovery from substance abuse. Their histories of substance abuse and treatment process varied. Some had recovered without treatment, some because of treatment, and some despite treatment.

The part of the study focusing on an individual revealed that the life of a substance abuser may undergo a sudden overall change that leads to recovery. Some of those who had undergone Christian conversion had experienced a sensation of liberation and a simultaneous cessation of the need or craving for substances (see also Ludwig 1985,55). Even though the conversion had not solved all their problems, the new approach towards substances had contributed to an increased capacity to handle other problematic issues.

Existential change altered a person's relationship to him/herself, to life and to substances. Changes in worldview tend to be psychologized or sociologized. There lies the danger of explaining away the religious phenomena and their power. They do have connections, but changes in worldview and religious changes are to be taken into consideration genuinely as their own meaning systems.

Those who had undergone conversion but had not got rid of substances had developed various means of relapse prevention based on religiosity and spirituality. They included strengthening of the inner self through prayers and Bible reading, support from co-believers and the treatment unit, participation in spiritual activities, new structuring of problems through cognitive religious description, and hiding behind the mask of a believer. Spiritual life offers a wide range of coping strategies.

Apart from a few exceptions, people who had undergone Christian conversion had been engaged with questions of guilt and responsibility.

Uskonnollinen muutos ja toipuminen

Tutkimuksessani on kaksi osaa. Ensimmäisessä osassa tarkastelen toipuneita yksilöitä, joiden toipumiseen on liittynyt uskonnollinen muutos. Toisessa osassa tarkastelen kristillisten järjestöjen ylläpitämiä hoitoyhteisöjä ja niiden tarjoamaa hoitoa.

Ensimmäisessä osassa tein laadullisia haastatteluja tutkiakseni kääntymyksen ja toipumisen välisiä yhteyksiä. Haastattelin 24 henkilöä, jotka tulivat hyvin erilaisista koulutus- ja sosioekonomisista taustoista ja joilla oli sekä toipumiskokemus päihteiden väärinkäytöstä ja jotka olivat tavalla tai toisella kokeneet hengellisen kääntymyksen. Väärinkäyttöhistoriat ja terapia-prosessien luonne vaihtelivat. Jotkut olivat toipuneet ilman hoitoa, jotkut hoidossa ja jotkut hoidosta huolimatta.

Tämä tutkimuksen yksilötarkastelu toi esiin sen, että päihteiden väärinkäyttäjät voi kokea yhtäkkisen muutoksen, joka johtaa toipumiseen. Osa kääntymyksenläpikäyneistä oli kokenut vapautumisen tunteen ja päihteen tarpeen tai himon katoamisen (ks. Ludwig 1985,55). Vaikka kääntymys ei ratkaissut kaikkia ongelmia, uusi asennoituminen päihteisiin lisäsi voimavaroja käsitellä muita ongelmallisia asioita.

Muutoksia tapahtui suhteessa itseen, elämään ja päihteisiin. Maailmankatsomuksen muutoksia pyritään psykologisoimaan tai sosiologisoimaan. Tässä piilee vaara pois selittää uskonnolliset ilmiöt ja niiden voima. Niillä on yhteytensä, mutta maailmankatsomuksen muutoksia ja uskollisia muutoksia tulee tarkastella aidosti omina merkitysjärjestelminä.

Ne, jotka olivat kokeneet kääntymyksen mutta eivät olleet vapautuneet päihteistä, olivat kehittäneet erilaisia retkahduksentorjuntakeinoja, jotka perustuivat uskonnollisuuteen tai hengellisyyteen. Näitä keinoja olivat sisäisen minän vahvistaminen rukouksella ja Raamatun luvulla, turvautumalla uskonystävien tai hoitopalveluiden tukeen, osallistuminen uskonnolliseen toimintaan, ongelmien uusi kognitiivinen tulkinta uskonnollisella kielellä ja turvautuminen uskovaisen roolin taakse. Hengellinen elämä tarjoaa laajan kirjon selviytymiskeinoja.

Muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta kääntymyksen kokeneet olivat joutuneet kohtaamaan syyllisyyden ja vastuukysymykset.

Guilt had been concerned with either the previous lifestyle in general and with the fact that one had been destroying one's own life, or with the suffering caused to the family members, other close persons or the environment. The converts who had got rid of substances felt they had experienced an 'inner reform' rather than a change forced by regulations or orders. Religious denominations acted as normative reference groups the converts could turn to for support for the inner change that had taken place.

The selection of institutions

Out of the 24 care units for substance abusers run by Christian associations, 19 were included in the final study. 22 of those units are run by the member organisations of Sininauhaliitto (Finnish Blue Cross organisation). Those that were excluded were units providing short-term care, units undergoing change and units that clearly relied on some other ideology like AA. Basic information was collected of the objectives of the 19 units, of their personnel, selection of clients, treatment programmes, and of the range of services they provided.

The units were divided into four types by specifying, firstly, whether religious or practical help was their primary objective, and secondly, by estimating how professional aspects were taken into account in the provision of services. Units falling into the first type provided services based on religion and religious help (outlook model). The second type provided professional services with religion as an option but not as an inherent component in the interpretation or treatment of alcoholism (professional model). In the combined type, substance abuse and treatment were considered from both the professional and religious angles (combination model). The fourth approach focused on smooth functioning of the daily activities and on securing the client's basic needs. Religious services were made available according to need but for therapeutic services the clients were referred to outpatient clinics (service model).

Division of the units into these four models partly supported and partly increased understanding of previous studies (Clinebell 1968; Angell 1994; Kiviniemi 1997; Muffler et al. 1992). Out of the 19 units four were finally cho-

Syylisyys kohdistui joko entiseen elämäntyyliin kokonaisuutena ja siihen tosiasiaan että oli tuhonnut omaa elämäänsä, tai sitten siihen kärsimykseen, jota oli aiheuttanut perheelle, muille läheisille tai ympäristölle. Päähteistä vapautuneet kääntyneet käsittivät kokeneensa "sisäisen muutoksen" eikä kyse ollut ulkopuolelta tulleen sääntöjen ja määräysten noudattamisesta. Uskonnolliset yhteisöt toimivat normatiivisina viiteryhminä, joihin kääntyneet saattoivat tukeutua saadakseen tukea tapahtuneelle sisäiselle muutokselle.

Hoitoyksiköiden valinta

1990-luvun loppupuolella kristillisillä järjestöillä oli 24 hoitoyhteisöksi luokiteltavaa, joista 19 valikoitui lopulliseen tutkimukseen. 22 noista yhteisöistä oli Sininauhaliiton jäsenjärjestöjen ylläpitämiä. Tutkimusjoukosta poisjätetyissä tarjottiin joko lyhytaikaista hoitoa tai olivat muutosprosessissa. Myös selkeästi AA-ideologiaan tukeutuvat jätettiin tästä tutkimuksesta pois. 19 mukaan otetusta, niiden henkilöstöstä, asiakasvalinnasta, hoito-ohjelmista ja palvelusta kerättiin perusdata.

Yksiköt jaettiin neljään tyyppiin ensinnäkin sen perusteella, oliko niiden perimmäisenä tavoitteena uskonnollinen vai käytännöllinen auttaminen, ja toiseksi se, kuinka ammatillisesti orientoitunutta apu oli.

Ensimmäiseen tyyppiin jäsenyivät yksiköt perustivat toimintansa sekä uskonnolliseen tavoitteeseen että uskonnollisiin menetelmiin (elämäkatsomusmalli). Toinen malli tarjosi ammatillista apua; uskonnollisia palveluja oli tarjolla, mutta alkoholismien tulkinnessa tai sen hoidossa ei ollut uskonnollista komponenttia (ammatillinen malli).

Yhdistelmämallissa päihderiippuvuutta ja sen hoitamista tarkasteltiin sekä ammatillisesta että uskonnollisesta näkökulmasta (yhdistelmämalli). Neljännessä tyypissä pyrittiin huolehtimaan arjen sujuvuudesta ja asiakkaiden perustarpeista. Uskonnollisia palveluita oli tarjolla, mutta terapeutit palvelut piti hankkia talon ulkopuolisilta klinikoilta (palvelumalli).

Yksiköiden luokittelu näihin neljään malliin yhtäältä tuki aikaisempien tutkimusten tuloksia, toisaalta laajensi analyysiä (Clinebell 1968; Angell 1994; Kiviniemi 1997; Muffler et al.

sen for closer analysis, each representing one of the models.

In the example units, participating observation and interviews were used. Comparison of data of the interviewed clients (N=123) to those of clients of detoxification clinics in general in Finland (N=4540) showed no major differences as regards the clients' social status and use of substances. It was further investigated how Christian treatment programmes influenced the spiritual life of the clients and how well each model provided the clients with means of relapse prevention

Different interpretations, different care/treatment models

The varying objectives of different Finnish Christian organisations created different 'care spaces'. With the term 'care space' I mean everything with which a client has a relationship: architecture, services, workers, other clients, atmosphere, language, frames of interpretation and so on.

Organisations with religious objectives created 'care spaces' involving daily religious stimulation, religiosity of the personnel and a religious interpretation frame either as the primary approach (outlook model) or as one but not only central component in the discussions (combination model). The outlook model is like a Christian home where are "brothers and sisters" who live taking care of daily work, devotional services and spiritual conversations. The key solution was in spiritual renewal. The combination model is a therapeutic community (TC) where is on the other hand a therapeutic program with psychological language, on the other hand everyday life lived with religious language. The staff use either therapeutic or religious language depending of the needs and willingness of clients. The aim, the main target was in harmony and wholeness of life and it was possible to approach by religious or by therapeutic means.

In cases where people suffered from alcohol or other serious problems and the Christian rehabilitation unit wanted to help clients just in those problems and not specifically spiritually, there was a tendency to help one's neighbour by lay means and try to take care of his/her basic needs (service model), or to refer him/her to

1992). Yhdeksästätoista yksiköstä neljä valittiin syvempään tarkasteluun – ja kukin niistä edusti eri tyyppiä.

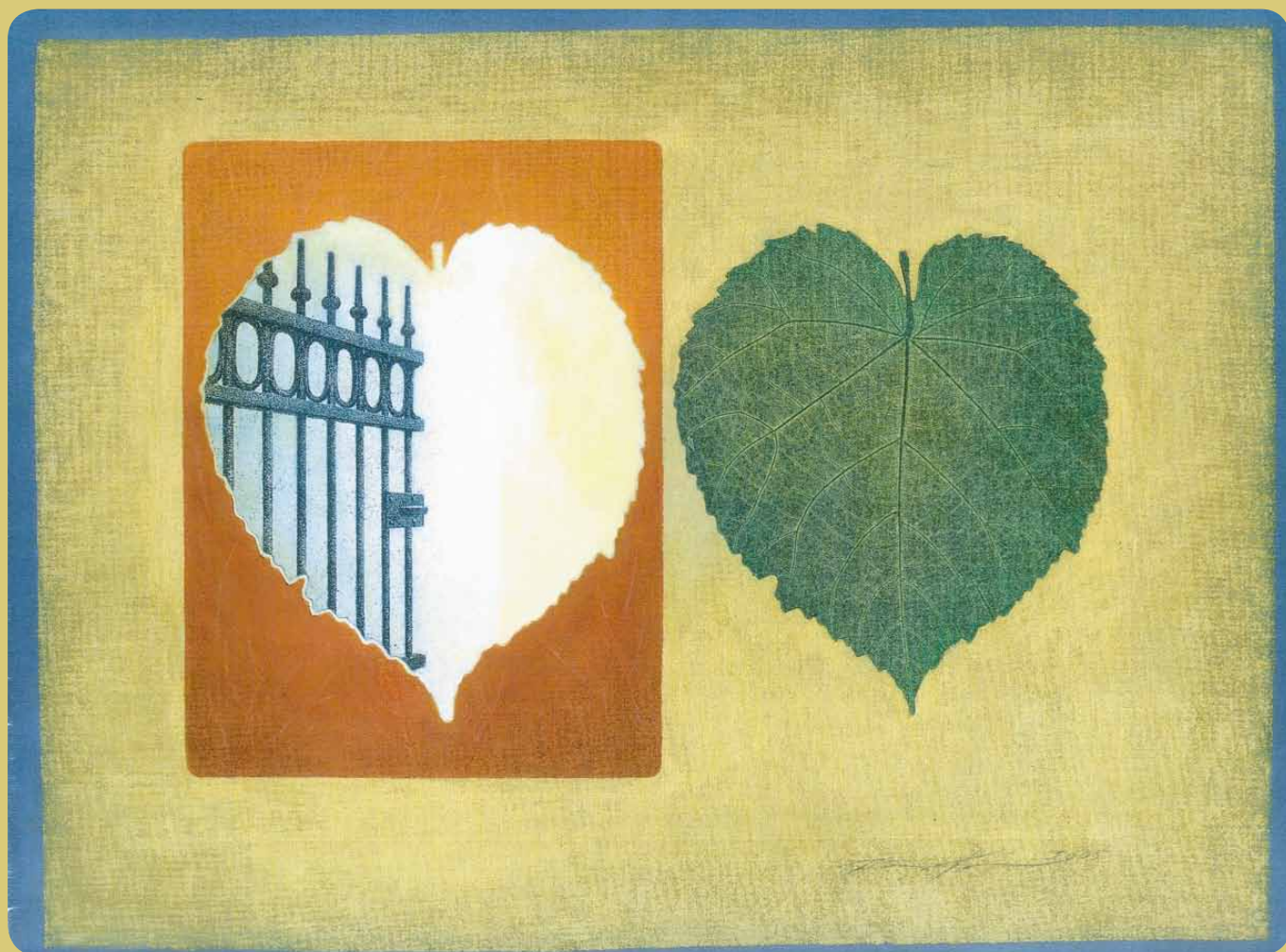
Esimerkkiyksiköissä suoritettiin osallistuvaa havainnointia ja haastatteluja. Haastateltujen asiakkaiden (N=123) ja Suomen päihdeasiakkaiden (N=4540) vertailu osoitti, että esimerkiksi asiakkaiden sosiaalinen status ja päihteiden käyttö eivät juurikaan eronneet koko asiakaskunnasta. Tutkimuksessa selvitettiin, miten kristilliset hoito-ohjelmat vaikuttivat asiakkaiden hengelliseen elämään ja miten eri hoitomallit tarjosivat retkahduksentorjuntakeinoja

Erilaisia tulkintamalleja, erilaisia hoitomalleja

Erilaiset suomalaisten kristillisten organisaatioiden päämäärät johtivat erilaisten hoitoavaruuksien luomiseen. Termillä hoitoavaruus tarkoitetaan sitä, mihin kaikkeen asiakkaalla on suhde: arkkitehtuuri, palvelut, työntekijät, toiset asiakkaat, ilmapiiri, kieli, tulkintakehykset jne.

Uskonnollisiin päämääriin pyrkivät organisaatiot loivat hoitoavaruuden, johon kuului uskonnolliset virikkeet, henkilökunnan uskonnollisuus ja uskonnollinen tulkintakehys joko ensisijaisena (elämänkatsomusmalli) tai yhtenä keskeisenä keskustelun lähtökohtana (yhdistelmämalli). Elämänkatsomusmalli on kuin kristitty koti, jossa on "veljiä ja sisaria", jotka elävät osallistuen päivittäisiin töihin, hartaustilaisuuksiin ja hengellisiin keskusteluihin. Ratkaisun avain ongelmiin oli hengellinen uudistuminen. Yhdistelmämalli oli terapeutin yhteisö (TC), jossa yhtäältä on terapeutin ohjelma psykologian kielellä ja toisaalta arkipäivän elämä, jota hahmotettiin uskonnollisella kielellä. Henkilökunta käyttää joko terapeutista tai uskonnollista kieltä riippuen asiakkaan tarpeista ja tahdosta. Päämääränä oli elämän eheys, jota oli mahdollista lähestyä uskonnollisilla tai terapeutisilla keinoilla.

Niissä tapauksissa, joissa asiakkaat kärsivät alkohol- tai muista vakavista ongelmista ja joissa kristilliset kuntoutusyksiköt halusivat auttaa asiakasta vain niissä ongelmissa eikä erityisesti tuoda esiin hengellistä ulottuvuutta, autettiin lähimmäistä maallikkoavulla huolehtien perustarpeista (palvelumalli) tai ammatillisella,

Gate, 2005, mixed media
Portti, 2005, moniteknikka

professional care (professional model). Both latter models offered religious services as an option but the overall atmosphere of the care space was not religious nor did religious dialogue dominate the community's daily life. In the professional model, neither the interpretation nor the solution of substance abuse problems were based on religion at all, spirituality was like an extra force or resource to life.

Integration of religion into the therapy, as is the case in the combination model, improved the client's ability to analyse events with a religious dimension. However, religious identification and desire to join a religious denomination were more emphasised in therapies with purely religious aims (outlook model).

Also the 'pure' religious approach of the outlook model initiated therapeutic processes which the clients dealt with using their own reflection, intercession and psychological dialogue. Comparison of the models showed that a therapeutic change could be initiated by two rather different ways. The client-centred approach (narrative in the meaning of renewing one's own life by a new tale) relied on therapeutic theories, methods and techniques. The subject-centred approach (narrative in relation to the great tale, the message) introduced to the daily life a wholeness that the client could analyse using their own abilities, that they had to take a stand on and that they could use to renew their narrative.

The influence of different types of units on religiosity

Different 'care spaces' had distinctly different influences on the religious behaviour of the clients. A care space with a neutral approach to religion did not cause a religious change in the clients and could, in some cases, even reduce spiritual activeness and religious participation. Even if the personnel were prepared to discuss religious issues and religious services were available, the demarcation of religion outside the community's care space discouraged religious participation and spiritual change in clients who had not been occupied with spiritual issues before. The religious interpretation frame did not become the daily means of relating to the world, to other people or to one's personal problems.

professionaalisella avulla (ammattillinen malli). Kaksi viimemainittua mallia tarjosivat kyllä uskonnollisia palveluja optiona, mutta yleinen ilmapiiri ja hoitoavaruus eivät olleet uskonnollisia eikä uskonnollinen dialogi ollut vallitseva arkielämässä. Ammatillisessa mallissa ei päihteiden käytön tulkinta eikä sen ongelman ratkaisu pohjautuneet uskontoon; hengellisyys oli ikään kuin ylimääräinen voima tai resurssi elämään.

Uskonnon ja terapian integroituminen yhdistelmämallissa lisäsivät asiakkaan kykyä analysoida tapahtumia uskonnon kautta. Kuitenkin uskonnollinen identifioituminen ja halu liittyä uskonnolliseen yhteisöön painottuivat eniten yksiköissä, joilla uskonnollinen tavoite painotui (elämänkatsomusmalli).

Elämänkatsomusmallin puhdas uskonnollinen lähestyminen viritti terapeuttisia prosesseja, joita asiakas käsitteli käyttäen omaa reflektointia, esirukouksia ja psykologista dialogia. Mallien vertailussa tuli esiin, että terapeuttinen muutos saatettiin virittää kahta eri tietä. Asiakaskeskeinen lähestyminen (narratiivinen oman elämäntarinan uusiminen) pohjautui terapeuttisiin teorioihin, metodeihin ja tekniikoihin. Asia- tai teemakeskeinen lähestyminen (narratiivi suhteessa suureen kertomukseen, sanomaan) liittyi päivittäisen elämän kokonaisuuteen, jossa asiakas saattoi analysoida käyttäen omia kykyjään ja joiden kautta hän saattoi uudistaa ja muuttaa oman elämänsä kertomuksen.

Eri tyyppien uskonnollisuus

Erilaisilla hoitoavaruuksilla oli selkeästi erilaisia vaikutuksia asiakkaiden uskonnolliseen käyttäytymiseen. Uskonnollisesti neutraali hoitoavaruus ei virittänyt uskonnollista muutosta ja saattoi, joissakin tapauksissa jopa vähentää hengellisen elämän aktiivisuutta ja uskonnollista osallistumista. Vaikka henkilökunnalla olisi ollut valmius keskustella uskonnollisista asioista ja uskonnollisia palveluita oli saatavilla, uskonnon eristäminen hoitoavaruuden arjesta, ne eivät rohkaisseet uskonnolliseen osallistumiseen ja hengelliseen muutokseen. Uskonnollinen tulkintakehys ei tullut päivittäiseksi tavaksi suhtautua maailmaan, muihin ihmisiin ja omiin henkilökohtaisiin vaikeuksiin.

A merely or mainly professional approach led to a situation in which it was difficult even to consider religious professionals as potential spiritual support persons. In a care space including a religious dimension, on the other hand, it was possible for a carer to be identified as a professional and religious support person. Religious objectives influenced the working methods of professionals by allowing them to employ a wide range of alternative approaches in the work.

The impact of religious and religious/therapeutic approaches was reflected in the fact that people who were seeking such therapies were interested in spiritual life, had a history of religious participation, had religious friends, and were motivated to be treated in a Christian environment. Religion-oriented institutions also provided more opportunities for voluntary religious work, which could act as a channel for making contact with new people and organisations, such as the congregation. These contacts could also prove valuable after treatment.

Clients choosing to be treated by the professional model had no particular history of religious activation or motivation but in other ways their religious background was rather similar to that of clients being treated by the outlook and combination models. Clients seeking to be treated by the service model were not particularly activated or motivated by religion. Most felt indifferent or negative about religion.

The influence of the official care space of a unit was more significant than the influence of an individual carer trying to create a religious atmosphere.

Relapse prevention means in different institution types

As for means of relapse prevention, three of the models were very similar as regards readiness of a client to come up with at least one means. Six out of ten clients being treated by the outlook, combination or professional model were able to mention at least one way out of a situation on the verge of relapse. The most means per person were listed by clients in the outlook-model group. In the service-model group, only one of ten clients could think of an alternative pattern of behaviour when facing relapse. In this group there were also homeless people and people wi-

Puhtaasti tai pääasiallisesti ammatillinen lähestymistapa johti siihen, että oli vaikeaa tunnistaa uskonnolliset ammattilaiset potentiaalisiksi hengellisiksi tukijoiksi. Uskonnollisen ulottuvuuden omaavassa hoitoavaruudessa hoitajien oli mahdollista identifioitua sekä ammattilaisina että uskonnollisina tukihenkilöinä. Uskonnolliset tavoitteet vaikuttivat työskentelymetodeihin niin, että ammattilaisia oli laajasti vaihtoehtoja lähestyä.

Uskonnollisten ja uskonnollis-terapeuttisten lähestymisten vaikutuksessa on otettava huomioon se, että sen tyyppisiin terapioihin tai hoitoihin hakeutuvat olivat jo entuudestaan kiinnostuneita hengellisestä elämästä, olivat osallistuneet uskonnolliseen toimintaan, heillä oli uskovaisia ystäviä ja olivat muutenkin halukkaita kuntoutumaan kristillisessä ympäristössä. Uskonnollisesti suuntautuneet hoitoyksiköt tarjosivat enemmän mahdollisuuksia uskonnolliselle vapaaehtoistyölle, mikä saattoi toimia kanavana saada yhteys ihmisiin ja organisaatioihin, kuten seurakuntiin. Nämä kontaktit saattoivat olla arvokkaita hoidon jälkeen.

Ammatillisen mallin valinneilla asiakkailla ei puolestaan ollut erityistä uskonnollisen aktiivisuuden tai motivoitumisen historiaa vaikka muuten heidän uskonnollinen taustansa oli melko samanlainen kuin elämäkatsomus- ja yhdistelmämallien asiakkailla. Palvelumalliin hakeutuneilla asiakkaat eivät olleet erityisen aktivoituneita tai motivoituneita uskontoon. Useimmat olivat välinpitämättömiä tai kielteisiä uskontoon nähden.

Yksikön hoitoavaruuden vaikutus oli merkittävämpi kuin yksittäisen hoitohenkilön yritys luoda uskonnollista ilmapiiriä.

Retkahduksentorjuntakeinot erilaisissa yksikkötyypeissä

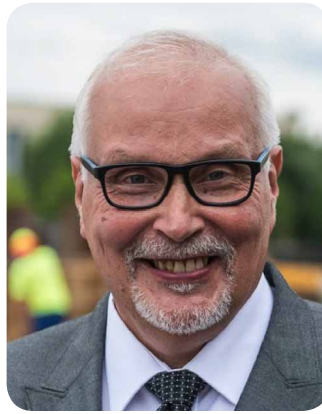
Retkahduksentorjuntakeinojen osalta kolme mallia olivat hyvin saman tyyppisiä sen suhteen oliko asiakkailla valmius mainita ainakin yksi keino. Kuusi kymmenestä elämäkatsomus-, yhdistelmä- ja ammatillisen mallin asiakkaista kykeni mainitsemaan vähintään yhden ulospääsytien retkahdusvaaratilanteesta. Elämäkatsomusmallin asiakkailla niitä keinoja oli eniten. Palvelumallin asiakkaista vain yksi kymmenestä kykeni ajattelemaan vaihtoehtoi-

thout substance but with mental health problems.

Even though religion-based models have not developed systematic programmes for relapse prevention basing on religious teachings, their atmosphere inspires people to work out prevention methods on spiritual and religious grounds. Less religious 'care spaces' do not apply religious interpretation in the treatment of alcoholism whereby it is understandable that they do not provide the clients with spiritual means nor do they encourage spiritual participation even in cases where the client could potentially benefit from it.

The combination model provided the clients with the best selection of relapse prevention methods, i.e. with spiritual and cognitive means as well as with abilities to seek refuge in social activities. The professional model provided the most means of refuge in social activities such as the A clinics.

The conclusion part of the study analyses the role of Christian care for substance abusers in the Finnish healthcare and welfare system, which traditionally respects a multivalue approach. In many areas of social and health care, the development has moved from helping in a religious sense towards professional work (see Kunzel 1993). With the increase of professional knowledge some of the wisdom coming from religion may have been lost. However, taking spirituality into consideration in care/ treatment is not a simple matter. Under the term 'spiritual healing' there are also many kinds of misuse.

Jorma Niemelä, Ph.D. (Soc. Sc.), Finland, is the president and CEO of the nationwide Diaconia University of Applied Sciences. He is also adjunct professor (docent) at the University of Jyväskylä. Formerly he was working in The Finnish Blue Ribbon (a Blue Cross organization), which is the co-operative body of Christian NGO's working in the field of substance abuse and homelessness. In his publications, Niemelä has written about recovery and spirituality, gambling problems, civic society, social capital, identity and higher education policy.

Yhteiskuntatieteiden tohtori Jorma Niemelä, Suomi, toimii valtakunnallisen Diaconia-ammattikorkeakoulun rehtorina ja toimitusjohtajana. Hän on myös dosenttina Jyväskylän yliopistossa. Aiemmin hän toimi pitkään Sininauhaliitossa, joka on kristillisten päihdejärjestöjen keskusliitto. Niemelä on käsitellyt julkaisuissaan hengellisyyttä ja toipumista, ongelmapelaamista, kansalaisyhteiskuntaa, sosiaalista pääomaa, identiteettiä ja korkeakoulupolitiikkaa.

jorma.niemela@diak.fi

sta mallia toimia retkahdusvaaratilanteessa. Tulokseen vaikutti se, että tässä ryhmässä oli asunnotomia ja mielenterveysongelmia ilman päihdeongelmaa.

Vaikka uskontoa tukevat mallit eivät olleet kehittäneet systemaattisia retkahdusentorjuntakeinoja uskonnollisen opetuksen pohjalta, niiden ilmapiiri innosti työstämään ehkäisykeinoja hengelliseltä ja uskonnolliselta pohjalta. Vähemmän uskonnolliset hoitoavaruudet eivät soveltaneet uskonnollisia tulkintoja alkoholismiin hoitoon ja sen vuoksi on ymmärrettävää että ne eivät tarjoa asiakkaille hengellisiä välineitä eivät rohkaise uskonnolliseen osallistumiseen niissäkään tapauksissa, joissa asiakkaat mahdollisesti hyötyisivät siitä.

Yhdistelmämalli tarjosi asiakkaille monipuolisimman valikoiman retkahdusentorjuntakeinoja: sekä hengellisiä ja kognitiivisia keinoja että kykyä etsiä suojaa sosiaalisesta toiminnasta. Ammatillinen malli tarjosi turvan etsimistä sosiaalisista aktiviteeteista kuten menosta A-klinikalle.

Tutkimuksen johtopäätösosassa analysoidaan ns. kristillisen päihdehoidon roolia suomalaisessa sosiaali- ja terveydenhuollossa, jossa perinteisesti on arvostettu moniarvoista lähestymistä. Monilla sosiaali- ja terveydenhuollon alueilla liike on ollut kuitenkin siirtymää uskonnollisesta avusta kohti ammatillista apua (ks. Kunzel 1993). Professionaalisen tiedon lisääntyessä on saatettu kadottaa jotain uskonnosta nousevasta viisaudesta. Uskonnollisen ulottuvuuden tarkastelu hoidossa ei ole kuitenkaan yksinkertainen asia. Spiritual healing -termin alla esiintyy myös monenlaista väärinkäyttöä.

Jorma Niemelä
Christian Psychology Around The World

	Means Keinot	Way of life Elämäntavallinen	Professional Ammatillinen
Target Tavoite			
Spiritual support Hengellinen apu		Outlook model Elämäntapamalli	Combination model Yhdistelmämalli
Life / addict support Apu päihde- tai elämän ongelmiin		Service model Palvelumalli	Professional model Ammatillinen malli

Angell, Olav Helge: Ennå er det håp? Ei evaluering av Pinsevevnenes Evangeliesenter. Diakonhjemmets hØgskolesenter. Forskningsrapport nr. 4/96

Angell, Olav Helge: Misjon eller terapi i rusmiddelomsorga. Tradisjon og modernitetet i religiØse behandlingsinstitusjonar. Diakonhjemmets hØgskolesenter. Forskningsavdelinga. Oslo 1994.

Clinebell, Howard J. Jr.: Philosophical-Religious Factors in the Etiology and Treatment of Alcoholism. (Q) Journal of Studies on Alcohol 24 (1963): 3.

Clinebell, Howard J. Jr.: Understanding and Counseling the Alcoholic through Religion and Psychology. Revised and enlarged edition. Abingdon Press. Nashville 1968.

Eskola, Antti: Luonnontieteiden kielestä monikielisyyteen. Lääketieteellinen Aikakauskirja Duodecim 2001;117(23):2357-2359

Gergen, Kenneth J. ja Kaye, John: Beyond Narrative in the Negotiation of Therapeutic Meaning. Kirjassa McNamee, Sheila ja Gergen, Kenneth J. (ed.): Therapy as Social Construction. Sage Publications. Surrey 1992.

Haastettu kirkko. Suomen evankelis-luterilainen kirkko vuosina 2008-2011. Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisu-ja, 115. 2012.

James, William: The Varieties of Religious experience. 1902.

Kiviniemi, Aarne: Kristilliset kuntoutusyksiköt päihdeongelmaisen tukena. Työntekijöiden käsitykset asiakkaisista, kuntoutusjaksoista sekä asiakkaiden kuntoutumisesta ja omasta työstään kuntouttajina. Teologinen tiedekunta. Käytännöllisen teologian pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopisto 1997.

Koski-Jännes, Anja: Miten riippuvuus voitetaan? Otava.

Keuruu 1998. How To Win Over Dependency?

Kunzel, Regina G.: Fallen Women, Problem Girls. Unmarried Mothers and the Professionalization of Social Work, 1890-1945. Yale University Press 1993, New Haven & London.

Lehto, Juhani: Juoppojen professionaalinen auttaminen. Tutkimus lääkärin, sosiaalityöntekijöiden ja poliisien juoppoutteen kohdistamasta työstä ja siihen kohdistuvien professionaalisuusodotusten vaikutuksesta. Tutkimuksia / Sosiaali- ja terveyshallitus 1991,1.

Ludwig, Arnold M.: Cognitive Processes Associated with "Spontaneous" Recovery from Alcoholism. Journal of Studies on Alcohol, vol. 46 (1985): 1: 53-58.

Niemelä, Jorma: Usko, hoito ja toipuminen. Faith, treatment and recovery. A study on conversion and Christian care of substance abusers. Stakes, Research Report 96. Helsinki 1999.

Niemelä, Jorma: Viina, vastuu ja vapaus. Tampere 1990 (unpublished).

Miller, William R. and Martin, John E: Behavior Therapy and Religion. Integrating Spiritual and Behavioral Approaches to Change. Sage Publications. Newbury Park, California. 1988.

Muffler, John, Langrod, John G. ja Larson David: "There is a Balm in Gilead"; Religion and Substance Abuse Treatment. In Lowinson, Joyce H., Ruiz, Pedro, Millman, Robert B. And Langrod, John G.: Substance Abuse. A Comprehensive Textbook. Second Edition. Williams & Wilkins. Baltimore. Maryland 1992, 584-595.

Stenius, Kerstin: Privat och offentligt i svensk alkoholismtvård. Private and Public in Swedish Alcoholism Treatment. Arkiv. Bjärnum 1999.

Friedemann Alsdorf (Germany)

Comment to “The Role of Spirituality in Treatment and Recovery of Addiction”

The sociologist Jorma Niemelä reports on his field research regarding the question of what influence spirituality (here of a protestant Christian character) has on treatment and healing of addicts. To this purpose he conducted, on the one hand, qualitative interviews with 34 persons. On the other hand, he categorised 19 Christian institutions for addict assistance (above all the Finnish Blue Cross) according to different concept types, conducting a more detailed analysis of four of them with participant observation and client interviews.

The individual interviews showed that it is not unusual for “a sudden overall change”, such as e.g. a conversion experience, to lead to healing. In this context, interview partners reported reduced craving and new possibilities in dealing with problems. Persons who thus successfully became abstinent tended to see this more as the result of inner reform than as a change induced by rules and laws.

In examining the institutions run entirely by Christians, Niemelä employs a typification of decisive importance for understanding his subsequent material, a typification which could also be of interest for other examinations: he compares institutions working with professional therapeutics with those which are more intended to provide practical help in everyday life and then goes on to the further distinction between those in which religious help is offered only optionally and those where it is a core element in the services offered. Only after this differentiation of the resulting four types is he able to formulate statements regarding the effects of faith in treatment contexts.

Friedemann Alsdorf, Graduate in psychology, psychotherapist and supervisor DGSv. After short periods of work in psychiatry and a special needs school there followed eight-and-a-half years of responsibility in addiction therapy as part of Teen Challenge. Since 1997 at the IGNIS Academy, leader of the social therapy area (offering addiction counselling, group therapy, social work and supervision) and contact person for the icp, the Institute for Christian Psychology, Therapy and Pedagogics in Switzerland. Director of studies at the ICP-IGNIS Tutorial Center.
friedemann.alsdorf@ignis.de

In view of a widely-observable political pressure on Christian institutions to provide faith-based assistance only as an option, Niemelä's research results should cause ears to prick up: institutions working “optionally” apparently produce no religious changes, and faith was perceived by clients as neither relevant to daily life nor a resource in problem situations: on the contrary, “the demarcation of religion outside the community's care space discouraged religious participation and spiritual change in clients who had not been occupied with spiritual

issues before.” (p.7). In the face of the overwhelming influence of the institution, the initiative of individual staff members had to retreat into the background.

Taking the example of acquired relapse strategies, Niemelä shows that this constitutes a loss: the most varied and best relapse strategies were described by clients of institutions in which faith-based help belonged to the core elements. The chances of a “conversion experience” are also largely lost in the “optional” working approach.

It does not become clear, from Niemelä’s portrayal, to what extent effects such as answers according to social acceptability or the Rosenthal effect could be ruled out. Some statements,

furthermore, such as those relating to professional therapeutic institutions based on the combination model – “the main target was in harmony and wholeness of life” (p.6) – refer to working situations and concepts from the 1990s (corresponding to the data status of the study adduced). It would be highly interesting to make a follow-up study of the extent to which institutions examined then have in the meantime changed their concepts and with what consequences for their clients. While fully aware of the possible misuse of faith and faith-based help, the conclusion drawn in Niemelä’s studies does indeed display current relevance: “With the increase of professional knowledge some of the wisdom coming from religion may have been lost.” This study thus also encourages a renewal of efforts to obtain more from this area.

Theism and a Theistic Psychology

In volume 3 of the EMCAPP Journal, p. 170-176, <http://www.emcapp.ignis.de/3/#/170>, we had some comments on the article of Brent D. Slife, Tiffani D. Stevenson, Dennis C. Wendt: **Including God in Psychotherapy: Strong versus weak Theism**. Journal of Psychology and Theology. Fall 2010, Vol. 38, No. 3, pp. 163-174. (Rosemead School of Psychology).

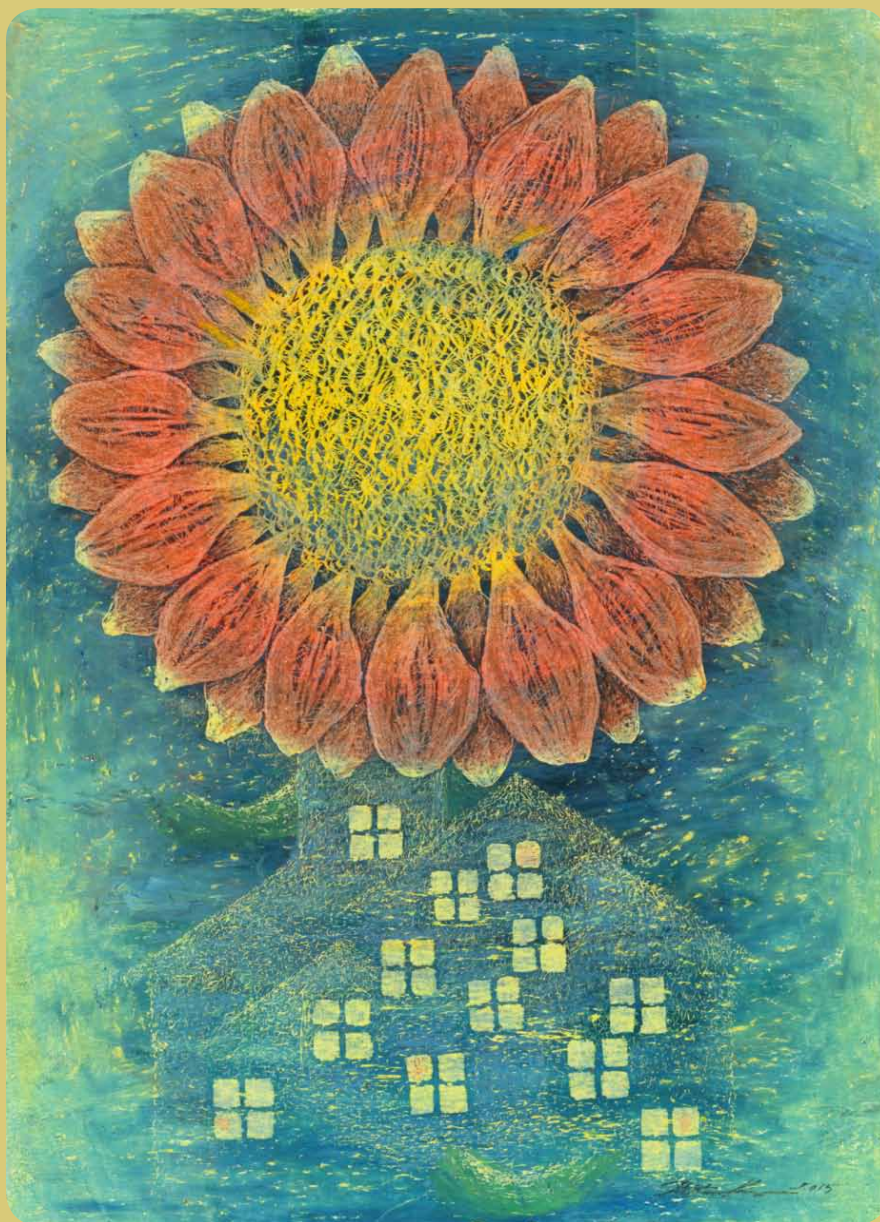
There is an ongoing discussion on this topic. In issue 7.1 (2013) of “**Christian Psychology: A Transdisciplinary Journal**” (the journal of the American Society for Christian Psychology) you can find a profound dialogue on pro and contra of Theistic Psychology.

First, J.S. Reber and B.D. Slife give their actual reply to critiques concerning their former publications on theistic psychology. Then several authors comment this answer and at the end, Reber and Slife can again answer to these answers.

We very much recommend these articles. They will be a support to thinking about and giving reasons for one’s own position, and a support for dialogue within and outside the Christian community.

Get your free download on http://christianpsych.org/wp_scp/publications/christian-psychology/

See: Christian Psychology 7.1.
(Werner May)

From Ritva's visual diary, 23 Feb 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 23.2.2014, öljypastelli

Tarja Vilppola

Mission Possible.

A Presentation of the Therapeutic Process of Adult Victims of Child Sexual Abuse

This article describes my practical application of counseling / psychotherapy in Christian culture concerning adult victims of child sexual abuse in March 2014. The original assignment originated through my professional studies, through my experience involved in counseling adult sexual survivors and through my personal faith and experience working with the Living God of the Trinity. At the same time it is a result of my two simultaneous processes: My challenge to write the final assignment of my psychotherapeutic studies in IPSICC (Denmark) and being invited to give a lecture as a Christian counselor and sexual therapist in a work shop involved in the healing process of adult victims of child sexual abuse in the ACC Finland Conference in January 2014.

In this assignment I'll present child sexual abuse as a phenomenon and a trauma experiment, typical consequences in the life of the adult victim of child sexual abuse and also open a little my foundation for work as a Christian counselor and later as a Christian psychotherapist while counseling sexually abused persons. I will then focus on the main phases of the counseling process of traumatized persons. I concretize this counseling process by using the idea of the Inner Wall by Judith van der Weele – I have discovered it is a very usable tool with my clients and also a useful tool in my lectures of counseling the process of SA-survivors. I will continue with a look at the process for forgiving. This whole process is based on and also included in the Powerful Peace of God – I'll also describe how I see the connection between narrative psychotherapy and Powerful Peace Prayer as I have understood it through my learning process in IPSICC.

In my assignment I use the personal pronoun

Tarja Vilppola

Kuvaus lapsuudessaan seksuaalisesti haavoitetun psykoterapiaprosessista

Tämä artikkeli kuvaa työskentelytapaani kristillisen psykoterapian viitekehyksessä maaliskuussa 2014. Työ on lyhennelmä psykoterapiaopintojeni (2010-2015) päättötyöstäni IPSICC:ssä Tanskassa. Tekstin lähdeviitteet on mainittu englanninkielisessä alkuperäistekstissä.

Aluksi tässä artikkelissa tarkastellaan lapsen seksuaalista riistoa ilmiönä ja traumakokemuksena sekä seksuaalisen haavoittuneisuuden tyypillisiä vaikutuksia aikuisuudessa. Sitten pohdin näkökulmaani ja työskentelyni perusteita kristittynä psykoterapeuttina seksuaalisesti haavoitettujen asiakkaiden kohtaamisessa. Tämän jälkeen on aika tarkastella traumatisoituneen henkilön psykoterapiaprosessin päävaiheita. Konkretisoin terapiaprosessia Judit van der Weelen kehittämän hyvinvointiseinä –metafooran / -työkalun (the Inner Wall) avulla. Hyvinvointiseinä -ajatus toimii sekä konkreettisena terapeuttisena työkaluna psykoterapiatapaamisissa että myöhemmin asiakkaan itseoivalluksen välineenä hänen toipumisprosessissaan ja arjen elämässään. Joitain ajatuksia anteeksiantoon liittyen on myös tärkeää mainita. Kristillisessä psykoterapiassa koko prosessi tapahtuu persoonallisen Jumalan parantavassa läsnäolossa – kuvailen tätä asiakkaan hengellisen todellisuuden huomioonottamista ja siitä nousevien voimavarojen tukemista soveltaen IPSICC-vuosien aikana oppimaani ja omaksuniani Powerful Peace Prayer –menetelmää ja asennetta sekä sovellan sitä narratiivisen psykoterapian neurobiologiseen tutkimustietoon.

Lapsen seksuaalisen riiston esiintymisestä

Lapsen seksuaalinen riisto on vaikea, vuosikymmenien ajan vaiettu aihe. Seksuaalista riistoa tapahtuu jokaisessa sosiaaliluokassa, kaikkialla, myös kirkoissa. USA:ssa lapsen seksuaalisten rajojen rikkomisen yleisyyttä aikuisten kokemushistoriassa on tutkittu paljon.

“her” to describe an abused person, because sexual abuse is more common among girls than among boys. I recognize that sexual abuse is still also a severe problem for boys and men.

Overview of the phenomenon of child sexual abuse

Child sexual abuse is a difficult subject that has been fallen silent for decades. Research shows that sexual abuse happens in all social classes, all over, also in churches. PhD Steven R. Tracy in the book of Andrew J. Schmutzer makes a definition of child sexual abuse: “Child sexual abuse is the exploitation of a minor for the sexual gratification of another person through sexual contact or sexual interaction”. This definition includes a broad range of behaviors, both contact and non-contact abuse (Schmutzer, 2011).

Prevalence of child sexual abuse

Research on the prevalence of child sexual abuse (CSA) varies a lot. A shared discovery in most research is that the more grown-up people are when they are interviewed, probably the more they are in touch with their childhood trauma of sexual abuse. As a consequence rates of prevalence of child sexual abuse looks higher the older people are when they are interviewed (Sanderson, 2004).

In the USA the Fourth National Incidence Study was released in 2010. It estimated that 135 000 children in the USA were abused in 2005/2006. Girls were abused over five times more often than boys, black children were abused twice more often than white children. Children in low socio-economical families were 3.5 times more likely to be sexually abused. 37% of abused children were abused by their biological parents, 23% were abused by their step-parents – these rates emphasize the crucial meaning of the family system involved in sexual abuse. In this research 87% of victims were abused by a male (Tracy in Schmutzer, 2011).

In England child sexual abuse is targeted at girls 73% and boys 23%. Different age groups of the rates of CSA are the following, 33% 0-6 year, 33% 6-12 year, 33% 12-18 year. Perpetrators are often acquaintances of the children (87%), through different research female perpetrators are 20-25%. The official disclosure percent in

Tutkimustieto seksuaalisen riiston yleisyydestä vaihtelee, yhteistä monille tutkimuksille on kuitenkin se, että mitä aikuisempuna seksuaalista riistoa kokeneita haastatellaan, sitä todennäköisemmin ihminen on tullut kosketuksiin lapsuutensa trauman kanssa ja tämän myötä tätä suuremmaksi seksuaalista riistoa kokeneiden osuus haastateltavista nousee.

Lapsen seksuaalisessa riistossa/hyväksikäytössä aikuinen riistää lapsen viattomuuden hyödyntämällä lasta omien seksuaalisten tarpeitensa tyydyttämiseen suoraan tai välillisesti ja samalla altistaa lapsen tämän ikätasoon kuulumattomalle seksuaalisuudelle. Seksuaalinen riisto kohdistuu sekä tyttöihin että poikiin; uhreista tyttöjä on 73% ja poikia 23%. Hyväksikäyttäjät ovat 87% tapauksissa uhrilleen tuttuja henkilöitä. Eri tutkimusten mukaan tällä hetkellä hyväksikäyttäjistä naisia 20-25%. Seksuaalisesti riistettyjen lasten ikärakenne keskimäärin on 33% 0-6v, 33% 6-12v, 33% 12-18. Englannissa arviolta vain 10% tulee viranomaisten tietoon. (Sanderson, 2004.)

The Lancet –tiede julkaisu (10.5.2014) julkaisi keväällä ensimmäisen maailmanlaajuisen tutkimuksen (mukana tietoa 56 maasta). Tuloksena todettiin, että joka 14. nainen maailmassa on kokenut seksuaalista riistoa. Nuo luvut eivät sisällä puolison taholta toteutettua seksuaalisten rajojen rikkomista. Tutkimuksessa selvisi, että yli 7% 15-vuotiaista naisista oli kokenut seksuaalista riistoa ja että koko ilmiötä naisia kohtaan tehdystä väkivallasta ja sen yleisyydestä on aliarvioitu ja vähätelty. Edellä mainitut tulokset saatiin vaikka Keski-Idästä, Pohjois-Afrikasta ja Etelä-Aasiasta saatiin vain vähän tutkimustietoa.

Suomessa on tehty joitain aiheeseen liittyviä tutkimuksia lähivuosina – Näiden tutkimusten tulokset vaihtelevat suuresti. Tutkimus “Changes in the prevalence of child sexual abuse, its risk factors, and their associations as a function of age cohort in a Finnish population sample” (ÅBO Akademi 2005-2006) raportoi lasten seksuaalisen riiston sekä siihen liittyvien riskien vähenemisestä. Seksuaalisen riistoa kuvaavat luvut olivat 0.7-4.6% (miehet) and 1.8-7.5% (naiset) 4561 miehen ja 8361 (M=29, SD7) naisen otannassa. 18-23 -vuotiaiden ryhmästä 2.5% raportoitiin kokeneen seksuaalista riistoa,

From Rítva's visual diary, 20 Feb 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 20.2.2014, öljypastelli

England is only 10% (Sanderson, 2004).

The Lancet science magazine (10 May 2014) just published reported the first world-wide research (collected from 56 countries). The conclusion was that every 14th woman in the world is sexually abused. Those rates do not include abuse by spouses. According to the research more than 7% of 15 year old females have experienced sexual abuse and the whole problem of violence against women is an underestimated and minimized question. So much that even the researchers remind us that only little information was found out for example from the Middle East, Northern Africa and Southern Asia. (ESS, 2014.)

In Finland some research has been done during recent years. The research "Changes in the prevalence of child sexual abuse, its risk factors, and their associations as a function of age cohort in a Finnish population sample" (ÅBO Akademi 2005-2006) reported less CSA as well as less of the risk factors. Rates of CSA were 0.7-4.6% (male) and 1.8-7.5% (female) among (M=29, SD7) 4561 males and 8361 females. Among participants 2.5% of 18-23 years old reported being sexually abused, thus in older age group prevalence was 3.7-5-1. The conclusion of that research was a real decline of CSA prevalence with associated simultaneous decline in factors associated with CSA (Laaksonen et alii. 2011).

Almost at the same time the internet police of the Finnish Police Force together with the Save the Children organization has made research on how many young people are being sexually assaulted or abused on the internet. Conclusions were totally different comparing to the above-mentioned: Among young (<16 years) active users of web-forums 35% had got sexual suggestions from unknown people, 37% (girls 52%, boys 12%) were asked for nude pictures, 35% had watched nude-pictures through web-camera, 3-6% were threatened with putting their pictures on the internet (Virtuaalisen lähipoliisiryhmän ja Pelastakaa Lapset ry:n, 2011). The data and rates really vary. That makes me wonder if the information of England written by Christine Sanderson is possible in Finland also – Only the tip of the iceberg of sexual abuse problems is recognized?!

kun taas vanhemmassa ikäryhmässä esiintyvyys oli 3.7-5-1%. Tutkimuksen johtopäätöksenä oli, että lapsen seksuaalisen riiston todellinen väheneminen on yhteydessä samanaikaisesti tapahtuvaan lapsen seksuaaliseen hyväksikäyttöön liittyvien riskien vähenemiseen.

Lähes samaan aikaan Åbo Akademin tutkimuksen kanssa Suomen poliisin nettipoliisiyksikkö teki tutkimuksen yhdessä Pelastakaa Lapset –järjestön kanssa nuorten ihmisten internetin välityksellä kokemasta seksuaalisesta häirinnästä tai riistosta. Johtopäätökset olivat hyvin erilaiset verrattuna Åbo Akademin tutkimukseen: Nuorista (<16 v), internetin keskustelufoorumia aktiivisesti käyttävistä 35% oli saanut seksuaalisia ehdotuksia tuntemattomilta ihmisiltä, 37% (tytöistä 52%, pojista 12%) oli pyydetty alastonkuvia, 35% oli katsellut alastonkuvia web-cameran välityksellä ja 3-6% oli uhattu heidän kuviensa lähettämällä internettiin.

Informaatio ja luvut vaihtelevat suuresti eri tutkimuksissa. Tämä saa minut pohtimaan, onko mahdollista, että Christine Sandersonin arvio Englannin lasten seksuaalisen riiston yleisyydestä on samansuuntainen myös Suomessa – Näinkö vain jäävuoren huippu lasten seksuaalisesta riistosta tulee viranomaisten tietoon.

Lapsuuden seksuaalisen riiston vaikutuksia aikuisuudessa

Lapsen seksuaalinen riisto on väkivaltaa, se rikkoo lapsen kokemuksen eheydestään ja varjostaa hänen kehittymistään persoonaksi. Väkivallassa (laiminlyöminen, fyysinen, psyykkinen, sosiaalinen, uskonnollinen, verbaalinen) on kyse aina vallan/voiman ja aseman väärinkäyttämisestä Jumalan luomisjärjestyksen vastaisesti. Seksuaalinen riisto sisältää usein kaikki väkivallan muodot, hyväksikäytön traumatisoiva ihminen onkin usein laaja-alaisesti traumatisoitunut. Erityisen vahingollista seksuaalinen riisto on silloin, kun se tapahtuu perheen sisällä. Tällöin lapsen traumakokemuksena hyväksikäyttötrauman lisäksi on aina myös vakava kiintymyssuhdetrauma. Yksi kerta riittää vahingoittamaan lasta. Seksuaalisen riiston vaikutuksia arvioitaessa henkilön lapsuuden muu elämäntilanne ja siinä hänen kokemansa turvallisuus merkitsee paljon; pystyikö lapsi kerto-

After effects on adult victims of child sexual abuse

Sexual abuse is the worst form of abuse – it includes all forms of abuse. It is force that breaks the child's experience of her integrity and overshadows her development as a person. Regarding all violence and abuse there is always the question of misuse of power, force and position against the order God has made in the creation (Wuthrich. 2010).

The severity of consequences of child sexual abuse in adult life depends on many kinds of factors. Meaningful are for example the child's age when the abuse started, duration and recurrence / unpredictability of sexual abuse, how many developmental stages the abuse covered, was the "perpetrator" a family member, an acquaintance or a stranger, perceptions of blame, type of abuse including tenderness/violence/strength of the threat (Heikinheimo – Tasola. 2004). Sexual abuse is always damaging but the influence is different depending on the strength of the threat. In her book "Transforming Trauma" Anna Salter uses sadistic / non-sadistic principles to separate the effects of child sexual abuse or as she calls it, the footprints of the abuser in the adult survivor's life (Salter. 1995).

Abuse is particularly harmful when it happens inside the family. In incest situations besides the trauma of sexual abuse the child suffers from the serious trauma of insecure / chaotic attachment. Even one abuse situation is harmful enough to damage the child (Heikinheimo – Tasola. 2004). While evaluating the effects of sexual abuse the child's life circumstances and the safety experienced in her childhood are also significant. Also it is meaningful to know, how was the individual psychological resilience and health, could she tell anyone and was she believed, and how was the nature of disclosure and social support altogether (Watson in Schmutzer, 2011).

After-effects of child sexual abuse in adulthood can be divided into three main divisions (Salter, 1995):

1. Symptoms of hyperarousal of the body based on being seriously traumatized.
2. Trauma based distorted belief system, twisted thinking patterns and dysfunctional relationships.

maan asiasta, tuliko hän kuulluksi ja autetuksi? Tällä on suuri merkitys aikuisuuteen asti.

Lapsuuden seksuaalisesta riiston vaikutukset aikuisuudessa voidaan jakaa kolmeen pääalueeseen:

1. Vakavan traumatisoitumisen aiheuttaminen kehon ylivireystilaan ja siihen liittyviin oireisiin,
2. traumatisoitumisen seurauksena muutuneisiin uskomus- ja ajattelumalleihin sekä häiriintyneesti toimiviin ihmissuhteisiin
3. sekä seksuaalisen riiston aiheuttamiin spesifiin seksuaalisuuden alueella esiintyviin oireisiin.

Pitkäkestoisinä psykologisina/psykofyysisinä vaikutuksina esiintyy mm. masennusta, paniikkihäiriötä, itsetuhoisuutta, päihteiden väärinkäyttöä, syömishäiriöitä, oppimishäiriöitä, ongelmia ihmissuhteissa, parisuhteessa ja vanhemmuudessa. PTSD kehittyy 80%:lle ja varsinkin varhaislapsuuden seksuaalisen riiston ja vakavan kaltoin kohtelun seurauksena esiintyy eri asteisena ilmenevää rakenteellista dissosiaatiota. Edellämainitut vaikutukset ovat usein myös asiakkaan hoitoon hakeutumisen syitä.

Lapsuuden seksuaalinen riisto näyttäytyy usein hyväksikäytetyn aikuisuuden seksuaaliasenteissa (sexual abuse mindset) ja erilaisina seksuaalikäyttäytymiseen liittyvinä oireina kuten asexuaalisuutena, välttämiskäyttäytymisenä, takaumina, somatoformisina ym. dissosiaatio-oireina. Hyväksikäytöllä on usein myös suuria vaikutuksia vanhemmuuteen ja parisuhteeseen – ja joskus se johtaa niiden mahdottomaksi kokemiseen eli lapsettomuuden tai yksin elämisen "valitsemiseen".

Kirjassaan Transformin Trauma Anna Salter jakaa seksuaalista riistoa kokeneet henkilöt kahteen erilaiseen ryhmään; sadististista ja ei-sadistista seksuaalista riistoa kokeneisiin henkilöihin. Tämä jako auttaa ymmärtämään, että "hyväksikäyttäjän jalanjäljet" seksuaalisti riistetyn elämässä voivat näkyä hyvinkin eri lailla. Sadistisuutta kokeneet hyväksikäytetyt kamppailevat usein omien tunteiden näyttämiseen liittyvän syvän pelon kanssa, vaikeus ilmenee seksuaalisuhteen lisäksi yleensä muillakin elämän alueilla. Grooming -tyyppisesti (non-sadistic) hyväksikäytetyillä puolestaan on vai-

3. Specific symptoms of sexuality based on sexual traumatization.

Long-term effects as depression, panic attacks, self-injury, substance abuse, eating disorder, learning problems, dysfunctional relationships are common, as well as marital and parental problems. PTSD develops in 80% of sexually abused. Specific after-effects of early childhood abuse and severe maltreatment are structured dissociation including DID. These are also reasons for seeking treatment (Salter 1995).

Sexual abuse causes many difficulties in a client's spiritual life. In the Bible the human body is described as a temple of the Holy Spirit. Through sexual abuse that temple has been attacked. A distorted belief system makes victims struggle e.g. with commitment to God, with her faith, trust and confidence. Guilt feelings, stagnant shame, self-hatred and condemnation are often difficult issues, not to mention her understanding of God's goodness, overall her understanding His nature and Image or the question of forgiveness. Experience of stigmatization makes fellowship and spiritual life challenging, sometimes uniting to or with others can be almost impossible (Wuthrich, 2010).

Abused people can have sexual consequences and often have distorted sexual attitudes, e.g. a sexual abused mindset is common. They have after-effects involving their sexual behaviors; avoidance, flashbacks, somatoformic symptoms etc. dissociation symptoms, promiscuity and retraumatizing risk-taking. Some people can have confusion with their sexual gender or orientation. Sexually abused people also can have trouble with parenting, family life and intimate relationship. Sadistically abused persons are struggling with a fear of emotional visibility and non-sadistic, grooming-type abused have difficulties with connecting their sexuality and intimacy (Salter, 1995).

The base of my work as a psychotherapist in Christian culture

Integration of theological and psychological knowledge is only a surface of Christian counseling and Christian psychotherapy. Through my personal and professional understanding, and through my experience, my conclusion is that

keutta yhdistää seksuaalisuus ja intiimiys.

Seksuaalisella riistolla on myös merkityksellinen hengellinen ulottuvuus. Raamatussa ihmisen ruumista kuvataan Pyhän Hengen temppelinä. Tämän myötä lapsuudessaan seksuaalisesti hyväksikäytettyjen ruumista, lapseuden kokemusta sekä uskoa ja uskomusmalleja vastaan on hyökätty. Vaikutukset liittyvät usein Jumalakuvaan, erityisesti uskoon, toivoon ja luottamukseen Jumalan hyvydestä ja ansaitsemattomasta armosta. Hengellisyydessä(kin) on usein ulkoa ohjautuvuutta uskoon sitoutumisen, uskon harjoittamisen, ja rukouselämän alueilla. Lapsuuden seksuaalisella riistolla on yhteytensä myös aikuisuuden syyllisyyden tunteisiin, tuomion kokemiseen ja tuomitsemiseen. Myös kehoon ja persoonaan liittyvän häpeä ja itseinho sekä anteeksiantamiseen liittyvä kamppailu on seksuaalisesti hyväksikäytetyille tyypillistä.

Kristillisen psykoterapian perustaa työskentelysäni

Teologisen ja psykologisen tiedon integraatio kristillisessä psykoterapiassa on vasta osa integraatiota. Oman ammatillisen ja henkilökohtaisen ymmärryksen sekä kokemuksenikin perusteella todellinen integraatio kristillisessä psykoterapiassa syntyy sekä ihmisten välisenä että ihmisen sisäisenä kokemuksena. Tämän prosessin myötä eheys todentuu ihmisen identiteetissä, ensin psykoterapeutissa, sitten asiakkaassa - Toista ihmistä ei voi saattaa matkallaan pidemmälle kuin minne itse on matkannut. Terapeuttisen ja psykologisen tiedon yhdistyminen tapahtuu siis minussa – minä olen elävän, kaikkivaltiaan Jumalan kuva ja samalla Hänen instrumenttinsa niin työssäni kuin kaikessa olemisessäni. Koska Sana tulee lihaksi, tieto muuttuu eläväksi Jumalan kuvaksi luodun psykoterapeutin elämässä, psykoterapeutin on luonnollisempaa tukea myös asiakkaansa henkilökohtaista uskoa asiakkaan suurenmoisena resurssina psykoterapiaprosessin eri vaiheissa. Kristillisellä psykoterapialla on raamatullinen perusta. Seuraavassa kuvailen joitain merkittävimpiä löytöjäni terapeuttisen työskentelyni kannalta. Johanneksen evankeliumissa (1:1-5,14) sanotaan: "Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Jo alussa Sana oli Jumalan luona. Kaikki syntyi Sanan voimalla.

the real integration in the Christian psychotherapy is both inter- and intrapersonal process. In this process integrity takes place in the identity of the person, first in the psychotherapist, and then in the client – It is only possible to bring another person as far as you have come in your own way. The integration of therapeutic knowledge and spirituality happens in me – and I am the instrument of God Almighty in my professional relationships as well as in all my being. Therefore, in the psychotherapist, created in the image of God, the Word and knowledge need to come alive. That makes the psychotherapist able to facilitate and support the client's personal faith more naturally, as a wonderful resource, during her recovery process.

Christian psychotherapy has a Biblical base. In the following I will introduce some of the discoveries I have found most significant in my practice. The apostle John (1:1-5, 14) says: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. God was in the beginning. Through him all things were made; without him nothing was made that has been made. In him was life, and that life was the light of men. The light shines in the darkness, but the darkness has not understood it. The word became flesh and made his dwelling among us. We have seen his glory, the glory of the One and Only, who came from the Father, full of grace and truth."

In the Christian faith God is a personal God, the God of Trinity. Timothy Keller describes in his book *King's Cross* that the mystery of God's Trinity includes a thought that God is one being who eternally exists in the three persons. God's Trinity is comprehended as a one God as a three person, who knows and loves each other. The essence of God is not more one than three, nor more three than one. (Keller, 2013.)

Through the Christian faith God has created us in his image. Every person has a body, a soul and a spirit. In the original image of God people are whole, healthy persons, body, spirit and soul are united, our boundaries are clear, we are healthy, connected with ourselves, others and with God. Furthermore we are connected with our heart, emotions, will, history and dreams. The fall destroyed that original God's creation, *Imago Dei*, in us – Through Christ's redemption in the

Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo. Valo loistaa pimeydessä, pimeys ei ole saanut sitä valtaansa. Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta." Kristillisessä uskossa Jumala on persoonallinen Jumala, Pyhä Kolmiyhteinen Jumala. Timothy Keller kuvaa kirjassaan "Kuninkaan risti" tätä kolminaisuuden mysteeriä seuraavasti: Jumala on yksi Jumala, joka iankaikkisesti ilmenee kolmena persoonana, jotka tuntevat toisensa ja rakastavat toisiaan. Jumalan olemuksen ydin ei ole enemmän yksi kuin kolme, eikä hän ole perusolemukseltaan enemmän kolme kuin yksi. Kristillisen uskon mukaan Jumala on luonut ihmisen omaksi kuvakseen. Jumalan kuvaksi luotu ihminen on alkuperäisesti luotu siis kokonaiseksi, terveeksi ja hyvinvoivaksi - ruumis, sielu ja henki ovat yhtä, persoonamme rajat ovat eheät, olemme terveellä tavalla yhteydessä itseemme, toisiin ja Jumalaan. Tämän seurauksena olemme aivan uniikkeja, yhteydessä omaan kehoomme, sydämeemme, tunteisiimme, tahtoomme, unelmiimme ja myös historiaamme. Syntiinlankeemus tuhosi Jumalan kuvaksi luodun alkuperäisen luomistyön meissä – Tämän alkuperäisen uniikiksi luodun ennalleen asettaminen on mahdollista paraneemisprosessissamme Kristuksen sovitus työn tähden. "Minä oivalsin, että kaikki, minkä Jumala tekee, pysyy ikuisesti. Siihen ei ole lisäämistä eikä siitä vähentämistä. Jumala on niin tehnyt, että häntä pelättäisiin. Mitä nyt on, sitä on ollut ennenkin, ja mitä vastedes on, sitäkin on ollut ennen. Jumala tuo esiin sen, minkä aika on vienyt." (Saarn. 3: 14-15).

Ihmisen persoonallisuus syntyy suhteessa toiseen, erilliseen ihmiseen. Kristillisessä psykoterapiassa psykoterapeutti mahdollistaa tätä inhimillistä ulottuvuutta – Todellinen parantaja on Jeesus Kristus. Tässä prosessissa on oleellista, että psykoterapeutti elää elävässä suhteessa Jumalaan, oppii Häneltä ja Hänestä, ja lepää Hänessä. Jumala on luonut asiakkaan ja tietää alkuperäisen suunnitelmansa tämän elämälle. Hän tietää millaista kieltä asiakas oikeasti ymmärtää ja kuinka Hän itse haluaa ilmaista hyvyytensä. Samalla Hän on Tie, jota seuraten

From Ritva's visual diary, 17 Feb 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 17.2.2014, öljypastelli

recovery process God starts to restore our original uniqueness. "I know that everything God does will endure forever; nothing can be added to it and nothing taken from it. God does it so that men will revere him. Whatever it has already been, and what will be has been before; and God calls back the past" (Ecclesiastes 3: 14-15). In human life one's personality comes into existence within the relationship with another, differentiated person. In Christian psychotherapy the therapist presents that possibility on the human level - The one, who is the true healer, is Jesus Christ. It is crucial that the therapist is in a living relationship with God, learns from Him, and rests in Him. But the real healer is the living God. He has created the client, he knows who she was meant to be, what kind of language the client really understands and God uses this knowledge while He is releasing His goodness into the client's life. He is also the Way so that the client can find the originality and uniqueness of herself during her psychotherapy together with her psychotherapist.

"I will tell the kindness of the Lord, the deeds for which He is to be praised, according to all the Lord has done for us - yes, the many good things He has done for the house of Israel, according to His compassion and many kindnesses. He said, "Surely they are my people, sons, who will not be false to me"; and so He became their Savior. In all their distress He too was distressed, and the angel of His presence saved them. In His love and mercy He redeemed them; He lifted them up and carried them all days of old." (Isaiah 63:7-9). In the Finnish Bible the verse "the angel of His presence is translated "the glory of His face saved them".

In the psychotherapeutic relationship and in the client's whole life, the presence of the compassionate God and His glory and mercy are very special healing factors. The verse also tells us that the personal God has turned His face to the client in her distress. The healing presence of the living God comes through His glory. All other things can be imitated or even copied in the world except His glory. Facilitating that possibility of God's healing presence in the therapeutic setting is leading the client forward to the possibilities of the almighty God. It is really worth supporting the client to turn to God with

ja jonka kautta asiakas saa löytää alkuperäisen uniikkiutensa psykoterapiaprosessissaan yhdessä terapeutinsa kanssa.

"Herran armotöitä minä julistan, Herran ylistettäviä tekoja, muistaen kaikkea sitä, minkä Herra on meille tehnyt, hänen suurta hyvyytään Israelia kohtaan, kaikkea, minkä hän on sille tehnyt, hän, joka on uskollinen ja täynnä armoa. Hän sanoi: "Hän ovat minun kansaani, omia lapsiani, jotka eivät minusta luovu.. Niin hän tuli heidän pelastajakseen, vapautti heidät ahdingosta. Ei sanansaattaja, ei enkeli, vaan hänen kasvojensa kirkkaus pelasti heidät. Rakkaudessaan säälivänä hän lunasti heidät vapaiksi, hän nosti ja kantoi heitä kaikkina menn-einä päivinä" (Jes. 63:7-9). Myötätuntoisen Jumalan ja Hänen kasvojensa kirkkauden läsnäolo on merkittävä parantava tekijä sekä psykoterapiasuhteessa että asiakkaan koko elämässä. Edellä mainittu jaejakso kuvaa myös, kuinka persoonallinen Jumala on kääntänyt kasvonsa asiakkaaseen hänen ahdinkotilanteessaan. Jumalan parantava läsnäolo välittyy Hänen kirkkautensa kautta. Kaikkia muita asioita voidaan jäljitellä tai kopioida mutta Jumalan kirkkaus on ainutkertaista, jäljittelemätöntä.

Jumalan parantava läsnäolo ja sen mahdollistuminen psykoterapeuttisessa suhteessa edesauttaa asiakkaan suuntautumista kaikkivaltiaasta Jumalan ja Hänen mahdollisuuksiin päin. Tämän, asiakkaan kaikessaan Jumalan puoleen kääntymisen tukeminen on valtavan vaikuttavaa. Paavali kuvaa näitä mahdollisuuksia kirjeessään efesolaisille (Ef. 3:16-21) seuraavasti: "Rukoilen, että hän sanomattomassa kirkkaudessaan hengellään vahvistaisi ja voimistaisi teidän sisäistä olemustanne. Näin Kristus asuu teidän sydämissänne, kun te uskotte, ja rakkaus on elämänne perustus ja kasvupohja. Silloin te kykenette yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittämään kaiken leveyden, pituuden, korkeuden ja syvyyden, ja voitte tajuta Kristuksen rakkauden, joka ylittää kaiken tiedon. Niin Jumalan koko täyteys valtaa teidät. Jumalalle, joka meissä vaikuttavalla voimallaan kykenee tekemään monin verroin enemmän kuin osamme pyytää tai edes ajatella, olkoon ylistys seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja ikuisesti. Aamen."

Kristillisessä psykoterapiassa on olennaista tu-

all her issues – God really is able to do so much more we can even imagine.

The core of the Christian psychotherapy is facilitating the possibility for the client to receive connection to that original image of herself – to the created one who she is meant to be. Besides the living faith, the therapist needs to have structured, secure therapeutic practice. The aim is that the client can find her own original, unique way to live so that the healing can take place.

Living faith is experienced in the body and through the body. Jesus crucified was laid on the cross abused, defiled, battered, disfigured, shamed and sexually abused. He died for our sins. He took the power away from those sins that were sinned against God, us and the others. Simultaneously He conquered the power of sin the others have sinned against us. He conquered death. He says: “I am the resurrection and the life. He who believes in me will live, even though he dies; and whoever lives and believes in me will never die. Do you believe this? (John 11:25-26).” In the therapeutic setting the living testimony of the power of Christ comes distinctly through the truth said by Paul (2. Cor. 4:10): “We always carry around in our body the death of Jesus, so that the life of Jesus may also be revealed in our body.”

The Christian faith is a very body oriented faith. In the Bible the human body is described to be a temple of the Living God - what a hope of restoration of the body for abused people. As a therapist I need to be connected with my body to carry His glory and the hope of His glory to be distinguished. The ability to be connected to the peace within me facilitates the peace in my client's body, within her. Being connected with my body reminds me about my boundaries and my humaneness. That awareness makes my work more secure and protects me as well as my client during the psychotherapy process. In addition, being connected with my own body and boundaries makes me able to support my client to reinforce her connection with her body, with her boundaries and with her resources. When a person learns to accept, cherish, respect and love herself and her own body, this creates the need and the possibility to be connected with the body of Christ including the connection among other people.

kea asiakkaan resursseja, jotta hän voi löytää todellisen, alkuperäisen minuutensa. Terapeutin elävän uskon ohella kristillisessä psykoterapiassa strukturoitu, turvallinen terapeutin työskentelytapa on välttämätön. Tavoitteena on, että asiakas voi löytää oman, uniikin tapansa elää, jotta muutos ja paraneminen voi todentua konkreettisesti hänen elämässään.

Elävä usko on ruumiin uskonto. Voidaan sanoa, että usko konkretisoituu ja koetaan sekä ruumiissa ja ruumiin kautta. Jeesus ristiinnaulittiin ristille muodottomaksi runneltuna, ruhjottuna, riisuttuna, hakattuna, pilkattuna ja seksuaalisesti häpäistynä. Hän kuoli kaikkien syntiemme tähden. Hän voitti niiden syntien vallan, joilla olemme syntisinä rikkoneet Jumalaa, itseämme ja toisia ihmisiä vastaan. Samalla Hän voitti niiden syntien vallan, joilla meitä vastaan on rikottu. Hän voitti kuoleman vallan. Jeesus sanoo: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko tämän?” (Joh. 11:25-26).” Psykoterapiaprosessi mahdollistaa tuon elävän todistuksen konkretisoitumista asiakkaan elämässä. Paavali sanoittaa tätä ihmettä seuraavasti (2.Kor. 4:10): ”Me kannamme aina ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa, jotta myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin.”

Kristinuskon on hyvin keho-orientoitunut usko. Raamatussa ihmisen ruumista/kehoa kuvataan Jumalan Pyhän Hengen temppeliksi – Mikä toivo ennalleen asettamisen mahdollisuudesta tähän kätkeytyykään! Psykoterapeutin tulee olla kosketuksissa omaan ruumiiseensa, jota tämä Jumalan mahdollisuuksia välittävä kirkkauden toivo voi välittyä hänen asiakkaaseensa kehon kautta. Psykoterapeutin ollessa itsessään ja kehossaan turvassa ja rauhassa, tämä rauha tukee asiakkaan kokemaa rauhaa ja turvallisuutta asiakkaan kehossa, hänen kokemusmaailmassaan. Psykoterapeutin yhteys omaan kehoonsa muistuttaa terapeuttia hänen omista rajoistaan, rajallisuudestaan ja inhimillisyydestään. Tuo tietoisuus tekee hänen työskentelynsä turvallisemmaksi ja suojelee sekä psykoterapeuttia että hänen asiakastaan psykoterapiaprosessin aikana. Tämän lisäksi, psykoterapeutin yhteys omaan kehoonsa ja rajoihinsa mahdol-

From Ritva's visual diary, 23 Mar 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 23.3.2014, öljypastelli

The psychotherapeutic process of the adult victim of child sexual abuse

The effective healing process of the adult victim of child sexual abuse is integrating evidence-based practice guidelines and spiritual resources – both clinical competence and spiritual wisdom is needed. Much new research verifies that combining multi-theoretical, disciplinary approaches that help the client meet her bio-psycho-social and spiritual needs makes the practice efficient (Watson in Schmutzer). The psychotherapist needs to be able to create abilities for a secure recovery process, the therapeutic alliance, where the minds of two differentiated persons, the client's and the counselor's, are to the benefit of the one – the client. The aim is to create a relationship where the client can learn important, life protecting and resource building skills, work on trauma experiences needed to process and finally integrate those experiences as a part of herself, her lifeline, relationships between her and others and relationship with God (Hassinen, 2013).

The psychotherapeutic process of the abuse victim includes the following phases and practices:

1. Creating the therapeutic, collaborative alliance, including secure boundaries, therapeutic distance, trust and confidence, predictability and stabilization (Watson in Schmutzer, 2011 and Rothschild, 2000).

It is not possible to face traumatic memories directly and constructively without revictimization if the relationship is not secure. The client needs to feel safe and trust her therapist (Suokas-Cunliffe, 2006). The safety can be built up by helping the client recognize her ways to react, hypo- and hyperarousabilities and by facilitating the client to discover her own resources for stabilizing herself. She needs to learn to develop and reacquaint resources for accelerating and to brake her autonomic nerve system (Rothschild, 2000). The increasing well-being of her experience of controlling and managing her own life grows during the counseling meetings and between counseling sessions in her daily life (Watson in Schmutzer, 2011). In addition to that the optimal level of the autonomic nervous system -the tolerance window- widens

listaa psykoterapeuttisen tuen, jonka avulla asiakas voi löytää yhteyden omaan kehoonsa, rajoihinsa ja elämää tukeviin resursseihinsa. Ja kun asiakas oppii hyväksymään, vaalimaan, kunnioittamaan ja rakastamaan itseään ja omaa kehoaan, hänelle tulee mahdolliseksi löytää yhteys seurakuntaan, Kristuksen ruumiiseen osana uudenlaista tapaa elää yhteydessä toisiin ihmisiin rakentavassa vuorovaikutuksessa.

Lapsuuden seksuaalista hyväksikäyttöä kokeneen psykoterapiaprosessin päälinjoja

Lapsuuden seksuaalista hyväksikäyttöä kokeneiden auttamisessa tutkimuksiin perustuen tehokkaat lähestymistavat ovat monia teorioita yhdistäviä ja kurinalaisia, ja ne ottavat huomioon asiakkaan bio-psyko-sosiaaliset ja hengelliset tarpeet. Tehokas terapeutin apu edellyttää riittävää ammattitaitoa ja hengellistä herkkyyttä asiakkaan kohtaamisessa. Psykoterapeutin tulee kyetä luomaan edellytykset turvalliseen paranemisprosessille - Terapeutin suhde, jossa on kahden erillisen ihmisen mieli on yhden, eli asiakkaan palveluksessa. Suhde, jossa asiakas voi turvassa opetella tärkeitä hyvinvointiaan lisääviä taitoja, työstää läpi tarvittavia traumakokemuksiaan voidakseen lopulta integroida kokemuksensa osaksi itseään ja elämäänsä, ihmissuhteitaan ja Jumalasuhdettaan.

Lapsuuden seksuaalista hyväksikäyttöä kokeneen asiakkaan kohtaaminen sisältää yleensä seuraavat vaiheet:

1. Turvallisen, terapeutin yhteistyösuhteen luominen (rajat, luottamus, ennakoitavuus, vakauttaminen).

Traumaattisia muistoja ei ole mahdollista kohdata rakentavasti (ilman uudelleentraumatisoitumista) suoraan ellei suhde ole turvallinen ja ellei asiakas voi kokea luottavansa terapeutin. Turvallisuutta voidaan lisätä auttamalla asiakasta tunnistamaan reaktiotapojaan, yli- ja alivireystilojaan ja löytämään omia voimavarojaan vakauttamiseksi. Asiakkaan hyvinvoinnin lisääntyessä hänen hallinnan tunteensa elämässään kasvaa sekä terapiatilanteissa että terapiatapamisten välisenä aikana. Lisäksi autonomisen hermoston optimaalinen vireystila-

in the secure relationship. This is also building up the stabilization of the client (Fisher, 2008).

2. The second phase of the psychotherapeutic process includes a careful and accurate assessment of symptoms resulting in the treatment plan and goals compiled by the cooperation between the client and the therapist. The roots and the general type of the abuse are more important to understand than the details of the abuse, which would attain a high level of distress in this phase of the recovery process. The individual aims and goals need to be revised regularly during the therapy process (Watson in Schmutzer, 2011).
3. The treatment phase of the psychotherapy process includes psycho-education, furthermore self-regulation skills, learning and training for achieving the more stable emotional stage and increasing the social support in the life of the client. In the course of the increasing self-regulation abilities it becomes possible to unpack trauma memories gradually and reprocess them safely (staying in the optimal level of the autonomic nerve system) by pacing the client (Watson in Schmutzer, 2011 and Rothschild, 2000).
4. The final goal is the reintegration of the trauma experiences - This is always an inner process of the client with the focus on moving forward in life and personal growth (Watson in Schmutzer, 2011).

The Inner Wall as a structure during the psychotherapeutic process of the adult victim of child sexual abuse

This chapter describes my application of the Inner Wall concept taught during IPSICC studies (mostly by Dr. Vibeke Møller, 2011) during 2011-2013; originated by Judith van der Weele. The inner wall is a metaphor of psychological structure existing in a person's mind. It helps her to discern past from presence. The inner wall may, concerning the situation of the person, be thin, thick or something in between. The aim of the therapeutic process of the sexually abused person is always to thicken the inner wall and concurrently help the client to develop her autonomy.

Issues building up and maintaining the inner

alue laajenee turvallisessa suhteessa – myös tämä osaltaan lisää asiakkaan vakautta.

2. Toinen vaihe sisältää huolellisen ja tarkan oireiden arvion sekä tämän perusteella yhteistyössä asiakkaan kanssa hoitosuunnitelman laatimisen. Traumatisoitumisen juurien ja hyväksikäyttäjän jalanjalkien tunnistaminen asiakkaan elämässä mahdollistaa yksilöllisten tavoitteiden luomisen.
3. Käsittelyvaihe sisältää psykoedukaatiota ja edelleen asiakkaan itsesäätelytaitojen oppimista ja toteuttamista tunnereaktioiden vakauttamiseksi, sosiaalisen tuen lisäämistä, lisääntyneen itsesäätelykyvyn myötä traumamateriaalin asteittaista purkamista sekä traumamuistojen uudelleen prosessointia turvallisesti asiakkaan tahdissa (pacing) pysyen sietokykyikkunassa eli optimaalisessa autonomisen hermoston vireystilassa.
4. Lopuksi tavoitteena on traumakokemusten jälkeinen uudelleenintegraatio – Tämä on aina asiakkaan sisäinen prosessi - fokukse- na kasvaminen ja eteenpäin elämässä siirtyminen.

Hyvinvointiseinä lapsuudessaan seksuaalisesti hyväksikäytetyn toipumisprosessin jäsenenä

Tässä kappaleessa konkretisoin psykoterapia-prosessia Judit van der Weelen kehittämän hyvinvointiseinä –metafooran / -työkalun (the Inner Wall) avulla. Hyvinvointiseinä -ajatus toimii sekä konkreettisenä terapeuttisena työkaluna psykoterapiatapaamisissa että myöhemmin asiakkaan itseoivalluksen välineenä hänen toipumisprosessissaan ja arjen elämässään.

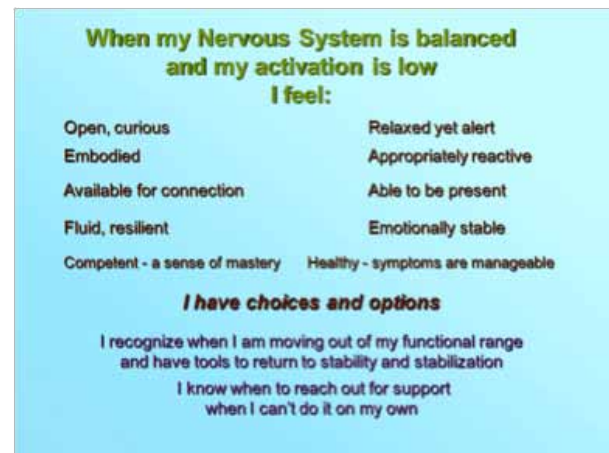
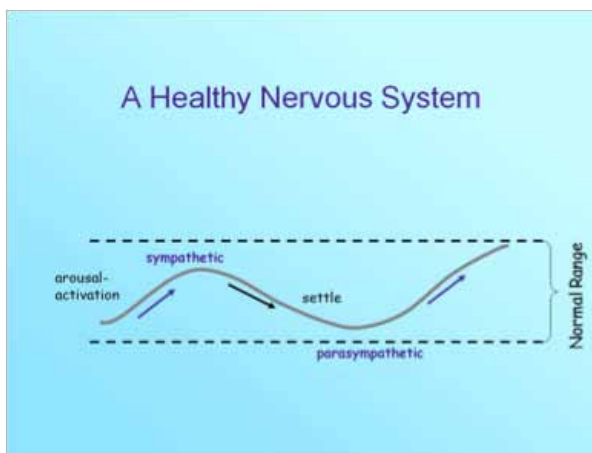
Hyvinvointiseinä on ihmisen mielessä oleva psyykkinen rakenne, joka auttaa ihmistä erottamaan menneisyyden ja nykyisyyden toisistaan. Hyvinvointiseinä voi ihmisen tilanteesta riippuen olla ohut, paksu tai jotain tältä väliltä. Lapsuudessaan seksuaalisesti hyväksikäytetyn asiakkaan terapiaprosessissa tavoitteena on aina hyvinvointiseinän kasvattaminen ja samalla asiakkaan autonomian lisääminen.

Hyvinvointiseinää kasvattaa ja ylläpitää kaikkien terveys, hyvä olo, nautinto, terveet rajat, oma tila eli kaikki ihmisen moninaiset fyysiset, psyykkiset, sosiaaliset, hengelliset ja ammatilliset resurssit.

wall are issues building up our resources: All wellbeing, all healthiness, pleasure, enjoyment, healthy boundaries, own space – in other words all psychological, physiological, social, professional and spiritual resources thicken the inner wall.

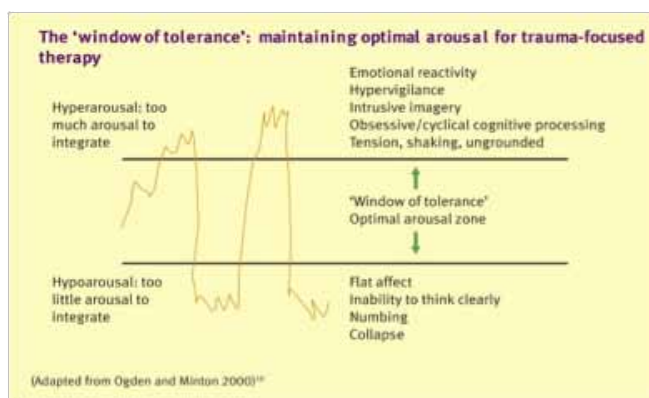
On the other hand issues weakening the inner wall are issues straining the person, like a lack of basic needs, e.g. insomnia, loneliness or paucity. Crisis (developmental and traumatic), sickness, misery, suffering and all other stressors of life like hurry, worries, also professional pressures (too much or lack of work, unemployed, not possibilities to have an influence on own work) are weakening the inner wall. Also unfinished or unsolved issues as well as unmet trauma history, a lack of personal space and problematic, immature self-regulating skills like addictions, detrimental relationships reduce the inner wall. For the therapeutic stance it was illuminating for me to understand that the strength of the inner wall is connected to the width of the to-

Hyvinvointiseinä puolestaan ohentavat kaikki ihmistä kuorittavat tekijät. Näitä ovat vaje perustarpeiden tyydyttämisessä, esim. unettomuus, yksinäisyys, niukkuus. Kriisit (kehitys- ja traumaattiset kriisit), sairaus, kärsimys sekä muut elämän stressitekijät kuten kiire, huolet, taloudelliset, ammatilliset paineet (liikaa töitä, työttömyys, kyvyttömyys vaikuttaa töihinsä) ohentavat hyvinvointiseinä. Myös keskeneräiset tai selvittämättömät asiat ja ristiriidat, oman tilan puute sekä ongelmakeskeiset itsesäätelykeinot kuten riippuvuudet, vahingolliset ihmissuhteet heikentävät ihmisen hyvinvointiseinää. Hyvinvointiseinän vahvuuden ja asiakkaiden optimaalisen vireystilan alueen eli sietokykyikkunan laajuuden välillä on selkeä yhteys. Asiakkaan hyvinvointiseinän rakentaminen ja sen vahvuuden merkitysten pohtiminen yhdessä asiakkaan kanssa toimiikin käyttökelpoisena psykoedukaation välineenä, ja sen myötä asiakkaan itseymmärryksen ja itsesäätelyn lisääjänä psykoterapeuttisen prosessin aikana.

Thick inner-wall is in correlation with the wide tolerance window very concretely.

Vahva hyvinvointiseinä on yhteydessä autonomisen hermoston laajaan optimaalisen vireystilan alueeseen (sietokykyikkuna).

Trauma based responses of ANS are in correlation with thin inner-wall.

Traumaperäiset autonomisen hermoston reagoitavat yli- ja alivireystiloineen korreloivat ohueen hyvinvointiseinään.

ahealing.com/somatic-experiencing

lerance window. Using the inner wall as a part of psycho-education during the therapeutic process with my clients has helped them to be more assured that they can learn to manage in their own life. Also the inner wall is a practical help on the path of the traumatized person to understand the functioning of the autonomic nerve system (ANS) as a bodily base of the trauma response.

The weak/thin inner wall and the psychotherapeutic process

When the inner wall is thin in the psychotherapeutic process of the adult victim of child sexual abuse (there are a lot of stress factors and barely resources) and the actual crisis of the current life situation triggers her, she'll have a recall of the trauma memories of her history. The client has difficulties in discerning her past from the present and she relives her trauma experiences. As a consequence unmet emotions from the past are recalled (hopelessness, powerlessness, submission, rage...). Trauma-based distorted thought patterns (thoughts of the justification of rejection, self-hatred, wishes of death, permission of domestic violence as a resolve...), distorted belief-system (inferiority, guiltiness based on the internalized voice of the offender, "victim-talk"), trauma-based distorted behavior patterns (self-rejecting, giving up, taking a stance of being a target, self-destructive reactions, domestic violence, addictions, substance abuse, turning to harmful relationships) are activating. (Dr. Vibeke Møller, 2011. Jansen, 2012.)

To being able to return to the real present time and for having connection to her present resources the client needs someone to pull her (e.g. by helping her to calm down, to stabilize) into the present time from the world of experiences of her past. In the current era the client has all her adult resources to use, so her experience of being subject of her life and her wellbeing is increasing.

In the first phase of the psychotherapeutic process it is important to focus on creating a secure therapeutic relationship, therapeutic alliance with the client by building up resources and the stabilization of the client. Practically it means for example to help the client to practice double focused awareness, abdominal respiration, ob-

Tämän lisäksi hyvinvointiseinän idean oivaltaminen avaa käytännönläheisen oppimispolun asiakkaalle hänen opetellessaan ymmärtämään ja tunnistamaan autonomisen hermostonsa toimintaa ja kehonsa reagoitua osana traumatisoitumisesta toipumistaan.

Ohut hyvinvointiseinä seksuaalisesti haavoitetun psykoterapiaprosessissa

Kun lapsuudessaan seksuaalisesti riistetyt aikuisen hyvinvointiseinä on ohut (stressitekijöitä paljon ja resursseja vähän) ja nykykriisi tai esim. traumamuisto aktivoi menneisyyden kokemusmaailman, asiakkaan on vaikea erottaa menneisyyttään nykyisyydestään. Tällöin menneisyydestä nousevat tunteet (toivottomuus, voimattomuus, alistuminen, raivo), ajattelumallit (arvottomuuden kokemukset, itseinho, kuolemantoiveet, väkivalta ratkaisukeinona), uskomusmallit (ajatukset hylkäämisen oikeutuksesta, "uhripuhe", oikeutus tuhoavaan käyttäytymiseen, väärinkohtelijan syyllisyyden kantamiseen identifioituminen), käyttäytymismallit (itsensä hylkääminen, luovuttaminen, maalitauluksi asettautuminen, itsetuhoiset reaktiotavat, riippuvuudet, päihteiden käyttö, vahingollisiin ihmissuhteisiin hakeutuminen) aktivoituvat.

Päästäkseen tähän hetkeen ja tavoittaakseen nykyhetken selviytymiskeinonsa ihminen tarvitsee jonkun 'kiskomaan' itsensä (esim. auttamalla häntä rauhoittumaan, vakautumaan) tähän päivään menneisyyden kokemusmaailmasta. Nykypäivässä ihmisellä on jälleen aikuisen selviytymiskeinot käytössään, jolloin hänen kokemuksensa subjektiudestaan kasvaa ja hänen hyvinvointinsa lisääntyy.

Psykoterapiaprosessin ensimmäisessä vaiheessa tulee keskittyä turvallisen terapiasuhteen luomiseen sekä asiakkaan voimavarojen ja vakauden lisäämiseen. Käytännössä tämä toteutuu esimerkiksi autettaessa asiakasta havainnoimaan, mitä hänessä tapahtuu hänen harjoitellessaan kahtaalle suuntautuvaa tietoisuutta ja palleahengityksen vaikutusta olotilaansa tai tutkittaessa turvapaikkaharjoitteiden vaikutusta asiakkaan vointiin. Asiakasta autetaan myös vakauttamaan itseään esim. eri aistejaan tässä ja nyt hyödyntäen. Myös asiakkaan traumamuistuttajien vähentäminen ja hänen hy-

serving comprehensive impacts of making safe place exercises during therapy sessions, helping the client to learn to stabilize herself through facilitating her senses here and now. Also decreasing trauma triggers and starting strengthening the inner wall are important in this phase of the therapy.

Also the evaluation and if (usually) needed the building of a network for supporting the client's recovery process is now needed. Understanding trauma based coping mechanisms e.g. dissociation and decreasing the shame of those childhood lifesaving strategies is an important part of this phase. During therapy an endeavor is to increase the preoccupation for functioning of the body and the mind so that the fear returns to curiosity (Suokas-Cunliffe, 2006).

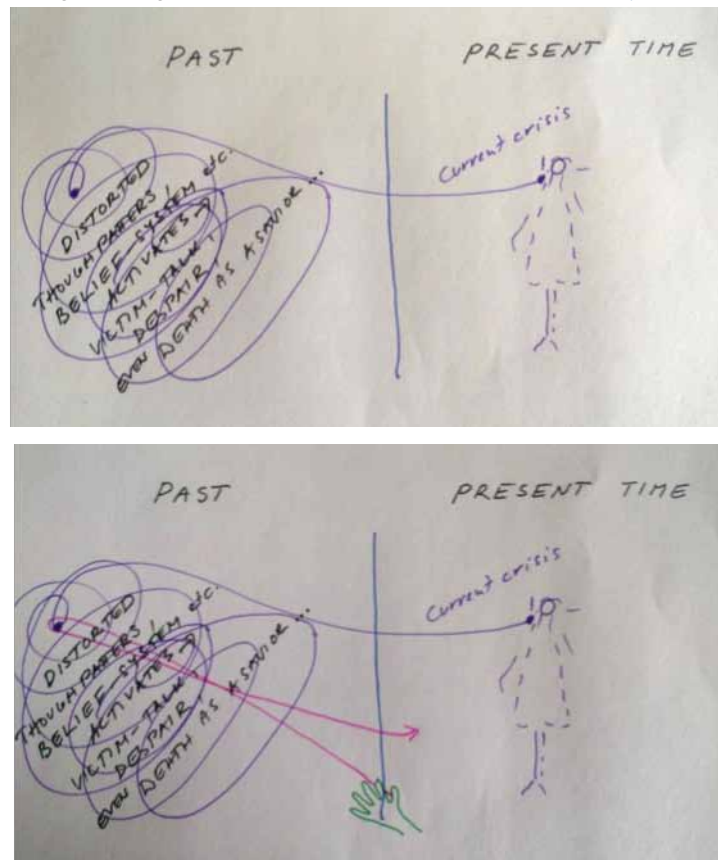
Through step by step increasing the wellbeing the client's capacity to recognize the symptoms of her hyper- and hypoparousabilities (e.g. compulsively processing, intrusive imaginations or sensations, hypervigilance, being over defensive, freezing or numbing) and her skills to stabilize herself increase. At the same time the experience of her personal autonomy and the ability to have an impact on her own life increases (Watson in Schmutzer, 2011.) Even in this phase of the therapy process it is possible to have important understanding and knowledge from the issues of the client's traumatizing and the abuser's steps in her life – though the right time to work through the trauma comes later.

vinvointiseinänsä kasvattaminen on tärkeä osa terapian alkuvaihetta.

Tässä vaiheessa on ajankohtaista kiinnittää huomiota asiakkaan turvaverkoston arvioimiseen ja tarvittaessa sen vahvistamiseen, jotta asiakas voi saada riittävän monipuolista tukea toipumisprosessissaan. Traumalähtöisten puolustusmekanismien (esim. dissosiaation) ymmärtäminen välttämättöminä, aikanaan hengissä säilymisen mahdollistaneina apukeinoina ja samalla niihin liittyvän häpeän vähentäminen on osa tätä psykoterapiaprosessin vaihetta. Tavoitteena on myös auttaa asiakasta lisäämään

ymmärrystään kehon ja mielen toiminnan yhteyksistä, jotta traumapohjaisiin kehoreaktioihin liittyvä pelko muuttuisi uteliaisuudeksi omaa kehoa ja sen toimintaa kohtaan. Hyvinvoinnin pikkuhiljaa kasvaessa asiakkaan kyky tunnistaa yli- tai alivireytensä ja niihin liittyvä oireilu (esim. pakonomaisen prosessoinnin, mielikuvien tunkeutuvuuden, ylivalppauden, liiallisen puolustautumisen tai alistumisen,

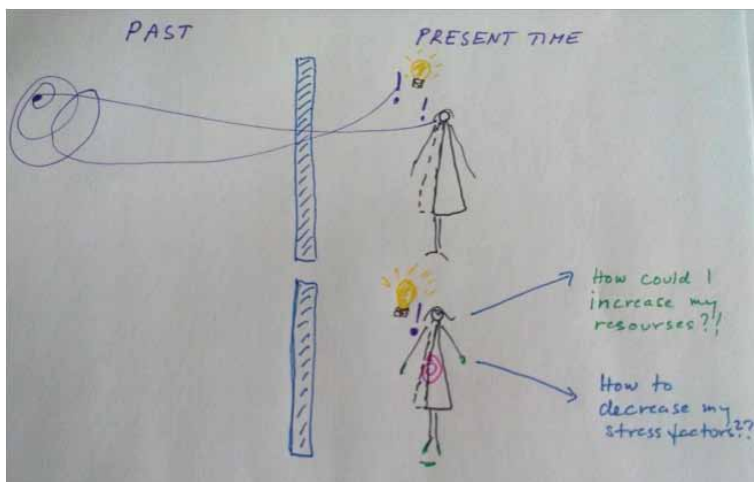
turtuneisuuden, ajatustenjumiutumisen) sekä kyky itsensä vakauttamiseen lisääntyy. Samalla hänen autonomian kokemuksensa sekä kokemus mahdollisuudesta vaikuttaa omaan reagointiinsa ja koko elämänsä kasvaa. Moni asiakas tunnistaa eläneensä koko elämänsä yli- ja alivireystilojen vuoristoradalla ja orastava oivallus mahdollisuudesta vaikuttaa yhä enenevässä määrin vointiinsa tuo uudenlaista toivoa toipumisprosessiin ja asiakkaan elämään. Jo tässä vaiheessa saadaan myös tärkeää tietoa asiakkaan traumatisoitumiseen liittyvistä asioista ja hyväksikäyttäjän jalanjäljistä hänen elämässään – vaikka varsinainen trauman työstäminen ei vielä olekaan ajankohtaista.

The moderate inner wall and the psychotherapeutic process

While the inner wall is moderate (there are stressors but also resources) and the present life triggers the client's trauma memories, the person can momentarily be in touch with her past traumatic experiences. But because her wellbeing is moderate she discovers that she can herself have an influence and react in her own situation. Instead of submission she can become aware of her situation, resources and her inner wall and react: How could I myself build up my resources and decrease my stressors? And she can also turn to other people to seek support and help instead of isolating herself. At my practice this is the place when I introduce the inner wall to my client as her tool for increasing her self-understanding and supporting her self-regulating.

While having the moderate inner wall the person is able to recognize stressful situations, have internal dialogue and she also learns self-soothing and self-regulating skills. Those skills are essential for secure trauma work. Psychotherapeutic process sustains this dialogue through supporting the inner self-talk, internal confrontation as well as internal consolation of the client. This phase includes a careful and accurate assessment of symptoms resulting in the treatment plan and goals compiled by cooperation between the client and the therapist. Secure trauma work e.g. structured unpacking of experienced trauma is now possible, at this time. Through building up the inner wall the psycho-

logical resilience, wholeness and healthiness increases. That makes the client able to separa-

Kohtuullinen hyvinvointiseinä ja sen merkitys asiakkaan psykoterapiaprosessissa

Hyvinvointiseinän ollessa kohtuullinen (kuormittavia tekijöitä on, mutta on myös resursseja) nykytilanteen aktivoimassa menneisyyden traumamuistoja ihminen voi hetkellisesti olla kosketuksissa menneisyyden kokemusmaailmaansa. Mutta koska hyvinvointia on kohtuullisesti hän oivaltaakin, että hän voi ITSE vaikuttaa tilanteeseensa. Alistumisen sijasta on siis mahdollista oivaltaa ja reagoida: Miten voin itse lisätä voimavarojani ja toisaalta, miten voin itse vähentää kuormitustekijöitäni? Ihminen kykenee tunnistamaan stressaavia tilanteitaan, käymään sisäistä dialogia sekä oppii rauhoittamaan ja lohduttamaan itseään. Nämä taidot ovat välttämättömiä turvallisessa trauman työstämisprosessissa. Psykoterapeuttinen prosessi tukee tätä asiakkaan sisäistä puhetta, hänen sisäisiä konfrontaatiotaan sekä sisäistä lohdutustaan. Eristäytymisen sijasta asiakkaalle tulee myös mahdolliseksi tunnistaa tuen tarpeensa ja kääntyä toisiin ihmisiin päin tukea tarvitessaan. Tämä on se psykoterapian vaihe, jolloin konkreettisesti esittelen asiakkailleni hyvinvointiseinän –mallin terapiatyökaluna, jonka avulla asiakas voi hyödyntää kasvavaa itseymmärrystään ja tukea itseoivalluksen myötä omaa itse säätelyään käytännön elämässään.

Tähän vaiheeseen pääasiassa sijoittuu lapsuuden seksuaalitrauman prosessoinnin toinen vaihe, huolellisen ja tarkan oireiden arvion yhteenveto sekä niiden perusteella yhteistyössä asiakkaan kanssa tehty hoitosuunnitelma.

Myös trauman hoidon käsittelyvaihe turvallisesti toteutettuna tässä kohtaa ajankohtainen.

Hyvinvointiseinän vahvistuessa asiakkaan kokema psyykkinen kimmoisuus, eheys ja terveys lisääntyvät. Menneisyys ja nykyisyys alkavat erottua toisistaan asiakkaan kokemusmaailmassa ja hänen reaktionsa siirtyvät reaaliaikaan. Elämä ja paraneminen tapahtuu reaaliajassa. Muistojen pelon voittaminen ja näkyväksi tuleminen tulevat mahdolliseksi. Myös tunnereaktioiden voima

alkaa kummuta nykyisyydestä. Nykypäivässä (= aikuisuudessaan) ihmisellä on valtavasti

te past from present and to react in real time. In fact the life and major part of the healing happens just on the present day. Overcoming the fear of trauma memories and letting them become visible becomes possible. Also the power of emotional reactions starts to stem from the here-and-now. In the current time (=in the adulthood of the client) the person has a great amount more coping strategies than in her past (=childhood), because in the current time she can choose to act differently than in the traumatic experiences of her childhood.

Pacing the client and structured work while processing traumatic material makes the practice secure. While the security is increasing it helps the client to stay in the optimal level of her autonomic nervous system, in the tolerance window. The client needs to have an opportunity to undergo different phases of the recovery process in peace - so that she does not need to stay alone with her emotions (shame, guilt, despair, vulnerability, grief, anger, rage) (Watson in Schmutzer, 2011).

In this phase of the recovery process the adult survivor of child sexual abuse can experience relief and be delivered from the victim stance, from the perpetrator-based guilt and shut down position. Defending positive aggression and the new possibility to protect oneself becomes possible. Changes of destructive relationships, trauma-based thinking and behavioral patterns are supported by confrontation by the psychotherapist (Watson in Schmutzer, 2011). Therapy needs to be relevant to current functioning, otherwise it is not worth much (Rothschild, 2000). Through a psychotherapeutic relationship it is important to facilitate an environment where the client can experience and test her interpersonal boundaries. That both supports her differentiation and makes appropriate limits to her for using appropriate aggression towards others as a part of developing a clear sense of both self and other, and while creating the ability how to connect as well as how to separate (Kepner, 2009).

The aim of this confrontation is to challenge the client to gain internal insight and the interaction of different ego-parts (e.g. ego-parts still carrying the trauma experiences or segments of the trauma experiences) of the client's persona-

enemmän selviytymiskeinoja kuin menneisyydessään (= lapsuudessaan), ja nykypäivän tilanteissa hän voi valita toimia toisin kuin lapsuuden traumaattisissa kokemuksissaan. Monet menneisyyden traumakokemukset ovat syntyneet, koska lapsi on jäänyt haavoittavissa elämäntilanteissaan konkreettisesti tai ainakin tunnetasolla yksin – Itsensä rauhoittamisen myötä nykypäivän tilanteissaan asiakkaalla on mahdollista saada aikuinen, itsensä, paikalle tuomaan empaattista tukea elämän kipukohdissa. Aikuisena hän voi myös tarvittaessa valita kääntyä toiseen ihmiseen (terapeuttiin, läheisiinsä) päin saadakseen myös ulkopuolista tukea ahdingossaan.

Traumamuistojen tarvittava käsitteleminen strukturoidusti asiakkaan tahdissa lisää turvallisuutta ja auttaa asiakasta pysymään sietokyikkunassa. Asiakkaan tulee muutenkin saada rauhassa käydä paranemisprosessin eri vaiheet läpi, ettei hän jää yksin tunteittensa (häpeä, syyllisyys, toivottomuus, haavoittuneisuus, suuttumus, raivo) kanssa.

Psykoterapiasuhteessa on tärkeää luoda sellainen terapeuttilinen tila, jossa asiakas saa löytää kokemuksen persoonansa rajoista sekä mahdollisuuden harjoitella tätä ihmisten välistä rajojen tunnistamista ja niiden asettamista. Edellä mainittu tukee hänen erillisyyttään auttamalla häntä löytämään positiivisen aggressionsa voiman oman minuutensa tunnistamiseksi ja suojaamiseksi. Lisääntyvä erillisuus puolestaan vahvistaa asiakkaan kykyä erottaa itsensä toisista ihmisistä sekä synnyttää hänessä kykyä liittyä toisiin ihmisiin. Tuloksellisen psykoterapiasuhteen oivallukset alkavat realisoitua asiakkaan arkielämässä osana terapian vaikuttavuutta ja paranemisprosessin etenemistä – ilman tätä vaikuttavuutta terapia on turhaa.

Tässä vaiheessa paranemisprosessissaan lapsuudessaan seksuaalista riistoa kokenut asiakas saa alkaa kokea vapautumista uhriudesta, väärinkohtelijan syyllisyyden kantamisesta ja vaikenemisesta. Puolustava viha ja itsensä suojaaminen tulevat mahdolliseksi. Traumapohjaisten haavoittavien ihmissuhteiden ja käyttäytymismallien oivaltamista ja muutosta tuetaan terapeutin konfrontaation avulla haastamalla asiakasta sisäiseen oivallukseen ja eri persoonansa puolien (aikuisen ja vielä trau-

lity. Through increasing interaction the goal is to deliver internal understanding, compassion and comfort instead of rejecting and accusing because of perpetrator-based identification. That makes possible a deep internal healing; the survivor can as a present adult take responsibility of taking good care of her maltreated, abandoned traumatized part(s) of herself (Salter, 1995).

Through developing internal interaction of different ego-parts of the person and also through increasing internal comprehension, integration starts to take place. The core of traumatic incidents including the most distorted beliefs of the client need often direct working for facilitating the integration. When the guilt of the perpetrator slips from the client's grip, it becomes possible to allow nurturing, replacing experiences to take place in her life by herself (Suokas-Cunliffe, 2006). That naturally makes the inner-wall stronger.

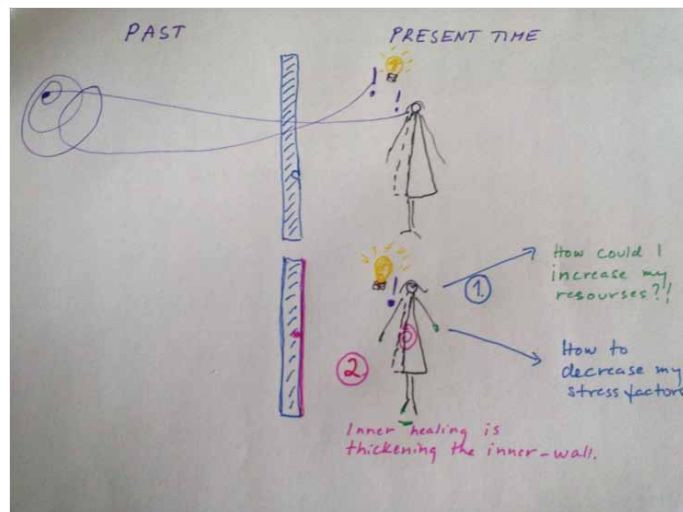
The strong/thick inner wall and the psychotherapeutic process

The final goal in the recovery process is reintegration of the trauma experiences, conquering the fear against normal life, nearness and intimacy and understanding the meaning of the childhood sexual abuse in the whole life context. By facing the deep loss and through grieving, possibilities of positive surprises of the current life and relationships can take place and help the client over painful phases of realization (Suokas-Cunliffe, 2006).

When the inner wall of the client is strong (resources and stress factors are in balance), it is normal to live a here-and-now life. If now the adult victim of child sexual abuse faces in her current life something connected with her trauma history her wellbeing makes it possible to remember, not relive the memory. She can face the current crisis here-and-now without the third wheel. In fact she is a survivor, who has

makokemusta tai –kokemuksen osia kantavien persoonan puolien) lisääntyvään keskinäiseen vuorovaikutukseen tavoitteena myötätunnon ja lohdutuksen synnyttämistä itsessä hylkäämisen ja hyväksikäyttäjään samastuvan itsen moittimisen sijasta.

Traumaattisten ydinkokemusten ja niihin liittyvien vääristyneiden sisäistysten suora työstäminen on usein tarpeen tärkeänä osana asiakkaan paranemisprosessia. Sisäisen ymmärryksen ja vuoropuhelun kasvaessa persoonan eri puolien välillä ihmisen kokema eheys mahdollistuu. Väärinkohtelijan syyllisyyden kirvottua itselle hyvien, korvaavien kokemusten suominen ja näin myös hyvinvointiseinän vahvistaminen tulee aiempaa luonnollisemmaksi.

Vahva hyvinvointiseinä seksuaalisesti haavoitetun asiakkaan psykoterapia-prosessissa

Päämäärä paranemisprosessissa on traumakokemusten jälkeinen uudelleen integraatio, jolloin traumakokemukset on työstetty osaksi asiakkaan elämää ja menneisyyden koke-

mushistoriaa. Osa tätä tavoitetta on normaaliin elämään, läheisyyteen ja intiimiyteen liittyvien pelkojen voittaminen ja lapsuudessa koetun seksuaalisten rajojen rikkomisen merkitysten realisoituminen asiakkaan elämässä. Meneystysten kohtaaminen ja sureminen mahdollistaa uudenlaiset positiiviset asiat, yllätyksetkin, asiakkaan elämässä ja hänen ihmissuhteissaan. Nämä asiat auttavat osaltaan asiakasta yli raskaan realisaatiovaiheen.

Kun ihmisen hyvinvointiseinä on vahva (resurssit ja stressitekijät balanssissa), ihmiselle on luonnollista elää elämäänsä tässä ja nyt, reaalijassaan. Jos lapsuudessaan seksuaalista riistoa kokenut ihminen kohtaa nyt nykyisyydessään traumamuistonsa esille nostavan tapahtuman tai kriisin, hänen hyvinvointinsa mahdollistaa asian muistamisen ja kohtaamisen (ei enää ylivireydestä nousevaa uudelleenelämistä), ja hän

developed a huge amount of new resources as a prize through her recovery process.

By means of her new resources she experiences strengthening and empowering. In this phase it becomes possible to conquer a fear of intimacy and to have a new courage to touch. Sexuality integrated in a whole personality and the development of a mutual, intimate relationship becomes possible. Control over automatic sexual reactions become possible to overcome (by using stabilization skills learnt during the recovery process), sexual abuse mind-set becomes possible to change into healthy sexual attitudes. The person is able to develop a new, nurturing way to be in her intimate relationship (Maltz, 2012).

Intimacy is a basic human need. It becomes possible through new healthy boundaries and a solid sense of self. Emotional intimacy with inner self is a prerequisite for the emotional intimacy with spouse. Challenges with sexual desire in marriage and struggles of selfhood are parallel. Personal growing processes and love relationship challenge a person to call the best in her to come forward to endure and to cope with challenges of her life (Schnarch, 2012). Now it is possible.

Recovery taking place in the survivor's life also transforms her identity. Experiencing wholeness always has an influence on the identity experienced not to mention changing the trauma-based beliefs of self into a real image of self. When the perpetrator-based core-belief of herself as evil, guilty or an offender has turned upside-down, and the client can see herself as an abused victim, the mourning process can take place. From the new stance she is allowed to feel and react in a new, adequate way. She can own her real experiences from her own view point, she can mourn, be angry, and be relieved. This kind of change always makes a great impact on the core-belief of self therefore the identity changes inevitably. For example when

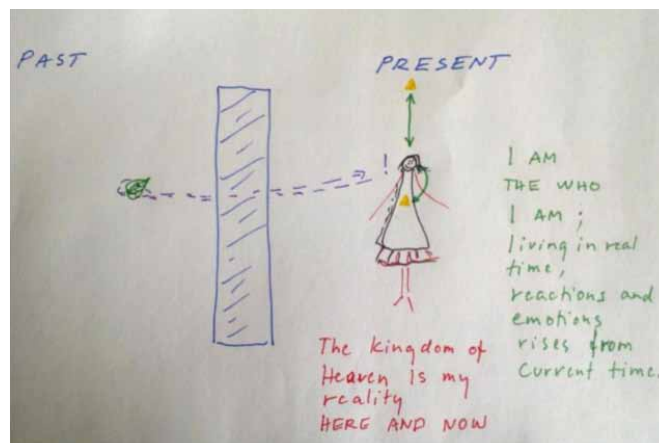
pystyy käsittelemään nykyhetken kriisiinsä ilman menneisyyden painolastia. Itse asiassa hänestä on tullut selviytyjä, joka paranemisprosessinsa aikana on saanut löytää suuren määrään uudenlaisia selviytymiskeinoja ja voimavaroja elämänsä rikastuttamiseksi.

Uusien selviytymiskeinojensa myötä asiakas kokee voimaantumista ja vahvistumista. Tässä vaiheessa läheisyyden pelon voittaminen ja kosketukseen uskaltautuminen tulee mahdolliseksi. Myös seksuaalisuuteen liittyvien automaattisten reaktioiden työstäminen ja voittaminen tulee ajankohtaiseksi ja asiakkaan uudenlaiset, elämää vahvistavat seksuaaliasenteet, kokonaispersoonaan integroitunut seksuaalisuus sekä seksuaalisuuden toteuttaminen sitoutuneessa, intiimissä, vastavuoroisessa suhteessa alkavat rikastuttaa hänen elämäänsä.

Tarve kokea intiimiyttä on inhimillinen perustarve. Todellinen intiimiys tulee mahdolliseksi uusien terveiden rajojen löytämisen ja aidon minuuden kokemisen myötä, sillä intiimi tunnesuhde itseen on edellytys emotionaaliselle intiimiydelle puolison kanssa. Seksuaaliseen haluun liittyvät haasteet ja ihmisen sisäiset, minuuteen liittyvät kamppailut

kulkevat käsi kädessä. Henkilökohtainen kasvuprosessi ja rakkaussuhde yhdessä haastavakin asiakasta kohtaamaan, sietämään ja selviämään elämän asettamista haasteista. Nyt se on mahdollista.

Asiakkaan läpikäymä paranemis- ja kasvuprosessi muuttaa koko hänen identiteettinsä, sillä eheyden kokemuksen myötä traumapohjainen kokemus itsestä muuttuu realistiseksi kokemukseksi todellisesta omasta itsestä. Kun kaltoinkohtelijan sisäistys asiakkaassa on murtunut ja ydinuskomus itsestä pahana, syyllisenä ja väärinkohtelijana on kääntynyt ylösalaisin, asiakas tulee kykeneväksi näkemään itsensä väärinkohdeltuna ja uhrina. Tällöin surutyön aloittaminen on tullut mahdolliseksi. Uudesta

trauma-based sexuality has caused intertwining of guilt of arousal and physiological sensations of pleasure externalized as sadomasochistic functioning (which in this case is not a sexual preference but a consequence of trauma) through trauma work the person becomes free to choose a new nurturing sexual function in a secure relationship (Kuusikallio, 2012).

Post-traumatic personal growth is finally the great part of reintegration of the survivor in this phase of healing, recovery processed by the aid of God and from those circumstances rising growth. This growth includes always at least the following phases: Discovering new possibilities, found in the current life as aftermath of the trauma experienced. Mutual, life-enriching relationships, discovering and developing personal resources, reverence for the uniqueness of life and growing deeper into faith and in the relationship with God are part of the offering of the new life (Dresler, 2013). The Bible describes this change: "You will go out in joy and be led forth in peace; the mountains and hills will burst into song before you, and all trees of the field will clap their hands. Instead of the thorn bush will grow the pine tree, and instead of briars the myrtle will grow. This will be for the Lord's renown, for an everlasting sign, which will not be destroyed." (Is.55:12-13.)

Forgiveness as a part of the healing process of sexual abuse

Forgiveness is a gradual, internal process of the individual person. It shouldn't be seen as a goal or task of the sexual abuse survivor. Rather it should be seen as a crucial part of a long period of growth, healing and restoration that contributes re-forming the image by being victimized, destroyed, wounded and abandoned and replaces the image for the power of the resurrection of Christ (Sells and Hervey in Schmutzer). The final outcome is the original individual identity, made whole and created by the Grace of God (Sells and Hervey in Schmutzer, 2011). Forgiveness is a multi-dimensional process (forgiveness = "letting go") that takes place simultaneously on psychological, spiritual and relational levels. Psychologically it means overcoming different trauma-based distorted cognitions and conquering emotions as shame, anger,

minuuden kokemuksesta käsin uudenlainen, reaaliajasta kumpuava tunteiden ilmaiseminen ja reagointi tulee niin ikään mahdolliseksi. Kun asiakas saa löytää oman näkökulmansa elämänsä tapahtumiin, hän voi surra, olla vihainen ja päästä kasvussaan eteenpäin. Tällaiset muutokset vaikuttavat suunnattomasti edelleen hänen ydinuskomuksiinsa ja vääjäämättä myös hänen identiteettinsä muuttuu edelleen. Esimerkiksi asiakkaan trauman seurauksena kokema syyllisyyden ja seksuaalisen virittyneisyyden yhteen punoutuminen on saattanut näyttäytyä pakonomaisena sadomasokistisena seksuaalikäyttäytymisenä (ei siis seksuaalisena mieltymyksenä vaan trauman pohjalta "välttämättömyytenä", jotta olisi mahdollista kokea seksuaalista mielihyvää) mutta paranemisprosessin myötä hänen tarpeensa kokea seksuaalisuuttaan muuttuu, ja hän tulee vapaaksi esim. valitsemaan elämäntavan, jossa hän kokee seksuaalisuudessaan nautinnollisuutta turvallisessa ja vastavuoroisessa parisuhteessa.

Post-traumatic personal growth on tärkeä osa tätä uudelleenintegraatiota, Jumalan avulla tapahtunutta selviämistä ja siitä nousevaa trauman jälkeistä kasvua. Konkreettisesti muutos tapahtuu optimaalisen viireystilan mahdollistamana uusien hermoverkkojen syntymisenä ihmisen aivoissa. Ihmisen arjen todellisuudessa näkyvänä tämä kasvu sisältää ainakin seuraavat vaiheet: Uusien, läpi eletyn trauman synnyttämien mahdollisuuksien löytäminen elämässä, vastavuoroiset, elämää rikastuttavat Ihmissuhteet, persoonallisten vahvuuksien löytyminen ja vahvistuminen, elämän arvostaminen ja uskon ja Jumalasuhteen syveneminen. Raamattu kuvaa tätä muutosta seuraavasti: "Iloiten te saatte lähteä matkaan, ja onnellisesti te pääsette perille. Vuoret ja kukkulat riemuitsevat teidän edessä, ja kaikki metsän puut taputtavat käsiään. Orjantappuran paikalle nousee sypressi ja piikkipensaan paikalle myrtti. Tämä tapahtuu Herran nimen kunniaksi ja on ikuinen merkki, joka ei koskaan katoa." (Jes. 55:12-13.)

Anteeksianto osana lapsuudessaan seksuaalisesti riistetyn toipumisprosessia

Anteeksianto on yksilön sisäinen prosessi, joka merkittävänä osana paranemisprosessia järjestää uudelleen lapsuudessaan seksuaalisesti

bitterness and guilt towards the perpetrator and oneself. Spiritual forgiveness is accepting the reality of injury and still laying the foundation of identity on the base of the Grace of Jesus Christ and His reconciliation – The definition of identity isn't the sinful actions of oneself or others any more. Forgiveness also becomes visible by changing the quality of relationships. Injurious relationships don't always change but reconciliation changes the way the survivor perceives and assumes a position on the perpetrator and finally is free to release. On one hand forgiving is facilitating the healing process and on the other hand it is the outcome / result of recovering. Being forgiven by God frees one to forgive (Sells and Hervey in Schmutzer, 2011). The victim can't forgive because she is under the dominance of the perpetrator. Even Jesus on the cross pointed to His Father: "Father, forgive them, for they don't know what they are doing" (Luke 23:34) - the Father had the domination and authority, Jesus was humiliated, abused and dying sacrificed for our sins. Forgiveness won't become possible until the survivor is in the reality, in the present time, in her healing process – e.g. as long as she experiences flash-backs she still is in the earlier phases of her forgiveness process (Sells and Hervey in Schmutzer, 2011). First and foremost forgiveness is reformulating the way we see ourselves. The definition of ourselves has stopped being based on the events of trauma, tragedy or sin – instead of being a victim our identity is replaced by the experience of the restoring love of God. (Sells and Hervey in Schmutzer, 2011).

Powerful Peace in Christian psychotherapy

The aim of the Powerful Peace approach

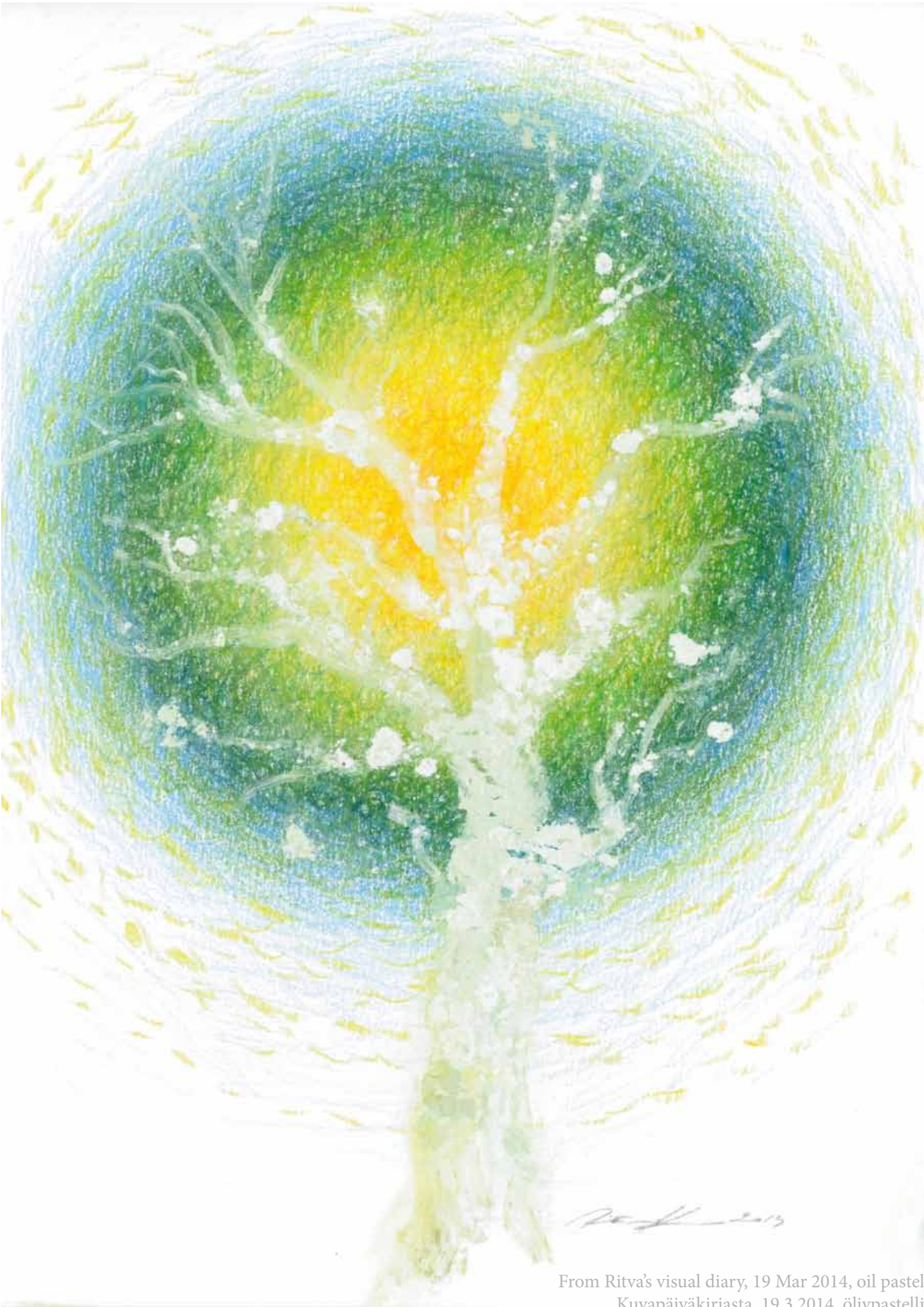
Powerful Peace is an attitude and a method. It is based on neurobiological processes and uses the approach of attachment theory, body work and narrative psychotherapy. The aim of Powerful Peace is to deepen the client's personal relationship with the personal God. Through the increasing security within the relationship with the client and God, the trust and stability experienced by the client increases, that makes her tolerance window wider, trauma-based body etc. reactions decrease and become more mastered and the therapy becomes even more

riistetyn ihmisen traumakokemuksiin perustuvan kuvan itsestään uhrina, tuhottuna, haavoitettuna, syrjäytyneenä. Tilalle muodostuu Jumalan armon ja Pyhän Hengen voimasta kokonaiseksi tehty uniikiksi luotu ihminen. Anteeksiantoa ei tulisi nähdä yksinkertaisena tehtävänä tai tavoitteena lapsuudessaan seksuaalisesti hyväksikäytetyn toipumisprosessissa vaan pitkän aikavälin eheytyksen osana asiakkaan paranemisessa, kasvussa ja restauraatioissa eli ennalleen palauttamisessa.

Anteeksianto (forgiveness = "letting go") on monitahoinen, asteittainen paranemis-, ennalleensaattamis- ja restauraatioprosessi. Psykologisesti anteeksianto on ylipääsemistä haitallisista ajatusvääristymistä suhteessa itseen ja hyväksikäyttäjään sekä häpeän, syyllisyyden, vihan, katkeruuden tunteiden voittamista. Hengellisesti anteeksianto on haavoittumisen realiteetin todentumista ja silti identiteetin perustan löytymistä Jeesuksen sovitustyön ja armon osallisuuden perusteella – Identiteetin määrittelyn perustana ei enää olekaan omien tai toisten syntien aiheuttamat haavat. Ihmissuhteissa anteeksiantaminen näkyy siinä, että vahingolliset ihmissuhteet eivät aina uudistu mutta ennalleenasettamisprosessi muuttaa sitä, miten asiakas havainnoi väärinkohteliijaansa, ja lopulta mahdollistaa irtipäästämisen väärinkohtelijastaan.

Anteeksianto toisaalta helpottaa paranemisprosessia ja toisaalta on lopputulos/seuraus paranemisesta. Kun olen saanut syntini anteeksi Jumalalta, minut on samalla vapautettu antamaan anteeksi niille, jotka ovat minua vastaan rikkoneet.

Uhri ei voi antaa anteeksi, koska on alisteisessa asemassa väärinkohteliijaansa nähden. Jeesuskin osoitti Isää ristiltä: "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät." Isällä oli tällöin valta, Jeesus oli kuolemassa uhrikuolemaa. Kokonaisvaltainen anteeksianto on mahdollista vasta, kun ihminen on paranemisprosessissaan nykypäivässä (vrt. traumahistoriasta nousevat takaumat paranemisprosessin aikana). Anteeksiantamus osana paranemisprosessia muotoilee uudelleen sen, kuinka näemme itsemme. Määrittely uhrina korvataan Jumalan rakkauden syvällä ennalleen asettavalla kokemuksella. Identiteetin lähteenä ei enää ole trau-

From Ritva's visual diary, 19 Mar 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 19.3.2014, öljypastelli

secure (IPSICC –teaching, 2010-1014 <http://www.ipsicc.org/ipsicc.html>).

Getting wounded always happens via senses and sensations, through neglect or through hurt. Healing takes place via the very same senses. The core method of Powerful Peace Prayer is blessing the body, soul and spirit of the client by the name/character of God the client has chosen (e.g. the Prince of Peace, the Comforter, the Healer, the Amazing Adviser, Father, Jesus the Redeemer, the Protector..). Powerful Peace concretizes God's healing presence in all phases of the therapy process of the sexually abused. Through Powerful Peace the therapist creates opportunities to provide a setting for the client to enter into sharing the presence of God and His powerful Peace.

Powerful Peace is able to be integrated in any psychotherapist approach. Blessing the client very gently by using a lot of silence strengthens the client's experience of her body as a holy temple of God. It also deepens her relationship with God and facilitates her inner space for experiencing God's presence. Powerful Peace of God supports the client's stability, autonomy, involvement and her relationship with God during all phases of her recovery process – even in the crises of faith. The client needs to have her basic needs met by the response from the living, loving and gracious God.

About the brain functions and Powerful Peace approach

Some of that Godly healing presence is transmitted through the presence of the Peace of the therapist to the presence of the Peace of the client. According to the theory of somatic empathy and mirror neurons we know that the autonomic nervous system has a tendency to adjust with the arousal of other persons' autonomic nervous system (Rothschild & Rand, 2010). On the other hand Powerful Peace, the presence of God of Grace and Peace, covers the whole therapeutic meeting – “For where two or three come together in my name, there I am with them” are Jesus' own words (Matt. 18:20).

It is possible to rationalize some of the core of the neurobiological base of Powerful Peace Prayer by using the approach of narrative psychotherapy concluded in the article by Marie-

mamme tai haavamme vaan todellinen, alku-peräinen Jumalan kuvaksi luotu ”minä olen se, joka minä olen”- ihminen. Metamorphosis eli perhosen toukan kotelosta murtautuminen vapauteen, kuulauteen, kirkkauteen, korkeuteen ja siivet avoinna Jumalan tuulten kannattele-maksi kuvaa kauniilla tavalla uudelleenintegro-itumisen vaihetta.

Powerful Peace of God seksuaalisesti haavoitetun psykoterapiaprosessissa

Yleistä Powerful Peace – lähestymistavasta

Powerful Peace Prayer on menetelmä ja asenne/ suhde. Sitä voidaan käyttää asiakkaan hyvinvoinnin lisäämiseksi terapian kaikissa eri vaiheissa. Se pohjautuu neurobiologisiin prosesseihin ja hyödyntää kiintymyssuhdeteorian, kehoterapian sekä narratiivisen psykoterapian keskeisiä elementtejä. Rukouksen syventämän Jumalasuhteen myötä turvallisuuden kasvaessa asiakkaan sietokykyikkuna kasvaa, samalla myös asiakkaan kokema luottamus ja vakaus lisääntyvät, traumapohjaiset keho- ym. reaktiot vähenevät ja muuttuvat hallitummiksi ja myös psykoterapiaprosessi tulee turvallisemmaksi.

Kaikki haavoittuminen ihmisen elämässä on tapahtunut eri aistien ja kekokokemusten kautta, vaille jäämisen ja/tai satutetuksi tulemisen myötä. Paraneminen tapahtuu samalla lailla kehon ja aistikanavien välityksellä. Powerful Peace rukouksen ydintä on koko asiakkaan, hänen ruumiinsa, sielunsa ja henkensä siunaaminen sillä Jumalan nimellä/ominaisuudella (esm. Rauhan Ruhtinas, Lohduttaja, Parantaja, Ihmeellinen neuvonantaja, Turvapaikka, Isä, Vapahtaja..), jonka hän itse on valinnut ja jota hän kulloisessakin tilanteessa eniten itse kokee tarvitsevänsä. Powerful Peace konkretisoi Jumalan parantavaa läsnäoloa seksuaalisesti haavoitetun asiakkaan psykoterapian kaikissa vaiheissa ja tarjoaa asiakkaalle mahdollisuuden kokea Jumalan läsnäoloa ja Hänen voimaannuttavaa rauhaansa omassa tilanteessaan itselleen turvallisella tavalla.

Powerful Peace Prayer on mahdollista liittää mihin tahansa psykoterapiasuuntaukseen. Se mahdollistaa konkreettisen rauhan läsnäolon sekä psykoterapiatilanteessa että asiakkaan kokemusmaailmassa. Sama rauha mahdollistaa asiakkaan aiemmin omaksumien selviytymis-

Nathalie Beaudoin and Jeffrey Zimmerman (2011) as follows in this chapter: When the client tells her problem-saturated story her right hemisphere activates – that often makes her arousal of sympathetic nerve system rise. This is combined with the activation of the limbic area and amygdala, where the blood flow increases at the same time. Naming (by the client) God's name in which the client will be blessed and asking the client to state reasons for making this name - of - God are important, as this makes the client use her left side of the brain. The activation of the left hemisphere decreases the arousal of the sympathetic nerve system because the activation of prefrontal cortex increases the blood flowing on the prefrontal cortex area and simultaneously decreases blood flowing on the limbic area (Beaudoin – Zimmerman, 2011).

Asking the client to tell her prayer requests (usually she tells problem-saturated stories/narratives) causes the right hemisphere and limbic area including the amygdala to activate. Prayer requests said in the presence of God and based on the hope of God's goodness and his goodwill (attributed name of God) increases the faith and works also as a positive outcome. These prayer requests combined with God's goodwill work like alternative stories and new description thickening thin descriptions, increasing activation of neural pathways of the left hemisphere and the prefrontal cortex. This process creates new neural connections and new pathways between both hemispheres (Beaudoin – Zimmerman, 2011).

Blessing the client by using the Name of God she has chosen, using those reasons she has argued (supporting the left side of the brain simultaneously) while she is in the presence of God (the right side is activated also during the positive relationship experience – during the blessing we also support that) activates the client to use both hemispheres simultaneously. Repeating her words mentioned before the blessing makes (the) new connections in her brain stronger. Using the client's words and her names of God during blessing her sensations, senses and emotions we also bless both hemispheres simultaneously and facilitate her recovery (Beaudoin – Zimmerman, 2011).

The natural growth suppressed by trauma will

keinojen uudelleen arvioimisen sekä todellisten voimavarojen ja toimivien selviytymisstrategioiden käyttöön ottamisen sekä aivan uudenlaisten elämää tukevien löytöjen oivaltamisen. Asiakkaan siunaaminen hienovaraisesti, turvallisessa läsnäolossa koettua hiljaisuutta hyödyntäen, vahvistaa asiakkaan kokemusta kehostaan Pyhän Hengen temppelinä. Samalla asiakkaan sisäinen valmius / mahdollisuus Jumalan läsnäolon kokemiseen vahvistuu. Tämä ja syventää asiakkaan kokemusta ja hänen henkilökohtaista suhdettaan Jumalan kanssa. Powerful Peace tukeekin asiakkaan vakautta, autonomiaa, osallisuuttaan ja Jumalasuhdettaan kaikissa hänen paranemisprosessinsa vaiheissa - jopa hänen uskon kriisissään. Näin ihmisen syvä perustarve tulla elävän, rakastavan ja armollisen Jumalan kohtaamaksi kaikkine tunteineen ja tarpeineen toteutuu.

Powerful Peace -lähestymistapa on asiakaslähtöinen – Lähtökohtana on aina asiakkaan ehdoilla tapahtuva, kunnioittava, hänen tarpeistaan lähtevä hänen henkilökohtaisten hengellisten resurssiensa pohtiminen, huomioiminen ja vahvistaminen psykoterapiaprosessin eri vaiheissa.

Powerful Peace lähestymistavan ja aivojen toiminnan välisistä yhteyksistä

Jumalan läsnäolo on parantavaa läsnäoloa. Osa tästä parantavasta läsnäolosta välittyy psykoterapiatilanteessa asiakkaalle terapeutissa todentuvan Jumalan läsnäolon ja kehon rauhan kautta - Teoria somaattisesta empatiasta todentaa tätä osoittamalla, että autonomisen hermoston viireystila välittyy henkilöstä toiseen peilineuronien välityksellä. Toisaalta Powerful Peace, läsnäolon armo ja voimaannuttava rauha kätkee sisälleen koko psykoterapeuttisen kohtaamisen – ”sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään”, on Jeesuksen oma lupaus (Matt.18:20).

Powerful Peace

Powerful Peace rukoustavan neurobiologista perustaa ja vaikuttavuutta on mahdollista perustella soveltamalla Marie-Nathalie Beaudoin ja Jeffrey Zimmermannin (2011) ajatuksia narratiivisesta psykoterapiasta: Asiakkaan kertoessa ongelmakeskeisen tarinansa hänen oikea aivo-puoliskonsa aktivoituu. Tämä aktivoi autono-

be released to expand by the blessing and of course by the therapeutic relationship. A tolerance window diminished by trauma or remained narrow by a possible insecure attachment between the client and her parents can widen because of new secure relation experiments between the client and God facilitated by the therapist, and also because of the security of therapeutic relationship between the client and the therapist (Beaudoin – Zimmerman, 2011). The increasing balance between both hemispheres and also the productive blood circulation through different parts of the brain structures make the brain of the client work more appropriately. That makes a better balance in her autonomic nervous system and widens her tolerance window enabling the client be more stable and have a stronger experience of peace in her whole being (Beaudoin – Zimmerman, 2011, 1-13).

The human being can embody the uniqueness of her personality only by using both brain hemispheres and the hierarchical brain system. For developing appropriate brain functions and for expressing the whole identity the integration of brain systems is crucial. The aim of all forms of psychotherapy is to integrate and reintegrate neural circuits (Hart, 2008).

An American psychoanalyst and psychiatrist George E. Vaillant discovered that different parts of the brain deal with different aspects of the faith. The dogmatic system of religion with all the rules comes into being in the cortex-area. Instead faith exists in the “heart”, or in other words it’s in the limbic system. The emotional spirituality arises in the limbic brain that is connected to the right hemisphere – often it has been covered or confused by the rational religiosity of the cortical structure, for the cortical religiosity typically dominates, and stays in stance of correctness and orthodoxy that provoke rage between religions. Emotional spirituality unites people as sisters and brothers instead – persons who recognize the Holiness and also the longing of the Holiness among themselves even when we can’t explain, only marvel that existence. The love and the faith don’t come into existence from the parts of the brain where the orthodoxy lives (Hakala, 2010).

misen hermoston sympaattisen hermoston, jonka toiminta on yhteydessä limbiseen järjestelmään - näin verenvirtaus limbisessä järjestelmässä ja erityisesti mantelitumakkeessa lisääntyy samanaikaisesti. Asiakkaan nimetessä Jumalan ominaisuuden tai nimen, jolla toivoo tulevaisuutta siunatuksi, ja hänen kerrottuaan perustelut oman uskonsa ja ajatustensa mukaan, jopa hänen samalla ilmaistessaan epäilyksensä ja ambivalenttisuutensa uskoonsa liittyen, häntä siunataan ”tässä ja nyt” hänen toivomallaan tavalla, hänen argumentointejaan käyttäen. Em. tavalla toimiminen lisää verenvirtausta vasemmassa aivopuoliskossa. Tämä puolestaan vähentää sympaattisen hermoston ylivireystilaa lisäämällä aivokuoren otsalohkon etuosan eli prefrontaalikorteksin aktiiviteettia ja alueen verenvirtausta sekä vähentämällä samanaikaisesti limbisen järjestelmän verenkiertoa. Asiakkaan argumentoinnin kehon puolesta rukoileminen ja hänen aistiensa siunaaminen lisää asiakkaan kahtaalle suuntautuvan tietoisuuden kautta (sanat ja kehon kokemukset) vasemman ja oikean aivopuoliskon samanaikaista aktiiviteettia – tämä osaltaan vakauttaa autonomisen hermoston toimintaa, synnyttää uusia hermoverkkoja ja lisää aivopuoliskojen välisiä yhteyksiä.

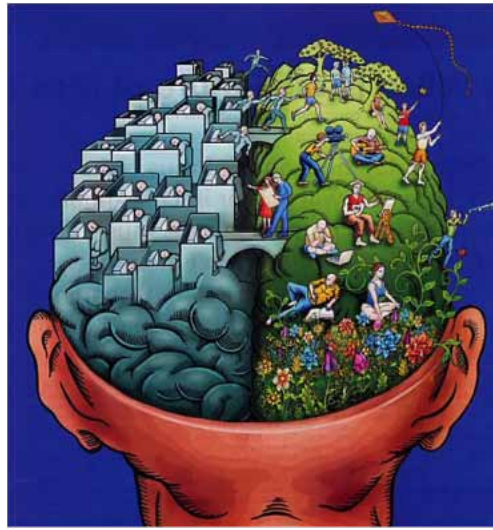
Kun asiakasta pyydetään kertomaan rukousaiheensa (usein hän kertoo ongelmakeskeisiä asioita ja kokemuksiaan), hänen oikea aivopuoliskonsa ja limbinen järjestelmä, mukaan lukien mantelitumake, aktivoituvat. Rukouspyynnön sekä toivotun vastauksen sanoittaminen Jumalan läsnäolossa (nimeten Jumalan nimen/ominaisuuden, jossa ja jonka vuoksi haluaa tulla siunatuksi), Hänen hyvyteensä, armoonsa ja laupeuteensa vedoten, konkretisoi sanoin asiakkaan toivomaa positiivista muutosta hänen elämässään, ja samalla lisää asiakkaan uskoa. Rukouspyyntöjen ja vastausodotusten sanoittaminen Jumalan armoon ja hyvyteen vedoten vahvistaa asiakkaan ajatuksia uudeltaisista ratkaisu- / vaihtoehtomahdollisuuksista hänen hauraassa tilanteessaan synnyttämällä uusia hermoverkkoja vasemman aivopuoliskon alueella ja prefrontaalikorteksilla. Tämä prosessi puolestaan lisää myös uusia hermoverkko-yhteyksiä vasemman ja oikean aivopuoliskon välillä.

Powerful Peace facilitates and enables the re-integration of hierarchical and lateral brain functions. Through this process functioning between different parts increases, expands and becomes appropriate. Powerful Peace through all therapy processes lets the client's own voice arise for the declaration of hope that transforms a life.

A Person created in the image of God can experience herself "the word coming as flesh". Powerful Peace of God concretizes in a very deep way the presence of Jesus Christ in the therapy process and simultaneously in the life of the client and the therapist. As Paul says (Col. 2:2-3) "My purpose is that they may be encouraged in heart and united in love, so that they may have the full riches of complete understanding, in order that they may know the mystery of God, namely, Christ, in whom are hidden all the treasures of wisdom and knowledge".

Powerful Peace – Dancing together with the Holy Trinity

Powerful Peace could be described as calling the client to the Perikhoresis – like dancing together with the Holy Trinity through the therapy process. Cooperating with the Holy Spirit assumes conscious dependency on Him. The purpose of that cooperation means that The Spirit is allowed to speak to every person personally, an intimate sharing from the Holy Spirit in every single moment. When this can happen, the journey is shared mutually in the presence of the living God. This shared therapy process, pilgrimage with the client, leads the therapist to grow in humbleness while seeking God's guidance. This attitude also creates a deep sensitivity for God's plans and non-judging attitude. That liberation from secondary issues and joining to the primary issues leads us to new spiritual growth, towards what God has designed for us: to discover our original, unique identity. These shared moments with the client transform into new dimensions - dancing tog-

Asiakkaan puolesta rukoileminen siunaamalla häntä hänen itse valitsemallaan Jumalan nimellä, ja perustelemalla rukouspyyntöä hänen

argumentointejaan käyttäen (tukien siis vasemman aivopuoliskon toimintaa), hänen ollessaan Jumalan läsnäolossa (oikea aivopuolisko aktivoituu positiivisissa ihmissuhdekokemuksissa – asiakkaan puolesta rukoillessa tuetaan myös tätä), aktivoi asiakasta käyttämään molempia aivopuoliskojaan samanaikaisesti. Asiakkaan aiemmin argumentoimien sanojen toistaminen vahvistaa uusia, syntyneitä her-

moverkkoyhteyksiä hänen aivoissaan. Myös käyttämällä asiakkaan sanoja ja hänen valitsemaansa Jumalan nimeä rukoiltaessa hänen aistiensa, aistikokemustensa ja tunteidensa puolesta, hänen molempia aivopuoliskojensa toimintaa aktivoidaan samanaikaisesti ja samalla tuetaan hänen kokonaisvaltaista paranemisprosessiaan.

Trauman paraneminen on kasvun esteiden voittamista. Tämä luonnollinen kasvupotentiaali vapautuu psykoterapeuttisen suhteen ja sen yhteydessä tapahtuvan Powerful Peace rukouksen kautta. Traumatisoitumisen, ja kenties jo varhaislapsuuden turvattoman kiintymyssuhteen seurauksena kapeaksi jäänyt asiakkaan optimaalisen vireystilan alue saa alkaa laajentua uudenlaisten turvallisten suhdekokemusten myötä. Tätä muutosta tukevat niin turvallinen, ennakoitava psykoterapiasuhte kuin kristillisen psykoterapian tukema asiakkaan askel askeleelta vahvistuva henkilökohtainen Jumalasuhde.

Lisääntyvä tasapaino vasemman ja oikean aivopuoliskon toiminnan välillä sekä tehokas verenkierto niin aivopuoliskojen kuin aivojen eri rakenteiden välillä mahdollistaa asiakkaan aivojen tarkoituksenmukaisen toiminnan lisääntymisen. Tämän seurauksena asiakkaan optimaalisen vireystilan alue kasvaa ja autonomisen hermoston toiminta muuttuu vakaammaksi vahvistaen asiakkaan kokemaa rauhaa ja hyvinvointia kaikessa hänen olemisessaan.

Ihminen voi ilmaista ehyesti ainutkertaista

ether with the Holy Trinity. Those moments are already part of eternity moments of Maranatha (Joubert, 2014).

“Now to him who is able to immeasurably more than all we ask or imagine, according to his power that is at work within us, to him be glory in the church and in Jesus Christ throughout all generations, for ever and ever! Amen” (Eph.4:20-21).

References:

- Beaudoin, Marie-Nathalie – Zimmerman Jeffrey. Journal of Systemic Therapies, Vol. 30, No.1 2011, pp 1-13. Narrative Therapy and interpersonal Neurobiology. Revisiting Classic practices, developing new emphases.
- Brain hemispheres. 23.2.2014: <https://encrypted-tbn0.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcQcbWzfkL5yfNqqKEqZBjy1CWs31rVsTVp17WDGKSrQo8IJiaU1lg>
- Dreschler, Maria. Religious coping and post-traumatic growth in the course of a trauma therapy. The Journal Christian Psychology, 4 /2013. EMCAPP.
- Eikrem, Merete. 2013. Lesson of narrative therapy and neurobiology. ESARPAC /IPSICC.
- ESARPAC- and IPSICC –teaching of Powerful Peace -concept. 2010-2014.
- ESS. 2014. Artikkel: Joka 14. nainen on kokenut seksuaalista väkivaltaa. Etelä-Suomen Sanomat 12.2. 2014. (Article ; Every 14. women have experienced sexual violence)
- Fisher, Mike. 24.-25.1.2008. Brain, body and trauma. Sensorimotor psychotherapy as an approach in Christian Counseling. Pre-conference of ACC Finland, Lahti.
- Hakala, Heikki. 2010. Pääkirjoitus. Etelä-Suomen Sanomat, 3.4.2010. Lahti.
- Hart, Susan. 2008. Brain, attachment, personality. An introduction to neuroaffective development. Karnac Books Ltd, London.
- Hassinen, Janne. Supervision 11.11.2013. Helsinki.
- Heikinheimo –Tasola. Vain muistamalla voi unohtaa. Seksuaalisesti hyväksikäytettyjen naisten ryhmäterapia – Tie toipumiseen. Jyväskylä 2004. (Forgetting is possible only through remembering; The group therapy process of sexually abused women - The way of recovery.) <http://www.ipsicc.org/ipsicc.html>
- <http://www.traumahealing.com/somatic-experiencing/>
- Jansen, Ester. 2012. Lessons of CBT in Esarpac. August 2012.
- Joubert, Nicoline. 2014. ACC Conference in Finland 2.2.2014. The lesson of the Therapy Process and the Spiritual Growth (based on Larry Crabb's books SoulTalk (2003) AND Spiritual Direction (2002)).
- Keller, Timothy. 2013. Kuninkaan risti. (King's Cross.) Päivä Oy.
- Kepner, James. 2009. Healing Tasks: psychotherapy with adult survivors of childhood abuse. 2003 Gestalt Press USA, reprinted 2009 by Routledge.
- Kutuzova, Daria. An E-Journal of Narrative Practice, Number 2, 99-106. Narrative practice and Christian belief.

persoonallisuuttaan ainoastaan käyttämällä molempia aivopuoliskojaan ja aivojen hierakiasta systeemiä tarkoituksenmukaisesti. Aivojen toiminnan tasolla tapahtuva integraatio on siis ratkaisevan tärkeää, jotta ihminen voi ilmaista koko identiteettiään. Kaiken psykoterapian päämääränä onkin hermostoverkkojen tasolla tapahtuvan uusiutumisen tai yhteyksien ennalleen asettamisen kautta tapahtuva integraatio ja trauman jälkeinen kasvu, joka realisoituu asiakkaan elävässä elämässä.

Amerikkalainen psykoanalyttikko ja psykiatri George E. Vaillant on oivaltanut, että aivojen eri osat käsittelevät uskon eri osa-alueita. Uskonnon dogmaattinen puoli (religion) kaikkine sääntöineen muodostuu aivokuoren alueella. Sen sijaan usko (faith) asuu ”sydämessä”, toisin sanoen limbisessä järjestelmässä. Tunnetason hengellisyys kumpuaa limbiseltä alueelta, joka on yhteydessä oikeaan aivopuoliskoon. Tämä hengellisyys peittyy tai hämmentyy usein kortikaalisen alueen järkipärisen uskonnollisuuden alle, sillä kortikaalinen uskonnollisuus tyypillisesti dominoi ja korostaa oikeaoppisuuttaan aiheuttaen raivoa eri uskontojen välillä. Emotionaalinen hengellisyys sen sijaan yhdistää ihmiset siskoiksi ja veljiksi - ihmisiksi, jotka oivaltavat, hyväksyvät, tunnustavat ja käsittävät Pyhyiden ja myös kaipaavat Pyhää keskellään – vaikka emme osaa selittää, ainoastaan ihmetellä tätä olemassa olevaa. Usko ja rakkaus eivät asu samoissa osissa aivoja kuin oikeassa oleminen. Powerful Peace lähestymistapa luo edellytyksiä ja mahdollistaa aivojen hierarkiallisen ja lateraalisen uudelleenintegraation. Tämän prosessin kautta toiminta aivojen eri alueiden välillä lisääntyy, laajenee ja tulee tarkoituksenmukaisemmaksi. Kaikkien terapiaprosessin vaiheiden kautta Powerful Peace antaa asiakkaan oman äänen nousta kuuluviin hänen henkilökohtaisena julistuksenaan toivosta, joka konkreettisesti muuttaa hänen elämänsä.

Jumalan kuvaksi luotu ihminen voi kokea itsessään, että ”Sana tulee lihaksi”. Powerful Peace, Jumalan voimaannuttava rauha konkretisoi hyvin syvällä tavalla Jeesuksen Kristuksen läsnäoloa psykoterapiaprosessissa samanaikaisesti sekä asiakkaan että psykoterapeutin elämässä. Paavalin sanoin (Kol. 2:2-3), ”Toivon, että he rakkauden yhteen liittämisenä saisivat rohkeutta

Kuusikallio, Visa & Kuusikallio, Katri. 2012. Hyväksikäytetyt - Selviytyjät kertovat. Minerva. (The abused; survivors are telling their stories). Bookwell, Juva.

Laaksonen - Sariola - Johansson - Jenna - Varjonen - von der Pahlen - Sandnabba - Santtila. 2011. Changes in the prevalence of child sexual abuse, its risk factors, and their associations as a function of age cohort in a Finnish population sample. Center of Excellence in Behavior Genetics, Department of Psychology, Åbo Akademi University Turku, Finland

Maltz, Wendy. Third edition 2012. The Sexual Healing Journey. USA.

Moller, Vibeke. 2011. Esarpac-teaching about Inner Wall and Post traumatic Stress Disorder PTSD. August 2011.

Pat Ogden, Kekuni Minton, and Clare Pain. 2000. Trauma and the Body: A Sensorimotor Approach to Psychotherapy.

Raamattu. Bible. 2009. Right column. New and old testament. International Evangelical Church in Finland.

Rothschild, Babette & Rand, Marjorie L. 2010. Apua auttajalle. Myötätuntouupumuksen ja sijaistraumatisoitumisen psykofysiologia. (Help for the Helper. The psychophysiology of Compassion Fatigue and Vicarious Trauma) Traumaterapiakeskus. Kalevaprint, Oulu.

Rotschild, Babette. 2000. The Body Remembers. The Psychophysiology of Trauma and Trauma Treatment.

Sanderson, Christiane. 2004. The Seduction of Children. Jessica Kingsley Publishers.

Salter, Anna. 1995. Transforming Trauma. Sage Publications. California.

Schmutzer, Andrew J. 2011. The Long Journey Home. Understanding and ministering to the sexually abused. WIPF STOCK Eugene, Oregon.

Schnarch, David. 2009. Intimacy and Desire. Beaufort Books. New York.

Sells, Jim and Emily G. Hervey, "Forgiveness in Sexual Abuse: Defining Our Identity in the Journey Toward Wholeness," in Schmutzer, 2011, pp. 169-185

Suokas-Cunliffe, Anne. Lääketiede 6/2006. Lapsuuden kompleksisen traumatisoitumisen seuraukset aikuisuudessa. (The consequences of the complex traumatization of childhood in the adulthood of the person.)

Tracy, Steve R. "Definitions and Prevalence Rates of Sexual Abuse: Quantifying, Explaining, and Facing a Dark Reality," in Schmutzer, 2011, pp. 3-12

Villa, Janne. 2013. Hengellinen väkivalta. Kirjapaja. (Spiritual Abuse)

Van der Weele, Teo. 1995. Häpeästä rauhaan.

Virtuaalisen lähipoliisiryhmän ja Pelastakaa Lapset ry:n tekemä kysely 2011: Lasten kokemaa seksuaalista häirintää ja hyväksikäyttöä internetissä. [http://www.poliisi.fi/poliisi/helsinki/home.nsf/files/B6C0D26308BCB9CFC225790A003125CA/\\$file/Seksuaalinenhäirintäweb2011_closed!.pdf](http://www.poliisi.fi/poliisi/helsinki/home.nsf/files/B6C0D26308BCB9CFC225790A003125CA/$file/Seksuaalinenhäirintäweb2011_closed!.pdf) (Sexual assault and abuse in internet, made by Finnish Police Forces / Internet Police 2011)

Watson, Terri S. "Counseling the Abuse Victim: Integrating Evidence-based Practice Guidelines," in Schmutzer, 2011, pp. 248-261

Wuthrich, Catherine. 2010. Esarpac: Lessons of Sexual Abuse and Powerful Peace.

Tarja Vilppola is a psychotherapist in the Christian culture (IPSICC). She is a midwife, a Christian Counsellor, sexual therapist and trainer and works as a private therapist.

Tarja Vilppola on kristillisestä koulutusohjelmasta (IPSICC) Tanskassa valmistunut psykoterapeutti. Hän on kätilö, sielunhoitoterapeutti, seksuaaliterapeutti ja kouluttaja. Hän toimii yksityisenä terapeuttina Lahdessa.

kokonainen@tarjavilppola.fi

ja saavuttaisivat rikkaimman ja syvimmän tiedon: tulisivat tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen, jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä”.

Powerful Peace – Tanssia Pyhän Kolminaisuuden kanssa

Powerful Peace on kuvattavissa asiakkaan kutsumisena Perikhoiresikseen – ikään kuin tanssiin yhdessä Pyhän Kolmiyhteisen Jumalan kanssa terapiaprosessin aikana. Yhteistyö Pyhän Hengen kanssa edellyttää tietoista luottamusta Häneen. Tämä yhteistyö tarkoittaa sitä, että Pyhän Henki saa puhua jokaiselle henkilölle henkilökohtaisesti, intiimiydessä ja aivan jokaisena hetkenä. Kun tämä saa tapahtua, matka on yhteen, elävän Jumalan läsnäolossa yhdessä jaettu ja eletty. Tämä jaettu psykoterapiaprosessi, pyhiinvaellusmatka yhdessä asiakkaan kanssa, johdattaa psykoterapeuttia nöyryyteen Jumalan avun etsimisessä. Tuo asenne synnyttää armollisuutta ja syvää herkkyyttä Jumalan su-

IPSICC

International Psychotherapeutic School in Christian Culture.

The certified psychotherapeutic education IPSICC based on the Christian worldview in Kolding Denmark. The educational program is in English and takes 4 years, divided into 11 modules.

Further information www.ipsicc.org

unnitelmalle. Tuo vapautuminen toisarvoisista asioista ja kiinnittyminen ensiarvoisen tärkeyteen, oleelliseen, johdattaa meidät uudenaiseen hengelliseen kasvuun, enemmän kohti Jumalan tarkoittamaa suunnitelmaa meissä; löytämään oman alkuperäisen, uniikin identiteettimme. Nämä jaetut hetket asiakkaan kanssa muovavat uudenlaista ulottuvuutta – Tanssia Pyhän Kolminaisuuden kanssa. Nämä hetket ovat jo osa iäisyttä, Maranata -todellisuutta.

”Jumalalle, joka meissä vaikuttavalla voimallaan kykenee tekemään monin verroin enemmän kuin osaamme pyytää tai edes ajatella, olkoon ylistys seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja ikuisesti. Aamen.” (Ef.4:20-21.)

Heather Gingrich (USA)

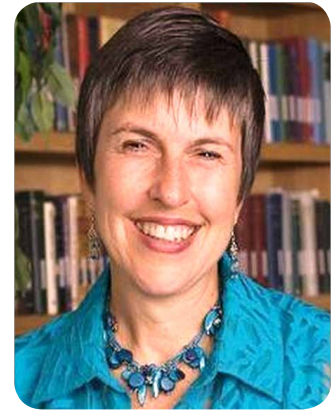
Comment to “Mission Possible: A Presentation of the Therapeutic Process of Adult Victims of Child Sexual Abuse.”

As Tarja Vilppola has so ably pointed out, sexual abuse is a huge problem throughout the world. It was, therefore, wonderful to hear of training for Christian counselors that is being done in Europe, and to get a glimpse of what she is doing in Finland.

Vilppola has covered a lot of ground in her article. It is to her credit that she recognizes the complexity of helping survivors of sexual abuse heal, which necessitates delving into many areas that are relevant to the treatment of this population. This strength, however, is also one of the article's chief weaknesses in that Vilppola introduces interesting topics, but does not explore them in the depth that would allow the reader to fully grasp her concepts. Space does not permit me to comment on all of the areas that Vilppola addresses in her article. I have, therefore, chosen to reflect on the specific areas of body/boundaries, the “Powerful Peace of God,” and the “Inner Wall.”

Body/Boundaries

It is unclear exactly how the therapist's connection with her own body makes the “work more secure” and “protects me as well as my client during the therapy process.” My intuitive sense is that this is true, but I am left not knowing exactly how Vilppola sees this working theoretically. In the same section she also introduces the concept of boundaries, but I am left wondering about the nature of the connection she is making between awareness of “body” and “boundaries.” Similarly, Vilppola states that “when a person learns to accept, cherish and love herself and her own body that creates the need and the possibility to be connected with the body of

Heather Gingrich, Ph.D., is Professor of Counseling at Denver Seminary. She is Canadian, spent several years in Pakistan, eight years in the Philippines, and has also taught in Singapore, Sri Lanka, and Guatemala. Her area of clinical, research, and writing specialization is the treatment of complex trauma and dissociative disorders.

Christ including the connection among other people.” Again I have the sense that Vilppola is making a good point here, but I am left having to extrapolate her meaning and would rather that she had been more specific as to how the concepts are related.

Powerful Peace of God

While I assume that Vilppola integrates the topics she addresses in this article into her clinical work in a cohesive fashion, I do not get a clear sense for what that looks like in practice. This is true in her discussion of the “Powerful Peace of God.” She states, for example, that “Powerful Peace of God supports the client's stability, autonomy, involvement and her relationship with God during all phases of her recovery process – even in the crisis of faith.” But I am left wondering how the interventions she alludes to in this section are integrated into each of the four phases of counseling with trauma survivors. For instance, how does using the “Powerful Peace of God” apply to developing safety in the therapeutic relationship in Phase 1, or the processing of abuse memories in Phase 3? If counselees are experiencing a crisis of faith, how is the “Po-

werful Peace of God” used in a way that honors their spiritual struggles? How does this apply, or does it, to clients who do not self-identify as Christian, or to clients whose God-concept is distorted by their traumatic developmental process (e.g., an incest survivor viewing God the Father as punitive)?

The Inner Wall

I found Vilppola’s discussion of “the inner wall” interesting; it is not a concept I have previously encountered. Once again, I think that her elucidation of this concept would be strengthened by explaining in greater detail how these ideas fit within phased treatment. For example, it seems to me that work on strengthening or thickening the wall might be primarily Phase 1 or Phase 2 work. It makes sense to me that a strong wall would be necessary before doing the trauma processing work that can be potentially destabilizing (Herman, 1997).

While I agree that containment of trauma symptoms is essential for better functioning in the here-and-now, I do not resonate with the idea that developing a thick wall can be equated with reaching health and wholeness. As I mentioned in the previous paragraph, I think that a thick wall is important in the first two phases of treatment as Vilppola describes them. Often sexual abuse survivors come into counseling to overcome posttraumatic intrusive, re-experiencing symptoms such as flashbacks, nightmares, and intense, perhaps dissociated emotions. I agree that stabilization of such symptoms, or as Vilppola states, the importance of the client being “able to separate past from present and to react in real time” is essential. However, I disagree that “through building up the inner wall the psychological resilience, wholeness and healthiness increases.”

In my book, *Restoring the Shattered Self, A Christian Counselor’s Guide to Complex Trauma* (Gingrich, 2013) I present a rationale for using the lens of the concept of dissociation as a framework for both understanding symptoms and treating complex trauma survivors, including working with those who have been sexually abused. Thickening the “wall” could be viewed as akin to increasing the dissociative barrier between past trauma and current reality.

This is desirable early on in counseling. However, I believe that wholeness and health ultimately come about not through keeping the dissociative barrier thick, but rather, through processing the abuse memories so that the past no longer has any more power in the present. In this view, the thickness of the wall would actually decrease rather than increase as sexual abuse survivors become more whole. This is because the past is increasingly able to become integrated into the identity structure of the survivor without the trauma being triggered and posttraumatic symptoms interfering with healthy functioning. Perhaps a permeable barrier might be a better metaphor for wholeness than a wall; a barrier in which information is able to flow freely from one side to another. In other words, I agree that a thick wall is essential to containing posttraumatic symptoms earlier on in the healing process, but this should only be seen as a temporary measure. I see wholeness as the result of increased integration between past traumatic experience and present reality. To be fair, Vilppola does talk about the importance of trauma processing with increased integration as the desired outcome. I am just not sure that the wall analogy adequately describes phases 3 and 4 of the treatment process.

In Closing

I trust that these observations will lead to further refinement and integration of the principles Vilppola outlines in her article. I appreciate the opportunity to have some input into such an important topic.

References

- Gingrich, H. D. (2013). *Restoring the shattered self: A Christian counselor’s guide to complex trauma*. Downers Grove, IL: InterVarsity Press.
- Herman, J. (1997). *Trauma and recovery: The aftermath of violence - from domestic abuse to political terror*. New York, NY: Basic Books.

Saara Kinnunen

A Case Study: How Individual Therapy can help with Marital Problems

Anna (52) came to the therapy with panic-, depression- and exhaustion symptoms. Occupational health care has recommended therapy, depression drugs and panic drugs. Anna's relationship is in crisis, but her husband does not want to attend couple therapy. "You go, if you have problems," he says. The couple has been married for 34 years and they have five children. Both Anna and her husband are Christians. Anna's husband is unemployed and does not want to work at the moment.

Anna has been a housewife for a long time. When all the kids are at school, Anna is active in taking training courses in order to increase her chances of getting a good job in the IT sector. After staying at home for such a long time, Anna's self-esteem is low, but the potential for work, and the sense of achievement it brings, has increased her professional self-esteem. The husband is jealous of Anna's success. Anna and her husband used to attend church together but the husband no longer wishes to participate. He has been wounded, though the reason is not clear. He continues to attend a Bible study group. Anna hurries home immediately after the Church service. She does not dare to have contact with other "better" believers.

After listening to the story of Anna's life, I wonder what makes her feel that she is bad, what is the origin of her feeling of being incompetent, what is the burden that is now overwhelming, e.g. what is behind the panic attacks? Anna believed that she is not good enough, she is not good enough by her own standards. That belief causes her to struggle at work and at home, to the extent that she feels insufficient. Overtime, housework, taking care of grandchildren, and sorrow over the cold and distant relationship with her husband, make her feel exhausted. Depression and fatigue are therefore natural consequences.

Saara Kinnunen

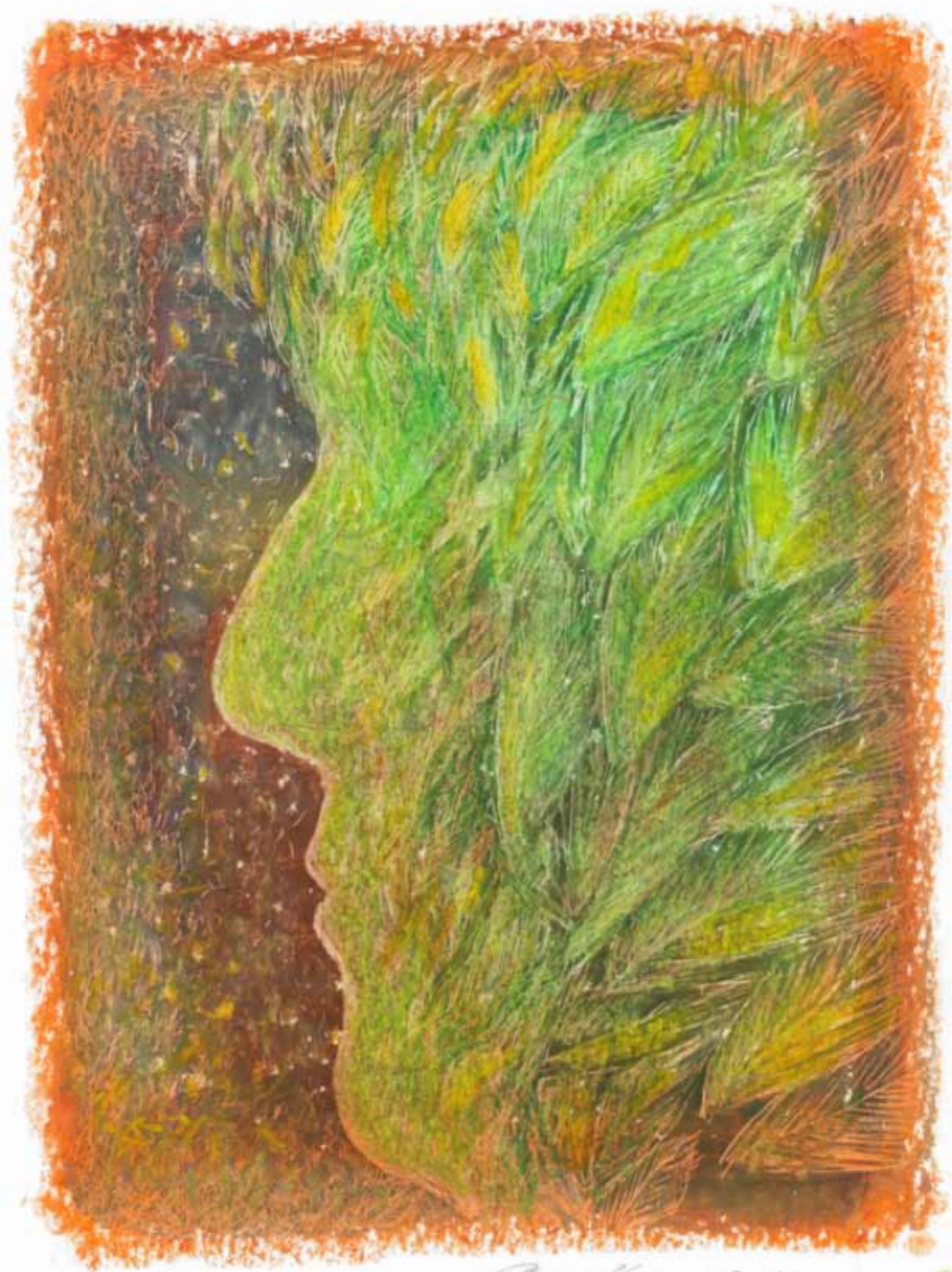
Kuinka yksilöterapia voi auttaa myös parisuhdeongelmissa

Anna (52) tulee terapiaan paniikkioireiden, masennuksen ja uupumuksen takia. Työterveydestä oli suositeltu terapiaa yhdessä masennus- ja paniikkilääkkeiden kanssa. Annan parisuhde on ajautunut kriisiin, mutta mies ei halua tulla pariterapiaan. "Mene sinä, kun sinulla on ongelmia", hän sanoo. Pariskunta on ollut naimisissa 34 vuotta ja heillä on viisi. Molemmat ovat kristittyjä, mies, työtön ja työhaluton.

Anna on ollut kauan kotiäitinä. Kun kaikki lapset ovat koulussa, äiti hakeutuu koulukseen ja saa hyvän työpaikan it-alalle. Kotiäitivuosien jälkeen Annan itsetunto on matalalla, mutta työ ja siinä menestyminen on nostanut ammatillista itsetuntoa. Mies on mustasukkainen Annan menestymisestä. Seurakunnassa he ovat käyneet yhdessä, mutta mies jää pois jonkun loukkaantumisen takia. Pienpiirissä hän käy edelleen. Anna kiiruhtaa kotiin heti jumalanpalveluksen jälkeen eikä rohkene kontaktiin muitten "parempien" uskovaisten kanssa.

Kuunneltuani Annan elämäntarinan mietin, mikä saa hänet tuntemaan itsensä huonoksi, mistä nousevat epäilyt omasta kelpaamattomuudesta, mistä koostuu kuorma, joka nyt on ylivoimainen (mm. muutama paniikkikohtaus). Anna uskoi vahvasti, että hän ei ole kyllin hyvä ei riitä edes itselleen. Tuo uskomus saa hänet ponnistelemaan työssä ja kotona niin että hän itse voisi uskoa olevansa riittävä. Ylityöt, koti-työt, lastenlasten hoitaminen ja murhe etään-tyneestä parisuhteesta vievät voimat ja masennus ja uupumus ovat luonnollisia seurauksia.

Kognitiivisella tasolla puhuimme mitä Jumala ajattelee hänestä ja miten se eroaa siitä, mitä hän itse ajattelee itsestään. Jatkoimme tutustumista siihen, mistä Annan uskomukset ovat saaneet alkunsa. Kartoitin asiakkaan suhdetta isään ja äitiin tämän lapsuudessa. Istunnoissa nousi esiin tapahtumia, joissa äiti oli ilmaissut tyytymättömyyttä tyttäreen. Itse asiassa Annalla koki että hän ei ollut sellainen tytär kuin

From Ritva's visual diary, 13 Mar 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 13.3.2014, öljypastelli

At the cognitive level, we talked about what God thinks of her, and how it differs from what she actually thinks of herself. We tried to find out, what is the origin of Anna's beliefs. I assessed Anna's relationship with her father and mother during her childhood. There came up events where the mother had expressed dissatisfaction with Anna. In fact, Anna felt that she had not been the daughter her mother would have liked. In the midst of brothers, she behaved like a boy, though she had a mind of her own and her own preferences, which her mother did not like. Anna still feels anxious when the mother is present and she has not wanted to tell her mother that she receives mental health medication from the doctor. Anna's mother has had a lot of objections with regard to Anna's housekeeping, as well as advice on her child care methods.

Anna's experience is that her father does accept her and there is no problem to meet him. Her parents are not active Christians, but they accept their daughter's conviction. We have worked with the mother-daughter relationship in several meetings. When the time was right, I ask Anna to write an unsent letter to the mother. I gave the following topics:

- I am mad at you, mum ...
- I would have liked if you as a mother ...
- What I would have needed as a child, but did not receive

And after some time we continued under the title.

- I understand you mother, and finally
- I forgive you mum.

In the final section, I ask Anna to list the concrete things that she wants to forgive her mother for. As a Christian, Anna understands that forgiveness is God's will, and it is also the only way how she can leave the shadow the mother has imposed on her life.

Anna wrote an unsent letter to her father. Much of the letter's content was thanking her father. Her father had sufficiently supported Anna's female self-esteem. This assisted her in being able to commit to her spouse at a young age. When Anna realized her father's approval and appreciation, it evidently empowered her.

äiti olisi toivonut. Veljien kesellä hän käyttäytyi kuin pojat, hänellä oli oma tahto ja omia mieltymyksiä, jotka eivät taas olleet äidin mieleen. Yhä edelleen Anna tuntee ahdistusta kun äiti on paikalla eikä hän ole halunnut kertoa tälle sairaslomastaan. Äidillä on ollut paljon huomauttamista hänen taloudenpidostaan ja neuvoja lastenhoitoon.

Isän Anna kokee hyväksyvänä eikä isän tapaa-misessa ole ongelmia. Vanhemmat eivät ole uskossa, mutta he hyväksyvät tyttärensä vakaumuksen. Äiti-suhdetta työstämme usean tapaamiskerran ajan. Kun huomaan ajan tuleen sopivaksi, pyydän naista kirjoittamaan äidille lähettämättömän kirjeen. Aiheiksi annoin mm: Olen vihainen sinulle äiti...

Olisin kaivannut sinulta äiti...

Se mitä olisin tarvinnut lapsena, mutten saanut....

Ja kun aika on kypsä jatketaan otsikolla; Ymmärrän sinua äiti ja viimein annan anteeksi sinulle äiti. Viimeisessä osiossa pyydän luettelemaan niitä asioita, joita Anna haluaa antaa äidille anteeksi. Anna kristittynä ymmärtää, että anteeksiantaminen on Jumalan tahto, ja se on myös tie jotta Anna pääsisi vapautumaan äidin aiheuttamasta varjosta.

Anna kirjoitti lähettämättömän kirjeen myös isälleen. Siitä tuli lähinnä kiitoskirje. Isä oli evästännyt Annan riittävällä naisen itsetunnolla, jotta sitoutuminen nuorena puolisoon oli mahdollista.. Isän antaman hyväksynnän ja arvostuksen tunnistaminen voimaannutti Annaa ilmiselvästi.

Rukoilimme jokaisen istunnon lopussa niiden asioiden puolesta, jotka istunnossa olivat tulleet esille. Aluksi rukouksen teemana oli se, että pyysin Pyhää Henkeä menemään niihin Annan lapsuuden tilanteisiin, joissa haavoittuminen on tapahtunut ja joista vääristyneet uskomukset ovat saaneet alkunsa. Jotkut rukouksen aikana saadut kuvat onnellisena leikkivästä työstä ja liehuvista mekon helmoista lohduttivat Annaa ja autoivat uskomaan, että hänkin on ollut ihana lapsi.

Työstimme myös Annan omaa äidin roolia. Missä olet ollut erilainen kuin oma äiti? Missä olet ollut parempi? Mitä olet tehnyt toisin? Missä nyt isoäitinä olet erilainen kuin oma äitisi? Millainen isoäiti haluat olla? Tämä tematiikka

We prayed at the end of each session about the issues that had been brought up during our discussion. In the beginning, the theme of my prayer was that the Holy Spirit would go into Anna's childhood to situations where wounds were inflicted and reveal the origins of her distorted beliefs. Whilst praying, I saw pictures of a girl who plays happily with a floaty skirt. My impressions comforted and helped Anna to believe that she has nevertheless been a wonderful child.

We worked on Anna's role as a mother. Where have you been different than your own mother? Where have you been better? What have you done differently? As a grandmother, how are you different to your own mother? What kind of grandmother do you want to be? These themes were a source of encouragement for Anna. She became aware of how good a mother she has been, how much more beautifully her own children could tell about her than what she can tell about her own mother.

After a year, the medication for depression was stopped and Anna has not had any panic attacks. Anna learned to recognize when a job or caring for her grandchildren would be too stressful. She has courage to set boundaries, e.g. "No overtime at work", "Grandchildren can visit, but not stay the night."

From the beginning, Anna had worried about her husband and their relationship. As a couple they had been in couple therapy earlier with another therapist. In relation to her husband, Anna was stressed about:

- The husband was unemployed and did not want to work. Anna thinks that her husband is depressed
- Even though the husband is at home, he does not do housework. cooking, cleaning, garden work or snow removal. Anna solely carries the housework burden (that is a model from the husband's home, which he does not want to change)
- The husband spends a lot of time on the computer
- Besides the Bible group, her husband has no friends. He does not want to come to church
- From time to time, the husband is jealous if

vahvisti Annaa paljon, sillä tuli tietoiseksi, miten hyvä äiti hän on ollut, miten paljon kauniimman kertomuksen hänen omat lapsensa voisivat kertoa hänestä kuin mitä hän voi kertoa omasta äidistään.

Vuoden kuluttua masennuslääkitys lopetettiin, paniikkikohtaukset eivät uusineet. Anna oppi tunnistamaan, milloin työn tai lastenlasten hoitamisen takia kuormaa kertyy liikaa. Hän uskaltautui panemaan rajat. "Ei ylitöitä", "Lapsenlapset voivat tulla, mutta ei yöksi".

Alusta asti Annan murheena on ollut huoli miehestä ja parisuhteesta. Pariskunta on ollut joskus aikaisemmin pariterapiassa toisella terapeutilla. Suhteessa mieheensä Anna määritteli häntä kuormittavat asiat:

- mies työtön eikä haluakaan töihin. Anna arvelee, että mieskin masentunut
- vaikka mies on kotona, ei hän tee kotitöitä. Ruuan laitto, siivoukset, piha ja lumityöt ovat kaikki vaimon hommia (malli kotoa, jota ei halua muuttaa)
- mies käyttää aikansa tietokoneen ääressä
- pienpiirin lisäksi miehellä ei ystäviä, ei halua tulla seurakuntaan
- miestä aika ajoin vaivaava mustasukkaisuus Annan ylitöistä, työmatkoista
- mies passiivinen suhteessa lapsiin ja silloin kun lapset perheineen kylässä
- mies on helposti loukkaantuva, aikaisemmin suuttuneena saattoi käydä käsiksi, ei enää. LP oppinut varomaan, ettei suututa miestä

Terapiaan tullessa Annalla oli toive, että mies muuttuisi, sitten heilläkin olisi parempi yhdessä – varsinkin nyt kun he elävät kahden. Yhteisenä harrastuksena pariskunnalla on moottoripyörät. Kesällä he olivat yhdessä Gospel Ridersien kanssa Israelissa. Matkalla vaimo pettyi, kun mies huomioi häntä vähän, ei auttanut, kun Anna tarvitsi apua pyörän huollossa. "En jaksa elää näin" Anna ajatteli matkalla

Sitten yhtäkkiä Anna joutui matkalla kolariin. Mies itki vaimon rinnalla "Meidän on selvitettävä juttumme" hän sanoi. Pieni toivonkipinä Annan mielessä. Annalle oli kuitenkin tärkeämpää kokea ryhmän huolenpito, rakkaus, välittäminen. Se vahvisti Annan luottamusta

From Ritva's visual diary, 4 Mar 2014, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 4.3.2014, öljypastelli

- Anna overworks, or has to travel in her job.
- The husband is passive in relation to their children and when the children and their families visit them
- Her husband is easily hurt and, when angry, he has previously been abusive, though that has stopped, primarily because Anna learned to ensure that she does not make her husband angry.

When Anna first came to therapy, she wished that her husband would change, since she reasoned that they would feel better together, especially now that the kids have left home. Motorcycles were their common hobby. In the summer they drove together with the Gospel Riders to Israel. On the way, Anna was disappointed when her husband did not help Anna when she needed help with bike maintenance. "I cannot live like this," Anna thought.

Then, suddenly, Anna had a serious crash during the trip. The husband wept alongside Anna. "We have to work on our relationship," he said. That was a small glimmer of hope to Anna, But still it was more important that Anna could experience that the group took care of her. People loved her, and she was valued. It confirmed Anna's confidence that she is lovable even though the husband clearly lacked love for Anna.

"God gives me something I need, even if it is not what I was expecting." "Before, I stayed away from the nice events with other Christians if my husband did not want to come. I thought that we needed to together, because we are a married couple. Now I know that I am worthy just as myself, also outside the family." Such comments from Anna highlight significant progress.

Anna still has to work on the questions, "How do I want to use my free time? The reality may be that her husband does not change. What kind of life do I want to live?"

Anna recognizes that her life companion has been shame. It has been behind the anxiety. When Anna began therapy, she was full of shame. The husband's attitude has sustained the shame person, which Anna inherited from childhood. After one year in therapy, Anna's level of shame was substantially less, thank God! Anna tells:

siihen, että hänestä voi pitää, vaikka mies viestittää toista.

"Jumala antaa jotain mitä tarvitsen, vaikka se on muuta mitä odotin". "Ennen jäin pois kivoista jutuista, jos mies ei halunnut lähteä. Ajattelin, että meidän pitää olla yhdessä, koska olemme pariskunta. Nyt tiedän, että olen arvokas omana itsenäni myös perheen ulkopuolella". Nuo lauseet sisälsivät isoja paranemisen askelia.

Annan on työstettävä kysymys : "Miten haluat käyttää vapaa-aikasi? Tosiasia voi olla, että mies ei muutu. Millaista elämää sinä haluat elää?"

Anna tunnistaa, että hänen elämänsä seuralaisena on ollut häpeä. Se on ollut ahdistuksen takana. Terapiaan tullessa häpeä on ollut 100 %. Miehen suhtautuminen on pitänyt yllä lapsena saatua häpeäpersoonaa. Vuoden kuluttua terapian alkamisesta häpeän osuus 10-15% (kiitos Jumalalle). Parantaviksi tekijöiksi Anna mainitsee:

- olen joutunut seisomaan omilla jaloilla, löytänyt kuka olen
- terapia on auttanut sisäisesti
- työ vahvistaa itsetuntoa
- kesän moottoripyörä matka ryhmässä oli konkreettinen osoitus, että minusta voi pitää, että olen välittämisen arvoinen

Anna perustaa naisten piiri, menee mukaan seurakunnan kahvitusryhmään, käy säännöllisesti seurakunnassa, vaikkei mies tule. Anna jää kahville ja juttelemaan tilaisuuksien jälkeen.

Anna huomaa välillä miten helposti hän käyttäytyy vanhojen uskomusten mukaan "Minun on oltava hyvä kelvatakseni. Haluan olla hyvä. En halua tuottaa pettymyksiä.". Sitten taas harjoitellaan rajojen asettamista ja huomataan, että maailma ei kaadu, työpaikka ei mene, läheiset eivät hylkää, vaikka Anna sanoo ei.

Anna miettii, miten naiseus on päässyt häviämään. Onko se vaihdevuosisia? Mies ei ihaile, arvosta, ei halua. Vai onko se ikääntymisen kriisiä. Anna ottaa vastuun itsestään ja hyvinvoinnistaan. Hän miettii, miltä haluan näyttää, mistä vaatteista pidän, mistä väreistä pidän. Vähitellen vastaanotolla istuu persoonallisesti ja värikkäästi pukeutuva ja oman tyyliinsä löytänyt nainen. Naiseutta voi vahvistaa myös suhteessa itseen eikä vain mieheen.

- I have had to stand on my own two feet. I have found who I am
- Therapy has helped internally
- My job strengthens my self-esteem
- Motorcycle trip last summer in the group was a concrete illustration that I am worth loving and worth caring for
- Shame is disgrace, living without grace. When I live in God's grace that is the opposite to shame. I need not be ashamed. I am surrounded by grace.

Anna sets up a womens group, takes part in the catering group at church, regularly attends church, even though the husband does not attend. Anna has coffee after the service and actively engages with other people.

Anna finds how easily she behaves according to her former beliefs, "I have to be good to be accepted. I want to be good. I do not want to disappoint anyone." Anna now knows the importance of setting boundaries and continues to learn. Anna realizes that the world does not crash, the job does not perish, the near ones do not abandon, even when Anna says no to their various requests.

Anna is thinking of how her femininity has disappeared. Is it menopause? Her husband no longer admires or appreciates her. Or is it the aging crisis? Anna takes responsibility for herself and her well-being. She thinks about what she wants to look like, what clothes she likes, what colors she likes. In contrast to the early days in therapy, now sits a personable, colorfully dressed woman who has found her own style. You can strengthen your femininity in relation to yourself, not only in relation to a man.

The following year, Anna begins to plan for a new motorcycle trip and hopes that the husband would want to come along. Without her husband she would not dare to go, and the husband would hardly let her go alone! Their daughter gives birth to a baby in Australia. Does the husband come to see the baby? He says that he will not come either on the motorcycle trip or to Australia. Anna is disappointed and angry, "Why does my husband not give me that he knows would be important to me." In the middle of anger, God spoke to Anna, "You cannot live whichever way you want (angry / bit-

Seuraavana vuonna Anna alkaa suunnitella uutta moottoripyörämatkaa ja toivoo, että mies haluaisi lähteä mukaan. Ilman miestä hän ei uskaltaisi lähteä ja tuskin mies päästäisi häntä lähtemään. Tyttäreille syntyy neljäs lapsi Australiassa. Lähteekö mies mukaan katsomaan vauvaa? Mies ei lupaa lähteä kumpaankaan. Anna on pettynyt ja vihainen "Miksi mies ei suo minulle sitä, minkä tietää minulle tärkeäksi". Keskelle vihaiisuutta ikään kuin Jumala puhuisi "Et voi elää miten vain (vihaisena/katkerana), Jeesus on kuollut sinun puolestasi". Vihaisuus hellittää otettaan. Anna sanoo lempeästi miehelleen: "Ellet halua lähteä, minä lähdän kuitenkin". Mies ei vastusta. Annan vihaiisuus muuttuu suruksi, että ei voi jakaa miehen kanssa hienoja kokemuksia (matkoja) mutta iloksi, että voi kuitenkin tehdä niitä, vaikka yksin. Anna tunnistaa myös helpotuksen, että hänen ei tarvitse huolehtia miehen hyvinvoinnista ja mielialasta. Hän opettelee luvan antamista itselleen nauttia siitä mitä on eikä surra sitä, mitä ei ole.

Anna käy sisäistä kamppailua uuden elämän ja vanhojen odotusten välillä. Ottaako realiteetit tosiasioina: "Mies ei muutu, entinen rakkaussuhde ei ehkä palaa, minun ei tarvitse huolehtia miehen hyvinvoinnista. Hän aikuisena terveenä ihmisenä on vastuussa omastaan. Annan itselleni luvan kysyä mitä minä tarvitsen, mitä minä haluan. Uskallan nähdä, että tässä elämänvaiheessa kenenkään hyvinvointi ei ole minusta kiinni. Olen vastuussa omasta hyvinvoinnistani ja jaksamisestani"

Anna kävi yksin Australiassa ja lähti yksin Gospel Ridersien Euroopan kiertueelle. Mies saattoi hänet matkalle ja toivotti vilpittömästi hyvää matkaa. "En viihdy isoissa joukoissa", hän vakuutti. Anna saattoi lähettää matkalta esirukouspyyntöjä miehelleen kun pyörän tai jaksamisen kanssa tuli ongelmia. Mies tuli vastaan moottoripyörällä kun ryhmä tuli Suomen puolelle. Mies halusi tutustua matkatovereihin, joista oli kuullut FB:ssa. Hän lähti myös ryhmän viikonlopputapaamiseen, mistä Anna oli iloinen.

Viimeisessä tapaamisessa Anna on iloinen ja voimaantunut. Istunnossa hän toteaa mm.

ter), Jesus has died for you.“ Aggression melts away. Anna says softly to her husband: “If you do not want to come, I am leaving, anyway.” The man does not rage against Anna’s decision. Anna’s anger turns into sorrow that she cannot share such great experiences (trips) with her husband but she is delighted that she can travel even if alone. Anna notices the relief that she need not worry about the husband’s well-being and mood. She is learning to give permission to herself to enjoy what she has and not to mourn what she does not have.

Anna struggles with a new life and old expectations. Is it possible to take realities as facts? “The husband does not change, the former close loving relationship does not return, I need not worry about the husband’s well-being. He is an adult, a healthy human being, he is responsible for himself. I give myself permission to ask for what I need, what I want. I dare to see that in this stage of life, some else’s well-being is not up to me. I am responsible for my own well-being and coping.”

Anna visited Australia alone and went alone to the Gospel Riders’ tour of Europe. The husband escorted her on a journey, and sincerely wished her a good trip. “I do not like the big groups,” he assured her. Anna could send her prayer requests during the trip to her husband when she had problems with the bike, or coping. The husband joined the group when they came to Finland. He wanted to see the tour mates about whom he had heard about in via Facebook. Anna’s husband also attended a weekend meeting of the group, which made Anna very happy. At the last meeting, Anna is happy and empowered. She tells

- The European trip was good, I made new friends and the contacts will continue
- I am allowed to be as I am. “I was not even ashamed about my poor English“
- A new identity: I am a different Christian biker
- Differentiation is the way to connection
- The trip could have resulted in a divorce, “If you leave, there is no coming back,” but this risk did not materialise, as it seems.
- I rejoiced when my husband wanted to meet new people. I was proud of him, even while

- Euroopan matka ollut hyvä, sain uusia ystäviä, joihin kontakti jatkuu,
- Saan olla tällainen. ”kankea englantikaan ei hävettänyt”
- Uusi identiteetti: olen erilainen kristitty motoristi
- Matka olisi voinut olla avioero ”Jos lähdet, takaisin ei ole tulemista”, mutta tuntuu kuin se olisi uuden alku myös parisuhteessa
- Erillisyyks antaa mahdollisuuden yhteyteen
- Iloitsin kun mies haluaa tutustua uusiin ihmisiin. Olin hänestä jopa ylpeä istuessani hänen vieressään kokoontumisessamme.
- Edelleen haluan olla tarpeellinen, mutta nyt en tee sitä omien tarpeitteni ja jaksamisen kustannuksella. Tunnistan kuormittumisen vaaran. Opettelen rajojen asettamista.
- En anna katkeruudelle tilaa. En anna katkeruuden tarttua, vaikka mies ilmaisisi katkeria ajatuksia.
- Olen vastuussa omasta elämästäni. Mieheni on vastuussa omastaan.

Saara Kinnunen (Finland) Psychotherapist working in Family Counseling Center in Lutheran Church in Finland. Master of Arts in Social Psychology, Education and Musicology. Board member of ACC in Finland and of ISARPAC. Author of several books about marriage, parenting and counseling.

saara.kinnunen@evl.fi

From Ritva's visual diary, 14 Feb 2014, oil pastel, aquarelle crayon
Kuvapäiväkirjasta, 14.2.2014, öljypastelli, akvarelliliitu

sitting next to him in our gathering.

- Furthermore, I want to be useful, but now I do not do it to my own needs and coping expense. I recognize the danger of taking too much on. I am learning to set boundaries.
- I will not allow bitterness to grow. I will not allow bitterness to take hold, even if my husband would express bitter thoughts.
- I am responsible for my own life. My husband is responsible for his own.

After two and a half years of therapy, Anna is a different person. The reasons Anna came for therapy have disappeared, the panic attacks have gone, her coping mechanism has improved, beliefs that maintained anxiety have been revealed, shame has persisted, setting boundaries according to her coping has succeeded, the detachment and independence of the husband is turning into a positive resource, togetherness in the church is a blessing to Anna. In this therapeutic relationship, we have been able to always work in the presence of God. I think we both have prayed for the sessions, maybe some of her friends too. Anna has always been open to God's truths. She is sensitive to God's voice. In this therapy process, the therapy methods and God's intervention have been interwoven.

As a 'Couple Therapist', it has been interesting to see how the relationship can become better without couple therapy sessions because the one is working with herself and God is allowed to fulfill His good plan in each person's life.

Kahden ja puolen vuoden terapian jälkeen Anna eri ihminen. Tulokset jääneet taakse, paniikkioireet ovat poissa, elämänhallinta on vahvistunut, ahdistusta ylläpitävät uskomukset selvinneet, häpeä hellittänyt, rajojen laittaminen jaksamisen mukaan on onnistunut, irrallisuus miehestä kääntymässä positiiviseksi resurssiksi, seurakuntayhteys on Annan voimavarana. Tässä terapiasuhteessa olemme voineet työskennellä koko ajan Jumalan läsnäolosta käsin. Luulen, että molemmat ovat kantaneet istuntoja esirukouksessa, ehkä myös jotkut hänen ystävänsä. Anna on ollut koko ajan avoin Jumalan totuuksille. Hänellä itsellään on herkkyyttä kuulla Jumalan puhetta. Tässä terapiaprosessissa terapian menetelmät ja Jumalan interventiot. Ovat saaneet yhdistyä.

Pariterapeuttina on ollut mielenkiintoista seurata, miten parisuhde voi tasapainottua ilman pariterapiaa sillä että toinen työskentelee itsensä kanssa ja Jumala saa tilaa toteuttaa omaa hyvää suunnitelmaa kummankin elämässä.

Olga Krasnikova (Russia)
Comment to
“A Case Study: How
Individual Therapy
can help with Marital
Problems“

Saara Kinnunen has described a very interesting and illustrative case of psychotherapy practice. Indeed, depression, panic attacks and emotional exhaustion are frequent consequences of problems connected with inadequate self-esteem, excessive self-expectations and failure to set healthy personal boundaries.

Important steps of therapeutic work are clarifying the conditions of personal development in childhood and realizing the specifics of relationships with parents in childhood and at present.

We can note the differences in conducting Christian psychotherapy sessions in Russia and in the example presented by Saara Kinnunen. These differences may be the subject of special discussion, but now I would like to mark out some distinctive features. In the Orthodox tradition there is a practice of shared prayer and praying by agreement, but in the work of Christian psychologist it is not a required part of therapy. The psychologist may devote some time at the session to joint prayer at the client's request, but as a rule he does not suggest himself or insist on the prayer. At the same time, the psychologist can pray for his client at his will and in his private spiritual practice, asking for wisdom and God's help for them.

In other words, the spiritual component of Christian psychotherapy in Russia is reflected not so much in certain actions (praying together), but more in a general Christian-anthropological approach to the human person, to personal development, human suffering, to the meaning of life. In that way we express our respect to client's freedom concerning his spiritual life.

In the Orthodox therapeutic tradition we are also not used to speaking of “God's intervention”, that is, considering God to be the “prot-

Olga Krasnikova, counseling psychologist, psychology lecturer, assistant rector at the Institute of Christian Psychology (Moscow) and author of publications and books on personal development.

agonist” of the psychotherapy process, out of reverence for God and the mystery of what is taking place in the client's soul. We can not confidently distinguish between the changes which have occurred as a result of psychotherapy and those that happened by God's direct volition, but initially we believe that all that happens in personal life takes place by God's will or by His allowance. Still, the meaning of what is happening may remain a mystery.

I highly appreciate the analysis given by the author of Anna's psychological changes: how her self-attitude has been changing, as well as the attitude to the relations with her husband and with the church community. It was a joy to read that finally personal changes in one of the spouses had a beneficial impact on the couple relations.

Unfortunately, it is not always so. Sometimes, starting the therapy, we have to warn our clients that their personal changes may have unpredictable consequences for their marital relations, as the second spouse, who refuses to go through couple therapy and does not recognize the existing problems, can offer resistance to any changes. As a result, the client or his partner may consider the further marital relations impossible. And here we are facing one more problem that has to be considered and discussed by Christian psychologists: what is more valuable from spiritual point of view – personal development, or saving the marriage at any cost?

I am grateful to Saara Kinnunen, that her contribution has raised so many questions for me. In my opinion, such presentation of case studies creates an excellent basis for future discussion, as it makes clear our diversity and similarity.

Leena Junnila

RE-Christian counselling training in Finland and the Lifecycle method

A history and description of the RE Christian counselling program

The RE Christian counselling program started in Finland in the year 2000. Therapist and Pastor Seppo Jokinen had met Christians from different denominations who had been searching in vain for a therapy model that would naturally include faith and spirituality. Both he and Pastor Kalevi Rautjoki (who at the time was the director of the evangelical conference center Kiponniemi) saw a great need for training Christian counsellors and started looking for professional trainers. They invited psychologist Päivimaria Mikkola (now Kuivamäki) who had already been collaborating with Seppo Jokinen. These three were in charge of planning and leading the first training program.

The two year programme included 14 weekend courses, distance study tasks, supervised practice with clients and two 5-6 day courses on group supervision, as well as the participants' personal therapy. The programme was intended to give in-service training for those who already have training in healthcare, the social sector or a church-related profession, and who have a calling to work with Christian counselling in their communi-

ty. The programme is based on classical Christian faith and it is interdenominational.

In practice, four trainers are responsible for running the programme and they participate in all of the courses. This way, they can follow the

Leena Junnila

RE-sielunhoitoterapeutti-koulutus Suomessa ja koulutukseen sisältyvä elämänkaarimenetelmä

RE-sielunhoitoterapeuttikoulutuksen historia ja kuvaus

RE-sielunhoitoterapeuttikoulutus sai Suomessa alkunsa vuonna 2000.

Terapeutti, pastori Seppo Jokinen oli nähnyt joka puolella maata eri hengellisistä taustoista tulevien kristittyjen etsivän turhaan terapeutista apua, jossa hengellisyys olisi luontevana osana. Yhdessä vapaakirkon toimintakeskuksen Kiponniemen silloisen johtajan, pastori Kalevi Rautjoen kanssa he totesivat tällaisen koulutuksen suuren tarpeen ja lähtivät etsimään asiantuntijoita, jotka voisivat tulla mukaan kristillisen terapian ammattilaisten kouluttamiseen. He pyysivät mukaan kehityspsykologi Päivimaria Mikkolan (nyk. Kuivamäki), joka oli tehnyt jo aiemmin yhteistyötä Seppo Jokisen kanssa. Nämä kolme toimivat ensimmäisten koulutusten suunnittelijoina ja pääkouluttajina.

Koulutus toteutettiin 2 vuotta kestäväenä monimuotokoulutuksena, johon kuului 14 viikonlopun pituista lähiopetusjaksoa, etätehtäviä, työnohjattua asiakasharjoittelua, kaksi 5-6 päivän pituista ryhmänohjausharjoittelua sekä oma terapia.

Koulutus oli tarkoitettu täydennyskoulutukseksi terveydenhuollon, sosiaalialan tai kirkollisen koulutuksen saaneille, joilla oli näky ja kutsumus toimia hengellisessä terapeutisessa auttamistyössä omissa yhteisöissään. Opetus

whole programme and mentor students during the learning process. The lectures and the theoretical part of the course are given by professionals who are experts in their fields.

The eighth training programme began in autumn 2014 and is to be completed in the spring of 2016. There are 150 trained RE Christian counsellors to date. Half of them have a full-time or on-the-job practice with clients. 14 of those working full-time have later continued and completed their studies, becoming qualified psychotherapists.

Studying as a comprehensive process

The training programme is intended to combine students' own personal growth with learning together, as well as with intellectual and experimental learning. An essential part of this course is the strengthening of the participants' spiritual lives, inter alia through individual and group Bible studies and spirituality integrated therapeutic work. This includes using different types of prayer and other spiritual tools such as confession and the absolution of sins, as well as spiritual mentoring in client work.

The training programme starts with exploring the theological and psychological basis of this model, then methods and practices of therapy and counselling, the formation of the psyche, psychiatric problems, issues related to sexuality and family life, and also some specialized themes such as addictions, family therapy, domestic violence and sexual abuse.

In the beginning of each course, after celebrating Holy Communion together, there is a time set aside for sharing which is called the Friday circle. This is intended to help with the group development process. Each student has a chance to become visible in the group and to have his or her thoughts and feelings heard. The group process is also strengthened by morning devotions and through experimental activities, such as social

rakentui alusta asti klassisen kristillisen uskon pohjalle ja on kirkkokuntiin sitoutumaton.

Koulutuksen käytännön toteutuksesta vastaa neljän hengen tiimi, jonka jäsenet ovat aina lähijaksoilla mukana. Näin he voivat koko ajan seurata opetuksen kokonaisuutta ja ohjata opiskelijoiden oppimisprosessia. Luennoista ja teoreettisesta osasta vastaavat asiaan perehtyneet kunkin osa-alueen ammattilaiset.

Syksyllä 2014 on alkanut 8. koulutus, josta opiskelijat valmistuvat keväällä 2016. RE-sielunhoitoterapeutteja on valmistunut tähän mennessä n. 150, joista puolet tekee asiakastyötä joko kokopäiväisesti tai muun työnsä ohella. Asiakastyötä kokopäiväisesti tekevästä 14 on opiskellut edelleen psykoterapeuteiksi.

Opiskelu kokonaisvaltaisena prosessina

Koulutus pyrkii nivomaan yhteen opiskelijoiden oman kasvun, yhdessä oppimisen sekä tiedollisen ja kokemuksellisen oppimisen.

Opiskelun oleellinen osa on opiskelijoiden hengellisen elämän vahvistaminen mm. raamatuntutkisteluilla ja kirjallisilla raamatunlukutehtävillä sekä terapiatyöhön integroitava hengellisyys. Tähän kuuluvat mm. rukouksen käyttö eri muodoissaan ja muut hengelliset interventiot, kuten rippi ja synninpäästö, sekä hengellinen ohjaus asiakastyössä.

Opetus on jakautunut siten, että aluksi on perhdytty työn teologisiin ja psykologisiin perusteisiin, sitten itse terapia- ja sielunhoitomenetelmiin ja -käytäntöihin, psyyken rakentumiseen,

psykiatriin ongelmiin, seksuaalisuuden ja perhe-elämän kysymyksiin sekä muutamiin erityistee-moihin, kuten esim. riippuvuusongelmiin, perheterapiaan, perheväkivaltaan ja seksuaaliseen hyväksikäyttöön.

Opiskelijaryhmän yhdessä kasvamisen prosessiin liittyy mm. joka lähijakson alkaessa yhteisen ehtoollishetken jälkeen toteutettu jakamishetki, ns. perjantai-piiri. Siinä kullakin opiskelijalla on mahdollisuus

and Biblical drama and imaginative prayer meditation, as well as by practicing counselling skills together.

The Christian counselling method taught and practiced in the programme is based on a therapy model constructed by Seppo Jokinen. The model is built on Cullberg's crisis theory and a psychodynamic understanding of the structure of the psyche, with a strong spiritual element integrated throughout. It observes possible crises in life, lack of basic safety and/or security, traumas and issues concerning guilt and the emotions, as well as problems of identity and self-esteem. Prayer is involved in each therapy session, according to the needs and wishes of the client.

In addition to counselling clients, the training programme emphasizes the influence and impact of counselling and pastoral care on peer groups, on church fellowships, and on the entire Christian community. Because of this approach, students are given a practical task which is to be carried out in co-operation with their own church (or another Christian fellowship) in order to develop professional and safe counselling in the community.

Based on the teaching they have received, the students are instructed to outline their own model of Christian counselling therapy. Writing their own model, in which they describe their spiritual and therapeutic background as well as the policies and methods they have chosen, clarifies the students' own work. This written description also increases clients' trust in the therapist's reliability and professionalism.

At present, there are four agencies in Finland which organize training for Christian counselling therapy. Two of them (of which RE was the first) have ACC Finland's accreditation. In Christian counseling programmes accredited by ACC includes 350 h theoretical training, 150 h supervised practical training and 40 h received own Christian counselling.

The Lifecycle method for groups

The Lifecycle method for groups has been used throughout the training programme to enable students to process their own lives and also as a therapy method. During the first year, the students participate in a lifecycle group. The four

us tulla näkyväksi ryhmässä omien ajatustensa ja tuntojensa kanssa. Ryhmän yhteiset aamuhartaudet, kokemukselliset työskentelyt: sosiodraamat, bibliodraamat, rukousmielikuvatyöskentelyt yms. ja yhteiset työtaitoharjoitukset tukevat myös ryhmäprosessia.

Koulutuksen sielunhoitoterapeuttisen työn perustana on ollut Seppo Jokisen kehittämä terapiamalli. Malli rakentuu Cullbergin kriisiteorian pohjalle sekä psykodynaamiselle ymmärrykselle psyyken rakentumisesta sekä vahvalle hengelliselle integraatiolle. Siinä huomioidaan autettavan ihmisen mahdolliset elämänkriisit, perusturvallisuuden puutteet, merkittävimmät traumat (perustrauma), syyllisyys- ja tunneky-symykset sekä identiteetin ja itsetunnon ongelmat. Rukous kuuluu tässä mallissa myös jokaiseen terapiaistuntoon asiakkaan tarpeiden ja toiveiden mukaan.

Sielunhoidollinen auttaminen on koulutuksessa nähty yksilötapaamisten lisäksi seurakunnissa tapahtuvana vertaisryhmien ja koko yhteisön sielunhoidollisen ja pastoraalisen näkökulman edistämisenä. Tätä tavoitetta tukemassa on ollut käytännön harjoitustehtävä, jossa opiskelijan tehtävänä on ollut yhteistyössä oman seurakunnan (tai muun hengellisen taustayhteisön) kanssa kehittää asiantuntevan ja turvallisen sielunhoidon toteuttamista tässä yhteisössä.

Opiskelijoiden lopputyönä on ollut saadun opetuksen pohjalta hahmotella oma sielunhoitoterapiamalli. Oman mallin kirjoittaminen selkeyttää opiskelijan omaa työskentelyä, kun hän kuvaa hengellistä ja terapeutista tausta-ajatteluaan ja niitä toimintatapoja ja menetelmiä, jotka hän on valinnut omaan käyttöönsä. Tämä kuvaus lisää luotettavuutta myös ulkopuolisiin tahoihin ja asiakkaisiin nähden.

Tällä hetkellä Suomessa on neljä eri toimijaa, jotka järjestävät sielunhoitoterapeuttien koulutusta. Näistä kaksi (RE ensimmäisenä) on Suomen ACC:n kreditoimia. ACC:n hyväksymiin koulutuksiin sisältyy mm. 350 tuntia lähiopetusta, 150 tuntia työnohjattua asiakasharjoittelua, 40 tuntia omaa terapiaa, jne.

Ryhmämuotoinen elämänkaarimenetelmä koulutuksen osana

Aivan alusta lähtien koulutuksessa on käytetty sekä opiskelijoiden oman elämän proses-

members of each group present their lifecycles under the supervision of teachers and qualified Christian counsellors. During the following terms, the students practice using this method with clients in 5-6 day intensive courses, during which time the students are under daily supervision.

The programme's theoretical studies are based on E. Erikson's theory of psychosocial development supplemented with G. E. Vaillant and J. Bowlby's attachment theory. Towards the end of the week long course, regular teaching on the forgiveness process is featured, aiming at reconciliation with people who have caused pain, with oneself and with God. In addition to lectures on forgiveness there are usually some practical activities, for example sand play therapy. The one week lifecycle courses for clients may also include teaching on questions related to parental relationships, sexuality, collective traumas in Finnish history and Finnish educational culture.

The therapeutic foundation of the method is narrative theory, where telling one's life story facilitates analysis of a person's conception of his or her life as a whole. Parts of this wholeness are found in a joint journey which is guided by each child's loving Father, God. The whole life is seen as God's good gift, endowed with meaning and purpose. "I have called you by name; you are mine." "...nor my covenant of peace be removed." In the lifecycle method there are also elements of cognitive therapy. The client's beliefs about him/herself and his/her life become challenged as they are compared to God's perspective. This perspective is revealed in a group session, at the latest during prayer for the person who has told about his or her lifecycle. All the pain that has been suffered, as well as sin committed against the person and committed by the person, can be brought in full to the cross of Jesus. Also, any issues that have not yet been dealt with can be safely committed into God's hands. Hearing stories from the other members of the group provides opportunities for identification and helps participants to connect with their own emotions.

Telling the lifecycle story has turned out to be a very therapeutic experience: each person has in turn 1.5 hours to tell about his or her life without

soimisessa että opiskeltavana terapiamenetelmänä ryhmämuotoista elämänkaarityöskentelyä. Ensimmäisenä lukukautena opiskelijat osallistuvat itse elämänkaariryhmään, jossa he käyvät läpi omaa elämänkaartaan 4 hengen ryhmissä, joita koulutuksen opettajat tai valmiit sielunhoitoterapeutit ohjaavat. Seuraavina lukukausina opiskelijat harjoittelevat tämän menetelmän käyttöä ohjaamalla 3-4 hengen asiakasryhmää 5-6 päivän intensiivikursseilla, joissa opiskelijoille on järjestetty päivittäinen työnohjaus.

Teoriapohjana opiskellaan E. Eriksonin psykososiaalista kehitysvaihetheoriaa, jota on täydennetty G.E.Vaillant'in lisäyksin, sekä J. Bowlbyn kiintymyssuhdeteoriaa. Viikon opetusohjelmassa on sen loppupuolella säännönmukaisesti ollut opetus anteeksiantamisprosessista, joka tähtää sovintoon kipua tuottaneiden ihmisten, oman itsensä ja Jumalan kanssa. Anteeksiantotyöskentelyä on täydennetty luentojen lisäksi yleensä jollakin toiminnallisella menetelmällä, kuten esim. hiekkalaatatöyöskentelyllä. Asiakkaille suunnattujen elämänkaariviikkojen luentoaiheina on kohderyhmän mukaan ollut lisäksi opetusta mm. äiti- tai isäsuhteen kysymyksistä, seksuaalisuudesta, Suomen historian kollektiivisista traumoista ja suomalaisesta kasvatuskulttuurista.

Menetelmän terapeuttisena pohjana on narratiivinen teoria, jossa oman elämäntarinan kertominen jäsentää kertojan käsitystä omasta elämästä kokonaisuutena. Tämän kokonaisuuden osat löytävät tarinassa paikkansa yhteisessä juonessa, jonka ohjaajana on lastaan rakastava Isä, Jumala. Koko elämä nähdään Jumalan hyvänä lahjana, jolla on mielekkyys ja tarkoitus. "Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun." "...eikä minun rauhanliittoni sinua kohtaan horju." Elämänkaarimenetelmässä on lisäksi nähtävissä kognitiivisen terapian elementtejä. Kertojan uskomukset itsestään ja elämästään tulevat haastetuksi, kun näitä katsotaan Jumalan näkökulmasta. Tämä näkökulma tulee esiin ryhmässä viimeistään rukouksessa elämänkaaren esittäjän puolesta. Kärskityt kivut, itseä vastaan tehty synty ja itse tehty synty saavat kaikki tulla Jeesuksen ristille niin kokonaisina kuin ne ovat olleet. Myös keskeneräiset asiat saadaan turvallisesti yhdessä jättää

interruption and the group and leader give their full attention, sympathy and empathy to the person. The group aims to listen to the things that he or she is ashamed of without expressing shock or fear, and tries to enable and encourage the “storyteller” to express his deepest thoughts and true emotions, without judging his or her sins or poor choices. The leader and usually also others in the group then pray for the person and bless him or her in conclusion. This element is so powerful that its restoring consequences are often visible. Many come out from their hiding places and simply blossom!

The lifecycle process is continued backwards in time with the family tree exercise. Each student creates a family tree to the third generation. The structure is similar to the lifecycle method. During the course, students also practice tutoring clients in family tree group sessions.

Description of the Lifecycle method

The lifecycle groups are run as five-day intensive courses with lectures and independent work with one's own life experiences. The most important element is working in a small group with a qualified tutor. First the participants are taught to make a presentation of their own lifecycles in a way that suits them: for example a patchwork with a chronological line (life line) including positive and negative events, photographs and perhaps other suitable pictures (such as magazine cuttings) and colours describing emotions.

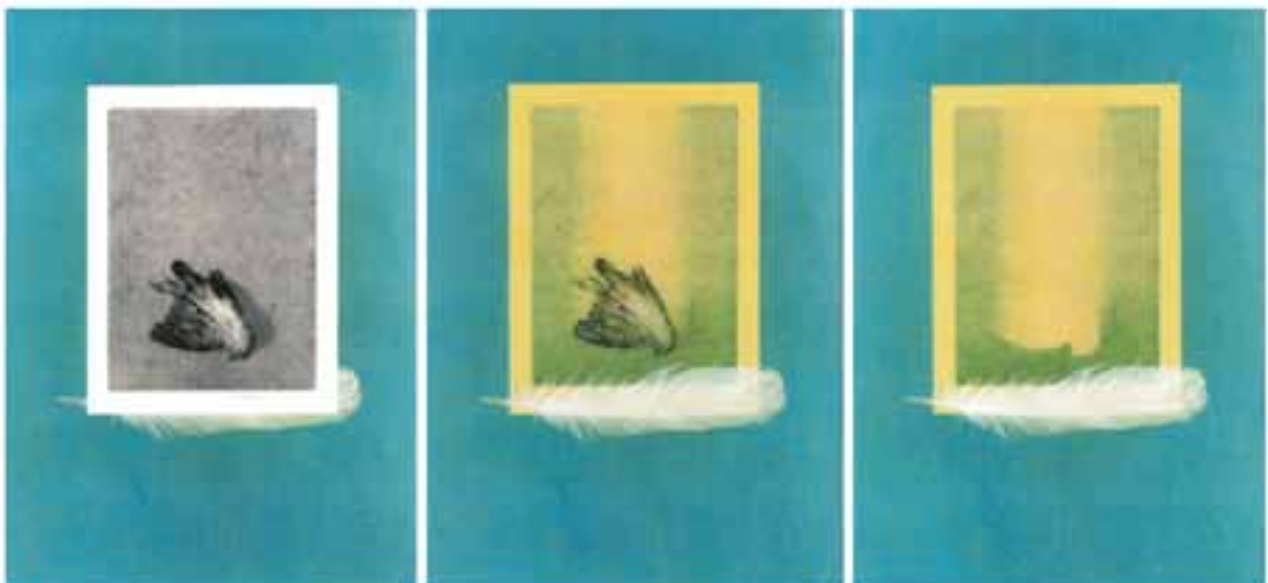
Jumalan käsiin. Muiden ryhmäläisten tarinoiden kuuleminen antaa samaistumismahdollisuuksia ja auttaa saamaan kosketuksen omiin tunteisiin.

Itse elämänkaaren kertomisen tilanne on osoittautunut hyvin terapeutiseksi kokemukseksi: kukin saa vuorollaan puhua 1.5 tuntia omasta elämästään keskeyttämättä ja saa vetäjän ja koko ryhmän jakamattoman huomion, myötäelämisen ja myötätunnon. Ryhmä ei kauhistukaan hänen häpeämiään asioita, ei estä häntä ilmaisemasta syvimpiä ajatuksiaan tai aitoja tunteitaan eikä tuomitse häntä hänen synneistään ja vääristä valinnoistaan. Vetäjä ja usein myös muut ryhmäläiset rukoilevat lopuksi hänen puolestaan ja hän saa siunauksen. Tämä kokonaisuus on niin voimallinen, että sen vahvistava vaikutus näkyy usein myös ulospäin. Monet nousevat esiin piiloistaan ja suorastaan puhkeavat kukkaan.

Elämänkaarityöskentelyä jatketaan taaksepäin sukupuutyöskentelyllä, jonka jokainen opiskelija on tehnyt omasta taustastaan kolmanteen sukupolveen asti. Toteutus on ollut rakenteellisesti samanlainen kuin elämänkaarityöskentelyssä. Osassa kursseista opiskelijat ovat myös harjoitelleet asiakasryhmän ohjaamista sukupuuta työstävissä ryhmissä.

Elämänkaarimenetelmän kuvaus

Elämänkaariryhmät toteutetaan tällä hetkellä 5-päiväisinä ryhmämuotoisina intensiivi-

Some people write a story, others dance, write a song, draw pictures or show slides on a computer, or any kind of combinations of these. For example, some choose to create a house or a train, in which the floors or carriages represent different ages. Erikson's stages of psychosocial development with the accompanying tasks and solutions are presented as an introduction for composing the lifecycle presentation. Each morning, there are advanced lectures in order to dig up issues in life that need to be dealt with more thoroughly. Morning devotions, songs and prayers bring a sense of security and hope and build trust in God's help.

Small groups (3-4 participants + tutor) start with the session in which the tutor presents his or her own lifecycle. The choice to have the tutor give the opening lifecycle story is based on the conviction that everyone in the group is in the same position before God as His children in need of His healing. It also serves as an example to the participants, demonstrating how to present the lifecycle story, and it increases openness and trust in the group. Tutors are advised to only share the issues in their lives that have been solved to a sufficient degree, so that the participants don't feel that they need to give therapy to him or her. The tutor also tells them about having dealt with his or her pain in therapy and that he/she is under supervision whilst leading the group. Group members are encouraged to concentrate on their own lifecycles; they are not in the group to meet the needs of others.

There are 1.5 hours allocated for each lifecycle presentation. The tutor gently encourages the presenter to stay within the time, if needed. After the presentation, the tutor may ask a few focused questions and then leads a prayer for the presenter. Others may also pray aloud if they wish and the tutor closes with a benediction. The small groups meet twice a day, so that each student has an opportunity to share. There are also a few other sessions to give everyone time to talk about issues that have come up.

The first night is reserved for planning the lifecycle session. During other nights time is allowed for recreation, games, singing and going to the sauna. One night could be allotted for sharing music, poems, art, etc. One night is set

kursseina, jotka sisältävät luentoja, itsenäistä työskentelyä oman elämänkaaren äärellä ja tärkeimpänä osana pienryhmätyöskentelyä koulutetun ohjaajan kanssa. Aluksi osallistujia opastetaan tekemään kuvaus omasta elämänkaarestaan jollakin itselleen sopivalla tavalla: esim. kollaasina, jossa on mukana kronologisesti etenevä jana (elämänviiva) positiivisine ja negatiivisine tapahtumineen sekä valokuvia tai muita sopivia kuvia (aikakausilehdistä leikattuja) ja tunteita kuvaavia värityksiä. Jotkut kirjoittavat tarinan, toiset tanssivat, tekevät laulun, piirtävät kuvan/kuvia, diaesityksen tietokoneella tai askartelevat talon, junan yms., joissa kerrokset tai vaunut kuvaavat eri ikäkausia, ja erilaisia yhdistelmiä näistä. Johdantona elämänkaaren laatimiseen esitetään Eriksonin teoria elämänvaiheiden kehitystehtävistä ja -tavoitteista. Jokaisena aamupäivänä pidetään syventäviä luentoja, joiden tarkoitus on nostaa esiin osallistujien elämän käsittelyä vaativia asioita. Aamuhartaudet, laulut ja rukoukset tuovat turvallisuutta, toivoa ja luottamusta Jumalan apuun. Lisäksi viikon aikana tarjotaan rippimahdollisuutta ryhmien ulkopuolella, mutta muut asiat pyritään käsittelemään ryhmässä.

Pienryhmät (3-4 henkeä + vetäjä) aloitetaan istunnolla, jossa vetäjä esittää oman elämänkaarensa. Tämä vetäjän "esiintulo" perustuu siihen, että kaikki ryhmässä ovat samassa asemassa Jumalan edessä Hänen lapsinaan ja Hänen parannettavinaan. Se on (myös) mallina osallistujille elämänkaaren esittämisestä ja käsittelystä sekä lisää avoimuutta ja luottamusta ryhmässä. Vetäjiä on kuitenkin opastettu kertomaan omasta elämästään vain asioita, jotka on käsitelty tai ratkaistu riittävän pitkälle, etteivät osallistujat koe joutuvansa vetäjän terapeuteiksi. Vetäjä myös kertoo ryhmäläisille käsitelleensä omia esiintulevia kipujaan omassa terapiassaan ja saavansa itse ryhmän ohjaamiseen tukea omassa työnohjauksessaan. Ryhmäläisiä autetaan keskittymään omaan elämäntarinaansa myös painottamalla sitä, että he eivät ole ryhmässä toistensa hoitajia.

Elämänkaaren esittämiseen on varattu aikaa 1.5 tuntia. Vetäjä ohjaa esittäjää varovasti vain ajankäytössä, jos se on tarpeen. Esityksen jälkeen vetäjä voi esittää muutaman tarkentavan kysymyksen, ja sitten esittäjän puolesta rukoillaan

aside for praying over the day's themes together with suitable music.

The last night of the week is for orientation for future development and mutual feedback. Finally the small group tutors bless each participant individually.

RE-training and the Lifecycle week evaluated in research

Pirjo Javanainen conducted a Master's level study in 2013 in practical theology for the University of Joensuu (University of Eastern Finland). The focus of the thesis was Rikotusta eheä-therapeutic pastoral care. She researched the content and clients' experiences of this counselling model over a period of three weeks of using the Lifecycle method in groups. Both the content and the clients' experiences were reflected against the counselling method which is generally used in the Finnish Evangelical Lutheran Church. The theoretical framework used in Javanainen's study is Jouko Kiiski's model, which divides pastoral care into four categories: dialogical, spiritual, diaconal and solution-focused pastoral care.

During the three counselling weeks covered in this study there were 70 participants, 42 of whom answered the collected questions. The results showed that the clients considered the process of acquiring psychotherapeutic knowledge while simultaneously studying one's own lifecycle in small groups to be a method which increased their self-knowledge and self-understanding. As the brokenness of one's life was given shape in the group, clients experienced healing of self-image and a deeper sense of grace, through the approving attitudes of the group and the therapists. It was noted that as the emotional life was healed the image of God became more merciful.

According to Javanainen, the Rikotusta eheä method of pastoral care can be placed in Kiiski's category entitled spiritual pastoral care, as it emphasizes prayer and God's healing work. She

vetäjän johdolla. Myös muilla ryhmäläisillä on lupa osallistua rukoukseen, joka lopetetaan yhteiseen Herran siunaukseen.

Pienryhmien kokoontumisia on kaksi kertaa päivässä siten, että kaikki saavat oman kertansa, ja lisäksi on pari yhteistä istuntoa, joissa jokainen ehtii vielä käsitellä ryhmän edetessä esiin nousseita asioita.

Viikon ensimmäinen ilta on varattu elämänkaaren koaamiseen ja pohdintaan. Muina iltoina on yhteistä rentoa ohjelmaa, leikkiä, laulua ja saunomista. Jokin ilta voi sisältää musiikkia, runoja, kuvataide-esityksiä yms. Yhtenä iltana on yhteistä rukoustyöskentelyä päivän teemoista sopivan musiikin

kanssa.

Viikon viimeisenä päivänä on eteenpäin lähtöön orientoivaa ohjelmaa ja yhteinen palautetilanne. Lopuksi pienryhmien vetäjät vielä siunaavat jokaisen osallistujan henkilökohtaisesti.

RE-koulutuksesta ja elämänkaariviikoista tehdyn pro gradu-tutkielman arviot

Pirjo Javanainen on 2013 tehnyt Joensuun yliopistoon käytännöllisen teologian pro gradu-tutkielman aiheesta Rikotusta eheä-terapeuttinen sielunhoito. Hän selvittää työssään tämän sielunhoitotavan sisältöä ja asiakkaiden kokemuksia kolmelta sielunhoitoviikolta, joissa on käytetty ryhmämuotoista elämänkaarimenetelmää. Sekä sisältöä että asiakkaiden kokemuksia on peilattu Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa käytettävään sielunhoitoon. Taustateorian on Jouko Kiiskin jaottelu neljään eri sielunhoidon malliin: dialogiseen, spirituaaliseen, diakoniseen ja tavoitekeskeiseen sielunhoitoon. Tutkituilla kolmella sielunhoitoviikolla oli mukana 70 osallistujaa, joista 42 vastasi tehtyihin kyselyihin. Tulosten mukaan nämä asiakkaat kokivat terapeuttisen tiedon ja oman elämänkaaren läpikäymisen pienryhmissä lisäävän itsetuntemustaan ja itseymmärrystään. Kun oman elämän rikkinäisyys tuotiin ryhmässä näky-

Leena Junnila, RE-Christian counsellor, trainer, M.Sc. (Agr.), board-member of RE Christian counselling

Leena Junnila RE-sielunhoitoterapeutti, kouluttaja, maat.metsät.maisteri. RE-sielunhoitoterapia ry hallituksen jäsen

junnila.leena@gmail.com

also found it to contain elements of solution-focused pastoral care, as it aims to heal the broken emotional life of those receiving therapy. The methods used represent mostly dialogical pastoral care, in which psychotherapeutic knowledge is implemented.

References

Javanainen P., Rikotusta eheä -terapeuttinen sielunhoito, Pro gradu -tutkielma, Joensuun yliopisto, 2013
Taura-Jokinen, E., Ymmärrys kasvaa elämäntietämyksessä, Sana-lehti, 28.5.2014

väksi, ryhmäläisten ja vetäjän (sielunhoitoterapeuttien) hyväksyvän suhtautumisen koettiin parantaneen minäkuva ja syventäneen armon kokemista. Tunne-elämän eheytyksen havaittiin muuttaneen myös jumalakuvaa armollisemmaksi.

RE-sielunhoitoterapia sijoittui Javanaisen mukaan Kiiskin jaottelussa spirituaalisen sielunhoidon alueelle vahvasti korostuvan rukouksen ja Jumalan parantavan työn vuoksi. Hän näkee siinä myös tavoitesuuntautuneen sielunhoidon piirteitä, koska siinä pyritään rikkinäisen tunne-elämän eheytymiseen. Toimintatavat ovat lähinnä dialogista sielunhoitoa, jossa hyödynnetään psykoterapeuttista tietoa.

Hanna Ranssi-Matikainen

Christian Marriage Camps as an Intervention in Marriage Crises

The welfare of the family has been in the field of interest for various groups in Finland for decades. The topic has become more current due to the constantly growing divorce rate¹, increased amount of children taken into custody, the deepening polarization of the economic welfare of families and society's need for lengthening the duration of career and active work. The challenges the modern family must face are often a multifaceted, hard-to-grasp tangle. Especially in the 21st century, the choices both the individual and the family community must make have significantly increased.²

In addition the individual's self-development linked with lifespan, role models from childhood families, personal relationship skills and the current societal situation set certain boundaries for successful marriage and family career. During the last decades, the dialogue concerning the family has been mainly between the sexes or between women who have chosen a different path. Often the tension between parental responsibility and working life has been at the center of attention. This is a natural consequence of the fact that Finland is, in a global sense, a forerunner for coordination of family and workplace.³ The dialogue has growing in scale during the 21st century at the expense of the female perspective: the perspective that highlights the man's and father's equal opportunity and responsibility for bringing up the children has been featured more often. The parents have woken up to notice that the family equation for happiness is not only about women's or men's rights, but that the well being of the relationship and the happiness of the children implies the contribution of both genders.

It is beneficial for the whole marriage that the economical and educational responsibility is

Hanna Ranssi-Matikainen

Kristillinen avioliittoleiri parisuhdekriisin interventiona

Perheen hyvinvointi on jo vuosikymmenten ajan ollut Suomessa useiden tahojen mielenkiinnon kohteena. Aiheesta on tullut entistä ajankohtaisempi pysyväksi muodostuneen avioeroisuuden,¹ lisääntyneiden lasten huostaanottojen, syvenevän perheiden taloudellisen hyvinvoinnin kahtiajakautumisen sekä työurien pidentämiseen tähtäävän yhteiskunnallisen tarpeen vuoksi. Myös kristillisestä avioliittokäsityksestä käydään kirkossa ja yhteiskunnassa laajaa julkista keskustelua. Nykyperheen kohtaamat haasteet ovat usein monisäikeinen, vaikeasti hahmotettava vyyhti. Erityisesti 2000-luvulla sekä yksilön että perheyhteisön kohtaamat valintatilanteet ovat huomattavasti moninkertaistuneet.² Lisäksi elämäntapaan sidostuva yksilökehitys, lapsuudenperheessä mallintuneet roolit, yksilölliset parisuhdetaidot sekä kulloinkin yhteiskunnallinen tilanne asettavat omat reunaehdonsa parisuhde- ja perheuran onnistumiselle.

Viimeisten vuosikymmenten aikana perhettä koskevaa keskustelua on käyty pääasiassa sukupuolten tai toisin valinneiden naisten välillä. Usein tarkastelun keskiössä on ollut vanhempi-vastuun ja työelämän välinen jännite. Tämä on

1 Vuodesta 1994 lähtien vuosittain noin 13000–14000 tuhatta eroa. Luku on asettunut nykyiselle tasolle avioliittolaisissa 1980-luvun lopulla tapahtuneen muutoksen jälkeen, jolloin avioeroissa luovuttiin syyllisyyssperiaatteesta. Avioliittolaki 1987, 25–26 §. Esimerkiksi vuonna 2008 Suomessa solmittiin reilut 31 000 avioliittoa, joka on noin 1500 liittoa enemmän kuin edeltävänä vuonna. Saman vuoden aikana runsaat 13 000 avioliittoa päättyi eroon. www.tilastokeskus.fi/til/ssaaty; Tilastokeskus 2009.

2 Esim. Halava & Pantzar 2010, 39; Rakkauden lahja 2008, 13; Hoikkala & Roos 2000, 21. Jo usean vuosikymmenen ajan Suomessa on tietoisesti pyritty lisäämään valinnanvapauten perustuvaa toiminnan ja kehityksen ohjausta. Taustalta löytyy markkinatalousjärjestelmää säätelevä kysynnän ja tarjonnan laki, joka on noussut yhä keskeisempään asemaan ihmisten arvoja ohjaavana tekijänä. Samalla valinnan vapaus lisää kuitenkin yksilön omavastuuta, mikä näkyy valintojen määrän runsasluokistumisena.

1 www.tilastokeskus.fi/til/ssaaty; Tilastokeskus 2009.

2 Halava & Pantzar 2010, 39; Rakkauden lahja 2008, 13; Hoikkala & Roos 2000, 21.

3 Julkunen 2010, 13; Utrio 2006, 308.

equally shared on two parents' shoulders.⁴

While attending marriage camps, I became interested in researching why family life, which was intended to be the reservoir of intimacy, creativity and resources, gives so much cause for concern.⁵ I wanted to find out about the developments leading to divorce crises, as told by couples who had decided to continue the marriage relationship despite divorce crisis, after having attended the self-help groups.

I viewed relationships with the help of research material and interpretative tools which enable the broad scope described above to be taken into consideration during the process of research. The voluntary peer group was considered as a part of civil society.⁶ Peer support group activity has to do with the historical-theoretical frame of reference in a way that, together with the emphasis on family-centeredness in society, responds to the awareness of attenuation of community.⁷ I viewed the supposed attenuation of community against the experienced support from the peer support group.

The research has drawn upon Erik H. Erikson's life-span theory and Talcott Parson's theorizing on the family. The research project highlighted how the interplay between history, theories and the present created its own tensions. I chose to approach the matter through a pendulum model which I devised as an analytical tool, by which the analysis of conflicting societal and individual interests from the mid 1800's to the present day is mediated.

luonnollista seurausta siitä, että Suomi kuuluu globaalissa mittakaavassa työn ja perheen yhteensovittamisessa edelläkävijämaihin.³ Keskustelu on tästä syystä löytänyt 2000-luvulla naisnäkökulman kustannuksella tilaa keskeemmältä: miehen ja isän tasavertaista kasvatumahdollisuutta ja -vastuuta painottavat näkökulmat ovat olleet entistä useammin esillä. Vanhemmat ovat havahtuneet huomaamaan, ettei perheyhtälön onnistumisessa ole kyse vain naisen tai miehen oikeuksista, vaan parisuhteen ja lasten hyvinvointi edellyttää molempien sukupuolten panosta. Kokonaisuuden kannalta on tarkoituksenmukaista, että kasvatus- ja talousvastuu jakautuvat tasaisesti kahden vanhemman harteille.⁴ Kristillisen järjestön organisoimilla avio-
liitoleireillä käydessäni kiinnostuin tutkimusmielessä siitä, miksi läheisyyden, luovuuden ja voimavaran lähteeksi tarkoitettu perhe-elämä synnyttää useissa niin paljon huolta.⁵ Halusin ottaa selvää erokriisiin johtaneesta kehityskulusta sellaisten parien kertomana, jotka olivat vertaisryhmiin osallistumisen jälkeen päättäneet jatkaa avioliittoaan. Tarkastelin parisuhdetta sellaisen aineiston ja tulkintavälineiden avulla, jotka mahdollistavat kuvatun kaltaisen laaja-alaisuuden huomioon ottamisen myös tutkimusprosessissa. Vapaaehtoisuuteen perustuvaa pienryhmätoimintaa lähestyin osana kansalaisyhteiskuntaa.⁶

Tutkimuksen historiallis-teoreettiseen viitekehukseen oma-apuryhmätoiminta liittyy siten, että yhdessä perhekeskeisyyskorostuksen kanssa yhteiskunnassa havahdutaan usein yhteisöllisyyden ohenemiseen.⁷

Ohentuneeksi arveltua yhteisöllisyyttä tarkastelin pienryhmässä koettua tukea vasten.

3 Julkunen 2010, 13; Utrio 2006, 308.

4 Esim. Ylikännö 2009, 121–131; Lorentzen 2007, 190–198; Carlson 2006, 137–154; Featherstone 2003, 239–254; Aldous & Mulligan 2002, 624–647; Huttunen 2001; Huttunen 1999, 169–193; Huttunen 1998, 36–66; Huttunen 1994, 48–66.

5 Kyse on myös kulttuurisesta ymmärryksestä, jonka mukaan kaikki ymmärtävät, että parisuhde on monimutkainen asia, jonka onnistuminen edellyttää valtavan määrän työtä. Maksimainen 2010, 9. Kulttuurisesta ymmärryksestä ja paikallisesta selittämisestä esim. Alasuutari 2007, 55.

6 Aihetta käsitelty esim. Nylund & Yeung, 2005; Pessi & Grönlund 2010.

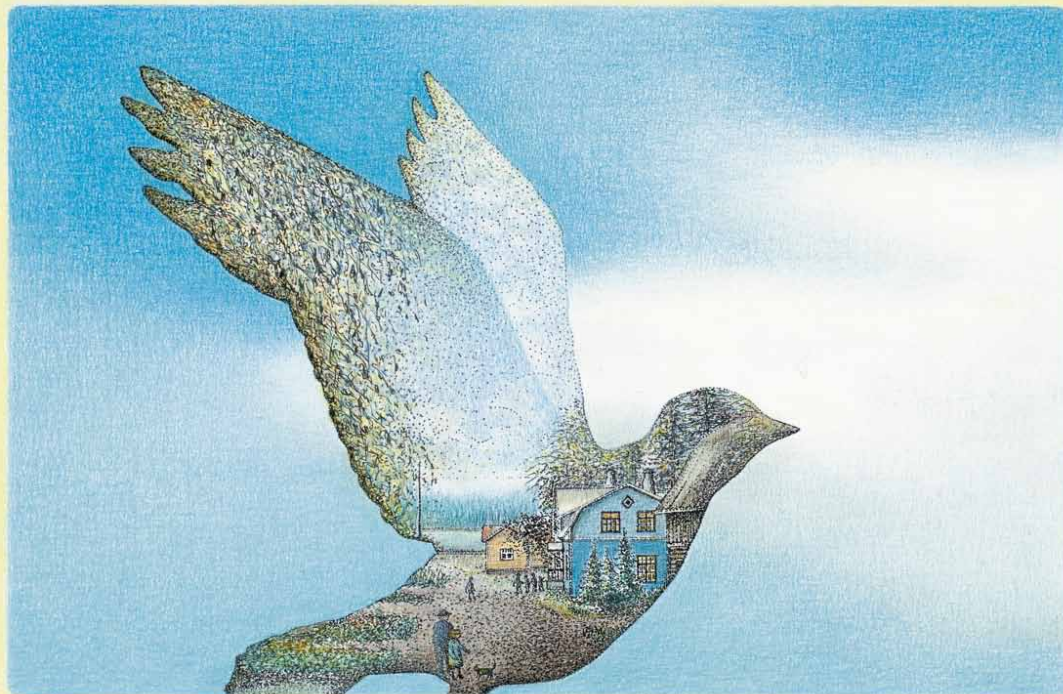
7 Esim. Jallinoja 2006, 218–219; Etzioni 1995, 1–15.

4 Ylikännö 2009, 212–213; Lorentzen 2007, 190–198; Carlson 2006, 137–154; Featherstone 2003, 239–254; Aldous & Mulligan 2002, 624–647; Huttunen 2001; Huttunen 1999, 169–193; Huttunen 1998, 36–66; Huttunen 1994, 48–66.

5 Maksimainen 2010, 9; Alasuutari 2007, 55.

6 Nylund & Yeung 2005; Pessi & Grönlund 2010.

7 Jallinoja 2006, 218–219; Etzioni 1995, 1–15.

Taking Flight, 2006, drawing
Lentoon, 2006, piirustus

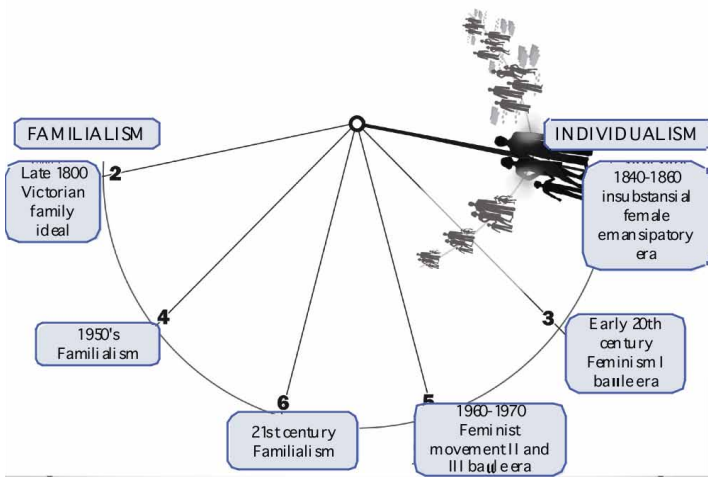
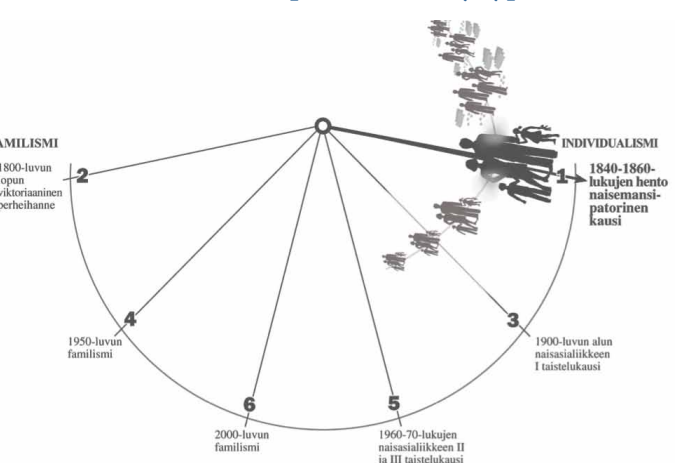

Figure 1. This is a pattern from the 1840-1860 insubstantial individualistic female emancipatory era. In the theory part of the research project I survey six different ideological eras more carefully.

The above pendulum model representing the components of family life was developed in the research on three different levels. By the alteration of the individualistic and familial eras I drew attention to the changes in working-life linkages for women. Due to this linkage, an opportunity has opened up for a modern woman both to a full engagement in career life and to sharing the childrearing equally with the husband. This seems to have increased the experience of busyness in family life both on an individual and a community level. Daily role-play between the home and career interests (between individual and societal goals) affected both genders and impacted the family in its balancing between different aspects of life, where the escalation of one area jeopardizes the carefully-built entirety.

The second stage of review deals with the theories that were made use of in this research project in developing the pendulum model. Talcott Parsons' theorizing on the family describes the coordination of career and family life, even though his view is gendered. Erik H. Erikson's theory deals with both a historical timeline, on which the generational relationships linked with individual development are located – if the developmental conflicts that create the trajectory are set on line – and the projection of the process of the individual's growth as a person. My prior assumptions of how friction arises in intimate relationships were based on how the theories suggest that unfinished self-develop-

Tutkimuksessa on hyödynnetty Erik H. Eriksonin elämäntietoteoriaa sekä Talcott Parsonsin perheteoriaa. Tutkimustehtävässä korostuu historian, teorioiden sekä nykyhetken väliset jännitteiset suhteet. Lähestyin asiaa laatimani heilurimallin avulla, jossa tarkastelun kohteena on yhteisöllisten ja yksilöllisten tavoitteiden risti-

Kuvio 1. Kuviossa kuvataan 1840–1860-lukujen hento individualistissävytteistä naisemansipatorista ajanjaksoa. Tutkimuksen teoreettisessa osiossa tarkastellaan huolellisemmin kuutta eri ideologisin aineksin sävyttynyttä aikakautta.

Yllä esitettyä perhe-elämän osa-alueita kuvaa heilurimallia hyödynnetään tutkimuksessa kolmella tasolla. Individualististen ja familististen kausien vaihtelua kuvaamalla olen kiinnittänyt huomiota naisen työelämäsidosteisiin muutoksiin. Niiden myötä nykynaiselle on avautunut mahdollisuus sekä täysipainoiseen työelämässä toimimiseen että lastenkasvatusvastuun jakamiseen tasaveroisesti miehen kanssa. Tämä näyttäisi lisänneen sekä yksilö- että yhteisötasolla koettua kiireen tuntua perheessä. Koti- ja ansiovanhemmuuden välinen molempia sukupuolia koskeva päivittäinen (yksilöllisten ja yhteisöllisten tavoitteiden välillä tapahtuva) roolivaihtelu heijastuu perheen elämään eri elämäntilanteiden välisenä tasapainotteluna, jossa yhden osa-alueen kärjistyminen on vaarassa horjuttaa huolellisesti rakennettua kokonaisuutta. Tämä osoittautui tutkimuksessani merkittäväksi erokriisin taustalla vaikuttavaksi tekijäksi.

Toinen tarkastelun taso liittyy tutkimuksessa hyödynnettyihin teorioihin, joiden ympärille

ment in private life and the work-life balance relates to psychological homeostasis in coordinating family- and work-life.

I assumed that these factors together might create intersections where the relationship crisis builds up. The research comprised eleven interviews, through which I attempted to search and find out whether the chosen theoretical framework explains the developments of relationship crisis in the families that decided not to divorce as a result of crisis, but stayed married. At the same time, I set the goal of comparing relationships now and then: do the earlier models of relationships also bleed into the modern relationship, especially the patriarchal and the complementary relationship model. The third level has to do with the 1950s era, which was stirred familially and theoretically when the scientific explanatory models regarding family were drafted. John Bowlby's attachment theory was developed during the same era, which still has its effects on the Finnish mother's approach to childcare and also has an influence on our country's family policies.⁸

Overburdened life

The assumption behind the pendulum model, where the parental responsibility, the dysfunctional parenthood role modeling from childhood and the pressures rising from career-life create the most significant challenges to a modern family community life, seems to be valid in the light of the research findings. The conflict between individualistic and familial goals manifests itself above all as an overburdened life, which was depicted in the research material as difficulties in intertwining of work and family, insecurity experienced during childhood, which in turn affected the adulthood relationship negatively, and the phenomena of parallel life-crisis compounding and exasperating life crisis. In the light of the research findings, the most pivotal change is about time management: those who continued in the relationship set the priorities afresh in their daily life regarding the important things in life. The view is based on the individual order of precedence born by love, where the worldview and actions are determined by the objects of the person's love and how

heilurimalli rakentuu. Talcott Parsonsin perheteoriassa kuvataan työn ja perheen yhteensovittamista, vaikkakin sukupuolitettuna. Erik H. Eriksonin teoriassa on kyse sekä historiallisesta aikajanasta, jolle yksilölliseen kasvutapahtumaan liittyvät sukupolvisuhteet asettuvat – jos Eriksonin kehityskonflikteista rakentuvia elämäntaakkoja asetetaan useita peräkkäin – että yksilöllisestä ihmiseksi kasvamisen prosessikuvauksesta. Keskeisin parisuhteen kärjistymistä koskeva ennako-olettamukseni liittyi teorioissa esitettyjen asioiden, yksilöelämässä keskeneräisiksi jääneiden kehityshaasteiden sekä perheyhteisön tärkeiden toiminta-alueiden, kodin ja työn yhteensovittamisen, väliin jännitteisiin. Arvelin, että nämä tekijät yhdessä toistensa kanssa saattaisivat muodostaa risteyskohtia, joihin parisuhteen kriisit kertyvät. Tutkimustehtävänä oli haastatteluiden avulla tutkia, selittääkö valittu teoriaviitekehys erokriisiin johtanutta kehityskulkua niissä perheissä, joissa avioliittoa päätettiin jatkaa. Samassa yhteydessä asetin tavoitteeksi historian ja nykyhetken välisen suhteen pohtimisen: läikkyvätkö varhaisemmat parisuhdemallit, erityisesti patriarkaalin ja toisiaan täydentävä parisuhdemalli, myös nykyparisuhteisiin. Kolmas taso liittyi 1950-luvulle ajoittuneeseen familistis-teoreettisesti motivoituneeseen ajanjaksoon, jonka aikana perhettä koskevat tieteelliset selitysmallit laadittiin. Samalla kaudella muotoiltiin myös John Bowlbyn kiintymyssuhdeteoria, joka vaikuttaa yhä sekä suomalaisäitien toimintaan lastensa kasvattajina että maamme perhepolitiik-

⁸ Bowlby, 1957, 14-16.

he prioritizes the objects of his love.⁹ Individualistic values were permanently restructured as a result of the relationship crisis, which led to increased time spent together as couples in everyday life.

This was also projected positively in the quality of interaction between couples: the above-mentioned reasons for relationship crisis, poor communication skills resulting in a lack of communication, speaking of divorce and the demands to the spouse to change were often linked in the meagre time spent together. Because neither one of the spouses had time to stop and listen to what the other one really wanted to communicate, the disappointments in the relationship were multiplied. Misunderstandings led to withering of the communication culture: the spouses stayed silent rather than listening to each other's sarcasm or scornful comments. Often, either one of the partners increased the amount of time spent at work or took on more hobbies. Speechlessness had a negative impact on personal growth and sharing the housework. The spouse could continue self-centered behavior in peace. The housework was not divided fairly when both parties ground their teeth and remained within their comfort zone.

Changes in time management and improved communication skills had significant effects on the other aspects of the relationship: deepened communication and the faster pace of solving existing conflicts affected the personal identity and more equitable sharing of the housework positively. When a spouse gave positive challenges regarding personal growth or set actual boundaries in the relationship, the other party changed their behavior to benefit the well-being of the relationship. Identities that were deficiently developed gained new width, optimism and depth. Due to these facts, both parties started to take part in the housework – which had been left undone in the past – more vigorously and they entered into the challenges of parenting with new excitement. Thus the two theoretical lines crossed while describing the change that came to pass in the relationship. Erikson's theory talks about the strengthening of the youthful identity, which had not fully bloomed, and the intimacy with the chosen partner. The

kaan.⁸

Ylikuormittava elämä

Heilurimallia myötävä ennako-olettamus, jonka mukaan vanhempivastuu, vanhemmuuteen liittyvien toimimattomien roolien mallintuminen lapsuudessa sekä työelämästä tulevat paineet aiheuttavat merkittävimmät haasteet nykyperheyhteisön elämälle, näyttäisi tutkimustulosten valossa pitävän paikkaansa. Individualististen ja familististen tavoitteiden ristiveto ilmenee ennen kaikkea ylikuormittavana elämänä, jota kuvattiin aineistossa työn ja perheen yhteensovittamiseen liittyvillä vaikeuksilla, lapsuudessa koetun turvattomuuden kielteisillä vaikutuksilla aikuisuuden parisuhteeseen sekä toistensa päälle kasautuneiden, toisiinsa ketjuuntuneiden ja rinnakkaisten elämänkriisien avulla. Tulosten valossa keskeisin tähän liittyvä muutos kytkeytyy ajankäyttöön: parisuhdettaan jatkaneet asettivat elämän tärkeät asiat arjessaan uuteen järjestykseen. Näkemys pohjautuu rakkauden kautta syntyvään yksilölliseen arvojärjestykseen (Ordo amoris), jossa maailmankatsomus ja toiminta määräytyvät sen perusteella, mitä ihminen rakastaa ja mihin järjestykseen hän rakkauden kohteet elämässään asettaa.⁹ Yksilöllisissä arvoissa ta-

8 Bowlby 1957, 14–16. Raportin lyhennetty versio julkaistiin Suomessa jo vuonna 1957 otsikolla Lasten hoivan ja hellyyden tarve. Raporttia voidaan yhä pitää eräänä merkittävimpänä sekä maamme perheikäytäntöjä ohjaavana että sukupolvisuhteisiin liitettävien sosiaalipoliittisten käytäntöjen ylläpitoa muovaavana tekijänä. Katja Yesilovan (2009, 70–71) suomalaisen ydinperhepolitiikan hahmottumista tarkastelevassa tutkimuksessa John Bowlbyn kiintymyssuhdeteoria osoittautuu keskeiseksi. Yesilova on tarkastellut erityisesti sosiaalihuoltolakiin ja valtiovetoiseen perhekasvatukseen liittyviä keskusteluja 1960–1990 -luvulla. Perheterapeuttisen ajattelun sekä perheen parissa työskennelleiden ammattilaisten halu oli ennen muuta vakiinnuttaa suomalaisperheen kasvattaminen yhteiskunnalliseksi käytännöiksi. Aineksia tähän haettiin muun muassa kiintymyssuhdeteoriasta ammentavasta, psykodynamiikkaa painottavasta perheymmärryksestä. Yesilovan tutkimuksessa painottuu ajan näkemyksiä mukaillen lapsen ja äidin välinen vuorovaikutus vanhempiina toimivien puolisoiden välisen suhteen jäädessä vähemmälle huomiolle. Bowlbyn jälkeistä aikaa leimasi pitkään ajatus, jonka mukaan parisuhdetyytyvyisyys takaa lasten onnen. Isän tuli sen vuoksi keskittyä erityisesti lapsia kasvattavan äidin hyvinvoinnista sekä perheen taloudesta huolehtimiseen.

9 Scheler 1992, 69–74, 253–258; Solasaari 2011, 69–70, 80; Solasaari 2003, 107–108.

9 Scheler 1992, 69–74, 253–258; Solasaari 2003, 107–108.

tasks within the home realm, which are represented in Parsons' theory, were more equally divided between the spouses as a result of the transformation process.

Personal growth

Despite the positive connections between the assumptions and the research material, the crossing points did not satisfactorily explain the relationship between the research problem and the results. At the beginning of the research project, I imagined that the core findings were related to the communal setting of the questioning. The context of the research was, after all, the relationship, family and peer support group. However, that was not the case. In the results, the individualistic viewpoints were emphasized in a surprising manner. Before going into the further findings, I will make a few clarifications. Although the interviews raised fairly familiar themes from both Erikson's and Parsons' theories, not one interviewee referred to the theories directly and thus indicated that they were aware of the theories behind the study. The theoretical frameworks used in this research were not in use at the marriage camps and marriage ministries. The vocabulary used in the interviews may have been similar among many participants because of the time spent in dealing with the crisis and the recurring processing of it in the peer support groups. The couples had been attending the marriage camps and other similar training seminars, which may have affected the interviewee's vocabulary.¹⁰

One of the key findings interlocks with Erikson's lifespan theory: in the light of the findings, the relationship crisis appears as a personal growth process which forced the individual to take into consideration former unfinished developmental conflicts. The relationship crisis pushed both parties into a personal growth through which the continuation of the marriage was made possible. Most of the time, continuation was about the polarity of trust and distrust. This was described as a lack of basic trust during the inter-

pahtui parisuhteen kärjistymisen seurauksena pysyvä muutos, mikä ilmeni arjessa lisääntyneenä puolisoiden välisenä kahdenkeskisenä ajankäyttönä.

Tämä heijastui myönteisesti puolisoiden väliseen vuorovaikutukseen: erokriisin syinä mainitut puutteelliset kommunikaatiotaidot, tämän seurauksena suhteeseen pesiytynyt puhumattomuus, eropuhe sekä toista syyttäen lausutut muutosvaatimukset olivat usein kytköksissä liian vähäiseen yhteiseen ajankäyttöön. Koska aviopuolisoilla ei ollut aikaa pysähtyä kuuntelemaan, mitä toinen todella tahtoi sanoa, pettymyksenaiheet parisuhteessa lisääntyivät. Vääri-
nymmärrykset johtivat puhumisen kulttuurin näivettymiseen: molemmat olivat mieluummin hiljaa kuin kuuntelivat toistensa ivaa tai halveksuntaa uhkuvia kommentteja. Usein jompikumpi lisäsi tämän seurauksena harrastusten tai työn tekemisen määrää. Puhumattomuus heijastui kielteisesti myös ihmisenä kasvamisen ja kotityönjakoon. Puoliso sai rauhassa jatkaa itsekeskeistä toimintaansa. Kotityöt jäivät jakamatta oikeudenmukaisesti, kun molemmat pitäytyivät hammasta purren itselle tutulla toimintakentällä.

Ajankäyttömuutoksilla ja parantuneilla kommunikaatiotaidoilla oli merkittäviä vaikutuksia parisuhteen muihin osa-alueisiin: syvällisemmäksi koettu vuorovaikutus ja syntyneiden konfliktien entistä nopeampi käsitteleminen heijastuivat myönteisesti sekä henkilökohtaisen identiteetin vahvistumiseen että kotityönjaon oikeudenmukaistamiseen. Kumppanin esittämät myönteiset yksilölliseen kasvuun liittyvät haasteet tai suoranaiset rajojen asettamiset saivat tiedonantajat muuntamaan käyttäytymistään avioliiton hyvinvointia puoltavaan suuntaan. Keskenäiseksi jääneeseen identiteettiin löytyi uutta avaruutta, ilmavuutta ja syvyyttä. Tämän seurauksena molemmat tarttuivat aiempaa tarmokkaammin ennen hoitamatta jääneisiin kotitöihin sekä paneutuivat uudella innolla vanhempivastuun synnyttämiin haasteisiin. Näin kaksi teorialankaa risteytyivät toistensa kanssa myös parisuhteessa tapahtunutta muutosta kuvattaessa. Eriksonin teoriasta tässä yhteydessä korostuivat nuoruudessa keskenäiseksi jääneen identiteetin vahvistuminen sekä läheisyys valitun kumppanin kanssa. Parsons-

¹⁰ Interviewees used the examples heard at the marriage training very little. Instead, they attempted to find individualistic reasons that led to crises. I had expected that they would tell me "orthodox" stories based on marriage counselling, but that did not happen.

views. Personal growth challenge was sometimes part of the above mentioned stage of building the identity during adolescence and the intimacy stage of adulthood. When these stages had been completed successfully, spouses were able to have contextual occasional closeness or detachment with one another.¹¹ The results of the research especially showed that the positive rapprochement with the spouse either started or continued from the stage it had been left off at the beginning of the relationship. Often the peak years of life had buried the positively-started companionship between two individuals. The developmental tasks had to be completed because of the divorce crisis, which was seen as a phase of intense emotional pain in the life-span. Due to this stage, a significant proportion of the couples interviewed proceeded into the generative, communal stage, where well-being of the community was boosted.

Equitableness in housework

The strengthening of the identity and the development of communication skills had clear positive effects on the equitable sharing of housework. The housework was divided more fairly when one's own wishes were identified and communicated clearly. In the families with small children, changing the set patterns of sharing the housework before the relationship crises proved to be challenging. Parsons' theory claims that the woman's orientation towards home and family are foundationally based on a child's social development, where the biological foundations – pregnancy, delivery and nursing – attach the child to the mother in a natural way.¹² This view holds its ground still: In Finland 94% of parents taking parental leave of absence from work are women.¹³

The model of Parsons' basic composition has barely changed in Finland. Only after the relationship crisis does the woman's key role in the housework redistribution make the phenomena interesting. Many times, equalizing the share of housework required the woman to consciously

teoriassa esitetyt kotipiiriin liittyvät tehtävät ja-kautuivat muutosprosessin seurauksena puolisoiden välille aiempaa tasaisemmin.

Yksilöllinen kasvu

Ennakko-olettamusten ja aineiston välisistä positiivisista kytköksistä huolimatta teorioiden muodostamat risteyskohdat eivät mielestäni riittävällä tarkkuudella selittäneet tutkimustehävän ja tutkimustulosten välistä suhdetta. Tutkimuksen alussa kuvittelin ydinlöytöjen viittaavaan yhteisölliseen kysymyksenasetteluun; olihan tutkimuskontekstina parisuhde, perhe ja vertaisryhmät. Näin ei kuitenkaan yksiselitteisesti tapahtunut. Tuloksissa korostuivat yllättävällä tavalla individualistiset näkökulmat. Ennen seuraaviin tutkimuslöytöihin pureutumista teen muutaman tarkennuksen. Vaikka haastateltavat nostivat melko yhdenmukaisesti Eriksonin tai Parsonsin teorioista tuttuja teemoja haastattelupuheessaan esille, yksikään tiedonantaja ei viitannut teorioihin suoraan ja siten osoittanut olevansa taustateorioista tietoinen. Teoriaviitekehykset eivät myöskään ole olleet tutkimuskontekstina olleessa kristillisessä avioliittotyössä suoraan käytössä. Haastattelupuhetta saattoi yhdenmukaistaa sekä kriisin käsittelemiseen käytetty aika että sen toistuva käsitteleminen pienryhmissä. Tämän lisäksi parisuhdetapahtumissa saatu opetus heijastui haastattelupuheeseen sitä jonkin verran yhdenmukaistavana.¹⁰

Eräs keskeisistä tutkimustuloksista liittyi Eriksonin elämänkulkuteoriaan: tulosten valossa erokriisi näyttäytyi henkilökohtaisena kasvu-prosessina, joka pakotti yksilön huomioimaan varhaisemmat keskeneräisiksi jääneet kehityskonfliktit. Parisuhteen kärjistyminen sysäsi suhteen molemmat osapuolet yksilölliseen kasvuun, jonka seurauksena avioliiton jatkaminen mahdollistui. Useimmiten kyse oli luottamuk-

11 Erikson 1977, 234–237.

12 Parsons & Bales 1956, 18, 27, 37; Freud 1971, 87–109; Freud 1964, 285–290.

13 Turpeinen & Toivanen 2008, 13; Kellokumpu 2007, 17–18.

10 Haastatellut turvautuivat yllättävän vähän parisuhdetapahtumissa kuulemiinsa esimerkkeihin: jokainen tiedonantaja pyrki etsimään yksilölliset syyt parisuhteen kriisiytymiseen erityisesti erokriisin syntyä tarkasteltaessa. Tämä toistui myös oma-apuryhmätoiminnan antia että parisuhteessa tapahtunutta muutosta käsiteltäessä. Ennakko-olettamuksistani huolimatta en havainnut kerroinnassa painetta kristillisyytteeseen 'ortodoksiseen' tarinankerrontaan.

Invitation, 2013, mixed media
Kutsu, 2013, moniteknikka

ignore certain tasks and to verbally pass them over to the man's responsibility. As a result, the occurred contentment regarding the relationship pushed a positive circle into motion. Equally shared housework increased good feelings between spouses, which motivated the individuals to take action independently and take part in the unfinished housework. Even though the sharing of the housework seems to be fairly traditional¹⁴, it is surprising that the traditional sharing of the house was not based on gender anymore. Now the basis for traditional sharing is capability and personal preference. Because the woman can handle certain things better than the man, she can concentrate on those in peace and, because the husband masters certain things better than the woman, he can concentrate on those. Both recognized and could name one another's areas of responsibility when asked about it. Mostly, the man's areas of responsibility were matters of the car, building and finances, whereas the woman's areas of responsibility were social life, tidiness and managing the food. Both parents took equal responsibility for transporting the children to day-care, school and hobbies; this often also happened regarding daily grocery shopping, cooking, cleanliness and renovating and upkeep of the house. Sharing the housework responsibilities has congruences and differences with the principles in Parsons' theory. The goal of the theory was to prove that the family system works best when both parents stay within the gender roles' functional areas of handling tasks by relying on the generality of the gender-based sharing of the housework and idealizing this structure.¹⁵ Parsons claimed that the man is the manager in charge of the relations outside the family and he is the breadwinner for the family. The woman is in charge of the cohesion within the family, which consists of the biologically-based tasks such as giving birth and nursing along with

sen ja epäluottamuksen välisestä polariteetista. Tätä haastatteluissa kuvattiin perusturvallisuuden puutteena. Henkilökohtainen kasvuhaaste saattoi liittyä myös edellä mainittuihin nuoruuden identiteetin rakentumisvaiheeseen sekä aikuisuuden läheisyysvaiheeseen, minkä onnistuneen läpikäymisen seurauksena yksilölle avautui mahdollisuus tilannesidonnaiseen läheisyyteen tai etäisyyteen kumppanin kanssa.¹¹ Tuloksissa korostui erityisesti se, että myönteinen lähentyminen kumppaniin joko ylipäättään alkoi tai pääsi jatkumaan siitä, mihin se oli parisuhteen alkuvaiheessa jäänyt. Usein elämän ruuhkavuodet olivat haudanneet alleen kahden yksilön välisen myönteisesti käynnistyneen kumppanuuden. Erokriisin pakottamana kehitystehtävien läpikäyminen tihentyi, mikä näyttäytyi elämänkaareissa intensiivistä tunnekipua synnyttäneenä vaiheena. Tämän seurauksena merkittävä osa haastateltavista siirtyi yhdessä puolisonsa kanssa generatiiviseen, yhteisön hyvinvointia edistämään pyrkivään vaiheeseen.

Kotityönjaon oikeudenmukaistaminen

Henkilökohtaisen identiteetin vahvistumisella, johon liittyi usein myös kristillisen vakaumuksen syventymistä, sekä kommunikaatiotaitojen kehittymisellä oli selkeitä myönteisiä vaikutuksia puolisoitten väliseen kotityönjakoon: omien toiveiden tunnistamisella sekä niiden ilmaiseamisella tehtävänjako saatiin tasattua aiempaa oikeudenmukaisemmin. Pikkulapsivaiheen aikana vakiintuneen kotityönjaon muuttaminen ennen erokriisiä osoittautui tulosten valossa haastavaksi. Havainto liittyy teoriaviitekehyksen toiseen juonteeseen: Parsonsin teorian mukaan naisen suuntautuminen kotiin ja perheeseen juontuu pohjimmiltaan lapsen sosiaalisesta kehityksestä, jossa biologispohjaiset perusteet – raskausaika, lapsen synnyttäminen ja imettäminen – kiinnittävät äidin luontaisesti lapseen.¹² Näkemys pitää pikkulapsivaiheen osalta edelleen paikkaansa: Suomessa yhdeksänkymmentäneljä prosenttia vanhempainva-

14 I.e. Oinas 2010, 12, 151; Turpeinen & Toivanen 2008, 13, 127; Jalovaara 2007, 24; Kiiski 2006, 188.

15 Parsons & Bales 1956, 9.

11 Erikson 1977, 234–237.

12 Parsons & Bales 1956, 18, 27, 37; Freud 1971, 87–109; Freud 1964, 285–290.

creating and maintaining emotional bonds.¹⁶

The interviewees had a totally opposite opinion compared with the theory: in many families the woman handled the social realm outside the family. It most likely has to do with differences in personality, where hobbies, neighborhood, residence, extended family, and orientation towards people define with whom the family spends their leisure time. The research results show that the freedom to follow personal interests, when accompanied by prioritizing the family and the negotiation skills which make it possible to communicate personal needs and expectations, contributes to the functionality of the family system. Spouses must be flexible. This way, both parties have a possibility to make decisions which enhance both the individual and family well-being and, by having success in decision-making, they can obtain a feeling of happiness as a result of it all.

Sex and power

The above research results pertain in an interesting way to power struggles between the sexes, which in the realm of international feminist study has been regarded as problematic. In viewing the history of the family, it was revealed that the asymmetrical power structures between men and women were an attempt to create stability by enlarging the woman's possible activities within the society. At the same time, in this research tradition, it is said that the heterosexual urge is one of the pivotal mechanisms maintaining the gender division.¹⁷ This observation is at one with the basic story of Christianity: even though man and woman were created equal per se, partners in the image of God (Imago Dei),¹⁸ the equality of the sexes was disturbed in the Fall. The words God spoke to Eve at the Fall, 'your desire will be for your

paiden käyttäjästä on naisia.¹³

Siten Parsonsin teorian mallintama perheen perusasetelma ei ole rajatun ajanjakson osalta muuttunut maassamme juuri lainkaan. Vasta naisen keskeinen asema erokriisin jälkeisessä kotitöiden uusjaossa tekee ilmiöstä mielenkiintoisen: usein oikeudenmukaistaminen vaati juuri häneltä tietoista tehtävien tekemättä jättämistä sekä niiden sanallista siirtämistä miehen vastuulle. Tämän seurauksena lisääntynyt parisuhdetyytyväisyys sysäsi liikkeelle positiivisen kehän. Oikeudenmukainen kotityönjako lisäsi myönteisiä tunteita kumppania kohtaan, mikä puolestaan sai molemmat puoliset itsenäisesti tarttumaan hoitamattomiin tehtäviin. Vaikka kotityönjako näyttäytyy tuloksissa aiempia tutkimuksia myötäillen melko perinteisenä,¹⁴ yllättävää tuloksissa on se, ettei tehtävien perinteiseksi miellettyä jakautumista perustella 2010-luvulla sukupuolella. Nyt vetoamisperusteena käytetään osaamista ja henkilökohtaisia mieltymyksiä. Koska nainen osaa tietyt asiat miestä paremmin, hän saa keskittyä rauhassa niihin ja koska mies hallitsee tietyt asiat naisesta paremmin, hän saa puolestaan keskittyä näihin. Molemmat tunnistivat ja osasivat luotella toistensa vastuualueet niistä kysyttäessä. Miesten vastuualueisiin katsottiin useimmiten kuuluviksi autoon, rakentamiseen ja talouteen liittyvät seikat, kun taas naisen vastuualueisiin katsottiin kuuluviksi sosiaalisista suhteista, siisteydestä sekä ruokahuollosta huolehtiminen. Molemmat puoliset vastasivat yhtä lailla lasten kuljettamisista päiväkotiin, kouluun ja harrastuksiin, useissa tapauksissa näin tehtiin myös päivittäisostosten, ruuan valmistamisen, siisteyden sekä kodin kunnostamisen osalta. Tehtävänjaossa on siten sekä yhtymäkohtia että eroja Parsonsin perheteoriassa esitettyihin periaatteisiin. Teorian tavoite oli sukupuolten välisen työnjaon yleisyyteen vetoamalla sekä perinteisen asetelman ideologisoimalla osoittaa, että perhesysteemi toimii parhaiten silloin, kun molemmat vanhemmat pitäytyvät sukupuolisidonnaisilla funktionaalisilla tehtäväl-

16 Parsons & Bales 1956, vii; Jallinoja 1983, 141. Universal interpretation was intended to emphasize by considering the family as a small group, which is guided by the small group social action dynamics. It is the task of the special role leaders to take care of the relations outside the groups reality as well as the guaranteeing the cohesiveness of the group. Those involved in the social system of interaction always have status bound role expectations.

17 Julkunen 2010, 18.

18 Esim. Yli-Opas 2010, 55, 149–150; Laulaja 1994, 74.

13 Turpeinen & Toivanen 2008, 13; Kellokumpu 2007, 17–18.

14 Esim. Oinas 2010, 12, 151; Turpeinen & Toivanen 2008, 13, 127; Jalovaara 2007, 24; Kiiski 2006, 188.

husband, and he will rule over you',¹⁹ indicate the same observation as made by women's studies. The woman's leaning towards the man, the endeavor to find personal identity via the man or the children had with him, and the man's domination over woman are often intertwined. For these reasons, women have repeatedly been placed lower in the hierarchy compared to men. There has been a tendency to oppress the female in the Christian tradition at times, which has taken its justification from the Fall.

This, however, is only one side of the coin. The man has his role in the story as well: the male's leaning towards work life is also a result of the Fall. God's words to Adam, 'cursed is the ground because of you; through painful toil you will eat of it', point towards an exaggerated work-orientation. The key findings of the research show that they can be set in a wider theological context as well.

The procedures described in the account of the Fall remind us of the struggle between woman's ideal sacrifice and man's work orientation. According to my findings, the role play in the dysfunctional relationship is often based on this: male work-oriented use of power based on a patriarchal model and female role play characterized by the ethos of sacrifice often intertwine. There was a recurring pattern in the relationships prior to divorce crisis, where the woman tended to be flexible about her own goals in order to enhance the husband's career by acting according to the role expectations of the ideals of the sacrificial model. This differs significantly from the generative efforts for the well-being of others which are part of parental responsibility. The combination of the martyr mother and the patriarchal father supports the strict division between men's and women's work, where both are left alone to be responsible for their area of tasks.

The results showed an opposite scenario. Women fall into matriarchal domination of the male. This created passivity in men which materialized in avoiding the daily responsibilities and withdrawal from interaction.

According to the results, neither one of the domination styles increases the well-being of the relationship or the family.

laan.¹⁵ Parsonsin mukaan mies oli perheen ulkopuolisista suhteista vastaava asiajohtaja, jolle kuului toimeentulon hankkiminen perheelle. Nainen vastasi perheen sisäisestä kiinteydestä, jolla tarkoitetaan biologisperustaisten toimintojen, synnyttämisen ja imettämisen, lisäksi tunnesuhteiden vaalimis- ja ylläpitotehtäviä.¹⁶ Perheen ulkopuolisista sosiaalisista suhteista haastatelluilla oli teoriaan nähden täysin vastakkainen näkemys: useissa perheissä niistä vastasi nainen. Kyse lienee ennen muuta persoonan liittyvästä erilaisuudesta, jossa harrastukset, naapurusto ja asuinpaikka, sukulaisuussuhteet sekä suuntautuneisuus ihmisiä kohtaan määrittää sukupuolta enemmän sen, keiden kanssa perhe vapaa-aikaansa viettää. Tulosten valossa perhesysteemin toimivuutta edistää pikemminkin vapaus yksilöllisten mielenkiinnon kohteiden toteuttamiseen sillä edellytyksellä, että ne tehdään perhekulma edellä sekä neuvoteltutaidot, jotka mahdollistavat omista tarpeista ja odotuksista kertomisen. Joustoja täytyy osata tehdä puolin ja toisin. Näin molemmille puolisoille mahdollistuu yksilöllisten ja perheen hyvinvointia edistävien ratkaisujen tekeminen sekä niiden onnistumisten seurauksena syntyvän onnellisuuden tunteen saavuttaminen.

Sukupuoli ja valta

Edellä esitetyt tutkimustulokset liittyvät kiinnostavalla tavalla sukupuolten välisiin valtasuhteisiin, joita on kansainvälisen naistutkimuksen piirissä pidetty ongelmallisina. Perheen historiaa tarkasteltaessa ilmeni, että naisen ja miehen epäsymmetriseksi nähtyä valta-asetelmaa pyrittiin tasapainottamaan naisen yhteiskunnallisia toimintamahdollisuuksia laajentamalla. Samalla tutkimustradition parissa pääteltiin, että heteroseksuaalinen halu on yksi keskeisimmistä sukupuolijakoa ylläpitävistä mekanismeista.

¹⁵ Parsons & Bales 1956, 9.

¹⁶ Parsons & Bales 1956, vii; Jallinoja 1983, 141. Universalistista tulkintaa on pyritty korostamaan hahmotamalla perhe pienryhmänä, jota hallitsee pienryhmän sosiaalista toimintaa ohjaava dynamiikka. Erityisten roolijohtajien tehtäväksi jää ryhmän ulkopuoliseen todellisuuteen liittyvistä suhteista huolehtiminen samalla kun heidän tulee taata ryhmän sisäinen kiinteytys. Sosiaalisessa vuorovaikutussysteemissä mukana olevien statukseen liittyä aina roolin mukaisia odotuksia.

Trying to solve the grievance by either increasing the woman's possibilities in social action, or by emphasizing the similarities of the sexes, was proven to be dysfunctional already during the second and third stage of the Woman's Rights Movements. The members of the movement had to realize fairly soon that the equality gained in the work-force did not solve the sexual tensions in the relationship.²⁰ As a theologian would naturally approach the matter, Christianity's central story of reconciliation, grace and restitution solves the tensions. The sexes are equal based on Christ's reconciliation on both a theological and a practical level.²¹ Creation and redemption in Christ underline the equal value of men and women. According to my results, the relationship model based on equality increases the well-being of the partners. In this kind of relationship, woman and man each have the freedom to search for their personal identities from the viewpoint of both capabilities and gender.

The relationship between the earlier relationship models shows itself to be very interesting according to research findings. The time span of the pendulum model was 150 years. During that timespan there were three very different models of a relationship: patriarchal, complementary and egalitarian relationship models. According to the research, all of the models are still alive and well. The patriarchal (and matriarchal) model of relationship emerges especially in crisis. This role model is taken upon when the other individual ways of acting are believed to be exhausted. The result of the research is interesting in the Finnish cultural context: the patriarchal model still has a fairly strong position in Finnish families.²² In the light of this research, our national cultural heritage is problematic regarding the experienced satisfaction of the relationship. Action based on either one of the spouses' authority has a negative affect on the interaction in the relationship and builds up a feeling of separation and loneliness.

Porosity of Gender

Men and women valued the increase of feminine traits in the relationship due to the relationship crisis. Expressing of the emotions and ability to empathize were considered feminine

sta.¹⁷ Havainto on yhdensuuntainen kristinuskon peruskertomuksen kanssa: vaikka nainen ja mies luotiin lähtökohtaisesti tasa-arvoisiksi, Jumalan kuvaa ja kaltaisuutta (Imago dei) ilmentäväksi kumppanuusiksi,¹⁸ sukupuolten väliseen tasaveroisuuteen tuli syntiinlankeemuksen myötä repeämä. Jumalan Eevalle syntiinlankeemuskertomuksessa lausumat sanat 'kuitenkin tunnet halua mieheesi ja hän pitää sinua vallassaan'¹⁹ osoittavat naistutkimuksen tekemän havainnon kanssa samaan suuntaan. Naisen taipuneisuus miestä kohti, pyrkimys löytää henkilökohtainen identiteetti miehen tai tämän kanssa hankittujen lasten välityksellä, sekä miehen naista alistava vallankäyttö kytkeytyvät usein toisiinsa. Tämän seurauksena nainen on toistuvasti joutunut alempaan hierarkia-asemaan suhteessa mieheen. Myös kristillisessä traditiossa on ilmennyt ajoittain naista alistava tendenssi, joka on hakenut perusteensa syntiinlankeemuksesta.

Kyse on silti vain tarinan toisesta puolesta. Myös miehellä on kertomuksessa roolinsa: miehen taipuneisuus työelämää kohti on sekin syntiinlankeemuksen seurausta. Jumalan sanat Aatamille 'kovalla työllä sinun on hankittava siitä (maasta) elantosi' sekä 'otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi' viittaavat liioitellun työorientaation suuntaan. Teologinen tutkimus antaa mahdollisuuden asian syvällisemmälle taustoittamiselle, voidaanhan tutkimuksen keskeiset tulokset asettaa kahta universaalialueen teoriaa laajempaan teologiseen viitekehykseen. Syntiinlankeemuskertomuksessa kuvatut toimintamallit muistuttavat naisen uhrautumisideaalin ja miehen työorientoituneisuuden sävyttämää kamppailua. Tulosteni mukaan toimimattomassa parisuhteessa toteutetaan usein tähän perustuvaa roolijakoa: patriarkalisuuteen pohjaava työorientoitunut miehinen vallankäyttömalli sekä uhrautumiseetoksen sävyttämä naismalli kietoutuivat toimimattomissa parisuhteissa usein toisiinsa.

Suhde varhaisempiin parisuhdemalleihin näyttäytyy tutkimustuloksissa edellä esitetyn valossa varsin kiinnostavana. Heilurimalliin valitun tarkasteluajanjakson, reilun sadanviidenkymmenen vuoden, aikana vaikutti kolme toisistaan

20 Jallinoja 1983, 160–161.

21 Esim. Yli-Opas 2010, 54.

22 Kortteinen 2000, 48.

17 Julkunen 2010, 18.

18 Esim. Yli-Opas 2010, 55, 149–150; Laulaja 1994, 74.

19 1. Moos. 3:16; Nissinen 2008, 44–46.

traits and, when these traits prevailed, there was a deepening of the relationship. Thus the idea of the porosity of femininity and masculinity seems to prove itself true. This expresses a deeper breakthrough of gender identity where the increase in femininity was considered positive. The women's traits which are regarded as masculine were reported to increase especially in life crisis situations where the women had to take care of the family with scarce resources. In these situations, the woman's need for security was emphasized. After a crisis, men reported that their male identity was strengthened, which in turn increased the security of the relationship as experienced by the wife.

The porosity of the gender roles did not clearly make the behavior of the father better. The difficulty in executing the new kind of father role was surprisingly negatively visible in the relationship. When the husband was insecure at home, he started to orientate himself away from the relationship at the expense of family responsibilities. This offers explanations other than the financial factors. It offers new interpretations. Fathers of infants and toddlers work overtime. This result was similar to Kari Ruotsalainen's research. The research shows that the change in gender roles is a new battlefield in the relationship which former generations have not had to experience. Dysfunctional role models seem to be hindering factors in finding solid solutions for the family.²³

This is also one of the key results in the study: the role models represented by Parsons are no longer so functional in modern work life. According to my findings, the woman alone is mainly in charge of the daily family life for a fairly short period of time. This is often the case when the children are little. The women's rights movement spent a lot of energy in order to enlarge the women's possibilities in working life. However, the movement gave little or no attention to pondering upon how family and work life could be combined from the relationship angle. This becomes evident in the using of the theoretical framework of the study. Erikson's theory on individual growth proved to be more fruitful in analyzing the research interviews. Gender roles in Parsons' theory were given less attention and

poikkeavaa parisuhdemallia: patriarkaalinen, toisiaan täydentävä sekä tasa-arvoon perustuva parisuhdemalli. Tulosten perusteella kaikki mallit näyttävät edelleen elinvoimaisina. Patriarkaaliseen (yhtä lailla kuin matriarkaaliseen) käskyvaltaan perustuva parisuhdemalli ilmenee erityisesti kriisitilanteiden yhteydessä. Roolimalliin turvaudutaan silloin, kun muut yksilölliset toimintakeinot arvellaan loppuun kulutetuiksi. Tulos on mielenkiintoinen suomalaista kulttuuritaustaa vasten tarkasteltaessa: patriarkalaisuudella arvellaan yhä olevan melko vahva asema suomalaisperheissä.²⁰ Tämän tutkimuksen valossa kansallinen kulttuuriperintömme osoittautuu koetun parisuhdetytyväisyyden kannalta ongelmalliseksi. Jomman kumman puolison harjoittama käskyvaltaan perustuva toiminta heijastuu negatiivisesti erityisesti puolisojen väliseen vuorovaikutussuhteeseen: se kerryttää erillisyydentunnetta ja yksinäisyyttä parisuhteessa.

Erokriisiin päätyneissä parisuhteissa toistui asetelma, jossa nainen pyrki joustamaan miehen työn hyväksi omista tavoitteistaan toimimalla uhrautumisideaaliin sisältyvien rooliodotusten mukaisesti. Tämä eroaa merkittävästi vanhempivastuuseen liittyvästä generatiivisesta muiden hyväksi tapahtuvasta vaivannäöstä. Tutkimustulosten valossa marttyyriäidin ja patriarkalaisen isän yhdistelmä tukee jyrkkää jakoa naisten ja miesten töihin, jossa molemmat jäävät vastaamaan yksin omista tehtäväalueistaan. Tuloksissa ilmeni myös päinvastainen asetelma: naisetkin sortuvat matriarkaaliseen, miestä alistamaan pyrkivään vallankäyttötapaan. Tämä synnytti miehissä passiivisuutta, mikä ilmeni arjen vastuista pakoilemisena sekä vuorovaikutussuhteesta vetäytymisenä. Tulosten mukaan kumpikaan toista alistamaan pyrkivä vallankäyttötapa ei edistä parisuhteen ja perheyhteisön hyvinvointia.

Havaitun epäkohdan ratkaiseminen joko naisen yhteiskunnallisia toimintamahdollisuuksia lisäämällä tai sukupuolten samankaltaisuutta korostamalla näyttävät kuitenkin jo naisialiikkeen toisen (1900-luvun alussa) ja kolmannen (1960-luvulla) taistelukauden aikana toimimattomana. Liikkeen jäsenet joutuivat melko nopeasti havaitsemaan, ettei työelämässä

23 Ruotsalainen 2002, 151–162; Määttä 2002, 28.

20 Kortteinen 2000, 48.

From Ritva's visual diary, 25–27 Mar 2014, photocopy, oil pastel
Kuvapäiväkirjasta, 25.–27.3.2014, kuvakopio, öljypastelli

pondering upon them was on a more general level in the interviews. This might have been because of the interviewees' cultural familiarity and the characteristics of Parson's theory.

The role model which is based on the complementarity of the spouses²⁴ manifested itself while the focus was on sexual intercourse or doing things together. The ideal of polarity, which means that two opposite things that are different complement one another, seems to be the maintaining factor in sexual tension.²⁵ This evidence is different from the research findings of Mari Hatakka, where the relationship crisis was considered as a factor increasing in polarized gender views: men and women are seen as opposite genders, whereas in a harmonious relationship there was no need to stress the gender differences.²⁶ Doing things together strengthens the idea of complimenting partners, which was linked to the personal character traits. The spouses appreciated the differences in thinking. The other person's different thinking was seen as a means to broaden one's own views. These factors were seen as complimentary to the community's well-being in situations where the couple tended to help others struggling with relationship crises.

The egalitarian relationship model emerged while looking into how housework was shared and what kind of work-life roles there were. After the relationship crisis, the family responsibilities were shared so that both spouses feel that the work load is modest. The egalitarian partner model was also manifested as flexibility in supporting one another whilst reaching for personal dreams. Ability to support was a result of the strengthening of personal identity.

Individual basic needs

Personal basic needs still appear to be quite traditional, even though society has changed. The question is about whole relationship where worry about the fast change in society and the escalating malaise which destroys the family is an underlying current in the familial conversation during the era covered in the context of the research theory. Modernization was expected

saavutettu tasa-arvo ratkaissut miehen ja naisen väliseen parisuhteeseen liittyviä jännitteitä.²¹ Teologina lähestyn asiaa itselleni luontaisesta suunnasta: kristinuskon ydintarina sovituksesta ja armosta sekä restitutiosta, asioiden ennallistamisesta, yltää myös tähän. Sukupuolet ovat sovitustyön perusteella tasavertaisia sekä ideologisella että käytännöllisellä tasolla.²² Luominen, lunastus ja Kristuksessa tapahtunut uusi luominen alleviivaavat naisen ja miehen välistä yhtäläistä arvoa. Tulosteni perusteella tasa-arvoon perustuva parisuhdemalli lisää merkittävästi kumppanusten välistä hyvinvointia. Tällaisessa parisuhteessa naisella ja miehellä on vapaus etsiä henkilökohtaista identiteettiään sekä osaamisensa että sukupuolisuutensa näkökulmasta.

Huokoistunut sukupuoli

Sekä naiset että miehet arvostivat erokriisin myötä feminiinisiksi miellettyjen piirteiden lisääntymistä parisuhteessa. Tällaisina pidettiin erityisesti tunteiden ilmaisemista ja empatiakykyä sekä näiden lisääntymisen seurauksena syvällisemmäksi koettua vuorovaikutussuhdetta. Siten ajatus feminiinisyyksien ja maskuliinisuksien huokoistumisesta näyttäisi tulosten valossa pitävän vähintäänkin toispuolisesti paikkaansa: kyse on työelämäroolituksia syvemmästä sukupuolijakoa koskevasta murroksesta, jossa feminiinisyyden lisääntyminen parisuhteessa koettiin positiivisena. Naisen maskuliinisiksi miellettyjen piirteiden lisääntymisestä kerrottiin erityisesti kuormittavina koettujen elämäntilanteiden yhteydessä, joissa naisen oli pakko kantaa perheestä huolta omien voimavarojen ylärajoilla. Tällaisissa tapauksissa naisen turvallisuudentarve korostui: erokriisin jälkeisessä parisuhteessa miehet kertoivat vahvistuneesta miehisestä identiteetistä, jonka vaimo koki parisuhteen turvallisuutta puoltavana tekijänä.

Sukupuoliroolien huokoistumisen ei kuitenkaan itsestään selvästi nähty edistävän esimerkiksi isänä toimimista. Uudenlaisen isäroolin toteuttamisen vaikeus heijastui yllättävän negatiivisesti puolisoiden väliseen suhteeseen. Kun mies koki itsensä kotikentällä epävarmaksi, hän

24 Kontula 2009, 126.

25 Puohiniemi & Nyman 2007, 166.

26 Hatakka 2011, 186–255.

21 Jallinoja 1983, 160–161.

22 Esim. Yli-Opas 2010, 54.

to destroy the family, but the family has proved to be enduring and resilient.²⁷ According to research results, the stability of the family is based on the basic needs it meets for the individual. Motivational theorist Abraham Maslow defines basic needs as i.e. physical shelter, security, a feeling of belonging, love and individual appreciation.²⁸ In the research material, both genders expected to receive security and appreciation in the relationship.²⁹ When children were young and if there was infidelity crisis, woman's need for security was accentuated. Men mentioned their need of security when they felt themselves vulnerable and also during the relationship crisis.

In the light of Maslow's needs hierarchy,³⁰ the need for security, which is more often linked with women than men, is a foundational, deeper basic need. The need for appreciation is more often linked with men. This can be explained on the basis of research findings by the fact that, even though working life is moving towards equal rights, women in Finland stay at home and are the main caregiver to the children after their birth more often than men.³¹ As mothers choose to stay at home, their need for material and emotional security becomes more heightened. During this time, both the woman and child live by meeting basic physical and material needs: the mother strives to secure the child's safe requisites for growth by meeting the child's physical needs. At the same time, the woman's dependency on the man's financial resources is accentuated. This period of life naturally underlines the lower levels of the needs hierarchy. After engaging in work life again, women crave appreciation from their spouses and colleagues just as men do. As the personal identities were strengthened, both genders' aspirations for individual and joint dreams were emphasized.³² The second reason for the highlighted need of women for security has to do with the research material's crisis-orientation. Divorce crisis itself

alkoi suuntautua perhevelvoitteiden kustannuksella parisuhteesta ulos. Tämä tarjoaa taloudellisten seikkojen lisäksi yhden lisätulkinnan sille, miksi pikkulapsivaihetta elävät isät tekevät paljon ylitöitä. Tulos on samansuuntainen Kari Ruotsalaisen tutkimuksen kanssa, jonka mukaan sukupuolirooleissa tapahtunut muutos on parisuhteen uusi ongelmakenttä, jota aiemmat sukupolvet eivät ole joutuneet kohtaamaan. Puutteelliset tai toimimattomat roolimallit näyttäytyvät perhettä tukevien ratkaisumallien löytämistä vaikeuttavina tekijöinä.²³

Tämä on myös yksi tutkimuksen keskeisistä tuloksista: Parsonsin teoriassa esitetyt roolimallit eivät nykyisessä työelämätilanteessa sellaisinaan toimi. Tulosteni mukaan nainen vastaa perhearjesta pääasiassa yksin vain verrattain lyhyen ajanjakson elämästään. Tämä tapahtuu lasten pieninä ollessa. Merkittävä osa naisasialiikkeen energiasta kohdistettiin naisen työelämässä toimimisen mahdollisuuksien laajentamiseen. Sen sijaan sen pohtiminen, miten perhettä ja työtä voitaisiin parisuhteen näkökulmasta yhdistellä paremmin keskenään, on jäänyt vähäisemmälle huomiolle. Tämä näkyy myös tämän tutkimuksen teoreettisen viitekehyksen hyödyntämisessä. Eriksonin teorian yksilölliseen kasvuun viittaavat teemat osoittautuivat aineistoa analysoitaessa hedelmällisemmiksi. Parsonsin teorian mukaisten sukupuoliroolien pohdinta jäi haastatteluissa yleisemmälle tasolle. Tämä saattaa liittyä kahteen seikkaan: sekä tiedonantajien kulttuuriseen perehtyneisyyteen että Parsonsin teorian luonteeseen.

Puolisoiden väliseen täydentävyyteen²⁴ perustuva parisuhdemalli ilmeni sekä seksuaalista kanssakäymistä että yhdessä tekemistä tarkasteltaessa. Polariteetti-ihanne, jolla tarkoitetaan kahden erilaisen vastakkaisuutta ja täydentävyyttä, näyttäytyy tuloksissa seksuaalista jänni-

27 Yesilova 2009, 92–93; Harrikari 2008, 115–116; Hoikkala & Roos 2000, 11; Häggman 1994, 168.

28 Abraham Maslow (1970, 35–46).

29 Kontula 2009, 133; Mirowsky & Ross 1989, 91.

30 Maslow 1970, 35–46.

31 Turpeinen & Toivanen 2008, 13; Kellokumpu 2007, 17–18.

32 Määttä 2000, 27.

23 Ruotsalainen 2002, 151–162; Määttä 2002, 28.

24 Täydentävyys voidaan mieltää myös onnistuneeksi kumppanin valintatapumukseksi. Jos kumppanin koetaan muistuttavan jonkin verran itseä, häntä on helpompi ymmärtää ja yksimielisyyden saavuttaminen suhteessa koetaan helpompana. Myös asenteiden tai arvojen samankaltaisuus näyttäisi johtavan samaan lopputulokseen: kumppanilta saatu vahvistus omille mielipiteille on taipuvainen lisäämään keskinäistä vetovoimaa. Kontula 2009, 126.

shakes the familiar structures in life. When the affair is found out, it is a shock that wounds the feeling of security.³³ Even though both genders had affairs, women reported more often than men that, when it was revealed, the feeling of security was shaken. During acute crisis, the secure framework, family and close relationships became more magnified.³⁴ Men did not mention the same themes in this same context as often as women. Men had the similar goal of re-establishing the trust, but they solved the problem differently: they strove to discuss the matters of resentment when needed and built a secure structure in life by repeating the daily routines.

Generational lines

The marriage camp's peer support group's pivotal benefits are essentially the hearing of positive survival stories. Other examples inspire hope, which links in a relevant way to Erikson's productivity orientation. Individuals who are generationally motivated often pick out difficult circumstances from their life story which they were able to turn into victories by great efforts. According to the results from the research, hearing the positive stories proves to be a key motivational factor in solving a personal relationship crisis.³⁵ Forming of active generative lines is linked with this as well: gratuitous help received in one's own life encourages one to give a similar kind of support to others also.³⁶ In the findings, this was manifested as a wish to solve problems in a relationship in such a way that it was possible to tell about it in the future to others who were struggling in their relationship. Generational orientation proved to be a key element in this research: it offers an important addition to the motivations presented in the previous research studies on peer support groups. In the findings, helping others in a similar life situa-

tettä ylläpitävänä seikkana.²⁵ Tulos on erisuuntainen Mari Hatakan tutkimuksen kanssa, jossa parisuhdeongelmien nähtiin lisäävän kaksina-
paista sukupuoliajattelua: naiset ja miehet näyttävät toisilleen vastakkaisina erityisesti kriisitilanteissa, kun taas harmonisessa suhteessa sukupuolieron korostamista ei pidetty yhtä tarpeellisenä.²⁶ Yhdessä tekemisen yhteydessä korostui ajatus kumppanusten välisestä täydentävyydestä, mikä liitettiin persoonakohtaisiin piirteisiin. Puolisot arvostivat toisissaan ajattelun erilaisuutta, mikä näyttäytyi tuloksissa omaa näkökulmaa avartavana seikkana. Tekijöiden nähtiin edistävän myös laajemman yhteisön hyvinvointia tilanteissa, joissa pari pyrki auttamaan muita parisuhteensa vaikeuksissa kamppailevia. Tasa-arvoon perustuva parisuhdemalli ilmeni kotityönjakoa ja työelämärooleja tarkasteltaessa. Erokriisin jälkeisessä parisuhteessa perhevelvoitteisiin liittyvät vastuut pyrittiin jakamaan siten, että molemmat puolisot kokevat vastuunsa kohtuullisiksi. Tasa-arvoinen kumppanuusmalli ilmeni myös henkilökohtaisen identiteetin vahvistumisen myötä koettuna molemminpuolisena joustavuutena kannatella toista tämän tavoittellessa yksilöllisiä unelmiaan.

Yksilölliset perustarpeet

Yhteiskunnassa tapahtuneesta muutoksesta huolimatta yksilölliset perustarpeet näyttävät tuloksissa edelleen melko perinteisinä. Kyse on asiakokonaisuudesta, jossa perheyhteisön ympärillä käytyä familistista puhetta on sävyttänyt lähes koko teoriaviitekehukseen valitun tarkasteluajanjakson ajan huolekkuus yhteiskunnallisen muutoksen nopeutta kohtaan sekä näkemys eskaloituvan pahoinvoinnin aiheuttamasta tuhosta perheelle. Vaikka pelättiin, että modernisaatio hajottaa perheet, yhteisömuoto on osoittautunut kestäväksi ja sitkeärakenteiseksi.²⁷ Tulosten valossa perheyhteisön pysyvyys perustuu sen kykyyn tarjoilla yksilölle sopivassa muodossa tämän kaipaamia perustarpeita. Motivaatioteoreettikkona tunnetuksi tullut Abraham Maslow määrittelee tällaisiksi muun muassa fyysisen suojan, turvallisuuden,

33 Saari 2009, 20; Poijula 2007, 33; Palosaari 2007, 53; Cullberg 1991, 142–154.

34 Saari 2009, 13, 18.

35 In the light of research findings, the key factor in solving problems is the feeling of justice in the group, which was characterized as equal hearing out of the spouses: neither one had an immediate chance to defend their view, but both parties had to listen and hear out the big picture first.

36 Jantunen 2008, 25; Nylund 2005, 204.

25 Puohiniemi & Nyman 2007, 166.

26 Hatakka 2011, 186–255.

27 Yesilova 2009, 92–93; Harrikari 2008, 115–116; Hoikkala & Roos 2000, 11; Häggman 1994, 168.

tion intertwines with one's own life history as a result of dealing with personal crisis.³⁷ In this kind of walking the other mile, the positive viewpoint of doing a good thing is stressed instead of the nesting narcissistic and altruistic motivations. It is a matter of considerate goodness and love towards the other person when a person thinks he can be an example to the other who is in a similar situation in life.³⁸ This viewpoint has interesting congruence with the Christian view of man. Despite the Fall, man has an ability for loving sympathy. This observation can be found in the theoretical context of the research also: According to Erikson, an individual who is whole in his identity can stay faithful to himself and his values while showing compassion towards incomplete humanity. In the generational action towards the well-being of others, the negative side of philanthropy is not accentuated in the findings of this research. Usually the negative side of philanthropy is that the helper is seen as having superior knowledge of what is best for the recipient of help. The exception to the rule were the negative experiences where the person attempting to help was experienced as having an identity still too incomplete for helping others.

There is an observation about the generatively-oriented peer support group's wishful, optimistic-evolutionary thought: hopefully society will be a better place for the next generation.³⁹ My findings are in line with previous research. Those who had moved into the generative phase in their lives actively took part in communal life and welfare, besides being active in their familial and parental responsibilities. Being in a peer support group was a significant part of life.⁴⁰ One of the challenges that faces the voluntary organizations who want to leave the world a better place is the current tendency to combine the public and third sector together with the market place in order to secure the well-being of people. Even though welfare society is thought to benefit from the liaison with diffe-

hteenkuuluvuudentunteen ja rakkauden sekä yksilöllisen arvonannon.²⁸ Aineistossa molemmat sukupuolet odottivat parisuhteeltaan turvallisuutta ja arvontoa.²⁹

Naisen turvallisuudentarve korostui uskottomuuskriisin ja pikkulapsivaiheen yhteydessä, miehet viittasivat teemaan kokiessaan itsensä haavoittuneiksi sekä parisuhdekriisin käsittelemisen yhteydessä.

Naiseen huomattavasti miestä useammin liitetty turvallisuudentarve näyttäytyy Maslowin tarvehierarkian³⁰ valossa mieheen useammin liitettyä perustarvetta, arvostetuksi tulemista, perustavaa laatua olevampana ja syvempänä tarpeena. Tulosten valossa ilmiötä selittää ensinnäkin se, että tasa-arvoa tavoittelevasta työelämäasemasta huolimatta nainen on Suomessa yhä miestä useammin se, joka jää vastaamaan lapsista näiden syntymän jälkeen kotiin.³¹ Valinnan myötä aineellisen ja emotionaalisen turvallisuuden tarpeet nousevat äidin elämässä korostaiseen asemaan. Tässä vaiheessa sekä nainen että lapsi elävät ruumiillisten ja materiaalien perustarpeiden tyydyttymisen ehdoilla: äiti pyrkii toiminnallaan takaamaan lapsen turvalliset kasvuedellytykset tämän fyysisiin tarpeisiin vastaamalla. Samalla naisen elämässä korostuu riippuvuus miehen taloudellisista resursseista. Elämänvaihe alleviivaa kuin luonnostaan tarvehierarkian alempia kerrostumia. Takaisin työelämään siirryttyään nainen kaipaa miehen tavoin arvontoa sekä kumppaniltaan että työyhteisöltään. Henkilökohtaisen identiteetin vahvistumisen myötä molemmilla sukupuolilla korostui sekä yksilöllisten että yhteisten unelmien tavoittelu.³²

Toinen syy naisen turvallisuudentarpeen ko-

28 Abraham Maslow (1970, 35–46) jakaa yksilölliset perustarpeet viiteen kategoriaan, joita ovat fysiologiset, turvallisuuteen kytköksissä olevat, kuulumiseen ja rakkauteen liittyvät, arvontoon kuuluvat sekä itsensä toteuttamiseen liittyvät yksilölliset perustarpeet.

29 Hyvän parisuhteen on havaittu antavan kumppanuksille tunteen siitä, että heitä rakastetaan ja heistä pidetään huolta sekä heitä ihaillaan ja arvostetaan yksilöinä. Kontula 2009, 133; Mirowsky & Ross 1989, 91.

30 Maslow 1970, 35–46.

31 Turpeinen & Toivanen 2008, 13; Kellokumpu 2007, 17–18.

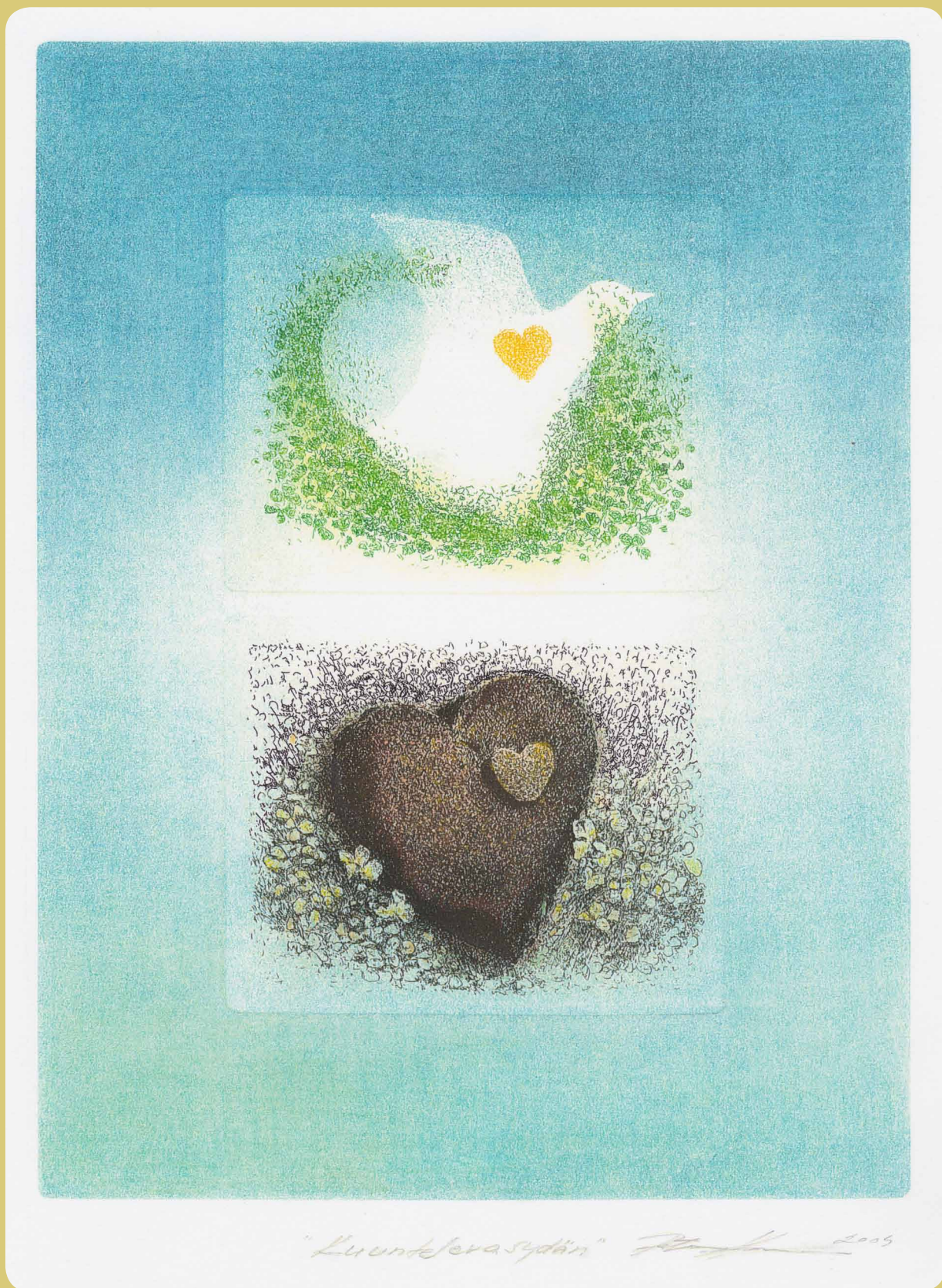
32 Toisen erilaisuuden ja muuttumisen hyväksyminen näyttäytyy merkittävänä parisuhteen hyvinvointia lisäävänä tekijänä. Määttä 2000, 27.

37 Gisela Jakob (1993). Nylund & Yeung 2005, 131–133.

38 Sulek 2010, 195–199.

39 McAdams & Logan 2004, 22–23.

40 McAdams & Logan 2004, 16. Yhteisöllisyyttä suomalaiskontekstissa politiikan näkökulmasta tarkasteltu muun muassa Hautamäki et al. 2005.

"Kuunteleva sydän" *[Signature]* 2004

rent sectors, it is essential that in this liaison the power of transformation in different sectors – agility and criticism in changing situations – be maintained in the future as well. Third sector organizations have been, up to now, a significant channel in the collaboration of different sectors for implementing change in society.⁴¹ Hopefully this will be the case in the future also, despite the increased monitoring.

Peer self-support groups are organized by third sector organizations, but there is a church dimension to it as well. Families are used to seeking help and support for marital problems from both the church and social services. Often there has been marital counselling which has been inadequate for the needs faced. According to my own research, self-support groups offer a worthy operational environment for going through a relational crisis. According to the findings, it is important to consider how widely the self-support group concept could be utilized at a local church. There is no lack of material for leading a group: e.g. the Lutheran church council offers the “Building blocks of relationship” material – a curriculum that offers a wide range of topics that help reflect on the strengths and weaknesses in the relationship. Peer self-support groups might give people new ways of releasing their wish to help others and they might commit to the local church better. There are some challenges at a local church level, however. The focal question is about professional confidentiality: will the things exposed stay within the group or be spread into the community? The attraction of the organizations is based on this when they manage their activities well. When people take part they become detached from their daily environment. If the activity can be managed so as to meet the challenges at the local church level so that the scope is wide enough, it might help shorten the waiting-list for marriage counselling, just as organizing the divorce groups has succeeded in doing.

The results showed that help based on peer self-support groups is not suitable for everyone. Sexual abuse, serious mental problems, and personality disorders which caused problems in the relationship demand professional help

rosumiseen aineistossa liittyy sen kriisilähtöisyyteen. Erokriisi itsessään ravistelee elämän totuttuja rakenteita. Lisäksi rinnakkaissuhteen paljastuminen koetaan shokkina, joka viiltää repeämän omaan turvallisuudentunteeseen.³³ Vaikka molemmilla sukupuolilla oli rinnakkaissuhteita, naiset kertoivat miestä useammin niiden paljastumisen myötä järkkyneestä perusturvallisuudentunteestaan. Akuutti kriisivaihe korosti turvallisten puitteiden, kodin ja lähisuhteiden, merkitystä.³⁴ Miehet eivät viitanneet samassa yhteydessä yhtä useasti samaan teemaan. Samansuuntaisesta tavoitteesta, luottamuksen palauttamisesta, huolimatta miehille muodostui tärkeämmäksi asian ratkaiseminen toisella tavalla: he pyrkivät keskustelemaan mielipahaa herättäneistä asioista aina tarvittaessa sekä rakentamaan elämän turvallisia puitteita arjen rutiineja toistamalla.

Generatiiviset ketjut

Tutkimustuloksissa avioliittoleirien keskeisin anti tiivistyi myönteisten selviytymistarinoiden kuulemiseen. Tutkimuskontekstina olleessa avioliittokoulutuksessa tähdätään sekä parisuhdekriisien ennaltaehkäisemiseen että syntyneiden ristiriitojen ratkaisemiseen. Kurseja järjestetään kansanopistoissa, kansalais- ja työväenopistoissa, evankelisluterilaisen kirkon seurakunnissa, vapaiden kirkkokuntien piirissä sekä kouluissa. Toiminta koostuu viikonmittaisista avioliittoleireistä, kaksipäiväisistä parisuhdeseminaareista sekä miehille ja naisille suunnatuista tapahtumista. Yhdistys järjestää vuosittain 24 eri puolille Suomea sijoittuvaa tapahtumaa. Työ on valtakunnallista kansalaisjärjestötoimintaa, jota pidetään yllä vapaaehtoisvoimin. Työn kristillinen viitekehys ilmenee ennen muuta tapahtumien musiikissa, luennoitsijoiden omaa vakaumusta koskevissa viitteissä, pienryhmien alku- ja loppurukouksissa sekä rukousilloissa. Rukousta ja yksilön huolellista kuuntelemista pidettiin toiminnassa keskeisinä tuen välittämisen muotoina. Parisuhdetapahtumat ovat koko perheen leirejä: vanhemmat pohtivat luennoilla ja pienryhmässä parisuhteensa tärkeitä kysymyksiä. Lapsille

⁴¹ Nylund & Yeung 2005, 27–31.

³³ Saari 2009, 20; Poijula 2007, 33; Palosaari 2007, 53; Cullberg 1991, 142–154.

³⁴ Saari 2009, 13, 18.

alongside the self-support groups.⁴² Dealing with the serious relationship crisis in the group sets its own challenges for the peer group. One factor in evaluating the usefulness of taking part in the self-support group has to do with the experiences and how each person's personal experiences are given and received within the group.

Reflecting on Theory, Talcott Parsons

At the end of the article I take a look at the chosen theories' pro's and con's. The research is based on theory,⁴³ even though the research process itself proceeded in a close dialogue between the theories and the research material. Theories can be addressed as means and results. As means, they have helped in doing the research and, as a result, I tend to present a more truthful model of modern family based on the models in theory. Deficiencies in Erikson's theory are especially related to the lack or absence of a father and grandfather in the personal life history. In Parsons' theory, the social importance of the woman in working life is given too little attention in light of the modern viewpoint. In spite of their shortcomings, the theories proved to be beneficial to the research. The theoretical framework would have been incomplete without either one. Either one of them alone would not have been sufficient to explain the progression leading to divorce crises or change in the relationship.

First I take a look at Parsons' gender-related family theory. Even though Parsons drew support for his theory from different cultural environments, he paid little attention to the significance of the woman's working life in the building of society and as a significant factor in the income formation of the family. He also associated man's instrumental role with the family's social status.⁴⁴ Here the theory and practice seem to be far apart. This is true especially in welfare countries like Finland, where the woman is also the significant provider and the warrantor of the family's social status. Parsons' error was understandable: even though women's participation in the labor force had become more common,

järjestetään samaan aikaan oma toiminnallinen Lastenleiri. Kurseille osallistuu vuosittain noin 1200 paria, lapset ja lastenohjaajat mukaan lukien lähes 3300 henkeä. Yksi toiminnan tavoitteista on kouluttaa luennoitsijoita ja vertaisryhmien ohjaajia valtakunnalliseen parisuhdetyöhön. Yhdistys tuottaa opetusmateriaalia kristillisen avioliittotyön tarpeisiin. Käytännön työssä syntyneet metodit koulutus- ja pienryhmämateriaaleineen ovat levinneet 14 maahan. Tehtävämateriaali on käännetty lähes kymmenelle eri kielelle. Paremman avioliiton rakkauspankki -opetusmateriaali on käännetty myös englanniksi.

Vaikeista parisuhdekriiseistä selvinneiden välittämä toivo liittyy olennaisesti Eriksonin teorian tuotteliaisuussuuntautuneisuuteen. Generatiivisesti motivoituneiden yksilöiden on havaittu nostavan elämäntarinastaan esille usein sellaisia vaikeita olosuhteita, jotka he suurin ponnistuksin kykenivät kääntämään voitoikseen. Tulosten valossa myönteisten tarinoiden kuuleminen näyttäytyy keskeisenä motivaatiotekijänä henkilökohtaista parisuhdekriisiä ratkottaessa.³⁵ Tähän kytkeytyy myös tuotteliaisuudelle ominaisten generatiivisten ketjujen muodostuminen: omaan elämään saatu pyytetön tuki kannustaa avun saanutta välittämään samankaltaista tukea muillekin.³⁶ Tuloksissa tämä ilmeni haluna ratkoa oman parisuhteen vaikeudet tavalla, joka mahdollisti niistä kertomisen tulevaisuudessa muille parisuhteensa vaikeuksissa kamppaileville.

Tässä tutkimuksessa keskeiseksi osoittautunut generatiivinen orientaatio tarjoaa aiemmissa oma-apuryhmätutkimuksissa esitettyihin motivaatioihin tärkeän lisän. Tulosten mukaan muiden samankaltaisessa elämäntilanteessa olevien auttaminen nivoutuu osaksi yksilöllistä elämänsäkaarta henkilökohtaisen kriisin työstä-

42 Elli ja Eemil, 32, 33,34, 36; Juuso, 135; Linnea ja Lauri, 208; Mari, 230, 231.

43 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

44 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

35 Tulosten valossa keskeinen tekijä ongelmatilannetta ratkottaessa on ryhmässä syntynyt oikeudenmukaisuuden tunne, jota kuvattiin puolisoiden välisenä tasapuolisena kuulluksi tulemisena: kummallekaan ei annettu välitöntä tilaisuutta näkemyksensä puolustamiseen, vaan molempien oli kuunneltava toisen näkemys käsiteltävästä asiakokonaisuudesta loppuun.

36 Jantunen 2008, 25; Nylund 2005, 204.

there was no daycare system to make it possible for mothers of small children to engage in working life. Parsons was right, according to the research findings, in his view about the man as a family's main warrantor for income, status and standard of living when the era of the survey is narrowed down to the family's lifespan.⁴⁵

Parsons explained the link of social status to man and family by arguing that the woman's work outside of the family is different compared to man's work. In societies similar to Nordic countries, only some industries show apparent gender differences. So it cannot be used as a foundation for an argument. In the light of the results, both genders' activity in working life with one another creates different kinds of challenges in the relationship and family life. I refer to the continuum presented in Fig.2 where I illustrate the effects of working life on the family. Even though people desire to experience a satisfactory relationship with their spouse it does not always happen. Working life often draws spouses in different directions, since each one spends significant amount of their waking time at the work place. Ideally, the home-based work community would offer an individual plenty of experiences of togetherness and success. Based on research, an affair is often found within the networks of working life.

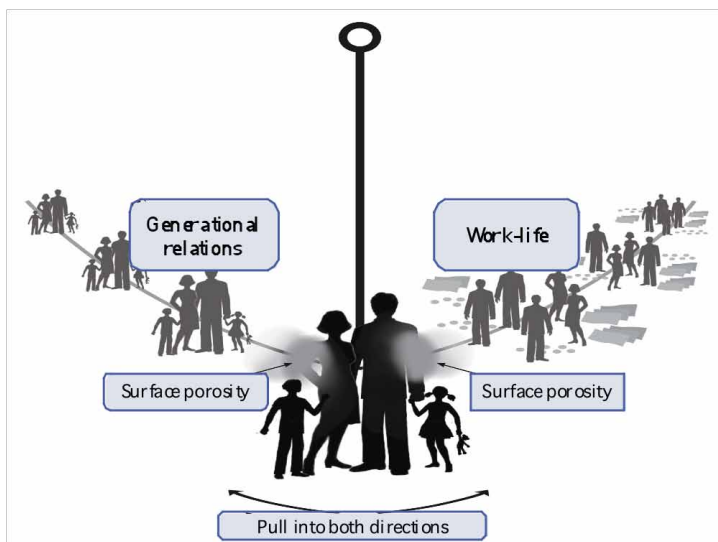

Fig 2: Perforating diagonals of flexible family structure: generational relations and work life. Parsons presented that the adult who has a feminine role in the family pays attention prima-

misen seurauksena.³⁷ Tämän kaltaisessa muiden rinnalla kulkemisessa korostuu narsististen ja altruististen motivaatioiden sisäkkäisyyden sijaan positiivinen hyvän tekemisen näkökulma: kyse on toista ihmistä kohtaan osoitetusta kohteliaasta hyvyydestä ja rakkaudesta, jossa ihminen arvelee itse voivansa toimia toiselle samankaltaisessa tilanteessa olevalle esikuvana.³⁸ Näkemyksellä on mielenkiintoisia yhtymäkohtia kristilliseen ihmiskäsitykseen. Syn-tiinlankeemuksesta huolimatta ihmisessä on säilynyt kyky rakkaudelliseen myötäelämiseen. Havainto liittyy myös tutkimuksen teoreettiseen viitekehykseen: Eriksonin mukaan identiteetiltään ehyt yksilö kykenee pitäytymään itselleen ja arvoilleen uskollisena osoittaessaan myötätuntoa puutteellisenä näyttäytyvää ihmisyyttä kohtaan. Generatiivisessa muiden hyväksi tapahtuvassa toiminnassa ei tulosten valossa korostu filantropian kielteinen puoli, johon on nähty liittyvän ylhäältä käsin tulevaa

37 Aihetta lähestytään tästä näkökulmasta muun muassa Gisela Jakobin (1993) tutkimuksessa. Hänen mukaansa vapaaehtoisuuden motiiveja ei tulisi tarkastella liian kapea-alaisesti, vaan nimenomaan osana elämäkerrallisia prosesseja, sillä elämäkerta-analyttinen tutkimusnäkökulma auttaa näkemään vapaaehtoisuuden muunakin kuin pistemäisenä toimintana. Jakobin mukaan kriisit ja elämänkulun käännekohtat vaikuttavat olennaisesti vapaaehtoisuuden kehittymiseen. Hän esittää vapaaehtoisuuden motiivit viisiosaisena typologiana, jossa korostuu yksilön elämäntapa- ja elämäntilanteen ainekset. Ensimmäisessä tyyppissä Elämäkerran jatkuva vapaaehtoistehtävässä, joka toteutuu palveluna ja velvollisuuden täyttämisenä on leimallista tiivis ja alistuva suhde vanhempiin vielä aikuisiässäkin ja yksilöt toteuttavat vanhempien toivomia elämänsuunnitelmia vanhempien toivomassa yhteisössä. Toisessa tyyppissä Uranous luottamustoimien avulla vapaaehtoistoiminnalla on välineellinen arvo: toiminta liittyy sen sosiaalisen yhteisön suunnitelmiin, jossa toimija tahtoo uranousensa tapahtuvan, ja luottamustehtäviin liittyvä yhteisö nousee perheen ja työelämän edelle. Kolmannen tyyppin Vapaaehtoisuus elämäkerran suuntautumisen välineenä ryhmään liittyy kriisejä ja murtoimia sisältävä elämäntapa, jossa vapaaehtoinen tehtävä tarjoaa kokemusten selvittämisen ja uuden oppimisen mahdollistavan toimintakentän. Neljännessä tyyppissä Elämäkerran teemojen toteuttaminen vapaaehtoistehtävässä vapaaehtoistyö tarjoaa uusia mahdollisuuksia itsensä toteuttamiseen. Viidennessä vapaaehtoistyyppissä Vapaaehtoisuus elämäkerrallisesti marginaalisena tapahtumana vapaaehtoistyö tulee toisten ehdottamana, toimijan itsensä ulkopuolelta ja jää siten merkitykseltään vähäiseksi. Nylund & Yeung 2005, 131–133.

38 Sulek 2010, 195–199.

45 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

rily to domestic matters.⁴⁶ Despite objections, this seems to be true still in the 21st century in many families. Despite the woman's changed social status, the family has a significant role in a woman's life cycle, while at the same time the man's role in the family is strengthening. Often it is a woman who orients herself towards home and children during the toddler stage despite the possibilities given to her at the work life. In the research findings, the grounds for this phenomenon were twofold: biological and economical. The woman gives birth and nurses the baby, the man often has a higher income.⁴⁷

The dichotomy based on traditional strict roles has long-term negative effects on the emotional relationship between the spouses. If the roles were not balanced fast enough after the woman returned to work life, the spouses reacted to the situations negatively.⁴⁸ A woman's position in the family became too burdensome as a result of a double role, which in turn aggravated the relationship. Based on the findings, the well-being of the family requires two adults taking care of the family responsibilities. It is a surprising finding that either one or other of the spouses is mostly in charge of domestic matters. Domestic work was best shared according to know-how. Purposefulness is emphasized in the aforementioned argument and it lines up with Parson's theory. Division of labor is experienced to ease the daily practices. According to the research findings, sharing the housework can be done by alternating turns in accordance with spouse's challenges in working life.⁴⁹ It is not always easy to share the responsibilities. Procedures contributing to the auspiciousness of the relationship were related to giving up the competitive edge between work and family and genders.⁵⁰

According to the research results, family is still superior in its key mission compared to other social groups: children's socialization happens with parents and siblings. Small group type social structure creates prerequisites for the fact that the child can invest his emotional resour-

tietämystä siitä, mikä on avun kohteena olevalle kulloinkin parasta. Tästä poikkeuksen tekivät ne negatiiviset kokemukset, joissa avun tarjoaja koettiin identiteetiltään auttamiseen liian keskenäiseksi.

Generatiivisesti orientoituneiden vapaaehtoistoimintaan on havaittu liittyvän optimistis-evolutionistinen toive: olisipa yhteiskunta kasvavalle polvelle nykyistä parempi.³⁹ Tulokseni ovat aiempien tutkimusten kanssa yhdensuuntaisia. Generatiiviseen vaiheeseen elämäänsä siirtyneet osallistuivat aktiivisesti perhe-elämään ja vanhemmuuteen liittyvien velvoitteidensa lisäksi ympäröivän yhteisön hyvinvoinnista huolehtimiseen. Tutkimukseen osallistuneille kristillinen avioliittotyö tarjosi tähän merkittävän toimintaympäristön.⁴⁰ Eräs paremman yhteiskunnan jälkipolville jättämiseen liittyvä vapaaehtoistoimintaa koskeva haaste on nykyinen suuntaus, jolle on ominaista julkisen ja kolmannen sektorin yhdessä markkinasektorin kanssa harjoittama yhteistyö ihmisten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Vaikka hyvinvointiyhteiskunnan katsotaan hyötyvän eri sektorien välisestä yhteistyöstä, yhteistoiminnan nimissä tapahtuvasta lähentymisestä huolimatta tulisi samalla huolehtia siitä, että järjestöjen ja vapaaehtoisten verkostojen muutosvoima – kriittisyys ja ketteryys muuttuvissa oloissa – voisi säilyä jatkossakin. Vapaaehtoisjärjestöt ja kirkot ovat tähän mennessä näyttäytyneet eri tahojen välisessä yhteistyössä merkittävänä yhteiskunnallisia muutoksia kanavoivana tahona.⁴¹ Toivottavasti tämä saa lisääntyneestä valvonnasta huolimatta toteutua myös jatkossa.

Järjestökenttään asettuvan oma-apuryhmätoiminnan organisointiin liittyy myös kirkollinen ulottuvuus. Perheet ovat tottuneet hakemaan tukea parisuhteensa vaikeuksiin kirkollisilta ja yhteiskunnallisilta tahoilta. Usein kyse on pariterapiasta, jonka on havaittu olevan tarpeeseen nähden riittämätöntä. Oman tutkimukseni perusteella oma-apuryhmät tarjoavat varteeno-

46 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

47 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

48 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

49 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

50 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

39 McAdams & Logan 2004, 22–23.

40 McAdams & Logan 2004, 16. Yhteisöllisyyttä suomalaiskontekstissa politiikan näkökulmasta tarkasteltu muun muassa Hautamäki et al. 2005.

41 Nylund & Yeung 2005, 27–31.

ces in family relations. This enables the essential interdependence and commitment in the future relationship. Stabilizing the personalities of the adults appears to be important in the light of the findings. The relationship between the spouses is at a higher level than other relationships when evaluating the personal emotional balance. In the marital relationship, the mutual connection based on solidarity is deeper, since fulfilling of the emotional needs is expected more from the spouse than from other people. Parenting in itself seems to be a factor that balances the adult emotionally.⁵¹ Even though Parsons was gender-bound, he managed to capture the elements into his theory which explain the resiliency and endurance of the family structure: despite the diversity of families, a child still needs his parents and a sufficiently secure family to support his growth.

Reflecting on theory, Erik H. Erikson

When I evaluate the theory of Erik H. Erikson, I pay attention to the perforating factor in the family structure, which I introduced in Figure 2, where I examine the generational chain of parental responsibilities.⁵² Erikson created cohesion in his theory when examining the relations between parents and children: trust, which was a positive solution for the individual during the first developmental stage, can be developed when an individual can perceive his identity sufficiently. According to Erikson, the child's vitality and fearlessness towards the challenges in life originated from his parents' attitude that they do not yield even in the face of fear of death. Thus the theoretician presupposed that those individuals who most strongly lived the intimacy – isolation stage, and have recently committed to a relationship and parenthood, should

51 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

52 In the second main chapter the communal relations were thought to have grown weaker as a result of the urbanization and individualism that put a seal on the thickening of the family walls towards previous generations. In the findings, the shallowness of the network surrounding the family especially during the infant-toddler stage highlighted the loneliness the spouses experienced. Most of the time the mother stayed at home with children and the husband started to engage in the challenges of working life with stronger intensity as a result of both the increased financial pressures and the pleasure created by ambition and work.

tettavan toimintaympäristön parisuhdekriisin kaltaisen ilmiön puimiseen. Tulosten perusteella on syytä pohtia, miten laajasti toimintamallia voitaisiin hyödyntää paikallisseurakuntatasolla. Koulutusmateriaalista ei liene puutetta: esimerkiksi kirkkohallituksen hallinnoima Parisuhteen palikat -toimintamalli tarjoaa varsin laajan koulutussisällön parisuhteen vahvuuksien ja vaikeuksien pohtimiseen. Vertaistoiminnan avulla ihmiset saattaisivat löytää uusia kanavia auttamistahtonsa purkamiseen sekä omaan seurakuntaan kiinnittymiseen. Paikallisseurakuntatasolla toimintaan liittyy kuitenkin myös haasteita. Keskeisin niistä liittyy vaitiolovelvollisuuteen: säilyisivätkö kerrotut asiat oma-apuryhmän sisäisinä vai leviäisikö puhuttu laajemman yhteisön tietoon? Tähän liittyy järjestöjen vetovoima toimintaa organisoitaessa. Osallistuessaan ihmiset irtoavat selkeästi arkisesta toimintaympäristöstään. Jos toiminta onnistutaisiin haasteista huolimatta järjestämään paikallisseurakuntatasolla riittävän laajana, tämä saattaisi pitkällä aikajänteellä purkaa paineita parisuhdeneuvonnalta eroryhmien tavoin.

Tulosten valossa oma-apuryhmätoimintaan perustuva auttamistyö ei kuitenkaan sovelu kaikille. Seksuaalinen hyväksikäyttö, vakavat mielenterveysongelmat sekä persoonallisuushäiriöiden parisuhteeseen synnyttämät haasteet vaativat ammatillista apua oma-apuryhmätoiminnan rinnalle.⁴² Myös vakavan parisuhdekriisin käsitteleminen ryhmässä asettaa omat haasteensa vertaisten keskinäiselle auttamistyölle. Keskeinen tekijä osallistumisen hyödyllisyyttä arvioitaessa liittyy sekä ryhmän keskinäiseen että osallistujan henkilökohtaiseen kokemukseen tarjotun tuen ja saadun avun välisestä suhteesta.

Teoriarefleksointia, Talcott Parsons

Artikkelin loppuksi luon katsauksen valitun teoriaviitekehyksen vahvuuksiin ja heikkouksiin. Tutkimusta on syytä pitää teoriaohjautuneena,⁴³ vaikka itse tutkimusprosessi eteni teorioiden ja haastatteluaineiston välisessä kiinteässä vuoropuhelussa. Teorioista voidaan puhua niin

42 Elli ja Eemil, 32, 33, 34, 36; Juuso, 135; Linnea ja Lauri, 208; Mari, 230, 231.

43 Tuomi & Sarajärvi 2006, 116.

have a quality that refers to the wholeness of identity and dispelling the fear of death. In the light of the findings, this is too early if this is to be expected initially of young parents.⁵³

I present an alternative model of upbringing, where the communal ideal is stressed as a view on collaboration between the generations. I wish to look into the generation-bridging upbringing coalition formed by parents and grandparents.⁵⁴ In the original idea of Erikson's theory, only the grandparent-aged person can act as an agent in passing on the vital fearlessness and maturity to the other person. Often this ability comes into existence after living successfully through all of the challenges of a lifespan. Even though it is idealistic to think that all grandparents might be able to solve the earlier developmental conflicts positively, the upbringing community around the child would expand naturally if those who represent different generations and belong in the same extended family as the child and if their life cycles intertwine more closely to one another during the upbringing process. If Erikson's theory was stretched a little, there could be two generations which could take part in the upbringing process, where the parents closer to the child by age would carry a bigger responsibility on guiding the child. In the communal ideal, the biologically based connection with the child could be replaced by a person outside the immediate family who represents the previous generation instead of the parents. This way, the fearlessness towards life that Erikson calls for would be transferred naturally by the grandparents, who live at the final stages of the lifespan, to the children who are at the beginning of their lifespan. This way, it would be easier for the mother or father who in his or her turn was carrying out the responsibility of parenthood, to internalize their unique position as an educator in the cymotrichous generational chain, where birth and death are ever present. The idea enclosed in Erikson's theory about the developmental crisis, which is part of parenthood, is that the educator must intervene voluntarily in the lifespan chain on the level of ideas so that the crisis would come to pass less painfully. The challenge remains to accept both

ikään keinona ja päämääränä: keinona ne ovat auttaneet tutkimuksen tekemisessä, päämääränä pyrin esittämään selitysmalleista nykyperhettä totuudenmukaisemmin kuvaavat mallit. Eriksonin teorian puutteet liittyvät erityisesti isän ja isovanhempien poissaoloon yksilöllistä elämäntahtia tarkasteltaessa, Parsons'n teoriassa naistyyön yhteiskunnallinen merkitys jää nykytutkimuksesta katsottuna liian vähäiselle huomioon. Vajavuuksistaan huolimatta teorian osoittautuivat tutkimuskäytössä hyödyllisiksi. Teoriavitekehys olisi jäänyt puutteelliseksi ilman jompaakumpaa teoriajuonetta: kumpikaan niistä ei olisi yksin kyennyt selittämään erokriisin syntyä tai parisuhteen muutokseen liittyvää kehityskulkua.

Ensiksi luon tulosten valossa katsauksen Parsons'n perheteorian sukupuolisidonnaisuuteen. Vaikka Parsons otti teorialleen tukea eri kulttuuriympäristöistä, hän kiinnitti varsin niukasti huomiota naistyyön merkitykseen perheen tulonmuodostusta ja yhteiskunnan rakentumista tarkasteltaessa. Hän myös liitti miehen instrumentaalisen roolin perheen yhteiskunnalliseen statukseen.⁴⁴ Tässä kohtaa teoria ja käytäntö näyttäisivät olevan verrattain kaukana toisistaan. Tämä pätee varsinkin Suomen kaltaisissa hyvinvointimaissa, joissa nainen on merkittävä tulonhankkija ja yhteiskunnallisen aseman takaaaja perheessä. Parsons edusti näkemyksellään aikakauttaan: vaikka naisten työssäkäynti oli yleistynyt, päivähoitojärjestelmä ei vielä tuollain mahdollistanut pienten lasten äitien työssäkäyntiä. Näkemyksessään miehestä perheen pääasiallisena tulon, aseman ja elintasostandardin takaajana Parsons osui tulosten valossa oikeaan silloin, jos tarkasteluajanjakso rajataan perheen elinkaareen riittävän lyhyeksi.⁴⁵

Parsons perusteli miehen ja perheen yhteiskunnallisen aseman välistä yhteyttä sillä, että naisen kodin ulkopuolinen työ on erilaista miestyöhön verrattuna. Pohjoismaiden kaltaisissa yhteiskunnissa enää vain osa toimialoista noudattaa näkyvää sukupuolijakoa. Siten väitteelle ei löydy täyttä perustetta. Tulosten valossa molempien sukupuolten toimiminen työelämässä yhdessä toistensa kanssa synnyttää

53 Erikson 1977, 237. Layder 1998, 1.

54 Hautamäki et al. 2008, 421–442.

44 Parsons & Bales 1956, 10–13.

45 Miesten osallistuminen perheen arjen vastuiden jakamiseen on jatkuvasti lisääntynyt. Halme 2009, 29.

the limitations of one's own life and the empowerment of the next generation, where the most delicate potential lies, and to accept that this is possible only during a limited time span. Where these things happen, the social networks surrounding the family would grow in density by themselves.

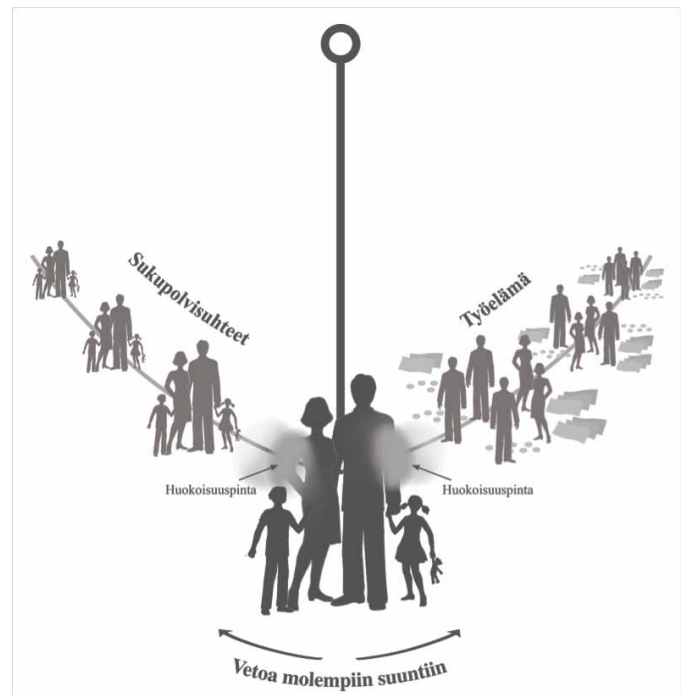
My second observation is about the sixth pair of conflicts in Erikson's theory. Erikson explained the black and white stage and harshness towards differences of adolescence by fear stemming from role confusion. Intolerance must be understood as a defense against role confusion: by creating stereotypes, an individual tends to chart out the boundaries between friends and enemies. Erikson's theory always dealt with larger contexts in social structures rather than with an individual alone. A similar progression of development explains, according to this theorist, why there are precise definitions of us and them based on stereotypes and images of the enemy in the societies where group identity based on social cohesion is about to be lost.⁵⁵

The present global change is about to increase social insecurity. In Erikson's reasoning, our social community is at risk of becoming polarized and regressing in its views as a result of this. During the last decades, the conversation centering family provides an example of this. The conversation which creates confrontation and hostility closes up when it comes to who can create a family or how possible it is to discuss the negotiations regarding family. Mature community, which has respect as a foundation and is committed to taking responsibility for the well-being of its members, allows differences in opinion in a respectful atmosphere. If we wish to retain our society as competitive and vital in the future also, we need honest and open discussion regarding family.

Family and Work – equal partners

The above presents its own challenges to the society and the business community its own challenges. The question submitted in the diagonal model is that the movement of the weight appears to have been accelerating until the current millennium. The signs of longing for the opposite, of abandonment of the hectic lifestyle

kuitenkin toisenlaisia haasteita parisuhteessa ja perheessä elämiseen. Viitataan tällä kuviossa 2. esitettyyn jatkumoon, jolla kuvaan työelämän perheeseen tuomia vaikutuksia. Vaikka suhde kumppanin kanssa halutaan kokea tyydyttävänä, näin ei aina tapahdu. Usein juuri työelämä vetää kumppanuksia eri suuntiin; viettäähän ihminen merkittävän osan valveillaoloajastaan työpaikalla. Parhaimmillaan kodinomaisen työyhteisö tarjoaa yksilölle runsaasti yhteisyyden ja onnistumisen kokemuksia. Tulosten perusteella myös rinnakkainen parisuhde löytyy monesti työelämäverkostojen piiristä.

Kuvio 2: Joustavan perherakenteen puhkaisevat lävistäjät: sukupolvisuhteet ja työelämä.

Parsons esitti, että perheen feminiinisen roolin omaavan aikuisen huomio ankkuroituu primääristi perheen sisäisiin asioihin.⁴⁶ Vastalauseista huolimatta näin näyttäisi tulosten valossa 2010-luvulla useissa perheissä yhä olevan. Naisen muuttuneesta yhteiskunnallisesta asemasta huolimatta perheellä on merkittävä rooli naisen elämäntapa- ja arvomaailmassa samalla kun miehen rooli perheessä on vahvistumassa. Usein juuri nainen suuntautuu kotiin ja lapsiin pikkulapsivaiheeseen.

46 Parsons & Bales 1956, 14. Naiset tahtoisivat parantaa perheajan sisäistä laatua kun taas miehet tahtoisivat viettää enemmän aikaa lastensa ja puolisonsa kanssa. Roxburgh 2006, 529.

55 Erikson 1977, 236.

which was created by simultaneously pursuing individualistic and familial objectives are already there. The media have begun to pay attention to down-shifting, to individuals who oppose the accelerating pace of life and want to set boundaries for work and busyness of life which suits themselves better. The economic framework is found not to provide the happiness which the previous generations enthusiastically strived for. The new conflict arises from the fact that the current social-welfare-state-based structures are unable to sustain large scale down-shifting. In the future, our country still needs hard-working men and women to guarantee operation of our community. It is part of human goodness to also take care of those who can't care for themselves. This category includes, besides other groups, those at the beginning and end of the lifespan, children and the elderly.

There must be congruency between work and family. Children need parents to support their growth and they need parents who listen to them when they have a need to be listened to. Adults yearn for the same relationship. When children are young, parents need to be able to work flexible hours from home or the home office, or they should be able to work shorter hours efficiently without pinching the pennies. Parents are known to be a flexible and industrious workforce. They have attained a stage in their lives where they know both how to schedule their time according to the needs of others and take care of the welfare of the wider community. Parenting forces them to do so. If we want to prolong careers both at the beginning and at the end, there must be flexibility for parents of young children when either one of them takes their turn to care for the children, who will be the responsible agents in future society.

References

- ALASUUTARI, PERTTI
2007 Yhteiskuntateoria ja inhimillinen todellisuus. Helsinki: Gaudeamus.
- ALDOUS, JOAN & MULLIGAN, GAIL
2002 "Fathers' Child Care and Children's Behavior Problems". *Journal of Family Issues* 23(5), 624–647.
- CARLSON, MARCIA
2006 "Family Structure, Father Involvement and Adolescent Behavioral Outcomes". *Journal of Marriage and Family* 68(1), 137–154.
- CULLBERG, JOHAN
1991 Tasapainon järkkyyssä. Psykoanalyttinen ja sosiaa-

sa työelämässä suoduista mahdollisuuksista huolimatta. Tuloksissa perustelu ilmiölle oli kahtalainen: biologinen ja ekonominen. Nainen synnyttää ja imettää, miehellä on monesti naista korkeampi tulotaso.⁴⁷

Tiukalla perinteiseen roolijakoon perustuvalla kahtiajaolla oli puolisoitten välisen tunnesuhteen kannalta kuitenkin kauaskantoisia kielteisiä seurauksia. Jos rooleja ei saatu tasapainotettua riittävän nopeasti naisen siirryttyä takaisin työelämään, puoliset reagoivat tilanteeseen negatiivisesti.⁴⁸ Naisen asema muodostui kaksoisroolituksen seurauksena perheessä liian kuormittavaksi, mikä kärjisti parisuhdetta. Tulosten perusteella perheyhteisön hyvinvointi edellyttää kahta perhevelvoitteista huolta kantavaa aikuista. Tuloksissa esiintyy yllättäen kuitenkin ajatus siitä, että jommankumman puolison olisi hyvä olla yhdessä määritellyistä, kotipiiriin liittyvistä asioista pääasiallisessa vastuussa. Osamista pidetään asiassa tärkeimpänä jakoperusteena. Parsonsin teorian tapaan perusteluissa korostuu tarkoituksenmukaisuus: näin tehdyn työnjaon koetaan helpottavan arjen käytäntöjä. Tulosten perusteella jako voidaan toteuttaa myös vuorovedoin puolisoitten työn haastavuusvaiheen mukaan.⁴⁹ Vastuuta ei ole silti aina helppoa jakaa tasaisesti: suhteen hyväenteisyyttä edistävä toimintatapa liittyi sekä työn ja perheen että sukupuolten välisestä kilpailuasetelmasta luopumiseen.

Tulosten perusteella perhe on yhä ydintehtävissään muihin sosiaalisiin ryhmiin verrattuna ylivoimainen: lasten socialisaatio tapahtuu vanhempien ja sisarusten kesellä. Kiinteä pienryhmätyyppinen sosiaalinen rakenne luo edellytykset sille, että lapsi saa investoida emotionaaliset voimavaransa perhesuhteisiin.

47 Valtaresurssiteorian mukaan se, jolla on enemmän perheessä valtaa, tekee vähemmän rutiiniluontoiseksi katsottuja kotitöitä. Turpeinen & Toivanen 2008, 15.

48 Vaimon kokopäivätyön on havaittu lisäävän parisuhteen stabiiliutta. Rogers & Amato 2000, 731–753.

49 Kyse on puolisoitten välisestä vallankäytöstä esimerkiksi päätettäessä, kumman uraan kulloinkin panostetaan. Gjerstad 2009, 29–32. Sukupuolten välisestä vallankäytöstä: Saresma & Rossi & Juvonen 2010, 78–87. Turpeisen & Toivasen tutkimuksessa korostui perheen sisäiset neuvottelu- ja sopimistaidot. Turpeinen & Toivanen 2008, 99.

lipsykiatrinen tutkielma. Helsinki: Otava.
 ERIKSON, ERIK H.
 1977 *Childhood and Society*. Granada: Triad.
 ETZIONI, AMITAI
 1995 *New Communitarian Thinking. Persons, Virtues, Institutions, and Communities*. Charlottesville and London: The University Press of Virginia.
 FEATHERSTONE, BRID
 2003 "Taking Fathers Seriously". *British Journal of Social Work* 33(2), 239–254.
 FREUD, SIGMUND
 1964 *Johdatus psykoanalyysiin*. Helsinki: Gummerus.
 1971 *Seksuaaliteoria*. Helsinki: Gummerus.
 GJERSTAD, EEVASTIINA
 2009 *Valta kotikasvatuksessa*. Helsinki: Helsingin yliopisto.
 HALAVA, ILKKA & PANTZAR, MIKA
 2010 *Kuluttajakansalaiset tulevat! Miksi työn johtaminen muuttuu?* EVA Raportti. Helsinki: Taloustieto.
 HALME, NINA
 2009 *Isän ja leikki-ikäisen lapsen yhdessäolo. Yhdessäoloa, isänä toimimiseen liittyvää stressiä ja isän tyytyväisyyttä parisuhteessa kuvaavan rakenneyhtälömallin kehittäminen ja arviointi*. Helsinki: Terveystieteiden ja hyvinvoinnin laitos.
 HARRIKARI, TIMO
 2008 *Riskillä merkityt. Lapset ja nuoret huolen ja puutumisen politiikassa*. Helsinki: Nuorisotutkimusverkosto.
 HATAKKA, MARI
 2011 *Nainen, mies, rakkaus, seksi. Heterosuhteen kulku, kulttuurinen malli ja sitä selittävä diskurssi kahden omaelämäkerta-aineiston valossa*. Helsinki: Helsingin yliopisto.
 HAUTAMÄKI, AIRI & HAUTAMÄKI, LAURA & MALINIEMI-PIISPANEN, SINIKKA & NEUVONEN, LEE-NA
 2008 "Kiintymyssuhteen välittyminen kolmessa polvessa – äidinaitien paluu?" *Psykologia* 6, 421–442.
 HAUTAMÄKI, ANTTI & LEHTONEN, TOMMI & SIHVOLA, JUHA & TUOMI, ILKKA & VAARANEN, HELI & VEIJOLA, SOILE
 2005 *Yhteisöllisyyden paluu*. Helsinki: Gaudeamus.
 HEMMINKI, ARJA
 2010 *Kertomuksia avioerosta ja parisuhteen päättymisestä. Suomalainen eropuhe pohjalaisten kirjoituksissa ja naistenlehdissä*. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.
 HOIKKALA, TOMMI & ROOS, JEJA-PEKKA
 2000 "Onko 2000-luku elämänpolitiikan vuosituhat?" 2000-luvun elämä. Sosiologisia teorioita vuosituhatvuorokauden vaihteesta. Toim. Tommi Hoikkala ja Jeja-Pekka Roos. Helsinki: Gaudeamus, 9–31.
 HUTTUNEN, JOUKO
 1994 "Isyys ja miehisuus: Isä perhepsykologisessa tutkimuksessa". *Ydinperheestä yksilöllistyy perheisiin*. Toim. Juha Virkki. Helsinki: WSOY, 48–66.
 1998 "Isästäkö äidin kaltainen vanhempi?" *Koti kasvattajana, elämä opettajana*. Toim. Leena Laurinen. Jyväskylä: Atena-kustannus, 36–66.
 1999 "Muuttunut ja muuttuva isyys". *Mies ja muutos. Kriittisen miestutkimuksen teemoja*. Toim. Arto Jokinen.

Hanna Ranssi-Matikainen has a ThD. Her doctrinal thesis is called *Together After All. The Experiences of Relationship Crisis, Peer Support Group Activity and Transformation in Intimate Relationships* was published in the series of the Research center of Evangelical Lutheran churches of Finland in 2012. A mother of three, she was CEO for family ministries in YMCA Helsinki. Nowadays she heads Parempi Avioliitto ry – Better Marriages Ministries and is the editor-in-chief of the ABC+ magazine, which is the only Christian family magazine in all of Scandinavia.

Hanna Ranssi-Matikainen on teologian tohtori, jonka väitöskirja *Yhdessä sittenkin – Kokemukset erokriisistä, vertaistuesta ja muutoksesta parisuhteessa* julkaistiin Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisusarjassa vuonna 2012. Kolmen lapsen äiti on aiemmin toiminut Helsingin NMKY:n perheyön toimialajohtajana. Nykyään hän on Parempi avioliitto ry:n toiminnanjohtaja sekä pohjoismaiden ainoan kristillisen perhelehden ABC+ -lehden päätoimittaja.

hanna.ranssi-matikainen@parempiavioliitto.fi

Tämä mahdollistaa myös tulevaisuuden parisuhteen näkökulmasta olennaiset sitoutumisen ja riippuvuuden muista. Perheen aikuisjäsenten persoonallisuuden vakauttaminen näytetty sekä tulosten valossa tärkeänä. Puolisoiden välinen suhde sijoittuu henkilökohtaista tunnetasapainoa arvioitaessa huomattavasti muita ihmissuhteita korkeammalle. Parisuhteessa molemminpuoliseen solidaarisuuteen perustuva kytkös on syvempi, mistä johtuen tunnetarpeiden täyttymistä odotetaan puolisolta enemmän kuin muilta ihmisiltä. Vanhemman tehtävä itsessään näytetty emotionaali-

Tampere: Tampereen yliopisto, 169–193.
 2001 Isänä olemisen uudet suunnat. Jyväskylä: PS- kustannus.
 HÄGGMAN, KAI
 1994 Perheen vuosisata. Perheen ihanne ja sivistyneistön elämäntapa 1800-luvun Suomessa. Helsinki: Suomen Historiallinen Seura.
 JALLINOJA, RIITTA
 1983 Suomalaisen naisasialiikkeen taistelukaudet. Naisasialiike naisten elämäntilanteen muutoksen ja yhteiskunnallis-aatteellisen murroksen heijastajana. Helsinki: WSOY.
 2006 Perheen vastaisku. Familistista käännettä jäljittämässä. Helsinki: Gaudeamus.
 JALOVAARA, MARIKA
 2007 "The Effects of Marriage Partners' Socio-Economic Positions on the Risk of Divorce in Finland". Helsinki: Finnish Yearbook of Population Research.
 JANTUNEN, EILA
 2008 Osalliseksi tuleminen – Masentuneiden vertaistukea jäsentävä substantiivinen teoria. Helsinki: Diakoniammattikorkeakoulu.
 JULKUNEN, RAIJA
 2010 Sukupuolen järjestykset ja tasa-arvon paradoksit. Tampere: Vastapaino.
 KELLOKUMPU, JENNI
 2007 Perhevapaiden kehitys 1990-2005: Isillä päärooli uudistuksissa, sivurooli käyttäjinä. Helsinki: Palkansaajien tutkimuslaitos.
 KIISKI, JOUKO
 2006 Rajallinen rakkaus. Suomalaisten teologiiden käsitykset parisuhteesta. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus.
 2011 Suomalainen avioero 2000-luvun alussa. Miksi avioliitto puretaan, miten ero koetaan ja miten siitä selviydytään? Joensuu: Itä-Suomen yliopisto.
 KONTULA, OSMO
 2009 Parisuhdeonnen avaimet ja esteet. Perhebarometri 2009. Helsinki: Väestöliitto.
 KORTTEINEN, MATTI
 2000 "Kohti 2000-luvun sosiaalitieteellistä ajattelua. Keskustelua Anthony Giddensin kanssa". 2000-luvun elämä. Sosiologisia teorioita vuosituhannen vaihteesta. Toim. Tommi Hoikkala ja Jeja-Pekka Roos. Helsinki: Gaudeamus, 32–53.
 LAASANEN, JUHANI
 2011 Vapaaehtoistyön kansantaloudelliset vaikutukset. Helsinki: Helsingin yliopisto & Seinäjoki: Ruralia-instituutti.
 LAULAJA, JORMA
 1994 Elämän oikea ja väärä. Eettiset valinnat tänään. Helsinki: Kirjapaja.
 LAYDER, DEREK
 1998 Sociological Practice. Linking Theory and Social Research. London: SAGE Publications.
 LORENTZEN, JÖRGEN
 2007 "Love and Intimacy in Men's Lives". NORA: Nordic Journal of Women's Studies 15(2/3), 190–198.
 MAKSIMAINEN, JAANA
 2010 Parisuhde ja ero. Sosiologinen analyysi terapeutista ymmärryksestä. Helsinki: Helsingin yliopisto.

sesti aikuista tasapainottavana.⁵⁰

Sukupuolisidonnaisuudestaan huolimatta Parsons onnistui vangitsemaan teoriaansa elementtejä, jotka selittävät perherakenteen sitkeyttä ja kestävyyttä: perheiden monimuotoistumisesta huolimatta lapsi tarvitsee kasvunsa tueksi edelleen sekä vanhempiaan että riittävän turvallista perhettä.

Teoriareflektointia, Erik H. Erikson

Erik H. Eriksonin teoriaa arvioitaessa kiinnitän huomiota edellä olleessa kuviossa 2. siihen perherakenteen puhkaisevaan lävistäjään, jossa tarkastellaan sukupolvisuhteiden muodostamaa vanhempivastuuketjua.⁵¹ Vanhempien ja lasten välisiä suhteita tarkastellessaan Erikson kytki teoriansa alku- ja loppupäätt toisiinsa: luottamus, joka oli yksilön ensimmäisen kehitysvaiheen positiivinen ratkaisu, tarvitsee syntyäkseen identiteettinsä riittävässä määrin hahmottanutta yksilöä. Eriksonin mukaan lapsen elinvoimaisuus ja pelottomuus elämän haasteita kohtaan syntyy sen seurauksena, että häntä kasvattavat vanhemmat eivät suostu lanistumaan kuolemanpelonkaan edessä. Näin teoreetikko tuli edellyttäneeksi useimmiten läheisyys vai eristyneisyys -vaihettaan eläviltä, vastikään parisuhteeseen ja vanhemmuuteen sitoutuneilta yksilöiltä elämänkaaren loppupuolelta löytyvää, identiteetin eheyteen ja kuolemanpelon hälvenemiseen viittaavaa ominaisuutta. Tulosten valossa tätä on nuorilta vanhemmilta liian varhaista edellyttää.⁵²

Esitän asiaan vaihtoehtoisen kasvatustapahtumamallin, jossa korostuu yhteisöllisyysidealia mukaileva näkemys sukupolvien välisestä yhteistyöstä. Tarkoitukseni on tarkastella ylisukupolvista, lasta kasvattavien vanhempien ja

50 Parsons & Bales 1956, 16–21.

51 Toisessa pääluvussa yhteisösuhteiden arveltiin ohentuneen sen seurauksena, että ydinperhe tiivistyi yksilöllistymiskehityksen ja kaupungistumisen seurauksena seinämiään edellisten sukupolvien suuntaan. Tuloksissa perhettä ympäröivien verkostojen ohuus korosti puolisoien kokemaa yksinäisyyttä erityisesti pikkulapsivaiheessa. Useimmiten äiti jäi hoitamaan lapsia kotiin ja mies ryhtyi vastaamaan sekä kasvaneiden taloudellisten paineiden että kunnianhimon ja työn tuottaman mielihyvän seurauksena voimakkaammalla intensiteetillä työelämän haasteisiin.

52 Erikson 1977, 237. Joustavasta teoriasta ja teorian kehittämisestä, Layder 1998, 1.

MASLOW, ABRAHAM

1970 *Motivation and Personality*. New York, Evanston and London: Harper & Row Publishers.

McADAMS, DAN & LOGAN, REGINA

2004 "What is Generativity?" *The Generative Society Caring for Future Generations*. Eds. Ed de St. Aubin & Dan McAdams & Tae-Chang Kim. Washington (DC): American Psychological Association, 15–31.

MIROWSKY, JOHN & ROSS, CATHERINE

1989 *Social Causes of Psychological Distress*. New York: Aldine de Gruyter.

MÄÄTTÄ, KAARINA

2000 *Kestävä parisuhde*. Helsinki: WSOY.

2002 *Avioeron tuska ja helpotus*. Helsinki: Gummerus.

NISSINEN, MARTTI

2008 "Vanha testamentti -osio". *Johdatus Raamattuun*. Toim. Kari Kuula & Martti Nissinen & Wille Riekkinen. Helsinki: Kirjapaja, 19–178.

NYLUND, MARIANNE

2005 "Vertaisryhmät kokemuksen ja tiedon jäsentäjinä". *Vapaaehtoistoiminta. Anti, arvot ja osallisuus*. Toim. Marianne Nylund & Anne Birgitta Yeung. Tampere: Vastapaino, 195–213.

NYLUND, MARIANNE & YEUNG, ANNE BIRGITTA

2005 "Vapaaehtoisuuden anti, arvot ja osallisuus murroksessa". *Vapaaehtoistoiminta. Anti, arvot ja osallisuus*. Toim. Marianne Nylund & Anne Birgitta Yeung. Tampere: Vastapaino, 13–38.

OINAS, TOMI

2010 *Sukupuolten välinen kotityönjako kahden ansaitsejan perheissä*. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.

PALOSAARI, EIJA

2007 *Lupa särkyä. Kriisistä elämään*. Helsinki: Editia.

PARSONS, TALCOTT & BALES, ROBERT

1956 *Family: Socialization and Interaction Process*. London: Routledge & Kegan Paul.

PESSI, ANNE BIRGITTA & GRÖNLUND, HENRIETTA

2010 "Kirkko ja auttaminen – tasapainoilua". *Uskonnon ylösnousemus. Kirkon, uskonnon ja kulttuurin murros*. Toim. Tuomas Martikainen & Ville Jalovaara. Helsinki: Magma, 71–80.

POIJULA, SOILI

2007 *Lapsi ja kriisi. Selviytymisen tukeminen*. Helsinki: Kirjapaja.

PUOHINIEMI, MATTI & NYMAN, GÖTE

2007 *Mies. Arvot, roolit ja tunteet*. Espoo: Limor.

RAKKAUDEN LAHJA

2008 *Piispojen puheenvuoro perheestä, avioliitosta ja seksuaalisuudesta*. Helsinki: Kirjapaja.

ROGERS, STACY J. & AMATO, PAUL R.

2000 "Have Changes in Gender Relations Affected Marital Quality?" *Social Forces* 79, 731–753.

ROXBURGH, SUSAN

2006 "I Wish We Had More Time to Spend Together..." *The Distribution and Predictors of Perceived Family Time Pressures Among Married Men and Women in the Paid Labor Force*. *Journal of Family Issues* 27(4), 529–553.

RUOTSALAINEN, KARI

2002 *Auttajana kirkon ja yhteiskunnan leikkauspisteessä. Kirkon perheneuvojen käsitys työstään*. Helsinki: Suo-

isovanhempien muodostamaa kasvattajakoalitiota.⁵³ Eriksonin teorian alkuperäisidean mukaan vasta isovanhempi-ikään ehtinyt yksilö kykenee välittämään toiselle ihmiselle teoreettikon peräänkuuluttamaa elinvoimaista pelotomuutta ja kypsyneisyyttä. Usein tämä syntyy kaikkien elämänkaarihaasteiden onnistuneen läpikäymisen seurauksena. Vaikka on idealistista olettaa, että kaikki isovanhemmat olisivat kyenneet ratkaisemaan varhaisemmat kehityskonfliktit myönteisesti, lapsen ympärillä oleva kasvatusvastuuta kantava yhteisö laajenisi luontaisesti, jos eri ikäpolvia edustavat, samaan sukuun kuuluvat yksilöt ja heidän elämänkaarensa kytkeytyisivät kasvatustapahtumassa kiinteämmin toisiinsa. Seuraavan sukupolven kasvattamiseen voisi Eriksonin teoriaa vain hie- man venyttää osallistua kaksi perättäistä sukupolvea, jossa lasta iällisesti lähempänä olevat vanhemmat kantaisivat opastamisessa suuremman vastuun. Yhteisöllisyysideaalia mukaillen biologisperustaisen yhteyden lapseen voisi korvata myös perheen ulkopuolinen, vanhemmista katsottuna edellistä sukupolvea edustava taho. Siten Eriksonin peräänkuuluttama pelottomuus elämää kohtaan välittyisi elämänkaaren jälkipuoliskoa elävien isovanhempien avulla luontaisesti elämänkaaren alkupäätä elävälle lapselle. Samalla vanhempivastuuta vuorollaan kantavan äidin ja isän olisi helpompi sisäistää ainutlaatuinen asemansa kasvattajana synty- män ja kuoleman sävyttämässä, eri sukupolvi- en muodostamassa aaltoilevassa ketjussa. Näin Eriksonin teoriaan kirjattu ajatus vanhemmu- uteen liittyvästä kehityskonfliktista, jossa kas- vattajan tulee vapaaehtoisesti pujottautua idea- tasoiseen elämänkaarinauhaan, luonnistuisi kivuttomammin. Haasteeksi jää hyväksyä sekä oman elämän rajallisuus että seuraavan suku- polven hyvinvoinnin mahdollistaminen, jossa herkin potentiaali sen toteuttamiseen on vain rajatun ajan mahdollista. Samalla perhettä ym- päröivien sosiaalisten verkostojen kudelma ti- hentyisi kuin itsestään.

53 Aihetta on tarkasteltu kiintymyssuhteen ylisukupol- visen välittymisen näkökulmasta. En tarkastele ensisijai- sesti tätä, vaan elämänkaarten luontaista kytkeytymistä toisiinsa ja sen tarkoituksenmukaisuutta. Kiintymyssuh- teen välittymisestä kolmessa sukupolvessa, Hautamäki et al. 2008, 421–442.

malainen Teologinen Kirjallisuusseura.
SAARI, SALLI
2009 Hädän hetkellä. Psyykkisen ensiavun opas. Helsinki: Duodecim ja Suomen Punainen Risti.
SARESMA, TUIJA & ROSSI, LEENA-MAIJA & JUVO-NEN, TUULA (toim.)
2010 Käsikirja sukupuoleen. Tampere: Vastapaino.
SCHELER, MAX
1992 On Feeling, Knowing and Valuing. Chicago: The University of Chicago Press.
SOLASAARI, ULLA
2003 Rakkaus ja arvot kasvattavat persoonan – Max Schelerin kasvatusfilosofiaa. Helsinki: Helsingin yliopisto.
2011 ”Scheler, tutkijan rakkaus ja kasvatusta”. Tutkimusmatkalla. Metodologia, Teoria ja filosofia kasvatustutkimuksessa. Toim. Katariina Holma & Kaisu Mälkki. Helsinki: Gaudeamus, 69–83.
SULEK, MARTY
2010 ”On the Modern Meaning of Philanthropy”. Non-profit and Voluntary Sector Quarterly 39(2), 193–212.
TILASTOKESKUS
2009 Tilasto: Avioliitot ja avioerot 2000–2008. Helsinki: Tilastokeskus.
TUOMI, JOUNI & SARAJÄRVI, ANNELI
2006 Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi. Helsinki: Tammi.
TURPEINEN, MERJA & TOIVANEN, MINNA
2008 Perhe työssä, työ perheessä. Työn ja perheen yhteensovittamisen rajat ja mahdollisuudet työorganisaatiotoimijoiden, perheen ja sukupuolen näkökulmasta. Helsinki: Monikko-hanke, ESR.
UTRIO, KAARI
2006 Suomen naisen tie. Pirtistä parlamenttiin. Helsinki: Tammi.
YESILOVA, KATJA
2009 Ydinperheen politiikka. Helsinki: Gaudeamus.
YLIKÄNNÖ, MINNA
2009 ”Isien ajankäytöstä: uuden isyyden hidas esiinmarssi”. Yhteiskuntapolitiikka 74(2), 121–131.
YLI-OPAS, ANTTI
2010 Avioliiton teologia Englannin kirkossa ja Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa vuosina 1963–2006. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus.
www.tilastokeskus.fi/til/ssaaty

Toinen havaintoni koskee Eriksonin teorian kuudetta konfliktiparia. Yksilönäkökulmasta nuoruusvaiheeseen liittyvää mustavalkoisuutta ja kovuutta erilaisuutta kohtaan Erikson selitti roolihajaannukseen liittyvällä pelolla. Intoleranssi tuli ymmärtää puolustautumisena identiteettihajaannusta vastaan: stereotypioita luomalla yksilö pyrki hahmottamaan samankuulisuuden ja vihollisuuksien välisiä raja-aitoja. Eriksonin teoreettisessa päättelyssä oli aina kyse yksilöä laajemmista yhteiskunnallisista rakenteista. Samankaltainen kehityskulku selitti teoreetikon mielestä sitä, miksi yhteiskunnissa, joissa yhteenkuuluvuuteen perustuva ryhmäidentiteetti ollaan menettämässä, esiintyy vihollisuuskuviin ja stereotypioihin perustuvaa ulko- ja sisäryhmäläisyyksien tarkkaa määrittelyä.⁵⁴

Vallitseva globaali muutostila on omiaan synnyttämään yhteiskunnallista epävarmuutta. Eriksonilaista päättelyä myötäillen sosiaalinen yhteisömme on tämän seurauksena vaarassa polarisoitua ja siten taantua näkemyksissään. Viimeisten vuosikymmenten aikana perheen ympärillä käyty keskustelu tarjoaa yhden esimerkin tästä. Vastakkainasettelua ja vihollisuuskuvia luova keskustelu tiivistyy kysymyksiin ketkä saavat muodostaa perheen tai miten vanhemmuuteen liittyvistä neuvotteluista on mahdollista puhua. Kypsä, toisen kunnioittamiseen perustuva yhteisö, joka on sitoutunut kantamaan vastuuta jäsentensä hyvinvoinnista, sallii erilaisten mielipiteiden esittämisen toista arvostavassa hengessä. Mikäli mielimme säilyttää yhteiskuntamme kilpailukykyisenä ja elinvoimaisena jatkossakin, tarvitsemme rehellistä ja avointa keskustelua perheestä. Vain siten meillä on mahdollisuus löytää yhdessä tulevaisuuden sukupolvia hyödyttävät kestävätkä ratkaisut.

Perhe ja työ – tasaveroiset kumppanukset

Edellä esitetty asettaa yhteiskunnalle ja elinkeinoelämälle omat haasteensa. Esittämässäni heilurimallissa perheen elämää kuvaavan punnuksen liike näyttäisi nykyiselle vuosituhan-
nalle saakka kiihtyneen. Nyt merkit kaipuusta päinvastaiseen, individualististen ja familisti-

⁵⁴ Erikson 1977, 236.

Michael Cook (USA)

A Response to Hanna Ranssi-Matikainen's Christian Marriage Camps as an Intervention in Marriage Crises

I will begin with a slightly embarrassing confession; I found Dr. Ranssi-Matikainen's disclosure of increasing marital dissolution in Finland to be ironically relieving, given a similar – perhaps even worse – decline of marriages in the United States. As one who strives against what often feels like an overwhelming tide of divorce and family dysfunction, the news normalized my embattled experience. Thus, as a pastor, professor, and marriage and family therapist, I must commend Dr. Ranssi-Matikainen for her ministry to couples and families; she has both my admiration and my appreciation. I sense not only a kinship in faith, but also a kinship in calling and purpose. To maintain vitality in family ministry against a growing swell of family dysfunction, as she has done, is a noteworthy accomplishment, and any criticism of her article – constructive as it is – is offered in a spirit of encouragement and “iron sharpening iron.”

Despite my following concerns, I greatly affirm the author's intent to position marital and family relations in a Christian context. Though other traditions – secular and otherwise – have much to share, the Bible and Christian thought and tradition are a rather deep well regarding marital and familial concerns, and perhaps one of the greatest tragedies is that modern Christianity has more preferred to draw water from strange wells than to retrieve from our own. After all, whether the concern is marriage and family functioning or any other, the retrieval of the waters of understanding and remediation from our own deep well is the first and primary task of Christian psychology.

Upon reading the title, *Christian Marriage Camps as an Intervention in Marriage Crises*,

Michael D. Cook currently serves as an Associate Professor in Huntington University's Graduate Counseling Program. His undergraduate degree is in Sociology (B.A.) from Albany State University, his advanced degrees are a M.Div. in Pastoral Ministries and a Ph.D. in Psychology and Counseling from New Orleans Baptist Theological Seminary. Mike is a Licensed Marriage and Family Therapist (IN) and has served in several mental health facilities and in several churches. He specializes in marital therapy, trauma therapy, spiritual formation and formational counseling.

I grew excited as I expected to read a description of the interventions around which the camp experience is structured and of some evaluation of its efficacy. My hope was to add to or to adjust my own repertoire of therapeutic interventions based on the efficacy of the interventions potentially described herein. However, the title turned out to be misleading as no such description of the camp experience was offered. The focus of the article was rather a description of a historical-cultural and theoretical matrix through which the marital dynamics were viewed and of the research results. The omission of the description of the camp intervention was disappointing. Further, I found no descrip-

tion of the research methodology or process. Though it appeared to be qualitative rather than quantitative, I was not able to discern a more specific design beyond this broad framework, and the omission of the measures prevented any evaluation of their appropriateness relevant to the research methodology and constructs. The inclusion of these elements would have significantly strengthened the article.

Much of the article is devoted to a description of the sociohistorical and theoretical matrices that form the lens through which marital dynamics are viewed and evaluated; essentially, this lens is comprised of Parson's engendered family theory and Erikson's epigenetic theory set within a broader feminist versus familial matrix. While the relationship of the theories to the broader sociohistorical matrices is somewhat apparent, the rationale offered for utilizing a feminist-versus-familial perspective is not quite clear, though it could be that a historical shift in marital and gender-role perspectives in Scandinavia is presumed here. The author does seem to allude to such a shift in her pendulum conceptualization, but, perhaps due to my lack of familiarity with Scandinavian history, the prominence of the sociohistorical matrix is not apparent to me, particularly given the title of the article. However, if that historical movement was impactful, I wonder whether it may have been due to even larger historical movements, such as from agrarianism to industrialism, given the time period indicated in her pendulum illustration. If so, the rise of feminism in Scandinavia may mirror a similar historical development here in the United States, and may be a progeny of industrialism as the country's economic engine. As Carlson (2003) has documented, industrialists of the latter nineteenth and early twentieth centuries in the States strongly supported the suffragette movement and the subsequent entrance of women into the workforce, and, several counter-movements, such as the maternalists and the German familialists, arose to oppose the early feminists. It may well be that our countries share a similar history in that regard.

Since Dr. Ranssi-Matikainen's discipline is theology, I expected that the core matrix would re-

flect primarily a theological perspective rather than the psychological and sociological ones utilized. After all, why not frame marital dissolution as resulting from disordered loves (Augustine), from a deficit of virtue including relational virtues (Aquinas), from a hardening of the heart (Jesus), or from a refusal to unify into a male-female imago dei-complement (Barth)? The author does briefly offer an interpretation of the maledictions resulting from the Fall from an egalitarian hermeneutic to seemingly justify her larger sociohistorical and theoretical matrices, but does not incorporate any theology beyond this assertion. I view this omission as the greatest of my concerns, namely that the significant reservoir of Christian thought and tradition, even more recent feminist-egalitarian theology, remains virtually unused in favor of more secular perspectives.

My hope is that Dr. Ranssi-Matikainen's ministry is wonderfully successful, significantly strengthening marriages and families and reversing the growing trend toward marital dissolution in Finland, and my greater hope is that they are strengthened toward a distinctively Christian vision of marriage and family functioning.

References

Carlson, A. (2003). *The American way: Family and community in the shaping of American identity*. Wilmington, DL: Intercollegiate Studies Institute.

Saara Kinnunen

Päivimaria Kuivamäki – A Pioneer in Christian Therapy in Finland

Developmental psychologist Päivimaria Kuivamäki (50) has been CEO for the ACC Finland for ten years. While she was a student at the university, she already was pondering on how to combine psychology and faith. She got her hands in the books of Leanne Payne, Rita Benett and Mary Pythches. The books gave her an assurance that the integration is possible. When she told about her thoughts to her teacher at the university, he said: “You really want to be a believer and psychologist?” Twenty years ago it was unthinkable to be seriously taken as a psychologist and a believer let alone combine the faith and psychology.

Soon after graduation from the university Päivimaria Kuivamäki left to England to serve as a volunteer at ICHTYS congregations. There she became familiar with counselling combined with strong psychological knowledge. Roger Hurdin’s book “Roots and shoots; a guide to counselling and psychotherapy” helped her to structure different forms of Christian counselling.

- My own healing process began there. I experienced what weeping in the presence of the Holy Spirit is. I cried over my own fatherlessness. Päivimaria’s father passed away when she was two years old. She grew up in a single mom home.
- Working through my background and childhood has been very instrumental in having had the ability to do things I’ve done. As I have worked, my own healing has taken place. Isaiah 58 says, that when you help others, your own wounds are healed as well. Experiencing the presence of God, prayer counselling and the strong working of the Holy Spirit as well as secular therapy and psychodrama have been important in my healing.

Päivimaria got acquainted with working of the different Christian counselling and therapy

Saara Kinnunen

Päivimaria Kuivamäki - uranuurtaja Suomessa kristillisen terapian alueella

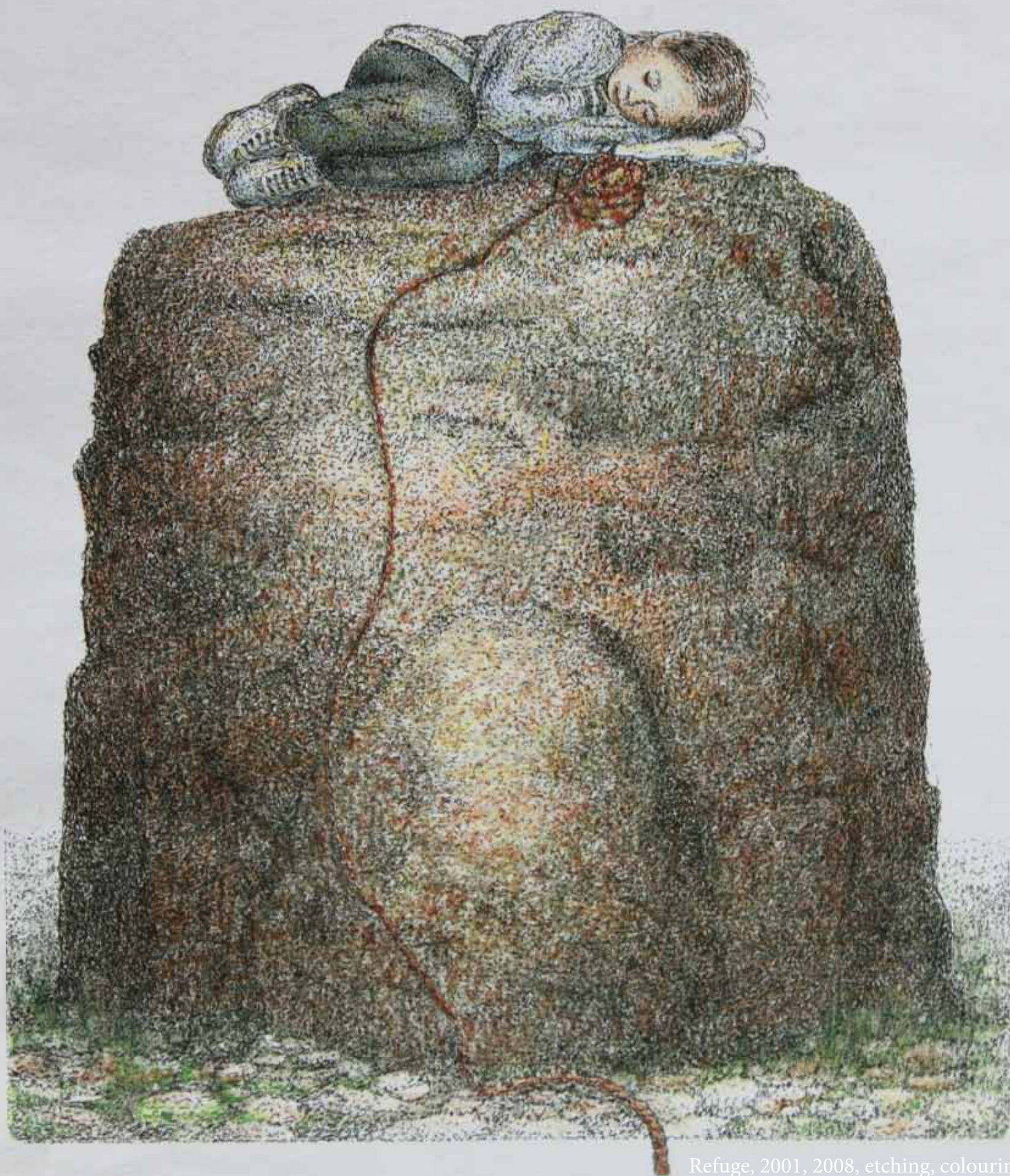
Suomen ACC:tä kymmenen vuotta johtanut kehityspsykologi Päivimaria Kuivamäki (50) pohti jo opiskeluaikana, miten yhdistää psykologia ja usko. Hän sai käsiinsä Leanne Paynen, Rita Benettin ja Mary Pythchesin kirjoja. Kirjat vahvisti ajatusta, että integraatio on mahdollinen. Kun hän kertoi ajatuksistaan opettajalleen yliopistossa, tämä totesi: ”Aiotko tosiaan olla uskovainen ja psykologi”. Parikymmentä vuotta sitten yliostopsykologian tiedemaailmassa oli mahdotonta ajatella, että vakavasti otettava psykologi voisi olla uskova puhumattakaan että uskoa ja psykologiaa voitaisiin integroida.

Päivimaria Kuivamäki lähti kohta valmistuttuaan Englantiin vapaaehtoistyöhön ICHTYS-seurakuntien yhteyksiin. Siellä hän tutustui sielunhoitoon, jossa oli mukana vahva psykologinen tieto. Roger Hurdin’in kirja: Roots and shoots; A guide to counselling and psychotherapy auttoi jäsentämään kristillisen auttamisen muotoja.

- Siellä alkoi myös minun oma tervehtymisprosessini. Sain kokea, mitä on itku Pyhän Hengen läsnäolossa. Itkin omaa isättömyyttäni. Päivimarian isä oli kuollut tytön ollessa kaksi vuotias. Hän kasvoi lapsuutensa yksinhuoltajaperheessä.
- Oman lapsuuden taustan työstäminen on ollut hyvin oleellinen sille, että olen voinut tehdä niitä asioita joita olen tehnyt. Samalla kun olen toiminut, myös oma parantumiseni on edistynyt. Jes 58 kertoo, että kun auttaa muita niin omatkin haavat paranevat.

Parantumisessani tärkeää ollut niin Jumalan läsnäolon kokeminen, rukoussielunhoidon vastaanottaminen, ja Pyhän Hengen vahva työ kuin maallinen terapia ja psykodraama.

Päivimaria tutustui Englannissa ollessaan erilaisten kristillisten sielunhoito ja terapiakesku-

Refuge, 2001, 2008, etching, colouring
Turva, 2001, 2008, viivasyövytys, väritys

centers while she was in England. She found seventeen different centers. She took part in counselling courses and learned to give prayer counselling. There she noticed that integrating faith and psychology was typical in those activities. This had long been a center of attention for her.

Her Own Career

After returning to Finland Päivimaria attended "Living Waters" – training, psychodrama and problem-solved-based psychotherapy training. She got tools for private practice. There she could combine the methods of therapy, pictures inspired by the Holy Spirit, words of wisdom and knowledge and prayer. Later she educated herself as a children's psychotherapist. Nowadays she runs a private practice as a psychotherapist for children. Most of her customers are children sent to her by social workers.

What is Christian psychotherapy in your practice among children?

- Many of my clients have experienced abandonment. On the basis of the Christian view of man, one of my goals is that every child can experience that he is valuable. Attachment theory is my frame of reference, when I want to help the child find a realization that he belongs in something and that there are people who love him. The child must experience that there is someone who holds him up in her thoughts and that he has potential. While working with the child the psychodynamic theory is my context. Playing is essential in it, because in play, just as in any other symbolic action, the child brings up themes that are difficult for him or themes he is stuck on. The essentiality of the relationship between the child and the therapist and the feelings reflected on that relationship, rise from the psychodynamic theory as well. The more Christ has taken shape (grace and truth) in me, my child clients enter into a more healing relationship. Most of my under-aged clients are traumatized and that is why things that are part of dealing with the trauma, such as strengthening of security, are a prerequisite for healing to

sten toimintaan. Niitä löytyi 17. Hän osallistui sielunhoitokursseille ja oli mukana oppimassa rukoussielunhoitoa. Niissä hän huomasi, että toiminnalle oli tyypillistä uskon ja psykologian integraatio, joka oli kauan aikaa ollut Päivimarian tärkeä kiinnostuksen kohde.

Oma ura

Suomeen palattuaan Päivimaria osallistui Elävät Vedet koulutukseen, psykodraamakoulutukseen ja ratkaisukeskeisen psykoterapian koulutukseen. Koulutuksista hän sai työvälineitä yksityiseen terapiatyöhön. Siinä hän saattoi yhdistää terapian menetelmiä, Pyhän Hengen inspiroimia kuvia sekä tiedon- ja viisaudensanoja ja rukousta. Myöhemmin hän kouluttautui lasten psykoterapeutiksi. Nykyään Päivimaria toimii yksityisenä lastenpsykoterapeutina. Sururin osa asiakkaista on lastensuojelun lähettämiä lapsia.

Mitä on kristillinen psykoterapiaterapia työssäsi lasten parissa?

- Koska asiakkaani ovat kokeneet elämässään monella tavalla hylkäämistä. Kristillisestä ihmiskäsityksestä nousee, että yksi tavoitteeni on, että jokainen lapsi saisi kokea, että hän on arvokas. Kiintymyssuhdeteoria on taustalla siinä, että haluan auttaa lasta löytämään tietoisuuden, että hän kuuluu johonkin ja että on ihmisiä, jotka rakastavat häntä. Lapsen on koettava, että joku kannattelee häntä mielessään ja että hänessä on ainesta. Psykodynaaminen teoria on taustalla siitä, miten työskentelen lapsen kanssa. Siinä leikki on oleellista sillä juuri siinä samoin kuin muussa symbolisessa toiminnassa lapsi tuo esille teemoja jotka ovat hänelle vaikeita ja jumissa olevia. Psykodynaamisesta teoriasta nousee myös terapeutin ja lapsen suhteen oleellisuus ja siihen heijastetut tunteet. Mitä enemmän Kristus on saanut minussa (armon ja totuutta sisältävää) muotoa, sitä tervehdyttävämpään suhteeseen myös asiakas lapseni tulevat. Useimmat asiakaslapsistani ovat traumatisoituneita ja siksi myös traumojen hoitoon liittyvät asiat kuten turvallisuuden vahvistaminen ovat edellytyksenä sille että

take place. When I work with children, networking with all the adults who work with the child is emphasized.

- I see that each child was created in fellowship with God and that everyone has a place in life planned by God. A lot has been broken in their lives and the goal of therapy is to release them from the effects of sins committed by their parents, wrong guilt and restore their lives closer to the good life God has intended for them.
- I believe in the supernatural God and his help. The psychologist is subordinate to God. I pray that God sends the children, whom He has intended, to therapy. Before the session I pray for wisdom and during the session I might send prayer sighs to God. Because I work in the secular context, I don't pray with the children or talk about faith unless children bring it up. I believe, however that God is present in each session. There are some Christian symbols in my office, because my office space is located in the Christian psychotherapy center.

Challenges in Finland

While Päivimaria was in England, the ACC of England was founded. The thought that something similar must be obtained in Finland, grew stronger in Päivimaria's mind. Christian therapist were longing to have connections with one another. The first gathering was held in 1995. Ten years passed before ACC Finland was founded. Päivimaria was the first chairman of the board.

There was a need for training in Finland in the professional counselling field. Päivimaria was involved in developing the RE-counselling training. (See another article on this). The qualified, graduated counselling therapists needed a community where they could network and relate with other counsellors. ACC and the conferences offered a good framework for that.

ACC Finland gathers together people and societies who have Christian values as a foundation in their work as therapists and counsellors. The goal is to develop and enhance the Christian therapy and counselling in Finland. ACC strives to support and develop the professional know-how among the members based on the

parantumista voisi tapahtua. Lasten kanssa työskennellessä korostuu myös verkostotyö kaikkien lapsen kanssa toimivien aikuisten kanssa.

- Näen, että jokainen lapsi on luotu Jumalan yhteyteen ja että jokaisella on Jumalan suunnittelema paikka elämässä. Heidän elämässään on mennyt paljon rikki ja terapian tavoitteena on vapauttaa lapset vanhempiensa tekemien syntien vaikutuksista; vääristä syyllisyyksistä ja asettaa heidän elämänsä ennalleen lähemmäs Jumalan heille tarkoittamaa hyvää elämää.
- Uskon yliluonnolliseen Jumalaan ja hänen apuunsa. Psykologiakin on alisteinen Jumalalle. Rukoilen, että Jumala lähettää terapiaan lapset, jotka hän on sinne tarkoitannut. Rukoilen ennen istuntoa viisautta ja istunnon aikana saatan lähettää rukoushuokauksia Jumalan puoleen. Koska toimin sekulaareissa työyhteyksissä, en rukoile lasten kanssa enkä puhu uskosta muutoin kuin lasten itse ottaessa asian esille. Uskon että Jumala on kuitenkin läsnä jokaisessa istunnossa. Huoneessani on joitain kristillisiä symboleja, koska vastaanottotilani on kristillisessä psykoterapiakeskuksessa.

Haasteet Suomessa

Päivimarian ollessa Englannissa perustettiin Englannin ACC. Päivimarian mielessä vahvistui ajatus, että Suomeen on saatava jotain samaa. Kristityt terapeutit kaipasivat yhteyttä toisiinsa. Ensimmäinen yhteinen kokoontuminen oli vuonna 1995. Kului kymmenen vuotta ennen kuin Suomen ACC syntyi. Päivimaria on ollut sen ensimmäinen puheenjohtaja.

Suomessa tarvittiin koulutusta ammatillisen sielunhoidon alueella. Päivimaria Kuivamäki oli kehittämässä RE-sielunhoitoterapiakoulutusta (ks erillinen artikkeli). Valmistuneet sielunhoitoterapeutit tarvitsivat yhteisöä, jossa voi olla vuorovaikutuksessa muiden terapeuttien kanssa. ACC ja sen konferenssit tarjosivat siihen hyvät puitteet.

Suomen ACC kokoaa kristilliseltä arvopohjalta terapia- ja sielunhoitotyötä tekevät henkilöt ja yhteisöt yhteistoimintaan, tavoitteena kehittää ja edistää kristillistä terapiaa ja sielunhoitoa Suomessa. ACC toimii yhdistyksen arvopohjan

values of Christian therapy and counselling. ACC has developed criteria for Christian therapy and counselling education and training, as well as the accreditation criteria for counselling therapist and those who do Christian psychotherapy, so that the Christian counselling and therapy would be as good a quality as possible. International connections in the field of Christian counselling and therapy have had a significant value for ACC Finland.

- I dream of having several centers giving Christian therapy in Finland. There the colleagues could receive prayer support from one another. On Fridays we could leave all the burdens of the week to God in prayer.
- When it comes to therapy for children, I want to collect Christian therapists together into a network more and more and develop a vision to help children. We have a beginning of a network among the Christian children's psychiatrists and social workers in my home town Tampere. I hope to find other Christian therapists world wide, who work in the field of psychotherapy among children.

Päivimaria Kuivamäki has been a pioneer in founding the ACC, in starting the counselling therapist training and has been teaching in RE-counselling courses. The same kind of passion is burning in her to gather Christian psychotherapists working with children together and develop integration in the field.

pmaria@netti.fi

mukaisen kristillisen terapian ja sielunhoidon ammatillisen osaamisen tukemiseksi ja kehittämiseksi jäsentensä parissa. ACC on kehittänyt kriteerit kristilliseen terapian ja sielunhoidon koulutukselle sekä kreditoimiskriteerit sielunhoitoterapeuteille että kristillistä psykoterapiaa tekeville, jotta kristillinen auttamistyö voisi olla mahdollisimman laadukasta. Kansainväliset yhteydet kristillisen terapian ja sielunhoidon alalla ovat olleet merkittävä tuki Suomen ACC:lle.

- Unelmoin siitä, että maassamme voisi olla useita kristillistä terapiaa antavaa keskusta. Niissä voisimme saada kollegiaalista rukoustukea toinen toisiltamme. Perjantaisin voisimme yhdessä jättää viikon aikana kertyneet taakat rukouksessa Jumalalle.
- Lapsiin liittyvän terapian osalta haluan olla jatkossa keräämässä kristittyjä terapeuteja yhä enemmän yhteen ja kehittämään yhteistä näkyä lasten auttamiseksi. Meillä on jo verkoston alkua kotipaikkakunnallani Tampereella kristittyjen lastenpsykiatrien ja lastensuojelun alalla toimivien kanssa. Toivoisin löytäväni myös kansainvälisesti muita kristittyjä terapeutteja, jotka toimivat lasten psykoterapian kentässä.

Päivimaria Kuivamäki on ollut Suomessa pioneerinä perustamassa ACC:tä, aloittamassa sielunhoitoterapiakoulutusta ja kehittämässä ja opettamassa RE-sielunhoitoterapiakoulutuksissa. Samanlainen palo polttee nyt kristittyjen lasten psykoterapiaa tekevien kokoamisessa ja integraation kehittämisessä siinä.

pmaria@netti.fi

Anna Ostaszewska (Poland)

Comment to “Päivimaria Kuivamäki – A Pioneer in Christian Therapy in Finland”

I met Päivimaria Kuivamäki many years ago. She was a psychologist working with children and excited by Christian ideas in therapy. Then we met many times at the EMCAPP Symposium and at conferences organised by ACC Finland.

Friends from Finland decided to use the name ACC Finland, which means Association of Christian Counsellors – but the organisation members are counsellors, therapists and psychotherapists. The difference between therapists and psychotherapist depends maybe on the state law. Päivimaria is now a psychotherapist for children.

Päivimaria uses psychodrama and a psychodynamic approach in her work with children with trauma. She also integrates the spiritual dimension. Many of her little patients experienced abandonment. Attachment theory (J. Bowlby) is obviously useful in such work. Creating healing relationship with a child should repair a child's traumas experienced in a close relationship with adults.

In thinking about a child, Päivimaria uses Christian anthropology. She believes that every child is created by God and He has a plan for the life of everyone. She works in a secular context and she does not pray with children during sessions. But, when children bring up subject of faith in the session, she is fully prepared¹ to talk about this.

According to European standards, we may probably call her approach integrative psychothe-

Anna Ostaszewska (Poland), psychotherapist for 30 years, supervisor, European Certificate of Psychotherapy. Member of the Association of Christian Psychologists in Poland (ACP). One of ACP founders. 1995 -2009 President of ACP. 2008-2014 President of ACP Psychotherapy Section. 2002-2014 Director of ACP Psychotherapy Study and ACP Counselling Study. Since 2006 Secretary of the Polish Council for Psychotherapy. Vice-president of the European Movement for Christian Anthropology, Psychology and Psychotherapy.

At present she works as psychotherapist in the Integrative Psychotherapy Centre in Warsaw.

rapy. Evans and Gilbert in their book² define 'integrativity' as follows: „Generally, the term refers to any orientation in psychotherapy that exemplifies, or is developing towards, a conceptually coherent, principled theoretical combination of two or more specific approaches, or represents a new meta-theoretical model of integration in its own right”. European Association for Integrative Psychotherapy³ refers to “emotional, spiritual, cognitive, behavioural and physiological levels”.

Päivimaria Kuivamäki was really a pioneer in Finland in creating a Christian environment for counsellors and psychotherapists. She has a very professional approach to therapy and counselling. Establishing criteria for Christian therapy and counselling training clarifies the professional position of ACC Finland. Also, criteria for accreditation of counselling therapists and those

1 Worthington EL, Kuru TA, McCullough ME, Sandage SJ. Empirical research on religion and psychotherapeutic processes and outcomes. Review and research prospectus. Psychol. Bull. 1996; 119(3): 448–487.

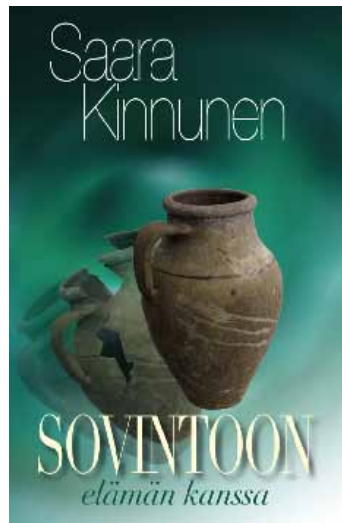
Koenig HG. Research on religion, spirituality, and mental health: a review. Can. J. Psychiatry 2009; 54: 283–291.

2 Evans, K., Gilbert, M. (2005) An Introduction to Integrative Psychotherapy. New York: Palgrave Macmillan.

3 European Association for Integrative Psychotherapy. EAIP Statement of Philosophy. London, March 2006 www.euroaip.eu.

Getting Rid of One's Shadow

A Book Review
by Akseli Mäkelä,
Psychotherapist

Saara Kinnunen:

Reconciliation with Life. Perussanoma 2014.

Saara Kinnunen, who holds a Master's degree in both in Philosophy and Political Science, is a Social Psychologist and a Psychotherapist. Her book *Reconciliation with Life* integrates in one volume aspects of Christian faith, several theories in the field of psychotherapy and a thorough clinical experience in both psychotherapy and Christian counseling.

The book is divided into several sections, which focus on reconciliation with one's past, reconciliation with oneself, emotions that are experienced as burdensome, relationships with people and relationship with God. The 'Reconciliation with the Past' discusses developmental psychology from a theoretical viewpoint. It provides the readers with an opportunity to reflect their own development during one's childhood, youth and adulthood. As the theoretical background, Kinnunen employs the theory of psychosocial development of Erik H. Erikson, as well as attachment theory. The presentation of Erikson's theory helps the reader to understand what every individual needs in different phases of their life, in order to be able to grow into an emotionally stable human being. The application of Erikson's theory makes it possible for the reader to see where their own needs have not

Vapaaksi varjoista

Psykoterapeutti
Aleksi Mäkelän
kirjaesittely

Akseli Mäkelä, BA, BNurs, psychotherapist
akseli.makela@gmail.com

Saara Kinnunen:

SOVINTOON ELÄMÄN KANSSA.

Perussanoma Oy 2013, 357 sivua

Saara Kinnunen on filosofian ja valtiotieteiden maisteri, sosiaalipsykologi ja psykoterapeutti. Saara Kinnusen kirja *Sovintoon elämän kanssa* kokoaa yhteen kristillisen uskon, psykoterapian eri teorioita ja merkittävän klinisen kokemuksen psykoterapiasta ja sielunhoitotyöstä.

Kirja sisältää omat osiot sovinnon rakentamiseksi menneisyyden, itsen, hankalien tunteiden, ihmissuhteiden ja Jumalan kanssa. *Sovintoon menneisyyden kanssa* käsittelee teoreettisesti ihmisen kehityspsykologiaa ja tarjoaa lukijalle mahdollisuuden tarkastella omaa kehitystään ja kasvuaan. Teoreettisena taustana on Erik H. Eriksonin kehitysteoria ja kiintymyssuhdeteoria. Erik H. Eriksonin kehitysteorian esittely auttaa ymmärtämään mitä jokainen ihmisen eri ikävaiheessa tarvitsee voidakseen kehittyä tasapainoiseksi persoonaksi. Teoria auttaa näkemään, missä omat tarpeet eivät ole täyttyneet ja missä lapsuuden tai nuoruuden vaiheessa ihmistä on kohdeltu väärin.

been fulfilled and also where their childhood and youth they have been treated wrongly by significant others.

The section named 'Reconciliation with Life' discusses self-image and the way it develops. As a person grows up and formulates their own self-image, different experiences affect the way they view himself or herself. Many of the previous negative experiences are no more valid. When a child is mistreated, incorrect beliefs are formed and as a consequence, his or her self-image becomes tainted. Any such untreated traumas follow a person through life like a shadow. In turn, one has to create coping mechanisms in order to be able to survive. These coping methods can be harmful both to oneself and the people living close the person. Reconciliation with oneself can be accomplished when the distorted image of oneself is firstly recognized, followed by that person moving on to acquire a more realistic view of himself or herself.

The section on 'Reconciliation with Difficult Feelings' deals with the importance of emotions in human life. The basis is the fact that God has created all the emotions we experience during our lives. Another principle of great importance is the specific task that each emotion has. Our emotions stem from the perceptions of our senses and memories. However, we have to learn to recognize our emotions, as well as our emotional tendencies, during our life.

The chapter on relationships discusses the conflicts that arise within families and extended families. The author encourages the reader to try and to solve any such conflicts in their own family and also to recognize the typical behavioral patterns within each family. One possibility is to work with a family tree, where one pays special attention to the emotional relationships between family members. Forgiveness is a tool that God gives us so we can solve conflicts in our relationships and to be able to move on without any baggage. Where it is difficult, or even seems impossible, for us to forgive, we can ask God for help.

Sovintoon itsen kanssa käsittelee minäkuva ja sen kehittymistä. Ihmisen kasvaessa ja rakentaessa minäkuvaansa elämäkokemukset muokkaavat käsitystä itsestä. Monet aikaisemmista kokemuksista eivät ole enää myöhemmin paikkansapitäviä ja näin ne luovat ihmiselle itselle vääristyneen kuvan. Lapsen väärin kohtelu saa lapsessa aikaan vääriä uskomuksia, jotka aiheuttavat, että lapsen minäkuva vääristyy. Hoitamattomat traumat seuraavat ihmisen mukana varjon tavoin. Ihminen kehittää selviytymiskeinoja jaksakseen elää. Nämä selviytymiskeinot voivat olla vahingollisia itselle tai lähimmäisille. Sovinto itsen kanssa rakentuu vääristyneen minäkuvan tunnistamisesta ja realistisen itseä koskevan tiedon saamisesta. Sovintoon hankalien tunteiden kanssa käsittelee tunteiden merkitystä ihmisen elämässä. Tunne-elämän lähtökohtana on, että Jumala on luonut kaikki tunteet, joita ihminen voi elämänsä aikana kohdata. Toinen keskeinen periaate on, että jokaisella tunteella on oma tehtävänsä. Tunteet syntyvät aistiemme tekemistä havainnoista ja muistoista mutta tunteiden tunnistamista joudumme opettelemaan elämän aikana.

Sovintoon ihmissuhteissa käsittelee sukujen ja perheiden ristiriitoja. Kirjoittaja rohkaisee oman perheen ja suvun ristiriitojen selvittämiseen ja sukujen käyttäytymismallien tunnistamiseen. Yksi mahdollisuus on työskennellä sukupuun avulla, kun huomioidaan sen tekemisessä ihmisten väliset tunnesuhteet. Anteeksianto on Jumalan työväline ihmissuhderistiriitojen ratkaisemiseksi ja tasapainon löytämiseksi. Kun anteeksi antaminen on vaikeaa ja inhimillisin voimin mahdotonta, voimme pyytää apua Jumalalta.

Sovintoon Jumalan kanssa kokoaa yhteen kirjan punaisen langan. Ihmisen elämä ei ole vain inhimillistä kasvua tai erilaisia kipuja, vaan osa Jumalan suunnitelmaa. Kristillisen uskon integroiminen terapiaan perustuu siihen, että Jeesus Messias tuli sovittamaan langenneen ihmiskunnan synnit. Jumala lähetti Hänet parantamaan ne, joilla on murtunut mieli, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kahleitten kirpoamista ja lohduttamaan kaikkia murheelisiä (Jes 61:1-2).

Reconciliation with God sums up the core message of the book. Human life is not only about personal growth or pains of different multitude. It is a part of God's plan. Christian faith is integrated into counseling and this is based on this axiom: Jesus, The Messiah, came to reconcile the sins of fallen humankind. God sent him to atone for the sins of broken mankind, to bind up the brokenhearted, to proclaim freedom for the captives and release the prisoners from darkness and to comfort all who mourn (Isaiah 51, 1-2 NIV).

In Christian counseling, the wrong beliefs one holds are replaced with correct beliefs. Correct beliefs stem from God's truth: what he thinks of us as human beings and how he sees us. In Christian therapy, God is an active subject. He wants to help when someone is willing to learn to live in the light – in the truth. God's forgiveness covers everything a person has done to harm themselves and others, whilst living with wrong beliefs.

Saara Kinnunen's book integrates different theories in psychology and Christian faith. It can be used while studying Christian counseling. It gives a thoroughly thought out, practical model for integrating Christian faith into the 'help profession'. Additionally, the composition of the book focuses upon the spiritual life of the reader. It helps to understand how experiences in life affect one's current psychological state.

Each section of the book can be read on its own. The first chapters outline the central theoretical viewpoint of the book. Further chapters deepen each theme. Besides theory, the book contains a lot of practical examples relevant to the themes. Each chapter has a set of questions and tasks for personal consideration. We live far from the plan that God originally had for us. Christian counseling and therapy are essentially a way to work towards this goal: for us to heal, and become whole, as we draw nearer to the kind of person God created us to be.

Kristillisessä terapiatyöskentelyssä korvataan väärät uskomukset uusilla uskomuksilla, jotka ovat lähtöisin Jumalan totuudesta, siitä mitä Jumala ajattelee ihmisestä ja millaisena Koska kristillisessä terapiassa Jumala on aktiivinen toimija, Hän haluaa auttaa silloin kun ihminen haluaa opetella elämään valkeudessa eli totuudessa. Jumalan anteeksianto ulottuu kaiken sen ylle, millä ihminen on vahingoittanut itseään ja muita eläessään väärin uskomusten kanssa.

Saara Kinnusen kirjassa sovintoon elämän kanssa toteutuu integraatio eri psykologisten teorioiden ja kristillisen uskon välillä. Kirja toimii sielunhoidon oppikirjana ja antaa selkeän mallin kristillisen uskon integroimisesta käytännön auttamistyöhön. Kirjan rakenne huomioi myös lukijan oman hengellisen elämän ja auttaa yhdistämään omia elämäkokemuksia nykyhetken psyykkiseen vointiin.

Jokainen kirjan osio toimii myös itsenäisenä kokonaisuutena. Niiden alkukappaleissa esitetään keskeiset teoreettiset näkemykset ja myöhemmissä luvuissa syvennyttään teemaan tarkemmin. Teorian lisäksi kirjassa on lukuisia käytännön esimerkkejä teemoista ja lisäksi jokaisessa luvussa on pohdintakysymyksiä ja tehtäviä asian henkilökohtaiseen käsittelemiseen. Ihminen elää kaukana siitä suunnitelmasta, joka Jumalalla hänelle alun perin on ollut. Sielunhoito ja terapia ovat olemukseltaan työskentelyä sen hyväksi, että ihminen pääsisi eheytymään lähemmäksi sitä alkuperäistä persoonaa, joksi Jumala on hänet tarkoittanut.

The 14th Symposium of EMCAPP Netherlands, September 10th – 13th 2015

Christian approaches to Person and the Meaning for Therapy and Counseling

The Symposium will take place in the Netherlands in Heiloo near Egmond aan Zee and the beautiful city of Alkmaar.
Conference room and accommodation in the Missionary Centre of Diocesan Shrine Our Lady of Emergency in 1851 PJ Heiloo to Hoogeweg 65,
<http://www.onzelievevrouwternood.nl/verblijf.html>
or hotels nearby.

Appointment

If you intend to come or you have further questions please send an e-mail to werner.may@ignis.de

I am yesterday. You are today. So where is tomorrow?

During the quarter of a century of fellowship with friends in EMCAPP I have learned three vital lessons:

1. Differences in our attitudes, thoughts and experience are important – we should value them and explore them for our mutual benefit.
2. Science and Religion are both man-made ways of exploring God and His creation. We are not dualists but recognise the importance of both the physical and the spiritual domains.
3. Shalom, wholeness and well-being are the goals of our efforts. We must continue to develop ways of treating the Whole Person in Healthcare.

(Mike Sheldon, Great Britain)

"The symposium in Rome was a great time of inspiration. With the Italian taste to it, it was so great to see friends and colleagues from all of the world and learn from each other. Such events as symposium has a great value: it gives the strength to go on with your calling and be encouraged by sharing your plans, ideas and also challenges with others. I am sure God blessed each participant of the symposium in a special and unique way"

(Anna Lianna, Ukraine)

To be surrounded by Christian professionals from various European cultures during EMCAPP's 13th Symposium in Rome was profoundly meaningful to me. I was inspired to think deeply about various topics that ranged from caring for the emotionally disengaged to treatment for selected disorders. The Christ-like compassion for those struggling with mental concerns along with a commitment to scientific excellence was more than evident in the presentations and subsequent discussions. (Shannon Wolf, USA)

The XIII Symposium in Rome presented the EMCAPP as a vibrant worldwide movement. Such meetings provide a tremendous opportunity for participants to develop professional and personal relations within the Movement, which are very helpful and have a great positive impact on our practical work back in our home countries. Moreover, the discussions became more practice-oriented, that encourages participants to have more workshops and have more time for professional dialogue. I would also like to note a remarkable increase in the general level of lecturing and discussion. Finally, the Eternal City with its inspiring atmosphere of Renaissance humanism seems to be a perfect place for the collaborative work in pursuit of better understanding of human nature.

(Maria Joubert, Russia)

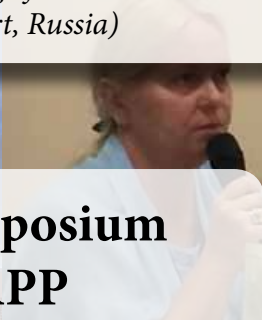
The EMCAPP Symposium in Rome was for me an important event, associated with a lot of various impressions. The treasures of history, architecture, history of Christianity, masterpieces of art in the "Eternal City" were for me like a cultural waterfall, enriching my soul. The friendly atmosphere (usual for our meetings) at the Symposium and communication with friends from many countries was giving me hope, that Christian psychology can make its contribution to uniting people and understanding in the changing and complicated contemporary situation. Our mutual prayer for peace was sincere and really important. I was very glad to meet new people, whom I did not know before. And I missed greatly our usual participants and friends from Poland, who did not come to this meeting. I am very thankful to Francesco Cutino who helped to organize our meeting in Rome.

(Tatiana Kim, Russia)

The 13th Symposium of EMCAPP

Rome, Italy, October 2th – 5th 2014

**Christian psychological models/
explanations of psychological disorders**

„EMCAPP is a place where science and faith meet. I had great time meeting Christians from different parts of the world who make there goal in life to beautifully orchestrate faith and Psychology. Rome was filed with inspiring lectures, challenging questions, good food and relaxing atmosphere.

(Jelena Sivulka, Serbia)

Stefania Botez

EMCAPP Symposium

Rome, October, 2014

Being attracted by the EMCAPP activity which we discovered by reading the e-Journals they publish, we wanted to get to know closer the people involved and their work. Thus, we participated in the 13th EMCAPP Symposium which this year was held in Rome, Italy.

The goals of our participation (otherwise achieved) were to meet specialists in Christian psychology to better understand the perspective of this movement as well as to build relationships for future collaborations.

The specific atmosphere of well known Rome - the place where art, history and culture blend together in a perpetual dance - lent the symposium some of the color of its rhythm- a symbiosis of communion, information sharing, good practice and philosophy, great mood and reflection, experiencing and conceptualization. With international participation from Germany, Italy, Netherlands, Denmark, Finland, USA, Russia, Serbia, Ukraine and Romania the symposium encompassed four days of fruitful seminars and discussions.

There were various topics and great speakers that impressed us a lot by their professionalism and deep thinking. Here are some great speakers who touched our heart and raised our interest: Wolfram Soldan (Germany) with the seminar "The Christian psychological model of sexuality - a basic for therapy". This lecture highlighted the idea of knowledge, deep sharing through the analogy between intimacy and spirituality. The opportunity of knowing one another, a genuine and fulfilling relationship transcends and embodies the timeless perspective of God-man communion.

In his seminar "Clients with schizophrenia: pastoral and psychological experience of work" Andrey Lorgus (Russia) made reference to his own practice. We admired his dedication and openness to capturing and facilitating the rede-

eming intervention of the divine Parakletos in his practice.

In a manner typical of American practical sense, Shannon Wolf (USA) presented the seminar entitled: "Exploring Professional Therapists' Worldviews through the Lens of Christian Psychology". She stressed the importance of axiology in psychology. She also analyzed whether the tools and the naturalist model can interfere with the Christian approach. In the dynamic of her approach, in order not to slide into arbitrary syncretism, Shannon underlined how important it is to relate to the holistic-biblical perspective as a reference framework.

Elena Strigo (Russia) through the seminar "Spiritual Components of Mental Suffering" facilitated a deep sensitive approach to mental suffering. In a very elaborate presentation, Elena illustrated the meanings of the spiritual component in the dynamic of psychic suffering. This is often meant to 'penetrate' the shield of the human mindset, opening horizons to man's spiritual, eternal dimension.

Trevor Griffith (Great Britain) stimulated the participants' interest (most of them being practitioners in psychology, anthropology and Christian psychotherapy) with his seminar "Speaking Life: Bringing order out of emotional chaos during times of change". Trevor proposed a theory and a model of therapeutic intervention. His approach blended notions from neurosciences and holistic-biblical psychotherapy, shaping a method that promises a cognitive-emotional restructuring. Through educational-therapeutic techniques, the client is empowered to appropriately handle his emotions, impulses and behavior, later being able to offer support to people in similar situations.

The seminars were followed up by thematic workshops and useful discussions. We enjoyed an atmosphere of truly collegiate spirit,

openness and mutual enrichment, leading to a real prolific exchange.

While taking part in this symposium, I had the feeling and the image of the authentic movement that the Holy Spirit is making in the present day Christian context, both cultural and professional. A real touch of Divinity on the human soul so that it may have life, and have it to the full. Yes, He who created man with a living soul is willing to reveal to him, even in this tormented confusing 21st century, that Knowledge and Experiencing that can uplift him beyond ephemeral spaces, beyond ashes and dust!

Stefania Botez, Psychologist, specialized in systemic psychotherapy for couples and families, has been working in Christian counseling for more than 10 years. She is the founding member and currently president of the Christian Counseling Association in Romania (ACCR), and also a trainer and supervisor in the SFCC (Formation School in Christian Counseling inside the ACCR).

Next Number

Anticipated publication date:
Summer 2015

Focus Country: Canada

About Us

This journal is published by the European Movement for Christian Anthropology, Psychology and Psychotherapy in cooperation with the IGNIS-Academy, Kanzler-Stürtzel-Str.2, D-97318 Kitzingen. EMCAPP as a non-institutional movement enjoys meeting Christian scholars and practitioner in the field of Christian anthropology, psychology, psychotherapy and counseling from all over the world and from most Christian traditions. We are focused on bringing together key persons from different countries. The richness of experience and background always stimulates and refreshes us.

This magazine is free and can be downloaded from our website. We appreciate everyone who recommends it.

Per year, two issues of the journal are planned: The main articles of each number will prepared by a focus country.

Publisher, Editor: Werner May
English Assistant: Trevor Griffith
Design: Juliane Thoma
Interactive design, Webdesign:
Heiko Gneuß, pro-webART
<http://www.pro-webART.com>

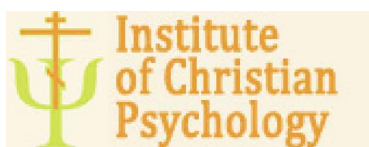
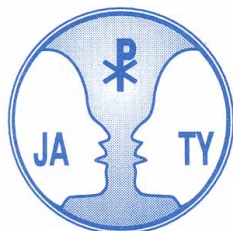
Many thanks to the numerous authors, to the translators, and especially to Rick Beerhorst. Without their commitment and gifts this number would not exist.

The Board of EMCAPP:

- Francesco Cution (Italy), clinical psychologist and psychotherapist, associate of the Italian Catholic Association of Psychologists and Psychiatrists, president founder of the association "Jonas is on the way", Rome.
- Nicolene Joubert (South Africa) psychologist, Head of the ICP: the Institute of Christian Psychology in Johannesburg www.icp.org.za.
- Rev. Andrey Lorgus (Russia), psychologist, Rector of the Institute of Christian Psychology in Moscow, <http://fapsyrou.ru>.
- Werner May (Germany), psychologist, former President of the Academy for Christian Psychology IGNIS www.ignis.de, President of EMCAPP Board.
- Anna Ostaszewska (Poland), psychotherapist, supervisor, President of the Psychotherapy Section of the Association of Christian Psychologists (ACP), www.spch.pl, Vice-President of EMCAPP Board.
- Elena Strigo (Russia, city of Krasnojarsk, Siberian Region), psychologist, psychotherapist at the Psychological Counselling Centre, member of EMCAPP Board.

STOWARZYSZENIE PSYCHOLOGÓW
CHRZEŚCIJAŃSKICH

Association of Christian Counsellors Finland

Seven statements of EMCAPP

1. EMCAPP is based on the faith that there is a God who is actively maintaining this world, so when we talk about Man we should also talk about God.

2. EMCAPP acknowledges the limitations of all human knowledge and therefore appreciates the attempts of the various Christian denominations to describe God and their faith.

3. EMCAPP brings together international leaders and pioneers in the field of Christian psychology and psychotherapy and its underlying anthropology.

4. EMCAPP appreciates the cultural and linguistic diversity of backgrounds of its members.

5. EMCAPP wants its members to learn recognizing each other as friends, brothers and sisters.

6. EMCAPP encourages its members in their national challenges and responsibilities.

7. EMCAPP has a global future and it is open to discourse and joined research opportunities round the world (World Movement).

For more detailed version of statements: see www.emcapp.eu.